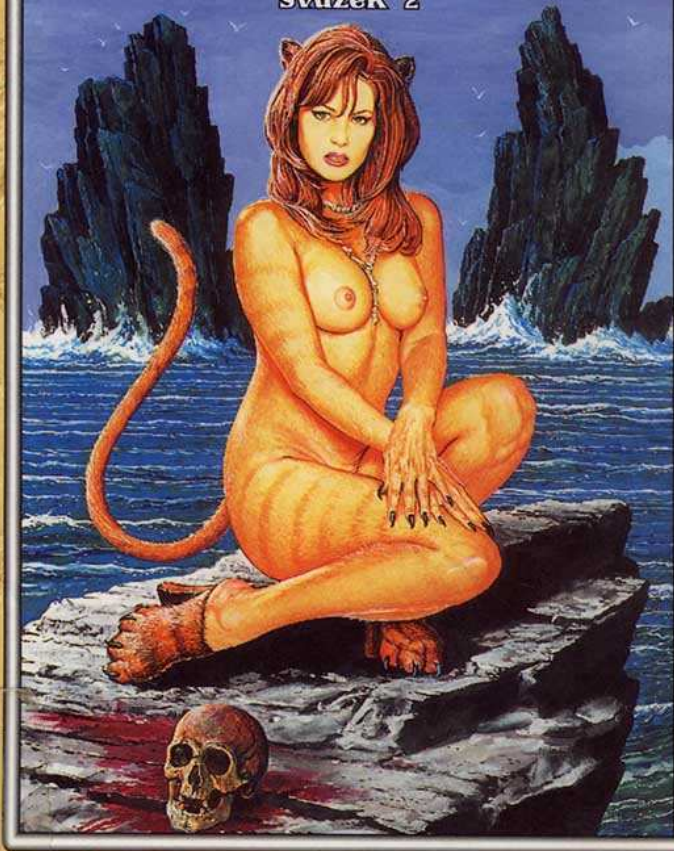

Kristine Kathryn Rusch

Oběť

svazek 2

kroniky fey

„Jestli máš jít s námi,“ ozval se Kondros, „budeš muset odložit nůž a nechat na nás, abychom tě chránili.“

„Jen na mě nelijte ten jed,“ žebronil muž. „Před tím právě prchám.“

Theron cítil, že muž je k smrti vyděšený. Jestli svěcená voda takhle působí na všechny Feye, pak je tou nejlepší zbraní, kterou mohli získat. „Jak máme vědět, že tě za námi neposlali?“

Muž se usmál, ale jeho úsměv nepatřil k nejšťastnějším. „Já jsem rudokap,“ oznámil jim. „Oni si ani nevšimnou, že jsem pryč.“

„Myslím, že bychom ho tu měli prostě jen tak nechat,“ navrhl Cyta ostrovensky.

Kondros zavrtěl hlavou. „Co když nám říká pravdu?“

„Tak promarníme jednu příležitost,“ odtušil Cyta. „Ale jestli ne, tak zemřeme.“

„Já vám nic neudělám,“ ozval se muž nyesky. „Slibuji. Můžete mne spoutat, jestli chcete. Jenom mne dostaňte odtud.“

Theron si vyjel rukou ke krku. Na kůži ucítil krev. Ta rána dosud nezaschla. „Mohli bychom tě prostě jen tak zabít.“

Muž přikývl. „To byste mohli. Ale já vám můžu říct o Feyích všechno, co potřebujete vědět. Řeknu vám všechno.“

Theron se přes jeho hlavu zadíval na Kondrose. Tohle nemohli rozhodnout sami. To bude muset rozhodnout nějaký lord anebo samotný král. Možná by se dalo vyjednávat - tento muž za pohřbení jejich přátel. Nebo za propuštění Adriana a druhých dvou.

„Dobrá,“ prohlásil Theron a krátce přikývl. „Vezmeme tě s sebou.“

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie Kroniky Fey

Oběť - svazek 1

Oběť - svazek 2

*Podvrh - svazek 1**

*Podvrh - svazek 2**

*Rival - svazek 1**

*Rival - svazek 2**

Odpor - svazek 1

Odpor - svazek 2

Vítězství - svazek 1

Vítězství - svazek 2

** vyjde v roce 2003*

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie

Kroniky Fey

Obět'

svazek 2

KRISTINE KATHRYN RUSCH

THE BOOK OF FEY

SACRIFICE

PART 2

Published by agreement with the author
and the author's agents.
translated from a Bantam Spectra book, 1996 edition
Copyright © 1995 by Kristine Kathryn Rusch
Czech translation © 2003 by M. Polová
Cover illustration © 2003 by M. Fibiger
Czech Edition © 2003 by V. Soukup - Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-52-7

OBLÉHÁNÍ

(dokončení)

Diamanta si tiskla ruku k čelu, jako by se tak mohla zbavit bolesti v týlu. Byla vzhůru už skoro třicet hodin a při každém pohybu cítila, jak ji svaly na zádech bolí. Kýble s vodou byly těžké. Litovala, že jí domestikové nepřidělili jiný úkol.

Zády rozrazila dvoukřídlé dveře do domicilu a ihned ji zasáhl ostrý pach krve. Domicil byl největší budovou ve stínozemí a Rugar ho považoval za nejdůležitější, protože usoudil, že ho bude muset zařídit jako nemocnici a zároveň základnu pro většinu domácích prací, konaných ve stínozemí. Budova byla dlouhá a úzká a rozdělená na několik částí. Prostory pro vedení, prostory pro tkalce a soukromá místnost pro šamanku. Některé místnosti byly malé; hlavní hala, jediná, do které chodila, byla třikrát větší než jiné a v současnosti to byla nemocnice.

Na kavalcích bylo uloženo sedm vojáků z pěchoty se sečnými ranami, které zasáhly vnitřnosti. Další měl sečnou ránu na ruce a na lůžku u dveří spočívalo jedno mrtvé tělo a čekalo, až se ho někdo ujme a provede rituální očistu. Diamanta postavila vodu k lůžku u dveří a protáhla se, až jí v zádech praskalo a lupalo. Zápach pronikající skrz stěny stínozemí ji děsil víc než pohled do tmy, který se jí naskytl, když vstupním kruhem prošel první Fey.

Alespoň, že tu byli ti vězni. Ti vězni ji zajímali. Alejí nebylo dovoleno se s nimi setkat, dokud s nimi neskončí otec a Caseo.

Přistoupila k ní Neri. Byla bledá a tvář měla strhanou únavou. Domestikové si od chvíle, co se přestěhovali do stínozemí, příliš neoddechli. Napětí, které s sebou nesla bitva v takové blízkosti, je jen dorazilo. Neri se sklonila a zvedla jeden kýbl s vodou.

„Díky, Diamanto,“ vydechla a znaveně se usmála. V očích jí sídlila únava. „Myslím, že pro tuto chvíli jsme udělali, co se dalo.“

Diamanta trhla hlavou směrem ke kavalcům. „Uzdraví se?“

Neri pokrčila rameny. „U pěšáků se to dá těžko říct. Děláme, co můžeme, ale většina z nich postrádá magii nutnou k samoléčbě.“ Pak trochu rozevřela oči. „Nepředpokládá se žádné vnitřní zranění,“ dodala.

„Nikdo nebyl zajatý.“ Většina Feyů o Diamantiných vizích dosud nevěděla. Mnozí se vlastně domnívali, že k jejímu zajetí v první bitvě o Jahn došlo proto, že neměla žádnou vlastní magii.

Sedm dalších zraněných a možná sedm dalších mrtvých. A žádné posily. Jestli to takhle půjde dál, stanou se z vyčerpaných Feyů sluhové ostrovanů. Pouhou početní převahou. Nakonec tu nezůstane jediný bojeschopný Fey.

Když jí otec prozradil, že jim Černý král nepomůže, zamrazilo ji až do morku kostí. To celou situaci měnilo. Byli stejně bezmocní jako Hevishové, když je Feyové obklíčili ze všech stran, odřízli jim přístup k cestám a řekám a zastavili jejich obchodování. Hevishové byli malý, leč zarytě odhodlaný národ a po pět let podnikali ze svého opevněného území zuřivé výpady. Ale čas pracoval proti nim. Vyvraždění mladých lidí, pak starší generace a následné vyhladovění je zničilo.

Lidé polapení v pasti nemohou obléhání vydržet. A už vůbec ne, když má veškeré zdroje ve svých rukou nepřítel.

Jestli cenzoři kouzel neodhalí tajemství ostrovního jedu, budou muset Feyové najít nějaký jiný způsob, jak se z této situace dostat. Kdyby tak s sebou vzali víc převtělovačů. Pak by bylo možno jednoho pověřit, aby se vtělil do nějakého ostrovního námořníka, které

ostrované skrývali, a vyvedl loď z nebezpečného zálivu. Ale Rugar využíval převtělovačů tradičním způsobem, jak v bitvě, tak mimo bitvu, k získání informací o nepříteli. Teď už byli tři mrtví, a ti dva, které poslal do Svatyně, pravděpodobně brzy zemřou také.

Vyšla ven do vířící mlhy. Za ten rok si už zvykla, že jí nohy mizí v ponurých temných spodních vrstvách stínozemí. Už nemrkala, aby dostala mlžnou šed' z očí. Rozmazaný svět už jí připadal normální. Měla obavy, že kdyby vstoupila do skutečného světa, tak z toho jasu oslepne.

Otec teď už asi bude zpátky ve srubu. Rychle mýjela nehotové kostry rozestavěných budov a dohadující se řemeslníky. Bušení jí dnes znělo nějak jinak, než jak byla zvyklá. Zastavila se před srubem cenzorů kouzel. Z komína stoupal kouř. V prvních dnech neměli Feyové povoleno rozdělovat ve stínozemí oheň. Později zjistili, že zdi jsou prodyšné a vzduch ve stínozemí zůstává stejně čistý jako venku.

Oheň ji přitahoval, protože měla ráda teplo. Cenzoři něco dělali. Po zádech jí přeběhlo zamrazení. Něco s vězni? Doufala, že ne. Chtěla je vidět dřív, než na nich cenzoři kouzel začnou provádět své pokusy.

Ale to znamená, že musí nejdříve zajít za otcem. Prošla kolem srubu cenzorů kouzel a zamířila ke svému. Srub, který pro ně otec vybudoval, zpočátku sloužil zároveň jako poradní místo pro zasedání - otec si to vzal jako záminku, aby měl velký srub a přitom tím nevznikal nárok na velké sruby i pro ostatní. Prohlásil, že by jim lidé záviděli, kdyby si mysleli, že si postavili velký srub, protože mají zvláštní výsady, ale že budou rozumět tomu, že je jejich velký srub užitečný všem.

Někdy na ni to, jak se ospravedlňoval, působilo jako chabá snaha vyhnout se střetům o postavení a hodnosti, ke kterým by v jejich situaci nevyhnutelně muselo dojít.

Jestli se nevrátí do Nye, udělá děd Černým králem jednoho z jejích bratrů. Už na tu možnost myslel. To byl také důvod, proč nechtěl, aby v jedné bitvě bojovali více než dva členové jedné rodiny. Chránil si své dědice. A věděl proč, k takovému případu už jednou došlo. Jeho vlastní otec si vybral poté, co se mu doneslo, že jeho první syn zemřel na nějakém tažení, jako následníka svého druhorozeného syna. Naštěstí pro Rugada se jeho bratr vrátil až skoro deset let po otcově smrti, takže jeho nárok pozbyl platnosti.

Byla by ráda věděla o námitkách svého děda víc ještě před odplutím. Litovala, že neposlouchala hádku, kterou zaslechla, pozorněji, a že se místo toho zabývala svou první vizí.

Ale ona měla vizi o Nicholasovi, ostrovním princí. Bylo jejím osudem jít na Modrý ostrov.

Nebo to bylo varování?

To se nikdy nedozví.

Konečně došla do svého srubu. Těsně před vchodem se zastavila. U dveří stáli na stráži dva muži. Jedním z nich byl Ballwan. Na protáhlém obličejí měl zachmuřený výraz. Musel se znovu chytit s jejím otcem. Tím druhým byl Amar. Stál s rozkročenýma nohama a rukama založenýma na hrudi. Svaly se na něm jen bouřily. Vždycky měla Amara ráda, přestože patřil ke generaci jejího otce a nikdy nevykazoval sebemenší známky magických schopností. Byl to řádný člen pěchoty a věrný strážce celé jejich rodiny.

Přistoupila k nim a kývla jim na pozdrav. „Je můj otec v pořádku?“

„Opět vzal věci do svých rukou,“ zavrčel Ballwan.

Ballwanova nevraživost vůči jejímu otci se stupňovala. Už jí to začínalo vadit. „Jak nezvyklé,“ prohodila, „u vojevůdce a syna Černého krále.“

Ballwan zrudl. Amar se pokusil skrýt úsměv. Diamanta si toho všimla a věděla, že i jí v očích zajiskřilo, ale jinak se jí podařilo zachovat vážný výraz. Prošla kolem nich a vstoupila dovnitř.

Bez ohně byla místnost malá a tmavá. Její otec seděl na stole, jednou nohou spočíval na židli a druhou kýval ve vzduchu. Když vstoupila a zamířila k němu, ani neotočil hlavu, jen po ní střelil pohledem.

„Máš být tady,“ poznamenal.

„Nemůžu jen tak vysedávat.“

„Od tebe se očekává, že budeš sedět a přemýšlet.“

Pokrčila rameny. Neměla náladu na hádky. „Sedět a přemýšlet, to není nic pro mě, nicméně na pár věcí jsem přišla.“

„Tak je nezapomeň.“ Odsunul židli a seskočil se stolu. „Mám tady ty zajatce a chci, abys ses na ně podívala.“

Srdce se jí rozbušilo a dech jí uvázl v hrdle. Předtím nechtěl, aby je viděla, dokud s nimi nebudou hotovi cenoři kouzel. „Proč jsi je sem přivedl?“

„Protože když mi Caseo vysvětlil, jaké pokusy má v úmyslu s nimi provádět, rozhodl jsem, že nebude předčasně mrhat jedem na lidi, kteří pro nás mohou být cenní.“ Říkal to lhostejně, ale Diamanta slyšela ten zlostný spodní tón.

„Řekl jsi, že to jsou jeho zajatci.“

„A taky budou,“ odvětil Rugar. „Až se s nimi vypořádám já.“

„Už jsi je vyslýchal?“

„Ano, a ještě je vyslýchalo pár dalších. Nic nám neřekli.“

„A proč chceš, abych to zkusila já? Já s tím nemám žádné zkušenosti.“

„Máš s ostrovany větší zkušenosti než většina z nás. Jsi jedna z mála, kdo s nimi mluvil delší dobu.“

Diamantě vyschlo v ústech. To byla sice pravda, ale bylo to za jiných okolností. „Co je se Solandou?“

„Ještě se nevrátila. A my s sebou nemáme žádné další převtělovače.“

„Já jsem se s ostrovany celý rok nesetkala. Určitě by Ballwan nebo někdo jiný...“

„Ti vědí jen, jak ostrovany zabíjet. Kdybych potřeboval pomoci vraždit, tak tady mám hromadu takových, kteří by přišli s podnětnými návrhy.“ Lhostejnost z jeho hlasu vyprchala. Bylo jasné, že je naprosto znechucený. Diamanta konečně pochopila, čemu čelí.

Vojáci někdy zapomínali, že nepřítel je něco víc než jen pouhá vojenská síla, víc než jen skupina tvorů vhodných k zabíjení. Od chvíle, kdy Rugar Feye odřízl od světa a uzavřel ve stínozemí, už se dál neobtěžoval svého nepřítele poznat. Takže se musel spolehnout na Diamantinu chatrnou zkušenost.

„Kde jsou?“ zeptala se.

„V oddělené místnosti,“ odpověděl. „Nejdříve jsem chtěl mluvit s tebou o samotě.“

Přikývla. Vězni nemohli nijak uniknout. Stráže tu byly jen pro parádu. Vězni byli polapeni ve stínozemí a nemohli se dostat ven. Ale kdyby se dostali ke svému jedu, mohli by napáchat značnou škodu.

Pomalou kráčela síní a cestou si zastrkávala uvolněné pramínky vlasů do copu a zavazovala si koženou vestu. Při pomýšlení, že uvidí vězně, z ní únava vyprchala. V koutku duše doufala, že mezi nimi bude i Nicholas. Chtěla ho znovu vidět, mluvit s ním, aby lépe porozuměla tomu, co se mezi nimi tehdy stalo. Podle všech pravidel se tehdy měli navzájem zabít. Místo toho se spolu kočkovali, jako by do sebe byli dětinsky zamilovaní.

Při té vzpomínce jí tváře znachověly. Žádný muž, dokonce ani její drahý přítel Ballwan, v ní nevyvolal takové city. Věděla, co by jí na to řekl děd, kdyby mu o tom vyprávěla. *Řid' se magií, děvče.* To bylo jeho oblíbené rčení a, jak říkal, tajemství dlouhého života Černého krále.

Řid' se magií.

Prudce rozrazila dveře. Všichni tři vězni seděli. Zápěstí a kotníky měli svázané a dalšími provazy byli přivázáni k židlím. Zdálo se, že mají pouta celkem volná, takže na ně cenzoři kouzel zřejmě uvalili ještě nějakou další vazbu. Oči měli sklopené, ale ani jeden neměl tak úchvatně plavé vlasy jako Nicholas.

„Je nezdvořilé dávat najevo okatý nezájem o někoho, kdo právě vstoupil do místnosti,“ pronesla nyesky. Její ostrovština byla dosud ubohá, přestože teď už měla alespoň nějaké základy.

Muž nalevo, nejdál od ní, zvedl hlavu. Nebyl tak starý jako její otec, ale už ani nebyl mladý. Měl protáhlou tvář, kolem očí vějířky vrásek a jemná ústa. Překvapilo ji, že má tak pravidelné, ostře řezané rysy. Ostrované zřejmě byli stejně jako Feyové stvoření nikoli z chvilkového rozmaru. „Také je nezdvořilé přivazovat své hosty k židlím.“

Usmála se. Možná, že všichni ostrované byli útoční slovy. „Dobrá připomínka,“ odvětila. „Ale vy nejste hosté.“

Prostřední muž si hryzal spodní ret a upřeně se na ni díval. Byl to sotva odrostlý chlapec, chlapecky hubený a bez půvabu. Na bledé pleti měl uhry a hluboké modré oči třesl strachy.

„Já jsem sem nešel dobrovolně,“ prohlásil ten první. „Dopravili mne sem tví přátelé. Tam, odkud pocházím, by mě považovali za hosta.“

Diamanta přikývla. „Tam, odkud pocházím já, by tě považovali za vězně.“

„C-co s námi chcete udělat?“ zeptal se chlapec. Jeho nyeština byla prachbídna. Očividně nikdy nebyl mimo ostrov.

Třetí muž ho okřikl. Jak se přitom k němu obrátil, ukázal zahnutý, dravci nos a úzké rty.

„Tady rozkazuji já,“ zarazila ho Diamanta.

Třetí muž ji přejel pohledem, jako by si teprve teď uvědomil, že tam je. Byl starší než druzí dva, měl úzké oči a byl hubený. Nelíbila se mu. Cítila, že z něj vůči ní vychází vlny nenávisti.

„To jen proto, že nejsi svázaná, holčičko,“ zavrčel. Jeho nyeština zněla stejně uboze jako nyeština toho chlapce, ale byla zřetelná. Byl to výraznější řečník než jakýkoli jiný ostrovan, kterého dosud slyšela.

„Ale,“ odvětila rozmarně, „myslím, že bych udílela rozkazy bez ohledu na to, jestli bych byla svázaná nebo ne. Ve stínozemí vládnu Feyové.“

„Ale na ostrově ne,“ odtušil muž.

„Zatím,“ souhlasila a zavřela dveře.

Třetí muž prohodil ostrovsky něco k ostatním. Zachytila slova jako »sama« a »nám«, spojená s něčím, o čem usoudila, že je to nějaká nadávka určená ženám.

„Bud' budete mluvit nyesky, nebo už nikdy nepromluvíte,“ sdělila jim. Chlapci se vehnala krev do tváří. „Omlouvám se, paní,“ řekl, „ale nyeština... není... pro mě.“

„Jde ti to docela dobře.“ Usmála se na něj. Mluvila na něj mírně. Tenhle půjde zlomit lehce.

Třetí muž řekl chlapci něco ostrovsky. Zaslechla slovo »hraje«. Porozuměl tedy, že si s nimi jen pohrává. Vytáhla z opasku nůž, přistoupila k němu a popadla ho za vlasy. Byly hrubé a mastné a byly cítit potem a špínou. Nemyl si je už několik dní. Trhnutím mu

zvrátila hlavu dozadu a přiložila mu nůž na tvář, pokrytou škraloupem ztvrdlé špíny.

„Řekla jsem ti, že budeš buď mluvit nyesky, nebo už nepromluvíš,“ pravila důrazně. „Chceš, abych ti vyřízla jazyk ústy, nebo skrz krk?“

„Paní! Prosím!“ vykřikl chlapec.

První muž na chlapce něco zavrčel. Znělo to úsečně a přímočaře, jako by to bylo jméno.

„Mluvím s tebou, starý,“ vyjela na něj.

„Čekáš, že se ti omluvím, holčičko?“ otázal se. Jak se mu na krk tiskl nůž, sípal.

„Řekla jsem ti, že budete mluvit nyesky. Je mi jedno, jestli se mi omluvíš nebo ne. Já nejsem žádná křehotinka, ale chci, abys mluvil jazykem, kterému rozumím. Jestli neposlechneš, nebudeš mluvit vůbec. Je to jasné?“

„Když už vyhrožuješ, měla bys to dotáhnout až do konce.“

„To máš pravdu,“ souhlasila a odklonila nůž od krku. Na kůži zůstalo malé říznutí. Otřela si zakrvácený nůž do jeho košile a zasunula si ho zpátky za opasek. „Omluvte mě na okamžik.“

Otevřela dveře, feysky zavolala na svého otce a požádala ho, aby jí poslal Ballwana. Slyšela, jak ho volá, a pak uslyšela Ballwanovu kladnou odpověď. Nechala dveře otevřené a otočila se zpátky k vězňům. Ten třetí muž ji sledoval se vztyčenou hlavou. Po krku mu stékaly kapky krve. První muž vypadal uvolněněji a chlapec měl oči plné slz.

Vešel Ballwan a zavřel za sebou dveře.

„Odved’ ho odtud,“ řekla mu feysky a ukázala na třetího muže. Nyesky dodala: „Cenzoři kouzel tě chtějí použít pro výzkum, který provádějí na ostrovanech. Potřebují tě k tomu živého a nelíbilo by se jim, kdybych tě zabila, byť by k tomu došlo náhodou. Takže ti jazyk

vyjmou oni - ty už ho rozhodně potřebovat nebudeš - a pak na tobě začnou provádět svůj výzkum.“

„Ty si vymýšlíš,“ vydechl muž.

„Nikdy si nevymýšlí,“ odtušil Ballwan. Přešel za něj, odvázal provazy, které ho poutaly k židli, popadl ho pod jedním ramenem a lehce ho zvedl. „Rozluč se se svými přáteli, protože brzy už jim nebudeš moci říci nic.“

„Orte, vyhov jim. Prosím!“ vyhrkl chlapec svou ubohou nyeštinou.

„Je mi líto,“ zastavila ho Diamanta klidně. „Ale má pravdu. Žena by vždycky měl dodržet své výhrůžky. Jenom tak ji ostatní berou vážně.“

První muž na ni hleděl beze strachu, jako by ji zkoumal. Byl jiný než jeho přátelé. V tom starém - Ortovi? - bylo víc chvastounství než odvahy. Ale ten první byl silný.

Zaměřila se na Orta. „Odved’ ho odtud,“ řekla Ballwanovi nyesky a feysky dodala: „Ať na něj léčitelé vloží zaklínadlo mlčenlivosti - a drž ho dál od Casea.“

„S radostí,“ odvětil Ballwan stejným jazykem. Tlačil Orta před sebou a nyesky mu něco nařizoval. Odešli a Diamanta za nimi zavřela dveře.

„Tak to bychom měli,“ prohlásila. „Začneme znovu. Budeme mluvit nyesky. Dokud budete tady, budete mluvit jen feysky nebo nyesky, a to i mezi sebou. A budete nám odpovídat na otázky.“

„Umím ne feysky,“ zasípal chlapec.

„A jen mizerně nyesky,“ odtušila Diamanta s úsměvem. „To je v pořádku. Naučíš se.“

„Takže ty neumíš ostrovsky,“ opáčil první muž.

„Ten jazyk mě nezajímá. Je příliš tvrdý,“ odpověděla. Přejela mu rukou po tváři a nechala své prsty - potřísněné Ortovou krví - tak blízko u jeho chřípí, aby ucítil pach krve. „Jak se jmenuješ?“

Svaly na obličeji mu ztuhly. Cítila to pod bříšky prstů. „Záleží na tom?“ otázal se. „Stejně mě chcete zabít.“

Usmála se, sjela rukou kousek níž a než stačil uhnout, polechtala ho pod bradou. Měl tam strniště, stejně jako Nyeané. „Kdybychom tě chtěli zabít,“ odpověděla, „udělali bychom to už předtím, než jsme tě sem dopravili.“

„Ty budeš - zabít Orta?“ ozval se chlapec.

„Ne,“ odvětila vážně. „Když nespolečně pracoval se mnou, tak jednoduše zařídím, aby toužil zemřít. A ke své smůle teď už ani nebude schopen si o to říct.“

Vzala Ortovu židli, sklepala z ní provazy a otočila ji tak, aby se mohla posadit čelem k nim. „Ráda bych znala tvé jméno,“ sdělila znovu prvnímu muži.

„Není důležité.“

Maličko zaklonila hlavu. „No to mi tedy budeš muset vysvětlit. V Oudonu věří, že se pravé jméno má tajit, protože ten, kdo ho zná, má moc nad jeho nositelem. Nicméně Nyeané nikdy neříkali, že by tomu věřili ostrované. Je tomu tak proto, že se domnívali, že to nemusíme vědět? Nebo si myslíš, že nám chtěli vyhovět?“

Chlapec vypadal zmateně. Buď na něj mluvila příliš rychle, nebo to tady nebylo zvykem. Podíval se na prvního muže a pak zpátky na ni.

„Bojíš se mě?“ zeptala se ho.

Ohryzek mu poskočil, jak polkl. „Ano, paní.“

Muži se mihl přes obličej záblesk něčeho podobného vzteku, ale zmizel tak rychle, že to nestihla přesně určit. „Nech toho chlapce být,“ zavrčel. „Vůbec s námi neměl jít.“

„Tak proč šel?“ otázala se, ochotná je nechat, aby mluvili, o čem chtějí.

„Požádal,“ odpověděl chlapec. „A...“

„Ještě nikdy předtím nebyl v boji. Rozhodlo se to na poslední chvíli. Měl být doma u své rodiny.“ Muži naskočily na tváři dvě rudé skvrny. Líbila se jí jeho odvaha.

„Na to jste měli myslet předtím, než jste mu dovolili jít s vámi,“ namítla.

Chlapec přeskakoval pohledem z jednoho na druhého. „Uškodí to? Říct jména?“ zeptal se muže.

Muž si povzddechl. „Ale ne, myslím, že ne. Stejně je všichni znají.“

Předpokládala, že tím myslí všechny venku. Jestliže ti tři nebyli mezi mrtvými a ani mezi raněnými, kteří se vrátili, tak mohli ostatní uhodnout, že padli do zajetí. Rugar byl na feyské vojenské síly velmi přísný. Několik ostrovanů nechal běžet, aby se mohli vrátit. Dával tak ostrovanům na srozuměnou, že Feyové získali jed i zajatce. To by pro ně mohlo být užitečné.

„Čím více nám pomůžete, tím laskavější budeme,“ pravila.

„Slyšeli jsme...“ ozval se chlapec, a opatrně se přitom vyhýbal pohledu svého druha, „...že Feyové...“ a vru chvíli použil výraz Fey tak, jak Feyové nazývali sami sebe, zvláštní volba, pomyslela si, „...nejsou milosrdní.“

„To je pravda,“ odpověděla. „V boji ne. To nemůže být nikdo. Ale teď nejsme v bitvě. Vy jste vězni a potřebujete zjistit, co máte udělat, abyste zůstali naživu.“

„Co s námi zamýšlíte udělat?“ zeptal se muž.

Usoudila, že nebude na škodu, když mu to řekne. Nikdy nebude moci uprchnout o své vůli, a kdyby ho pustili na svobodu, učiní jakákoli historka, kterou mu navykládá, z Feyů ještě děsivější nepřátele - a to byl jeden z Rugarových záměrů. „Máme v úmyslu zjistit, čím se odlišujete od Nyeaňů. Můžeme to zjišťovat

slovně, nebo můžeme nechat nějakého našeho odborníka, aby to zjistil po svém.“

„Kulturní odlišnosti?“ otázal se muž.

„A tělesné,“ odpověděla.

Chlapec tomuto rozhovoru neporozuměl. Pravděpodobně mu chyběla slovní zásoba. Ale muž tomu rozuměl a rozuměl tomu v plné šíři. Z obličeje se mu vytratila všechna krev.

„Je to ještě chlapec,“ řekl.

Přikývla. „To je dobře. Jaká škoda, že jsme nezajali také nějakou vaši ženu.“

„Ženu?“ Ten nápad ho omráčil.

„Jestli se lišíte vy, musí se lišit i vaše ženy,“ odpověděla.

„Lišit?“ opakoval tázavě.

„Od nás.“ Řekla to klidně, mile a muže to na okamžik vyvedlo z míry. Až v tomto okamžiku zaznamenala podobnost mezi jejich rasami: když se mračil, zvedlo se mu obočí jako křídla. A Diamantu to tak zaskočilo, až se překvapením málem zajíkla. Co když byli všichni na nějakém stupni vývoje spřízněni - stejně jako byly spolu spřízněné ryby nebo kočky? Co když Feyové nebyli odlišným druhem, ale vyšší formou stejného druhu, něčím, k čemu ostrované směřují. To by vysvětlovalo jejich jedovatou vodu: nějak, aniž si to uvědomili, se dostali na úroveň podobnou feyské a dopad na pravé Feye byl zničující.

„My jsme jiní,“ prohlásil. „Nejsme bojovní.“

„Činíte se docela dobře,“ odtušila s myšlenkou na všechny mrtvé a raněné, které toho rána viděla.

„Ne,“ prohlásil. „To jsem neměl na mysli. Tvůj národ má podivnou touhu všechno ovládnout. My jsme spokojeni, když můžeme klidně žít na našem ostrově a nikdo nás neobtěžuje. Proč nás nenecháte na pokoji?“

A v jeho slovech uslyšela ještě něco jiného: *Všichni ti mrtví kvůli něčemu, co bychom vám dali.* Zaplašila tu vzpomínku jako něco, k čemu se vrátí později. „My nejsme národ obchodníků. Je lepší něco vlastnit, než za to platit, nemyslíš?“

„Nemůžete mít všechno,“ odpověděl. „Mne vlastnit nemůžete, bez ohledu na to, co se mnou uděláte. I kdybyste ovládli mé tělo, mé myšlenky zůstanou mými myšlenkami.“

Užasle na něj zírала a přemítala, jestli je opravdu tak naivní. Pak si uvědomila, že tento národ se s Feyi dosud nesetkal a že neví nic o převtělovačích. „Takže by ti nemělo nijak vadit, když mí řekneš své jméno,“ pravila.

Opřel se a přes tvář mu přelétl lehký záchvěv úsměvu. Provazy se mu zařízly do šatů a na hrubé látce se objevily mastné rýhy. Nezdálo se, že by si toho všiml. „Adrian,“ odpověděl. „A toto je můj syn Luke.“

Takže jí oplátkou poskytl tři útržkovité informace, z nichž nejcennější byl příbuzenský vztah. Chlapec na něj třesl očima a vypadal ještě zmateněji. Adrian měl pravdu: ten chlapec měl zůstat doma.

„Tvůj syn nemluví nyesky plynne,“ poznamenala.

„Nenapadlo nás, že to bude potřebovat.“ To »my« ji překvapilo. Že by měl na mysli nějakou ženu ze své domácnosti, která rozhoduje spolu s ním? Solanda říkala, že v ostrovní společnosti ženy nerozhodují. Tak nějaký jiný muž? Starší syn?

„Takže to není tvůj jediný syn?“

Adrian sebou poplašeně trhl. Ta otázka ho zaskočila.

Usmála se. „Nejstarší syn se učí obchodovat. Mladší synové obdělávají pole. Tak to u vás chodí?“

„Ne,“ odpověděl. „Nejstarší syn dědí.“

„A co se stane s mladšími syny?“ Je to nejmilejší syn, usoudila, podle vřelého vztahu, který na nich byl patrný.

„Budou dělat to, pro co se rozhodnou.“

„Pošleš je do světa bez ničeho a budeš doufat, že přežijí?“

Adrian pokrčil rameny. „Jo.“

Zvedla pravou nohu a kotník si pohodlně položila na levé koleno. „Takže ty máš loď,“ pravila. „A snažíš se obdělávat své pozemky. My ne. My dědíme všichni, takže musíme mít stále víc země, jinak by se naše podíly stále zmenšovaly.“

„Dívky také?“ zeptal se chlapec.

„Přisvědčila. „I mladší synové.“

Začervenal se. Adrian se na něj podíval a Diamanta v jeho pohledu uviděla něhu. Vrtalo jí hlavou, proč si toho nevšimla předtím. „Co s námi uděláte?“ zeptal se.

„Potřebujeme od vás získat informace,“ odpověděla. „Získáváme je všemi možnými způsoby. Je mi líto, že ti budeme mučit otce, ale jinou možnost nemáme.“

Na to se usmál. „Ort není můj otec. Je to starý muž, který nemá rozum a hned se vzteká.“

„Není tak úplně prostoduchý,“ odvětila. „Jeho znalosti hovorové nyeštiny jsou lepší, než jsem kdy tady slyšela. Měl zůstat doma a pomáhat sjednávat mír.“

„Nikdo o míru nevyjednává,“ namítl Adrian.

„Nikdo ho zatím nenabízí.“ Diamanta si položila ruce na lýtko.

„Proto nás chcete tady? Abychom se mohli vrátit zpátky se zprávou, že chcete mír?“

„Vy se zpátky nevrátíte. Vy už se odtud nedostanete.“

„Co - je místo toto?“ zeptal se chlapec. „Žádná obloha.“

„Ani slunce, ani déšť, ani jiné počasí.“ Naklonila se trochu dopředu. Cítila s tím chlapcem víc, než by se patřilo. „Tady budeme žít, dokud nevyhrajeme.“

Adrian se rozesmál. „Feyové ještě nikdy neustoupili. Co ti dává jistotu, že vyhrajete?“

„Ty,“ odvětila s důvěrou, že to vyzní naprosto lhostejně.

„Já?“ Úsměv, který mu pohrával na rtech, se v očích neobjevil. „Já nejsem nikdo. Jsem jen muž, který se loňského léta připojil k bojeschopným silám, aby bránil svůj domov.“

„A je na určité odborné výši, protože jinak by nešel na tak důležitou akci.“

Zavrtěl hlavou. „My nejsme bojovný národ. Já jsem v historii naší rodiny první, kdo se zúčastnil bitvy. Na této akci jsem byl proto, že jsem byl shledán vyhovujícím, nikoliv proto, že bych byl schopný.“

To byla asi pravda, ale ne příliš důležitá. Důležitá byla skutečnost, že ti tři použili jed a pravděpodobně věděli, odkud pochází či jak se vyrábí. Druhou kladnou stránkou bylo, jak Caseo poukázal, že cenzoři kouzel mohli prověřit účinky toho jedu na ostrovanech samotných.

Povzdechla si a uvolněně se opřela. „Můžeš se zachránit před mučením,“ oznámila mu. „Můžeš nám říci, jak váš jed působí.“

„Myslím, že jste sami viděli, jak působí,“ odvětil suše.

Na vlastní oči. A vyděsilo ji to. Ale to mu nemohla dát najevo. „Chci vědět, čím to je, že má takové účinky.“

Dal se do smíchu. „Tak na to se neptej mě. Já tím jen házím. Já to nevyrábím.“

„Takže se to vyrábí?“ opáčila. Podle Caseových teorií pocházel ten jed odněkud z nějakého potoka či jezera.

„Myslím že ano,“ odpověděl. „Ale přesně to nevím. Nejsem z horních vrstev rocanistů.“

Diamanta se zamračila. „K čemu se ten jed používal předtím?“

„Ta voda? Používáme ji při svých náboženských obřadech. Svěcená voda se rozdává na shromáždění. Členové si v ní smočí tři prsty a vyčistí si s ní maličké obřadní meče, které neustále nosí u sebe.“

„Ty nějaký takový meč máš?“ otázala se.

Střelil pohledem po svém synovi. Chlapec klopil oči k zemi. „Já nejsem věřící,“ odpověděl Adrian.

„Takže vaše náboženství není nijak povinné? Je to otázka svobodné volby?“ Tohle pro ni byla novinka. S tímhle se ještě nikdy nesetkala.

Pokrčil rameny. „O tom, co máš na mysli, nikdo nic neříká. Já mám pocit, že není správné opakovat otřepané fráze, pokud jim nevěřím.“

Ale jeho syn věřil. Mohla to vyčíst z jeho držení těla. Ten chlapec nemluvil nyesky, ale rozuměl tomu -jen necítil potřebu odpovédět. Ona takhle mluvila půltuctem jazyků. Když se na ně nesoustředila, rozuměla, ale v okamžiku, kdy se po ní vyžadovalo, aby promluvila, nemohla. Bude si to muset o něm pamatovat a varovat ostatní.

„Ty máš obřadní meč, Luku?“

Když padlo jeho jméno, trhnul sebou. Oči mu potemněly strachy. „Oni — ho - už ne,“ odpověděl.

„Někdo ti ho vzal?“

Přikývl.

Polkla. Chtělo se jí vyběhnout z místnosti a varovat své lidi, aby se nedotýkali mečů. Ale oni už to pravděpodobně zjistili. Naštěstí se dala v ostrovním náboženském symbolu snadno poznat zbraň. „Co je smyslem čištění toho malého meče?“ otázala se.

„Starší říkají, že Roca si takto vyčistil meč před svou smrtí,“ odvětil Adrian.

Diamanta se usmála. „Na nevěrce máš rozsáhlé znalosti.“

„Všichni jsme vychováni ve víře,“ odvětil Adrian.

„Takže co dělají, aby jejich voda byla svěcená?“ otázala se.

Adrian zavrtěl hlavou. „Já nevím.“

Diamanta se posadila rovně. „Ty nevíš? Anebo mi to nechceš říct?“

„Nevím,“ opakoval zatrpkle.

Obrátila se na chlapce. „A ty?“

Podíval se na ni a přeskočil pohledem na otce. Adrian přikývl, jako by mu chtěl dodat odvahy. „Já... já...“ koktal chlapec. „Ach, ne.“

„Ale vy jste všichni vychováni ve víře, ne?“

„To neznamená, že všemu z toho rozumíme. Náboženství musí být trochu zahaleno tajemstvím, aby mělo smysl,“ prohlásil Adrian.

Vlasy se jí zježily. Tajemství. Mystéria. Možná, že svá Mystéria tají nějakým jiným způsobem. „Nicméně víš, jak ten jed používat.“

„Jako při náboženských obřadech? Ovšemže. Dokud k nám nedorazil váš národ, tak jsme o jeho dalších vlastnostech nevěděli - přinejmenším nikdo z nás, kdo jsme žili mimo vyšší vrstvy rocanistů.“

Ani se nepohnula. Ani nemrkla. Jestli o té vlastnosti nevěděli, jak na ni přišli? Bude si muset pohovořit s otcem. Potřebují ostrovany více znalé věci. „Co dělá ten jed s tebou?“ otázala se.

„Nic,“ odpověděl Adrian.

„On...“ chlapec pronesl nějaké slovo ostrovsky a pak zrudl. Oči se mu leskly strachy.

„Co říkal?“ vyjela na Adriana hrubě.

„Očišťuje,“ odpověděl Adrian klidně. Nedíval se na svého syna, ale Diamanta vycítila, že má strach. Oba

dva vyděsila tím, jak jednala s Ortem. Měli strach, že provede něco i Lukovi.

„Očišťuje,“ opakovala tiše. „A jak vás ta očista mění?“

„Činí nás přijatelnými Bohu,“ odpověděl Adrian.

Ta slova způsobila, že se zachvěla. „A Feyové nemohou být očištěni?“ otázala se. „My jsme pro vaše bohy nepřijatelní?“

„To - *danité* - oni říkají.“ Chlapec promluvil téměř dychtivě, jako by mu za to, že jí něco řekne, mohla prominout, že sklouzl do své mateřštiny.

Potlačila povzdech. Tak. Nejenže bojovali s mocným jedem, navíc bojovali ještě s pověrami. Bylo jen dobře, že otec poslal do Svatyně převtělovače. Možná, že se jim podaří najít přístup k ostrovním Mystériím. Z tohoto rozhovoru nepochopila úplně, o co vlastně jde. Raději změnila téma. „Kdo byl vaším velitelem?“

„Na této akci?“ otázal se Adrian.

Přikývla.

„Theron. A toho určil král.“

„Takže král tyto akce řídí?“ Nějak tomu nemohla uvěřit. Muž, se kterým se setkala, byl nezkušený a vyděšený. Naprosto nevypadal, že by byl schopen vést vojenské síly. Nicméně ostrované také původně nevypadali, že by byli schopni porazit Feye.

„Některé,“ odpověděl Adrian. „Ale my nemáme žádný přesně daný řád. My nejsme vojenský národ.“

„To už jsem pochopila,“ zamumlala. „Řekni mi něco o vaší armádě nebo co to je.“

Potřásl hlavou. „My žádnou armádu nemáme. Máme strážce, které chrání krále. Ti ostatní bojují proto, aby chránili své domovy, děti a vlastní životy.“ Při řeči bojovně vysunul bradu, jako by čekal, že ho bude kárat za to, že jí odporuje. Místo toho musela potlačit úsměv.

Líbila se jí jejich vzpurnost, jejich zarytá víra ve svou pravdu. Možná, že jim právě toto dodává nejvíc síly.

„Vystupuješ tak hrdě,“ poznamenala.

„My jsme hrdí,“ odpověděl.

„My si ceníme svých zásad stejně jako vy vašich,“ prohlásila. „Jen to, že jim nevěříš, je ještě nedělá špatnými.“

V okamžiku, kdy ta slova vypustila úst, už jich litovala. Dostal ji. A to nechtěla.

„Vaše zásady jsou špatné,“ prohlásil, „pokud mne mají stát život.“

Chvíli na něj vyjeveně zírala. Najednou neshledávala jeho vzdor dojemným. Nechtělo se jí přemýšlet jeho způsobem, byť měl pravdu. „Zatím ti nic strašného nehrozí,“ řekla chladně.

„A co Ortovi?“ zeptal se.

„Ort bude žít.“

„A jak bude žít?“

Nechala ta slova zapadnout do ticha. Pak vstala a podívala se na něj. „Jaké má váš král další plány, pokud jde o boj s Feyi?“

Ani nezvedl hlavu, aby se na ni podíval. Jen se na židli opřel co nejpohodlněji, aby mu pouta dovolila vzhlednout, aniž by se musel moc pohnout, takže to vypadalo, že jsou na stejné úrovni. „Dokonce i kdybych to věděl, tak by ti to neřekl. Nejsem hlupák.“

„To ne,“ odpověděla. „To předpokládám.“ Už měla těch řečí právě tak dost. Právě se zvedala k odchodu, když ji najednou něco napadlo.

Zastavila se a přes rameno se ohlédla na Adriana. Otočil se ke svému synovi, kterému se třásl spodní ret jako malému dítěti. Když si všimli, že neodešla, rychle zase nasadili kamenné výrazy. Ale za ten kratičký okamžik na nich uviděla zoufalství a velkou lásku.

„Co mi můžeš nabídnout za pomoc oplátkou za to, že tvůj syn svobodně odejde?“ zeptala se. Adrian otevřel ústa, ale Diamanta odmítavě mávla rukou, aby mlčel.

„Teď mi neodpovídej. Rozmysli si to.“ Usmála se s vědomím, že ho dostala. „Náš obchod bude muset být oboustranně výhodný. Budete mi muset dát něco, co má stejnou cenu jako život, který nedospěl ještě ani do poloviny.“

S tím je opustila a odešla. Jakmile se dveře zavřely, podlomila se pod ní kolena. Rukou se opřela o drsnou dřevěnou stěnu. Ani nevníkala třísky, které se jí zadíraly do dlaní, jen zhluboka dýchala. Ani si neuvědomila, kolik sil jí toto setkání stojí. Další známka počínající paniky, která se jí zmocnila už natrvalo. Částečně už uvěřila, že se odtud nikdy nedostanou. Tohle přesvědčení ji nikdy předtím netrápilo. Nikdy neměla skutečný domov. Co se narodila, byla její rodina neustále v pohybu. Ale stejně jako většina Feyů měla společnost, která obklopovala jejího děda a bratry. Svět tady ve stúnozemí byl malým, vybledlým odrazem světa, který opustila.

Když okamžik slabosti pominul, šla dál. Otec stál u krbu, ruce sepnuté za zády, a hleděl na hromadu popela.

„Tak co?“ otázal se, aniž se na ni podíval.

„Tvrdí, že o výrobě jedu nevědí nic, ale že se používá v jejich náboženství. Ten starší - Adrian - říká, že je součástí jakýchsi náboženských »tajemství«.“ Postavila se vedle něj a stejně jako on se zahleděla do krbu. V popelu bylo ohořelé poleno. Všude samá Šeď. Jak jen dychtila po opravdových barvách.

„Tajemství? Mystéria?“ Narovnal se a konečně se na ni zadíval. „Vědí o nich?“

„O našich Mystériích? Myslím, že ne. Ale určitě to nevím. Mohou všichni lhát. Možná o nás vědí víc, než budeme kdy vědět my o nich.“

„Tak proč nám to převtělovači nenahlásili?“ otázal se.

Potřásla hlavou. „Jenom mi ta shoda připadá nějaká divná. Nejdříve ten jed, a teď skutečnost, že souvisí s Mystérii.“

„Pátráš po znameních tam, kde nejsou, dítě,“ poznamenal.

„Nemůžeš něco vyloučit hned na začátku výsledku,“ odfrkla si. Strávila tolik času výsledkem jen proto, aby její informace zavrhl a nazval ji dítětem, jako by byla jen nějaká malá holčička s touhami a sny, bez znalostí a zkušeností.

Povzdechl si a znovu se zadíval do vyhaslého krbu. Přemítala, jestli se tam dívá proto, že srub nemá žádná okna. Nebyla jim tu zapotřebí. Venku vypadalo všechno stejně a teplota byla také všude stejná.

„Co jsi ještě zjistila?“ zeptal se.

„Ti dva zbývající jsou otec se synem. A otec asi bude ochoten vyjednávat o poskytnutí informací výměnou za synův život.“

Rugar se usmál. „Jsi velmi schopná, Diamanto.“

„Ano,“ odvětila ostřeji, než zamýšlela. „To jsem.“

Poodešla od něj, přitáhla si židli, znaveně se na ni posadila a konečně popustila uzdu své únavě. Rugar hodnou chvíli nic neříkal, až usoudila, že by měla tíživé ticho přerušit sama. „Myslím, že bychom je měli zavřít někde, kde by byli spolu o samotě, a sundat jim pouta. Až cenzoři kouzel skončí s jejich přítelem, umístíme ho k nim jako ukázkou pro otce, jak by mohl dopadnout jeho syn. Myslím, že tímto způsobem zjistíme víc.“

„Byl bych rád, kdybys ve výsledku pokračovala,“ poznamenal Rugar.

„Chce to čas.“ Bude hrát o čas, i když mu to neřekla. Byla tak unavená, že se jí dělaly mžitky před očima.

„Už jsi někdy myslel na to, že bys vyjednával mír?“ zeptala se.

„Cože?“ Vyštěkl to slovo, jako by jím otřásl, že by jeho dítě mohlo navrhnout něco tak kacířského.

„Mír. Pokud nenajdeme jiný způsob, jak se odtud dostat.“

Podíval se na něj jako by přišla o rozum. „Feyové nikdy nevyjednávají z pozice slabšího.“

Pokřčila rameny. „Nemusíme ten mír dodržet. Jakmile se dozvíme, co potřebujeme, můžeme si je podrobit. Nikdo nebude říkat, že jsme nejednali čestně.“

„Jak jsi na to vůbec přišla?“ Tak stroze ho ještě mluvit neslyšela.

„To dá zdravý rozum,“ odpověděla. „Jestli děd nepříjde a nás bude pořád jen ubývat, tak tady nakonec zemřeme všichni. Ale když budeme hrát o čas a zjistíme, z čeho pramení jejich moc, mohli bychom mít naději přežít.“

„Tohle řešení zní zbaběle,“ odušil.

„Ale je rozumné,“ bránila se. „Kam moje paměť sahá, tak jsme na tomto tažení už ztratili víc než na jakémkoli jiném.“

„Věci se mění.“

„Přesně tak.“ Vstala a už podruhé za ten den se pod ní kolena podlomila. Hroutila se k zemi a cítila, jak ji zahaluje temnota, ale nemohla si pomoci. Otec ji zachytil. Cítila jeho teplou, silnou náruč a pevnou hrud'. Jeho vůně se smísila s vůní kožených šatů. Na čele jí vybuchla palčivá bolest.

„Pomozte jí někdo!“ vykřikl otec. „Pomozte jí, prosím!“ křičel, ale jeho hlas zněl tak vzdáleně. Otevřela oči. Nad hlavou jí visel meč. Byli ve Svatyni a kolem nich byli shromáždění všichni ostrovní lordové a všichni feyští velitelé. Obřad. Zkazila obřad. Nad ní se skláněl muž s rovným obočím a dlouhými plavými

vlasý. Choval ji v náruči s něhou, kterou ještě nikdy nezažila, a říkal: *Orma lili*. Ostrovština jí byla stejně důvěrně známá jako nyeština. *Jsi v pořádku?* A znovu a znovu opakoval její jméno.

Někdo jí do obličeje stříkal vodu a Diamanta s odporem uhýbala. Nicholas zvedl ruku, aby to zarazil.

„Nech je!“ vyhrkl otec a strhl Nicholasovi ruku stranou. Palčivá bolest na čele polevila.

Pak se výjev změnil. Nicholas ji opět držel v náruči, zavinutou do otcova uzdravujícího pláště, ale teď byla v místnosti s kamennými zdmi a ležela na matraci, která se pod ní propadala, jako by byla ve vodě. Nad ní se skláněla léčitelka - Neri - něco odříkávala a přikládala Diamantě na čelo léčivý obklad. Páchl nějakými bylinami a česnekem. „Zatím žije,“ ozvala se Neri, „ale víc slíbit nemůžu.“

„Co říká?“ Nicholasova feyštiny měla silný přízvuk a bylo mu špatně rozumět.

„Že zatím žije,“ odpověděl mu otec nyesky, „a že to snad dopadne dobře.“

Nicholasovi se z hrdla vydralo zasténání a přitiskl si ji pevně k sobě. „Diamanto.“ Něžně ji políbil a shrnul jí vlasy z obličeje. „*Ne sneto. Ne sneto.*“ *Mrzí mne to. Mrzí mne to.*

Zlehka ho pohladila. Tato noc nebyla taková, o jaké snila.

Jeho náruč ztvrdla, pak ji popadl za ramena a třásl s ní. „Diamanto! Diamanto!“

To nebyl Nicholas. To byl otec. Pocítila lehké zklamání, jako by bolest na čele byla cenou za Nicholasovo objetí. Tma se rozplynula. Otevřela oči a zjistila, že se dívá na strop srubu. Ústa měla otevřená a po bradě jí stékaly sliny. Pomalu zvedla hlavu, napůl v očekávání, že jí v tom palčivá bolest na čele zabrání, ale už nic necítila.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí otec.

Přikývla. Měla pocit jakési rozpolcenosti, jako by byla na dvou místech zároveň. „Jsem jen nevyspalá,“ odpověděla.

Opatrně ji posadil na židli. „Měla jsi vizi.“

Musela přimhouřit oči, aby se na něj mohla podívat. Vypadal nějak starší, než si ho pamatovala. Možná ho předtím neviděla, možná se na něj po dlouhé době doopravdy podívala.

„Nebo ne?“

Ten tón jí zněl také cize. Nikdy na ni nemluvil s takovou úctou a zlostí zároveň. Takhle mluvil jen se svým otcem. Co se přihodilo špatného?

Dotkla se rukou hlavy. Nebyla schopná se soustředit, přemýšlela, proč má pocit, jako by mu lhala, proč mu vlastně po celou dobu opravdu lhala o svých vizích. „Asi ano,“ odpověděla.

„Řekni mi, cos viděla.“ To nebyla prosba, znělo to spíš jako rozkaz. A zdálo se, že ho vůbec nezajímá, jak se Diamanta cítí, přestože málem omdlela. Tak k tomuhle mělo mezi nimi *dojít*? Takhle se otcův otec choval ke svému synovi, když začaly jeho vize?

„Myslím, že to bylo osobní,“ odpověděla. Zatoužila mít jasnou hlavu, vědět, že k ničemu nedošlo, že se potřebuje jen vyspat, aby jí to jasně myslelo.

„V našem rodě nejsou vize nikdy osobní,“ prohlásil Rugar.

Zhluboka se nadechla a spustila ruce. Vzpomínka na palčivou bolest zůstala a jí se na chvíli zdálo, že pod dlaní cítí zjizvenou kůži. Pak si ještě jednou sáhla na čelo. Hladké, tak jak mělo být.

„Záleží na tom, co jsem viděla?“ zeptala se.

„Ovšemže na tom záleží!“ prohlásil. „Teď budeme muset spolupracovat.“

„Tak proč mi ty neříkáš o svých vizích?“ zeptala se.

Zesinal. Z obličej se mu vytratila všechna krev a jeho plet' během okamžiku nabyla barvy šedi stejně popelavé, jako bylo celé stínozemí. V očích se mu zablesklo. „Ty o mých vizích nic vědět nemusíš.“

„Myslím, že ano,“ odpověděla, „pokud ti mám vyprávět o svých.“

„A co když zjistíme, že stojíme proti sobě?“ zeptal se.

„Co se tak rozčiluješ?“

Dal se do smíchu, sesunul se na židli vedle ní a vzal ji za ruku. Dlaň měl vlhkou. „Dělal jsem o tebe starosti, Diamanto. To je všechno. Nikdy jsem tě ještě neviděl mít vizi. Zaskočilo mě to. Nikdy jsem si neuvědomil, jak to vypadá.“

„Ty jsi nikdy neviděl svého otce, když měl vizi?“

Zavrtěl hlavou. „Ty jsi první.“

Přišlo jí to divné, ale rozhodla se mu věřit. Třeba to byla pravda, třeba ho jen zaskočily její mdloby. V každém případě zaskočily ji.

Zavřela oči a co nejpodrobněji mu celou vizi popsala. Neřekla mu, že to samé viděla už dvakrát, ani že tato vize byla trochu jiná. Teď už jí rozuměla lépe, znala jazyk, znala lidi, kteří v ní vystupovali. Vývoj vize ji překvapoval snad ještě víc než vize samotná.

Když skončila, zůstal na ni zírat. „Co myslíš, že to znamená?“ zeptal se.

A v tu chvíli už toho měla dost. „Ty jsi odborník,“ odsekla. „Ty mi to řekni.“

Chvilí hleděl do prázdna a pak zavrtěl hlavou. „Já nevím,“ odpověděl. „Upřímně ti říkám, že nevím.“

V kapli to podivně páchlo. Matthias za sebou zabouchl dubové dveře tak prudce, až ho ruka zabrněla. Do dlaně se mu zaryla řezba a on se ani nemusel dívat, aby věděl, že se právě opřel o výjev Rocova narození. Obvykle tento výjev miloval: vodní proud obklopující a chránící dítě, obličej rodičů plné obav, tvář Nejsvětějšího, vystupující z mraků. Ale dnešního dne se nezastavil a nepodíval se na něj. Dnešního dne odtáhl ruce ode dveří a v tichosti zůstal stát.

Slabý pach, který se za poslední rok naučil bezpečně rozeznávat. Krev. Tady, na nejposvátnějším z míst.

V ústech mu vyschlo. Chtělo se mu polknout, ale nemohl. Začal pěstí, aby ho nelákalo dotknout se vrcholů lavic, jak bylo jeho zvykem, když se chtěl ujistit, že se na řezbách nic nezměnilo. Sundal si opánky, aby mohl jít po naleštěné podlaze potichu, a nechal je u dveří.

Když kráčet uličkou mezi lavicemi rocan, šli napřed audové a rozvinovali před ním rudý koberec, na kterém žádná jiná noha kromě jeho nespočinula. Matthiase často napadalo, že přitom obřadu rocan vypadá, jako by krácel po protáhlém rudém ostrůvku.

Krvavě rudém.

Matthias vstoupil bosýma nohama na lesklý povrch. Před sebou nikoho neviděl. Zdálo se, že je tu sám, a to ho zneklidňovalo snad ještě víc než ten pach.

Kaple byla jeho oblíbeným místem. Pobyt tady ho vždycky osvěžil. A někdy, za zpěvu chórů, měl téměř pocit, že má Boží ucho na dosah.

Zdálo se, že tu nebylo s ničím hnuto. Řady lavic, lesknoucí se ve světle, které dovnitř prýštilo skrz tabulky barevného skla, vložené do stropu. I na skle byly vyličený různé události z Rocova života a jak

slunce putovalo po obloze, měnily světelné skvrny na podlaze v kapli svou barvu. V noci barevné skvrny zmizely a kaple získala šerý, tajemný nádech, který nerušilo ani světlo svící.

I červené čalounění na lavicích vypadalo netknuté. Rudý přehoz vpředu na oltáři byl na pohled také čistý. Stříbrných mís se svčcenou vodou se nikdo nedotkl a lahvičky na policích pod obětním stolem vypadaly neporušeně. Jestli tu došlo k nějakému přepadení, někdo by měl okamžitě dojít pro vodu.

Hloupost.

Musí být opatrný. Ten pach byl slabý, ale dosud tu byl.

Bylo tu chladno. Otřásl se a kráčel rozvážným krokem dál. Došel doprostřed kaple, kde byly lavice zkráceny tak, aby na podlaze vznikl malý kruh. Nad ním visela špičkou dolů obrovská napodobenina Rocova meče. Kolikrát už ho napadlo, co by se stalo, kdyby meč uprostřed bohoslužby spadl. Ale to se nikdy nestalo. Byl zavěšen na lanech, která audové průběžně vyměňovali, a ta lana byla vyrobena různě, v různé dny a různými audy, a všechna byla ještě nezávisle prohlížena několika církevními hodnostáři. Meč byl čtyřikrát větší než člověk a byl posázený dýmanty. Špička se mu v barevném světle měňavě třpytila.

Matthias tak trochu čekal, že v kruhu najde něco neobvyklého, ale i tady se podlaha leskla jako zrcadlo. Nicméně tady byl pach silnější. Rukou si prohrábl vlasy a prsty se mu zapletly do loken. Byl rád, že si nevzal kvadrátek. Původně sem zamýšlel přijít prosit Rocu, ať mu dá víru - útok na feyský úkryt jím nějak otřásl - ale to, co tu cítil, mu bralo odvahu. Člověk těžko může promlouvat s bohem v kapli, která páchne krví.

Za kruhem byly lavice zase dlouhé a tvořily uličku, která se táhla až ke schůdkům vedoucím na oltář.

Vyřezávaná dřevěná křesla na oltáři postrádala svůj obvyklý lesk. Někdo na nich musel sedět ještě poté, co se tu ráno uklízelo.

Mohl to být někdo ze Starších. Matthias nebyl jediný, kdo k modlitbám používal tuto kapli namísto malé kapličky ve druhém poschodí. Možné to bylo, ale splašené srdce mu ani tato možnost neuklidnila.

Pomalu kráčel uličkou, nahlížel do každé řady lavic, kterou míjel, a ověřoval si, že je prázdná. Přál by si mít u sebe malou lahvičku svěcené vody, jako ji nosíval na začátku války. Později na to přestal dbát: už dlouho neviděl uvnitř žádného Feye a to, že je země ve válce, mu připomínali už jen mrtví.

Když začal stoupat po schodech nahoru, dech mu uvázl v hrdle a naskočila mu husí kůže. Čtvercový obětní stůl, posetý stovkami zářezů od posvátných mečů, byl prázdný, ale na předložce pod ním byla tmavá skvrna, jako by tam někdo rozlil vodu a zapomněl ji utřít.

Klekl si a dotkl se jí. Skvrna byla vlhká. Zvedl si prsty k nosu, přičichl a trhnul sebou. Krev. Přesně tak, jak předpokládal.

Rychle se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že je stále ještě sám. Nikoho neviděl, ale to ještě neznamenalo, že je tu opravdu sám. Byl hlupák. Hlupák, že nešel pro pomoc hned, když postřehl ten pach.

Polkl. Teď měl vážný důvod pro někoho dojít. Už už začal vstávat, když koutkem oka zahlédl něco u nohy od křesla. Zvedl třesoucí se ruku a uchopil to...

...a málem to zase upustil. Bylo to hladké a bílé, ale dosud vlhké, jako by to někdo pečlivě očistil. Pomalu si to zvedl k očím. Kost. Maličká. Jako kůstka z lidské ruky.

Roztrásl se. Posadil se na předložku, kousek dál od krvavé skvrny, a pozorně si celé místo prohlížel. Další

krev ani kosti tu nebyly. Ten, kdo tady prolil krev, po sobě zanechal tento maličký důkaz jen náhodou.

„Matthiasi?“

Matthias sebou překvapeně trhnul a málem by vstal, ale donutil se zůstat sedět. Ten hlas poznal. Patřil Andrému, jednomu ze Starších. „Pojď sem,“ požádal ho a schoval kost do kapsy. Svůj objev si nechá na později, až se rozhodne, co dál.

André přicházel stejnou uličkou, kterou předtím kráčel Matthias. Matthiasovi vyschlo v krku. Neslyšel otevírat dveře. Ani si neuvědomil, jak úporně se soustředí. Ale asi to opravdu přeslechl.

„Necítíš něco divného?“ zeptal se přicházejícího Andrého.

André se zastavil, začichal a zavrtěl hlavou. „Vosk ze svící, trochu moc leštidla. Nic zvláštního.“

Matthias svažtil čelo. Jsou snad jeho smysly o tolik jemnější než Andrého? To mu připadalo divné. „Co tady vlastně děláš?“

„To jsem se právě chtěl zeptat já tebe,“ odpověděl André. „Ještě nikdy jsem nikoho neviděl modlit se tady vsedě na podlaze.“

Matthias znovu potlačil touhu vstát. André ho dráždil. Jeho zbožnost vypadala ve srovnání s Matthiasovým učeným přístupem k náboženství tak čistě. Jeho lhostejnost a povýšenost ho rozčilovaly a jeho nově vzniklé přátelství s rocanem ho dráždilo ještě víc.

„Pojď sem,“ opakoval Matthias.

André přistoupil blíž. Na naleštěné podlaze mu zavrzaly boty. Matthias si uvědomil, že má úplně ledové nohy. Dala se do něj zima. André si přidřepkl k němu.

„Co to děláš?“ zeptal se.

Matthias potlačil vzteklou odpověď. „Nic. Našel jsem tohle. Sáhní si na to.“

André natáhl jeden prst a zabořil ho do koberečku. Lehce to mlasklo. Zmateně se podíval se na Matthiase, pak zvedl prst k nosu a přičichl. „Krev,“ zašeptal. „V kapli?“

Matthias přikývl. „Musíme zjistit, co se tu stalo. Shromáždí všechny, kdo sem mají přístup. Já promluvím s rocanem a svolám Starší. Musíme zjistit, jestli někdo něco neviděl a jestli někdo nechybí a kdo.“

André si otřel prst o kobereček, jako by nemohl snést krev na kůži. Matthias ho zamyšleně sledoval a pak se ho zeptal: „Viděl jsi něco?“

André sebou překvapeně škubl, jako by nečekal, že Matthias ještě něco řekne. „Ne,“ odpověděl. „Jen tebe. Právě jsem přišel.“

Matthias přikývl. Ale někdo musel něco vidět. Někdo musel vědět, proč je tu ta krev. Možná, že se tu jen zranil nějaký aud. Možná, že někdo vyhnal z budovy nějakého nepřítele.

„Myslíš, že to udělali Feyové?“ otázal se André.

Matthias se na něj podíval. Nechtěl o něčem takovém ani slyšet, ale když už to bylo venku, zamrazilo ho. „Doufám že ne,“ odpověděl.

„Třeba je to nějaký zázrak,“ navrhl André s nadějí v hlase.

Matthias se usmál. „Tady se už po staletí žádný zázrak nestal.“

„Život je zázrak,“ opáčil škrobeně André.

„Možná,“ odtušil Matthias, „ale já bych v tom hledal spíš světskou záležitost.“

André po něm střelil takovým pohledem, jaký u něj Matthias ještě neviděl. V jeho očích cíhal chlad a vypočítavost. „Je to zázrak,“ opakoval, ale Matthias mu poprvé za celou dobu, co ho znal, nevěřil.

Matthias vstal. Snad byl jeho pocit mylný, snad vyplýval jen ze znesvěcení kaple. Rocana to strašlivě

rozruší; Matthias si nebyl jist, jak to ten stařík zvládne. V tyto dny vypadal nejen jako duchem nepřítomen, ale už skoro jako by přicházel o rozum, jako by slyšel Boží slovo jen on a nikdo jiný. Rocanovo chování dělalo Matthiasovi starosti. Porciluna se v poslední době o setkání Starších znovu nezmínil, ale Matthias přesto čekal, že přijde znovu. Po této příhodě bude ještě důležitější, aby Starší drželi pohromadě.

„Pošli sem nějakého auda,“ požádal ho Matthias. „Ať se té skvrny nikdo nedotkne.“

André přikývl a také vstal. V tu chvíli Matthias zatoužil říci mu o té kosti, ale pak usoudil, že taková drobnost může počkat. Rocan by to měl vědět první.

Matthias zvolna kráčel uličkou zpátky k východu. André odešel dozadu dveřmi pro danity, dveřmi, které používal rocan, když řídil obřad osobně. Matthias se ještě jednou rozhlédl po kapli. Pach krve byl ještě silnější než předtím. Nevěděl, co se tam stalo, a ani si nebyl jist, jestli to vůbec vědět chce.

Nelíbilo se mu pomyšlení, že by se ve Svatyni samotné dělo něco špatného.

Když došel ke dveřím, zastavil se a sáhl po svých opáncích. Nohy měl jako led a špičky prstů pod nehty mu zmodraly. Usoudil, že je mu zima spíš ze strachu než z toho, že je v místnosti chladno. Lhal Andrému: tahle příhoda pravděpodobně s Feyi souvisela. Strávil nějaký čas studiem událostí, které se přihodily v podzemních kobkách lordu Purkrábkovi a Stephenovi. Tam také byla krev a kosti.

Stejně jako hned na začátku vpádu. V garnizoně našel jeden strážný toho dne, kdy začal útok, na podlaze rozházené kosti a vedle nich nějakou mrtvolu. Kostí se našly i na několika dalších místech a některá byla velmi blízko u paláce. Monte, velitel stráží, se domníval, že to s Feyi nějak souvisí, ale jestli ty kosti

patřily mrtvým Feyům, kteří byli úplně zničeni svěcenou vodou, nebo nějakým ostrovanům, to nikdo nevěděl.

Kosti a krev. Kosti a tělo. Sevřel nález, který měl v kapse. Něco se tady stalo a někdo to uklidil. Byl pevně rozhodnut zjistit, kdo to byl.

Prsty přešel po řezbě na dveřích a dotkl se meče, který zvedal Roca, odsouzený k záhubě. Roca tu byl z profilu a měl zachmuřený výraz. Jeho oči nevypadaly jako lidské, protože samotné dřevo je vyjádřit nemohlo. Co to jen je, co Roca věděl a oni na to zapomněli? Co mu dalo všechnu moc a sílu, všechnu schopnost neupadnout v zapomnění, být Bohem vyvolený?

Matthias se opřel hlavou o dveře. Poprvé za svůj dospělý život toužil po opravdové víře, a ne jen po učenosti. Protože poprvé za svůj život začínal chápat, že ho může spasit jen víra.

Solanda zatřásla hlavou. Mňoukání se ozvalo znovu. Usedla na kraj cesty a pravou packou si omyla čumáček. Mňoukání nepřicházelo z lesa; slyšela ho uvnitř své hlavy. Povzdechla si. Dlaci často trpívali vedlejšími účinky magie, ale ona sama s tím dosud zkušenosti neměla.

Stromy se zdály být nemožně vysoké. Větlemi pronikalo třpytivé sluneční světlo. Ptáci za ní cvrlikali, ale ti, co byli blízko, byli potichu. Nevadilo jí to. Nebyla na lovu. Měla namířeno do stínozemí.

Ten mňoukavý hlas ji týral od chvíle, kdy opustila Jahn. Zpočátku si myslela, že ji někdo sleduje. Pak si uvědomila, že ten hlas nic neříká, že to je jen takové tiché kňourání. Vylekané. Volalo na ni, varovalo ji, že něco důležitého přehlédla.

Zajela si packou do koutku oka a pořádně si ho protřela, aby z něj dostala prach a špínu. Nemusí se vracet do stínozemí hned. Rugar byl vždycky svolný s tím, aby se zařídila podle svého okamžitého rozmaru. O výsledcích schůzek s převtělovači už věděl a na další pochůzky ji nepotřeboval. Poslední byla splněna. Jestli se z toho hlasu vyklube nějaká hloupost způsobená Mystérii, hned se vrátí.

Lépe by bylo vypudit ten hlas z hlavy.

Vstala, rozhlédla se na obě strany a pak šla po pěšině dál. Cesta do stínozemí vedla podél řeky. Ale ten hlas ji táhl na sever, což znamenalo odbočit od řeky a vejít do lesa. Po této cestě dříve chodívali ostrované, ale teď, co tu byla feyská pevnost, se používala jen vzácně. Původně v těchto místech pár ostrovanů žilo, ale když na ostrov dorazili Feyové, většina z nich se odstěhovala.

Čím víc na sever šla, tím byla nepoužívaná stezka užší a užší. V blátě sice bylo pár otisků, ale se ty tam

pravděpodobně objevily hned po deštích, kdy tu ležela silná vrstva bahna. Prošla kolem malého dřevěného přístřešku - nebyl to přímo srub, ale cosi, co by v případě, že by ostrované byli vojenským národem, považovala za pozorovatelnou. Dřevo bylo ztrouchnivělé a střecha se propadla. Očividně to nikdo od příchodu Feyů nepoužíval. Zauvažovala, k čemu to tak původně mohlo sloužit. Stezka se tu větvila a Solanda už už chtěla vyrazit po té širší, ale pak se podívala na tu druhou. Ne. Nejdříve se podívá na to, co už je opuštěné.

Nepoužívaná pěšina se svažovala po úbočí kopce dolů, byla rovná a bez výmolů - pro Solandiny rozbolavělé pacičky učiněný balzám. Už příliš dlouho šla bez odpočinku a bez jídla. To místo bylo tak tiché, že se jí skoro chtělo vzít na sebe svou feyskou podobu, ale pak si vzpomněla na příběh o Aiovi, dlakovi, který zlenivěl a byl krátce poté, co na sebe vzal svou dvounohou podobu, zavražděn. Byl to poučný příběh, který domestikové vyprávěli malým dlakům, a Solandě už mockrát zachránil život. A i teď ho měla na paměti.

Vklouzla mezi malé břízky. Pohled na bílé kmeny vystupující z lesní zeleně byl příjemný. Pěšina se zúžila ještě víc a z půdy vyrážela stébla trávy. Touto cestou už dlouho nikdo nešel.

Pěšina ji svedla dolů z dalšího kopečka a Solanda se ocitla na mýtině, na okrajích zarostlé vysokou trávou a hustým ostružiním. Uprostřed mýtiny, kde byla tráva nízká, stál srub. Dveře byly otevřené a kolem se válel rozbitý nábytek. Tady už před ní byli jiní Feyové a pravděpodobně si odtud odnesli do stínozemí všechno, co by se jim mohlo hodit.

V ostružiní si našla malou pěšinku a vydala se po ní, vděčná za svou kočičí podobu a schopnost udělat se dvakrát menší, než je. Bolestně sebou cukla, když zavadila břichem o trnité šlahouny na zemi. Zadníma

nohama pořádně zabrala a tlamičkou ryla v prachu, až se prodrala na mýtinu. Tam se zastavila, zuby si vytáhla trny z bříška, omyla si čumáček a pak začala propátrávat okolní půdu.

V trávě číhaly dřevěné třísky a střepy z rozbitého nádobí. Do země byly zadupané dřevěné hřeby, mnohé hrotem nahoru, a Solanda se jim musela opatrně vyhýbat, aby si neporanila packy. Číchala zkázu a pátrala po hlase, který ji sem přivedl.

A pak uviděla ty kostry.

Ležely uprostřed mýtiny a kolem nich rostla tráva. Pár stop od mužské kostry ležela rozvalená ženská kostra. Šaty na ní byly rozervané - visely na kostech, rozpadající se cáry plné hmyzu. Lebka byla vyvrácená dozadu, jako by žena v okamžiku smrti vydala poslední zoufalý výkřik, a zespoda na ní ještě zůstalo pár pramínků vlasů.

Muž byl zkroucený a jeho kosti byly rozházené, jako by je roztahalo nějaké zvíře. Ale Solanda věděla, že to žádné zvíře nebylo. Pěšci z umírajících bytostí hrubě stáhli kůži a svaly s krví. Nedbalá práce. Bude to muset nahlásit Rugarovi.

Kostry ostrovanů: to poznala z nepružného hrudního koše a pevných kostí.

A zemřeli už dávno. To nebyla čerstvá vražda. Pravděpodobně pocházela z doby první bitvy o Jahn. Některé jednotky nebojovaly v Jahnu - to vysvětlovalo, jak se vůbec dozvěděli o takovém pustém místě, kam bylo později možno umístit stínozemí.

Vnitřní hlas zmlkl a Solanda usoudila, že je na místě. Ale kostry jí neřekly nic víc, než že tu žil ostrovní pár a že je Feyové zabili. Nechala je jejich zkáze v trávě a vyrazila ke srubu.

Schody se zachovaly, ale byly pokryté blátem, plným zvířecích stop. Zastavila se u nich a prozkoumala

je. Pod blátem našla zčernalou skvrnu. Kdysi tu muselo být tolik krve, že se vsákla do dřeva. Tu skvrnu nesmyl sebevydatnější déšť.

Vylezla nahoru, pomalu, s obavami, co najde. Uvnitř srubu byla tma a prach. V blátě na verandě byly stopy po myších a proplétaly se s otisky ptačích nožek. Na kraji verandy zanechala nějaká kočkovitá šelma otisky dvakrát větší než její - ta schody pohrdla a vyskočila na verandu rovnou ze země.

Všechny stopy vedly dovnitř a pak zase ven. Tady už očividně není co ukrást.

Znovu opatrně zavětrila. Přes veškerou svou čínorodost by nerada překvapila nějaké velké zvíře, které požírá kočky. Poučné příběhy pro dlaky také varovaly před osudem dlaků, kteří se dostali do potíží a neměli čas se proměnit do vhodnější podoby.

Neucítila nic zvláštního, a tak vstoupila dovnitř.

Většina nábytku byla pryč, zůstala jen holá podlaha a na ní další stopy. Některé patřily lidem a Feyům - poznala otisky feyských bot a její podezření vzrostlo. Většina vnitřního zařízení našla svou cestu do stínozemí.

Srub měl velkou přední místnost a dvě přilehlé menší světnice. Bylo to jakési úsporné uspořádání, jaké nevidala v mnoha domech, ale zároveň se tu někdo snažil, aby byl příbytek útulný a pohodlný, což bylo v Jahnu vzácné. Ohniště bylo umístěno mezi přední místností a kuchyní a díky oknům působil vnitřek prostorněji, než by se zdálo zvenčí. V lepších časech se tu muselo žít příjemně.

Vzadu v kuchyni byly dveře, které vedly na bývalou zahrádku. Mezi plevely tu dosud rostlo pár zplanělých bylin. Dveře do komory byly otevřené a na jedné straně stála malá pícka - na tak malý srub značný přepych.

Překvapilo ji, že ji Feyové neodnesli. Možná se prostě rozhodli, že ji do stínozemí brát nebudou.

Cítila se tam nějak podivně, jako by jí něco chybělo. Šla zpátky do přední světnice a pak vešla do prvního přilehlého pokoje. Byla to ložnice. Nábytek byl pryč, ale na zdi bylo dosud přibito čelo od postele. Chvíli se na něj dívala. Zajímalo by ji, jakým způsobem ti lidé žili. Byli šťastni na takové samotě? Měli svůj pohodlný dům rádi? Určitě zemřeli v dlouhotrvajících mukách - cena, jakou by nerada platila za cokoli. Viděla pěšce při práci a znechucovalo ji to. Nedokázala si ani představit, jaký to musí být pocit, vytrpět jejich dotyk.

Otevřeným oknem sem vanul svěží vánek a přinášel s sebou vůni trávy a suchého vzduchu. Vzhledla, zavětrila, ale neucítila nic neobvyklého.

Její vnitřní hlas stále mlčel. Kdyby nebyl předtím tak úporný, ani by nevěřila, že ho kdy slyšela. Ale slyšela ho. A chtěl, aby se něco dozvěděla.

Vyšla z ložnice a prošla malou chodbičkou do druhé místnosti. Byla také prázdná. Na zaprášené podlaze se odrazil sluneční svit - velká zlatá skvrna, která ji sváděla, aby si lehla, odpočívala a vyhřívala se. Ale odolala.

Její předtucha tady zesílila, jako by už byla blízko.

Tady nezůstalo na zdi nic, jen jedna malá skvrna. Bližším prozkoumáním zjistila, že je tam dřevo tmavší, jako by tam nikdy nedopadalo slunce. Skvrna byla asi stopu vysoká a yard široká, jako by tu měl někdo u zdi dlouhé prkno. Ale víc z toho zjistit nemohla. Jestli tohle bylo to, co měla najít, naprosto nechápala, o co jde.

Chvíli stála v teplém slunci a nahlívala si kožíšek. Tohle byla nějaká nesmyslná záležitost, které vůbec nerozuměla.

Povzdechla si. Vráť se zpátky na pěšinu, bude po ní pokračovat dál původním směrem a podívá se, kam

vede. A jestli nenajde nic závažného, vrátí se do stínozemí.

Jak přemýšlela, mrskala ocáskem, až se kolem ní zvedal prach. Dívala se, jak se zrnka prachu třpytí ve slunečních paprscích - a pak uviděla něco v koutě. Zdráhavě se zvedla na nohy a opatrně se plížila blíž.

Přešla do stínu a musela přimhouřit oči. Nenáviděla tyhle náhlé přechody mezi světlem a tmou. Chladný vzduch ji roztřásl. Pomalu se plížila do kouta, skoro přitisknutá k zemi, a pokaždé, když uviděla poletující zrnko prachu, vyskočila. Kočičí část její bytosti převládala a trochu přiváděla do rozpaků tu feyskou, jako by na jejím chování bylo něco nepatřičného.

Konečně se dostala do kouta a pátravě se zadívala před sebe. Bojovala s pokušením změnit se do své feyské podoby, ve které by viděla lépe. Bylo to kulaté a napůl skryté ve stínu. Těžko říct, jestli to bylo schoulená mrtvá myš nebo něco horšího.

Opatrně, váhavě natáhla packu a šťouchla do toho.

Věc se zhoupla a Solanda odskočila. Kočičí pudy ji přemohly. Pak se posadila a chvíli se na to pozorně dívala. Najednou si uvědomila, že se packou nedotkla kožešiny, ale dřeva.

Projela jí vlna úlevy. Od chvíle, co Feyové dorazili na Modrý ostrov, předpokládala, že ostrované jsou mocnější, než přiznávají, a že se jednoho dne nějaký Fey něčeho dotkne - mrtvého těla, kousku jídla- a zemře stejně děsivou smrtí, jakou umírali, když je zasáhla jedovatá voda. To byla jedna z věcí, která se jí na životu v kočičím těle líbila: její odpor k vodě vypadal zcela přirozeně.

Vstala a znovu se k tomu přiblížila. Tentokrát do toho šťouchla silněji. Věc se převalila k ní a narazila jí do předních nohou. Očichala to, zaznamenala pach

prachu, suchého dřeva a ještě čehosi - čehosi, čeho by si asi nikdo jiný nevšiml.

Dětského potu.

Šťouchla do koule, aby se od ní odvalila dál, a uviděla, že skrz je provrtaná díra, která kazila jinak dokonale kulatý tvar. To musel někdo udělat záměrně. Dokázala si představit, že dírou je prostrčený klacík nebo struna, něco, co z toho dělalo hračku pro miminko.

Miminko.

Její vnitřní hlas jí teď začínal dávat smysl. Ale ještě to tady pořádně neprohledala. To dítě už je asi mrtvé. Dětská kostřička se hledá hůř než dospělá.

Chvilí honila kouli po pokoji a radovala se, jak na dřevěné podlaze klape. Pak ji nechala zakutálet zpátky do kouta - dům neměl úplně vodorovnou podlahu - a vyšla ven.

Dítě. Tím se všechno měnilo. Pěšci věděli, že děti mají zajímat, a ne zabíjet, ale jestli to dítě nenašli, muselo dávno zemřít hladem. Jestli už umělo lézt, mohlo by být na dvoře. Kdyby ty lidi zabilo něco jiného, bylo by to dítě už stejně mrtvé.

Ale Solanda předpokládala, že mrtvé není. A jestli žije, tak ho najde.

Rocan ji svíral v dlani - maličkou, útlou kostičku, velkou jako špička palce. Na konci ještě lpělo cosi lepkavého - svaly, šlachy, nebyl si jist - jako by to naznačovalo, z koho to pochází. Nebo z čeho. Pohodlně se v křesle opřel. Navzdory ohni, který praskal v krbu, se třásl. Bylo mu zima už skoro rok a soudil, že ta zima nemá vnější příčinu.

Závěsy na oknech byly zataženy. Od vpádu Feyů je nedovolil rozhrnout. Vzpomínky na mrtvoly na nádvoří mu kazily výhled. Teď sem každého rána chodil nějaký aud, rozsvítil všechny lampy a osvětlil mu kresby na zdech.

Proti němu seděl Matthias. Plavé lokny měl zcuchané a bez kvadrátka vypadal zvláštně, jako někdo, kdo se právě probudil a ještě se úplně neprobral. Šerpu měl pokroucenou a na rameni měl špinavou skvrnu. Matthias ještě nikdy nevypadal tak vyjeveně, dokonce ani v dobách nejprudších bitev o Jahn.

„Jsi si jist, že je lidská?“ otázal se rocan. Ještě nikdy neviděl lidskou kost. Viděl jen kosti, které kuchaři házeli psům střežícím říční břeh.

Matthias přikývl. „Setkal jsem se s mrtvolami,“ odpověděl. „Je to lidská kost.“

A pak si rocan vzpomněl: když byl Matthias ještě audem, patřil ke skupině, která hledala mrtvé v Kennilandských bažinách. Pár jich vyplavalo na povrch během mimořádně zuřivé bouře a někdo usoudil - pravděpodobně Matthias, díky své učenosti - že v hloubce budou ještě další. Všichni byli mrtví už dlouho. Rocan sice dohlížel na pohřeb, ale to už byly mrtvoly v rakvích. Audům a lidem z města zabralo skoro měsíc, než znovu seskládali kostry, které v bažinách našli.

Podle jejich tvrzení to byli mrtví z doby Povstání sedláků. Byli pohřbeni do hromadného hrobu.

„Co tohle dělalo v kapli?“ otázal se rocan, ale nějak si nebyl jist, jestli stojí o odpověď.

Matthias potřásl hlavou. „Já jsem se tomu také divil. Nejvíc mě trápila ta krev. Během feyského vpádu byly uvnitř i kolem paláce nalezeny kosti a krev a další byly v garnizoně. Má to něco společného s Feyi.“

Rocan zatáhl pěst. „Nenechají nic na pokoji. Copak jim není nic svaté?“ Zavřel oči, opřel se a zatoužil, aby to všechno skončilo. Vzali mu toho už tolik. Nyní pro něj zůstala jediným místem, kde byl schopen se modlit a rozjímat, malá místnost, odkud poprvé viděl Feye.

„Myslím, že jim na svatosti nezáleží,“ poznamenal Matthias.

Rocan otevřel oči. Neraď sedával proti Matthiasovi. Matthias byl vysoký a štíhlý jako Fey a právě on navrhl použít svěcenou vodu jako zbraň. Nikdy nevěřil ani v boha, ani v Rocu a překrucoval Slovo psané i nepsané do čehosi, čemu rozuměl jenom on.

Matthias by nikdy nepřišel na tajemství přípravy svěcené vody. A rocan bude muset teď, před svou smrtí, určit -jasně a rozhodně - svého nástupce. André byl jednou možností, ten měl silnou víru. Ale André nevěděl nic o světě. To byla právě potíž s věřícími: odmítali se zabývat stávající skutečností.

Polkl a odložil kostičku do stříbrné mísy na stůl vedle sebe. Dopadla na dno, kleplo to a Matthias sebou trhl. Dřív nebýval tak přecitlivělý.

Rocanovi se to nelíbilo.

Kývnutím hlavy naznačil Matthiasovi, že je propuštěn, ale zdálo se, že to Matthias nepochopil.

„Budu nad tím vším přemýšlet,“ prohlásil rocan.

„Nad čím budeš přemýšlet?“ otázal se Matthias.
„Jediné co víme, je, že se v kapli něco stalo, a nevíme ani, co.“

„Jestli uslyším o něčem neobvyklém...“

„Chceš říct, že louže krve jsou nyní obvyklé? Už jsem poslal Andrého svolat všechny obyvatele Svatyně. Jestli bude někdo chybět, budeme vědět, co se stalo.“

Rocanovi se Matthiasův tón nelíbil. Jízlivost neměla v jejich vztahu co dělat - ať se dělo, co se dělo. „Neměl bys jednat beze mne,“ vytkl mu Rocan.

„Proč ne?“ otázal se Matthias. „Všichni Starší mají oprávnění jednat tvým jménem. Držíme Svatyni v chodu.“

„Ano, ale já ten chod řídím.“ Ta slova pronesl rocان tiše, chtěl, aby z nich Matthias vyrozuměl, že věci nejdou vždycky podle předem daného plánu.

Matthias se opřel a semkl rty. Očividně ten spodní tón v rocanových slovech slyšel. „Tak tedy dobrá, Ctihodnosti,“ prohlásil po chvíli, „odvolám to.“

„Učiň tak,“ pravil rocان a zavřel oči. Už se nechtěl dívat, nechtěl myslet. Chtěl oheň, aby mu bylo teplo, a chtěl, aby tyto dny plné starostí skončily.

Křeslo zavržalo. To se Matthias zvedl. Pak někdo zaklepal na dveře. Rocan si povzdechl a otevřel oči. Matthias stál s rukama sepjatýma na břicho a hleděl na dveře s dychtivým výrazem malého chlapce, který se dívá na něco zakázaného.

„Vyřid' to,“ pravil rocان a ani se neobtěžoval s podrobnostmi. „Jestli to není něco mimořádně naléhavého, tak tu nejsem.“

Matthias přikývl a ani se na rocana pořádně nepodíval. Rocan na něj úkosem pohlédl. Mýlil se. Matthias nebyl dychtivý. Byl vyděšený. Rocana zamrazilo. Viděl už Matthiase znepokojeného, ale nikdy ne vyděšeného. Čeho se jen tolik bojí?

Matthias šel ke dveřím, otevřel je a vyklouzl ven tak, aby ten, kdo stál za nimi, neviděl na rocana, sedícího v křesle s vysokým opěradlem. Rocan si palcem a ukazováčkem stiskl kořen nosu. To štípnutí mu udělalo dobře. Probralo ho a připomnělo mu, že je ještě naživu. Zvedl stříbrnou misku a zadíval se na kost. Ve Svatyni někdo zemřel. Nebo někdo prolil krev a pohodil kost na nejsvětějším místě na Modrém ostrově. Že by feyský rituál? Doufali snad, že tak získají moc?

Možná udělal chybu, když se podřídil královým rozkazům a nevyslal z ostrova nějakou menší loď, jak původně zamýšlel. V Nyei byla malá skupina rocanistů, kteří by možná byli ochotni teď, když byla jejich zem pod nadvládou Feyů, Nyei opustit. Žili s Feyi více než tři roky. Věděli by, jestli tohle není nějaký feyský úskok, a věděli by, co s tím dělat.

Bolely ho oči. Jenže oni by se pak chtěli vrátit a vzít si s sebou zpátky do Nye svčcenou vodu. Rocanisté v Nyei neměli žádného opravdového vůdce. Aud, který tamní skupinu založil, zemřel už před léty, a ti nyní se modlili a rozjímali už skoro deset let bez vedení. Rocan sám rozhodl, že je nechá pokračovat samotné; myslel si, že nejlepší bude omezit rocanismus na Modrý ostrov. Vyslat z ostrova loď by bylo příliš velké riziko ve srovnání s nadějí, že se něco dozvědí. Rozjímáním bude schopen zjistit, co potřebují, i tady.

Zásadním problém je, že spolu obě strany nemluví. On se nikdy s žádným Feyem nesetkal. Viděl je jen zdálky, během vpádu, když dole na nádvoří vraždili věřící. Slovo psané i nepsané říkalo, že ten, kdo nezná svého nepřítele, je omezený a hloupý. Slovo kladlo důraz na poznání za každou cenu. A rocan, tváří v tvář hrůze a násilí, na poznání zcela zapomněl.

Dveře se otevřely a dovnitř vklouzl Matthias. Pokud to vůbec bylo možné, byl ještě bledší než předtím.

Kolem ukazováčku si ovíjel pramen vlasů - to u něj rocan ještě neviděl. Matthias na něj krátce kývl, jako by uznával, že ho ruší.

„Našli další,“ oznámil mu.

Rocana zamrazilo, až se otrásl. „Krev?“ otázel se.

Matthias přikývl. „A celou kostru. Po kouskách.“

Rocan se odvrátil a zadíval se do ohně. Oheň praskal, plameny poletovaly po dřevu a vyskakovaly do podivných tvarů, jako by v sobě skrývaly odpověď. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se. „Myslíš si, že se nás snaží očarovat?“

„To nevím,“ odpověděl Matthias. „Ale pokud ano, tak se jim to v paláci nepovedlo. Rád bych věděl, jestli někdo chybí, a rád bych zpravil krále, že jsme tady narazili na stejný úkaz.“

Rocan si povzdechl. Nechtělo se mu, ale Matthiasovu návrhu vyhoví. Byl to podivný postup. On měl přece udílet rozkazy a Matthias je měl plnit.

„Kdo s tou zprávou přišel?“

„Porciluna.“ K jeho hodnověrnosti nemusel Matthias nic dodávat. Ale rocan by teď měl říci, že je nutno neprodleně uvést věci do pohybu, že je nutno jednat.

Rocan odevzdaně mávl rukou. „Svolej si své zasedání. Pošli někoho do paláce. Oznam králi, že se s ním chci setkat. Řekni mu...“ že je rocan unavený. Že už chce mít tuhle válku za sebou. „...ať určí čas a místo.“

Matthias pustil zkroucený pramen vlasů. „Jak si přeješ,“ odpověděl a vycouval z komnaty. Jeho strach byl přesvědčivější než jakákoli slova.

Rocan se za ním díval, jak odchází, a nějak se nemohl zbavit pocitu osudového zmaru.

Počist'a si přivázal k boku poslední plný vak, zapřel se rukou v zádech a vstal. Ve vzduchu se vznášel pach tlejících těl a nafouklých mrtvol, pach, který si začínal hnusit. Přestože bylo ve stínu lesa chladno, stékal mu po obličeji pot. Nad hlavou mu švitořil nějaký pták. Když vzhlédl, pták ztichl, jako by ho pouhý pohled na Počist'ův výraz umlčel.

Ještě s pěti dalšími rudokapy, kterým Rugar oznámil, že je nepotřebuje, pracoval už od včerejšího rozbřesku. Nepotřebuje kde? To nevěděl. Jako by někde probíhaly jiné bitvy a rudokapů bylo zapotřebí ke sbírání krve a lidské tkáně jinde. Ale věděl, že nejlepší je se neptat. Rudokapům na otázky beztak nikdo neodpovídal.

Jenže jich bylo málo. Tato práce by vyžadovala alespoň deset rudokapů, a to by ještě museli pracovat co nejrychleji. Nejposlednější pruhy svalů vkládal do vaku na levém boku, aby věděl, které nejsou tak dobré, jako ty první. Casea přivádělo mrhání k zuřivosti. Počist'a mu řekne, ať si to vyřídí s Rugarem.

Jako by to mělo nějaký smysl.

Ruce mu smrděly stejně strašně jako celá mýtina. Zápěstím si setřel pot z čela. Práci, kterou dělá, stejně nikdo neocení. Nikdo kromě ostatních rudokapů ve skutečnosti nevěděl, jak je to nebezpečné. Stahování tkáně v žáru bitvy bylo smrtelně nebezpečné- ne všichni rudokapi dostávali stažené pruhy tkáně od pěšců - ale nebylo tak nebezpečné, jako tady, v mlčenlivém tichu mýtiny. Každého těla se dotýkal se strachem, že se otre o ostrovní jed, že se jeho vlastní tělo rozpustí a zradí ho a on se zadusí, protože už se nebude moci nadechnout. V noci se mu o tom zdálo. Probouzel se zpocený a bez dechu. Kdyby přišel na to, jak se z tohoto prokletého místa dostat, utekl by. Ale na nic nepřišel.

Byla to jeho vlastní vina, že byl tady venku. Udělal chybu, když řekl Tazymu, veliteli pěšců, že půjde kamkoli, jen aby se dostal pryč z bezútěšné šedi stínozemí. Pronikala mu i do snů. V Nyei byl zvyklý snívat v živých barvách. Ted' bylo všechno šedivé, někdy tmavší, někdy světlejší, ale pořád šedivé.

Potřebuje uniknout. Zešílí, jestli ho budou nutit přebývat tam ještě déle.

„Už budeš hotov?“ ozval se těsně vedle něj nějaký hlas. Vzhlédl a uviděl vedle sebe Supa. Sup byl ještě menší než on a vážil dvakrát tolik. Chodili spolu do školy a Počist'a si dosud pamatoval na den, kdy byli jedinými skoro dospělými mladíky ve třídě a učitel si je vzal stranou a řekl jim, že mohou klidně odejít, protože do nich magie nikdy nevstoupí.

Počist'a zavrtěl hlavou. Celé tělo ho bolelo. „Je to nad naše síly.“

„Ted' už je to stejně skoro zbytečné,“ prohodil Sup. „Z rozkládající se tkáně se beztak nic pořádného nezíská.“

„Třeba to domestikové umí.“

Sup ohrnul nos. „K takové tkáni se ani nepřiblíží. A šamanka s sebou nevzala jediného omývače mrtvol.“

„To je pravda. Zapomněl jsem.“ Zapomenutí bylo prostředkem sebeobrany. Rudokapi se ted' o ty zbytky budou muset postarat sami. Protáhl se. Krvavé vaky, které se mu kývaly na opasku, ho tížily. „Víš, co mi vrtá hlavou?“

Sup si přivazoval k pasu svůj vak. „Co?“

„Nejsou tu žádní ostrované. Pamatuješ si na druhou bitvu o Jahn, jak odtahovali mrtvé, abychom se k nim nedostali? A na tu bitku o cardidský přístav, jak se nás snažili zabít, jakmile jsme se sklonili nad nějakou mrtvolou?“

Sup vzhlédl. Na kulatém obličejí potřísněném krví mu naskočily zamyšlené vrásky. „Snažili se dva dny.“

„Přesně tak.“

Sup se otřásl. „Co když mají na těch mrtvolách nějaký svůj jed? Co když je to nějaký jiný druh? Budeme umírat pomalu...“

„Možná,“ odtušil Počist'a. „Ale já si to nemyslím. Kdyby chtěli, abychom zemřeli, nemrhali by na to vlastními lidmi. Děje se tu něco jiného.“

„Ale nedává to smysl,“ namítl Sup.

Počist'a se letmo podíval na kruh. Věděl, kde mají blikat světélka, ale neviděl je. Zhluboka se nadechl. „Možná, že se sem nechtějí vrátit. Tady jsme zvítězili. Zajali jsme pár jejich lidí, většinu jsme zabili a máme jejich zbraň. Možná se nás konečně začnou bát.“

„Myslím, že se nás bojí celou dobu,“ odpověděl Sup. „Před rokem jsme jim jejich útulný, pohodlný svět rozbili na kusy...“

„A jim se podařilo držet si nás celý čas od těla.“ Počist'a si povzdechl. Nenáviděl to tady. Nelíbilo se mu ani v Nyei. Bylo to tou prací. Možná měl utéci hned, když obsadili Nyei, jak měl tehdy v úmyslu. Mohl mít statek nebo malý dům a tam si nerušené žít. Ale věděl, že by to nešlo. Nikdo by nechtěl žít vedle rudokapa. Nyeané by se ho stranili a kdyby mu statek zchátral, neměl by co jíst. Služba v armádě mu zajistila alespoň jídlo. Víceméně.

Poplácal si vaky visící u pasu. „Myslím, že tady už toho víc neuděláme,“ prohlásil.

Sup přikývl. „Tak zajdi za Tazym, ať se sem přijde podívat a rozhodne to. Myslím, že bychom si všichni potřebovali odpočinout.“

Počist'ovi nebylo zapotřebí říkat dvakrát. Přesl přes mýtinu, vkročil do kruhu na zemi, pronesl zaklínadlo a

prošel světelným kruhem. Světla mu ožehla kůži a vzápětí byl uvnitř, v chladné šedi stínozemí.

U shromaždiště stála skupina domestiků. Jak ho uviděli, otočili se k němu zády a pokračovali v rozhovoru, jako by tam nebyl. S povzdechem se dál brodil chladnou šedí, rozhrnoval ji a odkrýval matnou vrstvu nicoty. Neměl se dokonce ani kde umýt - a i kdyby měl, určitě by se odněkud najednou vynořil někdo, kdo by chtěl vědět, proč se místo práce myje.

Kráčel pomalu, se sklopenou hlavou, aby se nemusel dívat, jak na něho všichni zírají. Když došel ke srubu cenzorů kouzel, zaklepal. Nikdo mu neopověděl a Počist'a se právě rozhodl vstoupit a odložit vaky v zadní místnosti, jak měl nařízeno, když se najednou dveře rozletěly. Stál v nich Caseo. Vypadal stejně unaveně jako Počist'a.

„Ty ale vypadáš,“ zavrčel znechuceně.

Počist'a pokrčil rameny. Nestál o to, aby se na něj Caseo dnes rozčílil. „Mám vaky.“

„Víš určitě, že jsou všechny dobré? Smrdíš jako mršina.“

Počist'a sklopil oči k zemi. Nenáviděl cenzory kouzel. Během první bitvy o Jahn ho nechtěli ani vyslechnout. Prosil je, aby ho nechali jít za počasy a požádat je o déšť. Ale cenzoři kouzel ho neposlouchali. Málem ho ani nenechali jít do stínozemí.

„Ty mrtvolky byly venku skoro dva dny,“ odpověděl Počist'a. „Proti hnilobě je ochránit nemůžeme, protože říkáš, že to kazí magii. Dosud nám nikdo neřekl, abychom skončili. Tak ti nesu vaky.“

„U Mystérií, mám snad myslet za všechny?“ odfrkl si Caseo. Obrátil se do srubu na někoho, koho Počist'a neviděl, a nařídil mu: „Řekni Tazymu nebo někomu z jeho vojáků, ať se sebere a zarazí tyhle blbce, než nám nakazí všechny zásoby.“

„My nejsme blbci,“ ozval se Počist’a.

Caseo se obrátil. V očích se mu zablesklo, jako by Počist’a řekl něco směšného. „Cože?“

Počist’a bojovně vysunul bradu. „Řekl jsem, že nejsme blbci.“

Caseovi přelétl přes rty úsměv. „Tak jakpak bys nazval to, že vám řádně pracuje jen čtvrtina mozku.“

„Jsme stejně chytří jako vy,“ odporoval Počist’a. „Jenom jsme neměli takové štěstí.“

„A tak,“ Caseo se široce usmál. „Tak ty to nazýváš štěstím. To je zvláštní. Jako by mohl dar Mocností přijít z nebes, na tebe by zapršelo štěstí a ty bys byl stejně šťastný jako já. To je ubohý, beznadějný sen, kluku.“

„Já nejsem kluk. Jsem dospělý muž.“

„Ty jsi kluk,“ odpověděl Caseo. „Dosud jsi nedorostl do své moci. To je přece to, čemu věříš, ne?“

„Já mám moc,“ odpověděl Počist’a. „Jsem stejně tak Fey jako ty.“

Caseo se vesele zazubil. „A co je ta tvoje moc zač, chlapče?“

„Jsem silnější než ty. Mám větší výdrž než ty. Mám *fyzické* schopnosti místo tvých magických. Mám stejnou cenu jako ty.“

Caseo se zakuckal smíchy. „Kdybys byl silný nebo měl nějakou cenu, byl bys přinejmenším v pěchotě. Ty nejsi nic, skrčku. Vůbec nic. Máš přiléhavé jméno - tvor, který obírá a čistí mrtvoly. Ovládli jsme už spoustu národů, skrčku, a nikde si necení těch, kdo se zabývají mrtvolami. Jen vyvrhelové a bezcenní se dotýkají rukama mrtvých.“

Počist’a si třesoucícma se rukama odvázal vaky od pasu. S čvachtavým plesknutím dopadly na zem, ale naštěstí se žádný neroztrhl. „Díky mně můžeš vůbec pracovat,“ prohlásil. „Beze mne a ostatních rudokapů

bys svá odporná zaklínadla vůbec nebyl schopen provádět. Nebyl bys ničím.“

Caseo zvažněl a v prvním okamžiku si Počist'a myslel, že ho dostal. Pak Caseo přikývl a natáhl ruku. „Jak bys sis chtěl ověřit úvahu, že jsi stejně tak Fey jako já?“

Počist'a zíral na Caseovu dlaň, bez jediného mozolu, s upravenými nehty. Ten člověk v životě nedělal fyzickou práci. Počist'a si schoval ruce za záda. „Co chceš, abych udělal?“

„Pojď se mnou,“ řekl Caseo. „A ty vaky vezmi s sebou.“

„Ne,“ vzbouřil se Počist'a. „Ať je odnese někdo jiný.“

„Ty jsi rudokap,“ připomněl mu Caseo. „Ať se děje co se děje, musíme všichni dělat svou práci.“

Při té poznámce Počist'a zrudl. Shýbl se, popadl vaky za zavázané konce a zvedl je. Takhle v rukou byly zatraceně těžké - byl zvyklý nosit je zavěšené u pasu, tam měl pocit, že k němu neoddělitelně patří. Ale neřekl nic a následoval Casea po schodech nahoru do srubu cenzorů kouzel.

Počist'a byl uvnitř už mockrát, ale nikdy mu nebylo dovoleno se tam zdržovat. Kolem stolu seděli ostatní cenzoři kouzel a až na toho nejbližšího, který nakrčil nos, když ho Počist'a míjel, si ho ani nevšimli. Caseo ukázal dozadu ke zdi, kde už byly vyrovnány další krvavé vaky. Počist'a přihodil své vaky nahoru.

V hlavní místnosti bylo vedro k zalknutí. V krbu plápolal oheň, živený přílišným množstvím dřeva - takové plýtvání by se skoro dalo považovat za zločin, když plno Feyů dosud muselo spát na zemi nebo natěsnání v nouzových přístřešcích bez ohně. Všichni cenzoři kouzel byli plešatí a vyhublí na kost - dokonce i ženy - s očima, které hleděly za prosté, všední radosti.

Počist'a se zachvěl. Pohádat se s jedním cenzorem kouzel byla jedna věc, postavit se celé skupině jiná.

Seděli s rukama pod stolem a navzdory tomu vedru byli všichni oblečení v těžkých kutnách. Zdálo se, že jediný, kdo se potí, je Počist'a. Olízl si rty a zatoužil po sklenici vody, ale věděl, že jemu ji nikdo nenabídne.

V samém středu stolu stála mísa s vodou a na straně ležel otevřený vak s krví. V další míse plaval v narůžovělé vodě cár kůže. Ta kůže byla čerstvá, čerstvější než kůže, kterou dnes stahoval.

„Co budeme dělat?“ otázal se Počist'a.

Všichni Cenzoři kouzel naráz zvedli oči ke Caseovi. Jako by ani neměli vlastní vůli, nicméně Počist'a věděl, že mají. Na lodi se tu a tam s někým z nich setkal a nejednou s nimi měl co do činění, když přinášel vaky nebo pomáhal se zásobami krve. Zdálo se, že jsou otřeseni, že se odváží promluvit nahlas v místnosti, kde byli jeho vysoce nadřízení.

„Tento rudokap,“ pravil Caseo a položil Počist'ovi ruku na rameno, „řekl, že je stejně tak Feyem jako všichni ostatní. A já jsem si najednou uvědomil, že by nám mohl pomoci při našem výzkumu. My vycházíme z předpokladu, že nás Feyi dělá naše magická moc. On žádnou nemá, a přesto se považuje za jednoho z nás. Myslím, že je na místě udělat malý test, co myslíte, cenzoři kouzel?“

Nikdo neodpověděl. Počist'a setřásl Caseovu ruku. I když se Caseo snažil být zdvořilý a pokoušel se spolupracovat, přesto s Počist'ou jednal povýšeně.

„Nikdy jsem neslyšel, že by Feye dělala Feyi magická moc,“ ozval se Počist'a.

Caseovi se z tváře vytratil úsměv.

„Ovšemže ne,“ pravil. „Ale co nás činí odlišnými od, řekněme, Nyeauů? Naše moc.“

„Vypadáme jinak,“ namítl Počist'a.

Caseo zavrtěl hlavou. „Lidé s různých částí světa se od sebe na pohled liší. Všichni lidé kolem Eccrasianských hor jsou tmaví, zatímco lidé na Modrém ostrově mají kulaté obličej a plavé vlasy.“

„Odlišujeme se svým vojenským uměním,“ odvětil Počist'a. „Svým předurčením být nejsilnějším národem na světě.“

Caseo se rozesmál. Ostatní cenzoři kouzel se na ně dívali s kamennými výrazy. Jako by byli v místnosti přítomni jen fyzicky a jejich mysl se někde toulala. „Jak bychom si mohli podmanit tolik národů pouhou silou? Ty jsi naivní jako děcko, rudokape.“

„Já nejsem dítě,“ vzepřel se Počist'a. „Jsem jen o deset let mladší než ty. Pamatuji si tě ze školy. Pamatuji si, kdy jsi získal svou moc.“

„To probereme, až nám dokážeš, že si zasloužíš být zván Feyem stejně jako já,“ prohlásil Caseo.

„Dobrá,“ odvětil Počist'a. „Dokážu to.“

Caseo se pomalu usmál a poprvé za celou dobu, co ho Počist'a znal, se mu podíval do očí. „Jediné, co po tobě chci,“ prohlásil, „je vzít kousek kůže, kterou jsi přinesl, a vložit ho do mísy s vodou.“

„A to bude ten důkaz?“ podivil se Počist'a. „Je v tom nějaké zaklínadlo, které bych měl znát? V tomhle nejsem zběhlý. A nelži mi. Víím, že jste všichni cvičeni od okamžiku, kdy se objeví vaše moc.“

„Je v tom zaklínadlo,“ souhlasil Caseo, „ale slova ti řeknu, až vložíš kůži do vody.“

Počist'a zavrtěl hlavou. „To není fér. Já nemám žádnou magii. To všichni víme. Prověřovali mě dva šamani. Pracoval jsem s největšími šamany našich dob a ti prokázali, že žádnou magii nemám.“ Pohledem přelétl mísu uprostřed stolu a pak se podíval na mísu, ve které už byla kůže. Neviděl žádné zaklínadlo, které by bylo zapotřebí k tomu, aby byla kůže ve vodě. Ale věděl, že

cenzoři kouzel zkoumají ostrovní jed. Dali do ostrovního jedu kůži nějakého ostrovana a zjišťovali, jestli má na ostrovany stejné účinky jako na Feye.

Otřásl se. Šel do kouta, zvedl z hromady poslední vak, který tam položil a otevřel ho. Z toho hnilobného smradu se málem pozvracel. Cenzor kouzel, který mu byl nejbližší, zezelenal. Počista přinesl vak zpátky ke stolu, aby ten puch ucítili všichni. Popadl kousek kůže za krajíček a pevně ho sevřel mezi palcem a ukazováčkem.

„Jsem Fey,“ procedil skrz zaťaté zuby a potlačoval vztek touhu popadnout tu mísu a vylít ji na všechny okolo. „Ten jed mě zabije.“

Caseo pokrčil rameny. „To se uvidí. Zatím na něj žádný rudokap nezemřel.“

„Takže zkouška,“ pravil Počista. „Jestli zemřu, dokážu tím, že si rudokapi zaslouží vaši úctu. A když ne, dokážu tím, že nejsem pravý Fey.“

„Říkal jsi, že jsi silný,“ připomněl mu Caseo. „Dokaž to. Dotkni se té vody. Pomoz nám vyřešit ten problém. Když zůstaneš naživu, budeme vědět, že ta voda působí jen na ty, kdo jsou obdařeni magií.“

„Možná, že nejsem obdařen magií,“ prohlásil Počista, „ale mám rozum a to, co navrhuješ, je svým způsobem vražda.“

Caseo zavrtěl hlavou. „Jsem přesvědčen, že zůstaneš naživu. Jsem přesvědčen, že příčinou působení toho jedu je magie samotná.“

„Tak proč to nezkusíš na někom z pěchoty?“ otázal se Počista.

„Ne,“ zamítl to Caseo a rozpráhl paže, „myslím, že to vyzkoušíme na tobě.“

To Počistu vyděsilo. Hodil kůži do mísy, až voda vystříkla. Cenzoři kouzel zaječeli a uhýbali co nejdál.

Ani nečekal, jestli někdo z nich zemře. Rozběhl se ke dveřím, rozrazil je a vypadl ven.

Ať jdou k čertu. K čertu s nimi všemi. Myslí si, že je tak bezvýznamný, že může kvůli jejich výzkumu zemřít. Slyšel o tomhle přístupu už dřív, v Galinasu. Jedinec může zemřít, aby ostatní žili. Tímto způsobem generálové hodnotili vítězství. Když zemřelo více nepřátel než Feyů, byla bitva úspěšná. Životy nic neznamenaly. Zejména životy těch, kteří neměli žádnou magii.

Skoncoval s tím. Skoncoval s nimi všemi.

Nicholas stál ve Velké komnatě v soukromém křídle Svatyně. Arkýřem padalo dovnitř trochu světla, ale na Nicholase učinily hluboký dojem především tabule pravého skla. Líčily Rocovo Přijetí. Na prostřední tabuli byl znázorněn samotný Roca, jak si klidně, rozvážně čistí svůj meč. Kolem něj stáli vojáci Nepřítele, vysocí, bez tváří, v černé zbroji. Rocovi lidé se tísnil v lavicích a na balkónech, vyděšení, naplnění posvátnou úctou, s ústy dokořán.

Velká komnata byla vyzdobená, kam se jen podíval. Stěny pokrývalo plátkové zlato. Na podpůrných trámech byly plátky zlata vytepány do podoby malých mečů. Židle byly tvrdé a nepohodlné. Raději zůstal stát na černočerném koberci a čekal.

Stoly byly ze dřeva, s vyřezávanýma nohama - opět se na nich opakovaly symboly meče. Každá podrobnost zapadala do celku a Nicholasovi se nad tím tajil dech. Ve skutečnosti nikdy ve Slovo psané i nepsané nevěřil. Studium se Starším Matthiasem pro něj bylo utrpením a byl šťastný, že toho po vpádu Feyů zanechali. Námitkám svého otce rozuměl: král by měl znát své poddané a rocanismus byl jediným velkým náboženským hnutím v ostrovní společnosti, ale to ještě neznamenalo, že v něj Nicholas věří. Král prostě jen musí vědět, jak ho správně využít.

V krbu byla vyrovnaná hranice dříví, ale oheň ještě nikdo nezapálil. Prostý kamenný krb působil na tomto místě téměř nepatřičně. Kameny byly jen nahrubo opracovány, bez řezb a zdobení. Prohlédl si je a usoudil, že krb byl asi zbudován dříve než všechno ostatní - že veškeré ty nicotné náboženské okrasy se tu objevily až mnohem později, v době, kdy se tyto věci staly důležitými.

Dveře se otevřely a vstoupil rocan následovaný Staršími Matthiasem a Porcilunou. Nicholasovy strážce čekaly podle rozkazu venku před komnatou.

Rocan byl ještě vrásčitější, než jak si ho Nicholas pamatoval. Ztrácel se ve svém sametovém rouchu, jehož barva přesně ladila s kobercem, a černá šerpa, kterou měl na sobě (s filigránovými meči zavěšenými na lemu jako třapce) jeho drobnost ještě zdůrazňovala. Neměl kvadrátek a jeho lysá hlava bez něj vypadala naze. Když uviděl Nicholase, vytřeštil oči.

Protokol vyžadoval, aby se jako první poklonil Nicholas rocanovi. Kdyby byl Nicholas králem, poklonil by se nejdříve rocan jemu.

Nicholas si dal záležet, aby vysekl hladkou a navýsost zdvořilou poklonu. Pak se narovnal a pravil: „Prosím za odpuštění, Ctihodnosti, ale můj otec se domnívá, že dokud feyská hrozba nepomine, neměli by se dva vůdci Modrého ostrova objevit v jedné místnosti zároveň.“

Očekával nějakou zdvořilou odpověď, ale rocan neřekl nic. Matthias letmo mrkl na Porcilunu, jako by i jemu přišlo to chování zvláštní.

„Můj otec říká, že mu mám sdělit každé tvé slovo, Ctihodnosti.“

„Tvůj otec určil čas a místo tohoto setkání,“ odvětil rocan slabým, třaslavým hlasem. To nebyl ten hřímavý hlas, který Nicholas slyšel před rokem. „Měl mne zpravit o tom, že nepřijde osobně.“

„Ano, Ctihodnosti,“ odpověděl Nicholas. Svaly na ramenou se mu napjaly. „Ale on se obával, že v takovém případě bys přišel ty k němu. Domnívá se, že nejlepší je.“

„Abychom se nesetkali.“ Rocan přikývl. „Myslím, že se mýlí. Že musíme být ve spojení. Ale on má strach. Strach, kterému rozumím.“

Nicholas už už chtěl to tvrzení vyvracet, ale pak si uvědomil, že to rocan řekl proto, aby si mohl otevřít cestu k rozhovoru po svém. „Ty, Ctihodnosti? Ale ty přece máš na své straně Boha a Nejsvětějšího.“

„Všichni máme Boha na své straně, mladíku,“ odtušil rocan. Při těch slovech se obrátil k Matthiasovi, jako by nemohl uvěřit, že něco takového Nicholas neví. Matthias se na rocana krátce, rozpačitě usmál, a když se rocan zase zaměřil na Nicholase, Matthiasův úsměv se rozzářil a zároveň zpřísněl.

„Můj otec říkal, že jde o nějakou naléhavou záležitost...“ začal Nicholas, ale rocan pánovitě zvedl ruku.

„Já vím,“ odvětil. „Teď uvažuji o tom, zda se mi to chce probírat s tebou.“

Nicholas strnul. Teď toho měl právě tak dost. Král vládne celému národu a rozhodne se, že se s nejvyššími církevními hodnostáři sejde jeho syn. Jestli si nyní rocan myslí, že si může s Nicholasem dělat, co chce, tak teprve uvidí, zač je toho loket, až se Nicholas stane králem. „Jsem následník trůnu,“ pravil Nicholas. „Jsem tím, s kým budeš jednou jednat. Můžeš to zrovna tak dobře zkusit hned.“

Opomněl zdvořilé oslovení, ale zdálo se, že si toho rocan nevšiml. „Nejsem si tak jist, jestli spolu budeme někdy jednat, mladíku,“ odvětil. „Ale my jsme nyní postaveni před vážné rozhodnutí a já jsem doufal, že o tom budu moci jednat s někým, kdo je na světě déle než ty.“

Nicholas otevřel ústa a pak je zase sklapl. Nechtělo se mu obhajovat sám sebe. Jednak by to byla chyba, a jednak věděl, že tento stařík může Nicholasovi zničit u rocanistů pověst. A Nicholas ani v nejmenším netoužil ujmout se vlády a být přitom už od mládí pověstný svou slabostí.

„Jsi předpojatý starý muž,“ pravil nakonec.

Jak Matthias, tak Porciluna strnuli. Dokonce ani oni by takto přímo rocana nenapadli. Rocan sklonil hlavu, jako by ho Nicholasova poznámka zarazila.

„Tak předpojatý, mladíku?“

Nicholas přikývl. „Jen tak, nepodloženě, ses rozhodl, že ti nestojím za důvěru, a to dokonce ani přesto, že mne sem vyslal můj otec jako svého zástupce. A já to nyní mohu brát jako projev neúcty ke svému otci - ač jsem si jist, že tak jsi to nemyslel - anebo tě mohu vzít za slovo a předpokládat, že bys raději hovořil s někým starším, neboť vycházíš z předpokladu, že někdo starší bude také moudřejší. To je zajisté přijatelný názor. Ale zapomněl jsi, Ctihodnosti,“ a Nicholas si dal pozor, aby to oslovení mělo jízlivý přídech, „že můj otec by mne sem jako svého zástupce neposlal, kdyby neměl plnou důvěru v mé schopnosti zvládnout jakoukoli situaci.“

Nicholasova slova se zřetelně odrážela od pozlacených zdí. Když zjistil, že si otec prověřuje jeho spolehlivost, otřásl to jeho synovskou důvěrou. Ale navzdory obavám s ním byl otec nesčetněkrát sám. Otec mu vysvětlil, že jeho prověření probíhalo zároveň se Stephenovým proto, že tu byla vysoká naděje, že Nicholas je spolehlivý. Nicméně Nicholas postřehl stopu strachu a úlevy v otcově tónu a chápal, co ho takové prověřování muselo stát.

Rocan si založil ruce za záda a pozorně si Nicholase prohlížel. Matthias začal něco říkat, ale rocان po něm střelil pohledem, kterým si okamžitě zjednal ticho. Nicholas si jeho zkoumavý pohled ani neuvědomoval. Založil si ruce na hrudi a oplatil rocanovi stejně upřeným pohledem.

Nakonec rocan přikývl. „Máš docela pravdu, Výsosti. Třeba o tobě získám lepší mínění. Nejsem však

už tak přizpůsobivý, jako jsem býval, zejména ne v tak vypjatých chvílích.“

Nicholas se usmál. „Chápu, Ctihodnosti. Tyto časy jsou pro nás pro všechny těžkou zkouškou. A nyní k věci. Zmiňoval jsi nějakou navýsost naléhavou záležitost. Mohli bychom se posadit a pohovořit si o tom?“

Matthias na Nicholase zíral, jako by ho viděl poprvé v životě. Neuvěřitelné. Ještě nedávno ho považoval za pouhého svévolného, vzpurného studenta, ale zdálo se, že přišel čas, kdy i on bude muset uznat, že Nicholas je schopen vládnout Modrému ostrovu, pokud to bude nutné.

„Jistě,“ odpověděl rocan.

„Uděláme si pohodlí, nicméně mám pocit, že je tu trochu chladno. Porciluno, buď tak laskav a zapal nám oheň. Myslím, že bychom si mohli sednout k arkýři. V tyto dny shledávám Rocovo Přijetí stále příjemnějším.“

Matthias se rychle protáhl kolem rocana a rozestavěl křesla kolem arkýře. Rocan si sedl před skleněnou tabuli zobrazující Rocu. Z okna proudilo na jeho křeslo světlo a dodávalo mu svatozář. Najednou vypadal mladší, než jak působil ještě před několika minutami.

Poklepal na křeslo vedle sebe a určil tak Nicholasovi jeho místo. Matthias si zabral křeslo po jeho levici a na Porcilunu zbylo vzdálenější místo. Porciluna se dosud skláněl ke krbu a zápasil s ohněm, jako by to už léta nedělal. Ze záhybů sutany si vytáhl jakési plátno a co chvíli si do něj otíral ruce. Plátno už bylo celé černé od popela.

Nicholas se posadil. Takhle zblízka byl pach naftalínu a stařeckého těla ještě silnější. Oči se rocanovi zavíraly únavou a na rouchu, byť pečlivě vyžehleném, měl malou skvrnku. Ruce měl stejně vráscité jako obličej a plné stařeckých skvrn.

Nicholas si až do této chvíle neuvědomil, jak starý a křehký je tento muž.

Rocan se k němu naklonil a popleskal ho po hřbetu ruky, jako by se chtěl ujistit, že chlapec, který sedí vedle něj, je skutečný. Nicholas se ještě nikdy nedostal do situace, kdy by chtěl nechtě musel navazovat dobré vztahy. Konečně chápal, jak složitá věc je důvěra.

„Nemám v úmyslu se tě nijak dotknout, Výsosti,“ začal rocan, „ale nebude ti vadit, když ti předtím, než začneme jednat, požehnám?“

Požehnání byla pocta obvykle vyhrazená pro zvláštní příležitosti - svatby, korunovací či pohřby. Ale také v sobě zahrnovalo dotek obřadním mečem, namočeným ve svěcené vodě. Dobré opatření pro oba dva.

„Bude mi ctí přijmout tvé požehnání, Ctihodnosti,“ odpověděl Nicholas. „Jaký postup navrhuješ?“

Rocan uchopil řetízek se stříbrným mečem a přetáhl si ho přes hlavu. Pak vytáhl z kapsy malou lahvičku se svěcenou vodou a z další kapsy maličký šátek. Tohle si musel naplánovat už ve chvíli, kdy se dozvěděl, že přišel Nicholas. Od krále by určitě nic takového nežádal.

Rocan nalil polovinu vody z lahvičky na šátek a vyleštil s ní malý meč. „Tady nemusíme klečet,“ sdělil Nicholasovi. „Nejsvětější ve svém srdci ví, že jsi jeho pokorným poddaným.“

Matthias za rocanem zvedl oči k nebesům. Věděl lépe než ostatní, že pokud jde o víru, není Nicholas pokorným poddaným ani v nejmenším.

„Skloň svou hlavu a zvedni levou ruku,“ pravil rocan.

Nicholas udělal, oč byl požádán. Srdce mu divoce bušilo. Nebyl žehnán už od dětství - a v mládí byla jeho víra značně nesoustředěná. Nyní nebyl věřící, považoval rocanismus převážně za příběhy vyprávěné méně

bystrým lidem pro udržení kázně. Ale teď se mu na okamžik dětská víra vrátila - ne tak silně, aby ji bylo možno označit za skutečnou víru, ale dost silně na to, aby dostal strach. Co když jeho bezvěrectví způsobí, že požehnání dopadne špatně? Rozpustí se jako Feyové?

Zavřel oči. Špička malého meče ho škrábla do dlaně, obkroužila prostředníček jeho levice a na špičce prstu ho bodla až do krve. To prudké bodnutí na okamžik zabolelo, ale nic víc se nestalo. Rocan položil druhou ruku Nicholasovi na hlavu. Jeho ruka byla větší, než Nicholas očekával, a byla teplá a hřála ho.

„»Požehnán budiž tento člověk před námi«,“ pravil rocan.

„»Nechť Nejsvětější slyší jeho slova. Nechť Roca stráží jeho skutky. Nechť Bůh otevře jeho srdce.«“

Nicholas polkl a zatoužil mít ten okamžik už za sebou. Necítil žádný rozdíl, vyjma maličkého bolestivého píchnutí do špičky prstu. Přinejmenším nebyl mrtvý. Od chvíle, co viděl Feye umírat, měl ze svěcené vody strach.

„Bud' požehnán,“ pravil rocan.

„Bud' požehnán,“ opakoval Matthias.

„Bud' požehnán,“ ozval se Porciluna z druhé strany komnaty.

Pak sňal rocan ruku z Nicholasovy hlavy. Nicholas měl pocit, jako by z něj někdo sňal velké břímě. Zvedl hlavu. Rocan se na něj usmál a odhalil polámané a stářím zežloutlé zuby. „Vítej ve Svatyni, synu mého přítele, vnuku mého nejstaršího přítele.“

„Děkuji za přivítání, Ctihodnosti,“ odpověděl Nicholas, „a za požehnání.“ Konečně se mohl volně nadechnout. Oba dva se dotkli svěcené vody a byli si jisti jeden druhým. Ale Starší ne. Nicholase napadlo, že požádá, aby odešli, ale pak to zavrhl. Ať s ním chce

rocan probírat cokoli, Starší pravděpodobně vědí, o co půjde.

Komnata se naplnila oblakem kouře a pak za nimi zapraskalo dřevo. Porcilunovi se konečně podařilo rozdělát oheň. Rychle přešel k nim a sesunul se do zbývajícího křesla.

„Omlouvám se za tu opatrnost,“ začal rocan. „Nejsem zvyklý na svět plný nepřátel. Dřív jsme museli dohlížet jen na přehnanou ctižádost a hlídat, aby mezi nás nepronikl ďábel. Nyní musíme sledovat všechno, protože když nebudeme opatrní, zemřeme.“

„Feyové pustoší Modrý ostrov,“ odvětil Nicholas souhlasně.

„Nepustoší,“ odvětil rocan. „Ale bezpochyby mu škodí. Možná, že by se nám podařilo škody, které napáchali, napravit.“

„Možná,“ odvětil Nicholas, ale sám tomu nevěřil. Takový zásah zanechá na společnosti trvalou stopu.

Rocan si očividně nevšiml toho jemného nesouhlasu v Nicholasově tónu. „Žádali jsme krále o schůzku,“ pravil, „protože ve Svatyni došlo k několika znepokojivým událostem. Našli jsme kosti.“

Nicholas sraštil čelo. „Kosti, Ctíhodnosti?“

„Kosti,“ opakoval rocan. „Jednu kost jsme našli v samotné kapli, vedle krvavé skvrny velké jako toto křeslo, a úplnou kostru, byť roztroušenou, v kapli pro sloužící a kolem byla také krev.“

Přestože se od krbu šířilo příjemné teplo, Nicholase zamrazilo. „Víš se, jaké kosti to byly?“

„Lidské,“ odpověděl rocan. „Matthias a ještě několik dalších si tím jsou naprosto jisti. A zdá, že jde o dvě různá těla. Kost nalezená v kapli na kostře nalezené v kapli pro sloužící nechybí.“

„Nemáme žádné zprávy o tom, že by tu došlo k nějaké bitce,“ ozval se Porciluna slabým, skřípavým hlasem, přesně tak, jak si ho Nicholas pamatoval.

„A ve Svatyni nikdo nechybí,“ dodal Matthias.

„Ani ze sloužících?“ otázal se Nicholas, s vědomím, že většina šlechty na to zapomíná. Služebnictvo bylo obvykle přehlíženo.

„Matthias shromáždil veškeré osazenstvo Svatyně, včetně audů, kteří jsou sem přiděleni, danitů a představenstva,“ sdělil mu Rocan. „Nikdo nechybí.“

„A co návštěvníci?“ otázal se Nicholas.

„Od vpádu Feyů nemáme žádné nehlášené návštěvy. Považujeme to za bezpečnější. Dokonce i půlnoční mše se konají v malé kapli v přízemí a u dveří stojí na stráž danité.“ Rocanův tón naznačoval, že se mu tato opatření ani trochu nelíbí. „Matthias říkal, že jste toho dne, kdy zemřel lord Purkrábek, našli kosti a krev, a tak jsme si mysleli, že by nám mohl být palác nějak nápomocen.“

Nicholas přikývl. Otec mu řekl, aby s nimi jednal naprosto otevřeně. Teď byl Nicholas vděčný za obřad žehnání. Dokonce i přesto, že věděl, že jedná se skutečným rocanem, byl rozčilený. Takové rozhovory byly nebezpečné i nutné zároveň.

„V den, kdy došlo k feyskému vpádu, jsem zajal jednu Feyku a na návrh lorda Purkrábka jsem ji odvedl ke svému otci k výslechu. Můj otec si s ní promluvil a pak se rozhodl zavřít ji do kobky a odložit další výslech na později. Pověřil Stephena, mečmistra a samozvaného odborníka na Feye, aby doprovodil lorda Purkrábka a tu ženu do kobek.“ Nicholas si rukou prohrábl vlasy - gesto, které nevědomky převzal od svého otce. Při tom pomyšlení se zarazil. „Procházeli postranními chodbami, aby se vyhnuli chodbám, kde by je mohl někdo zastavit. Když šel později do kobek lord Hofmistr, tak tam tu ženu nenašel. Poslal strážu

prohledat postranní chodby. Já jsem šel s nimi. Našli jsme zraněného Stephena ležet v bezvědomí u zdi. Žena byla pryč. Z lorda Purkrábka zbyla jen hromádka kostí a velká louže krve.“

„Jste si jistí, že to byl lord Purkrábek?“ otázal se Rocan.

„Kdo jiný by to mohl být?“ opáčil Nicholas. „Žena uprchla. Provazy, kterými byla spoutána, byly přezřelé.“

„Ty kosti mohly patřit komukoli,“ namítl Rocan. „V králově družině mohl chybět nějaký strážný. Ve chvíli, kdy o lordu Purkrábkovi mluvíme, může se klidně nacházet ve feyském zajetí.“

Nicholasovi vyschlo v krku. Po celou dobu, co na tu událost myslel, ho nikdy nic takového nenapadlo. Být feyským vězněm po celý rok - na něco takového se mu nechtělo ani pomyslet. „Je toho víc,“ prohlásil a zaplašil chmurné úvahy. „Poté, co se Stephen uzdravil, začal se chovat nějak divně. Předkládal návrhy, které se mu nijak nepodobaly, a odmítal pokračovat v soubojích se mnou. Po několika šarvátkách bylo zřejmé, že Feyové získávají informace od nás zevnitř, a můj otec dospěl k závěru, že někdo v paláci pro ně špehuje, a všechny nás prověřil. Dvě noci předtím, při útoku na úkryt Feyů, jsme přišli na to, že jim ty informace dodává Stephen. Můj otec se s ním před tváří nás všech střetl a...“ Nicholase sucho v krku na okamžik přemohlo a musel si odkašlat, aby mohl pokračovat, „...a Stephen byl postříkán svěcenou vodou. Rozpustil se... dočista jako Fey.“

Matthias překvapeně hvízdal. Porciluna si přejel rukou po zpocené tváři. Rocan se zamračil, jako by přesně nechápal, co z Nicholasova sdělení vyplývá.

„Předtím, než šel Stephen s tou Feykou do kobky,“ pokračoval Nicholas, „jasně řekl mému otci, že Feyové umí člověka očarovat a plně ovládnout.“

Rocan namáhavě vstal, přešel k ohni a nahříval si ruce nad plameny, jako by se do něj najednou dala zima. V místnosti bylo přetopeno. Nicholas měl pocit, že se ani nemůže pořádně nadechnout.

„Tak ty říkáš, že člověka lze očarovat tak, že zemře jako Fey?“ otázal se Porciluna.

Nicholas potřásl hlavou. „Já nevím. Ale s určitostí víme, že pro ně Stephen pracoval a že zemřel stejně jako oni. A byl jediný, kdo přežil to přepadení na chodbě.“

„Zůstal tam,“ usoudil Matthias. „Zůstal tam jako špeh.“

„Obírají ubožáky, které zabijí, o krev a kůži,“ ozval se rocan. Jeho hlas zněl dutě, jako by přicházel z velké dálky. Skláněl se nad ohněm, jako by mu bylo zatěžko stát vzpřímeně. „Možná, že pro provozování jejich magie je zapotřebí krve.“

„Co říkal Stephen o tom přepadení?“ zeptal se Porciluna.

„Říkal, že si na to nepamatuje,“ odpověděl Nicholas. „Vypadalo to věrohodně. Bylo jasné, že ho někdo praštil do hlavy. Já jsem změny v jeho chování přisuzoval feyskému vpádu a tomu, že byl zraněn. Nikdy bych nečekal, že by pro ně pracoval.“

„Proč ne?“ Rocan se obrátil.

„Protože byl navýsost čestný,“ odpověděl Nicholas. „Učil mě, že meč je víc než jen pouhá zbraň. Že je to symbol naděje našeho náboženství a že má moc, která by neměla být zneužívána. Učil mě meč cítit, vážit si ho a užívat ho s úctou. Také mě učil cítit svého nepřítele, pochopit ho a uvědomit si, že když mu porozumím, mohu získat víc, než bych kdy dosáhl pouhým bojem.“

„Třeba ho právě touha po porozumění vedla k tomu, aby se přidal na jejich stranu,“ nadhodil Porciluna.

Nicholas zavrtěl hlavou. „Věděl o Feyích víc než my všichni dohromady. Studoval je. Mluvil s lidmi, kteří s nimi bojovali. Když Feyové obsadili Nyei, považoval to za otřesnou záležitost. Byl přesvědčen, že jsou nenasytí, že národy vstřebávají, místo aby je nechali pokojně žít. Nikdy by se k nim nedal - rozhodně ne dobrovolně.“

„Kosti a krev.“ Rocan se opřel o krb, opatrně, aby mu šaty neolízly plameny. „To musí být součástí nějakého magického rituálu, kterým se nějaký člověk ovládne - »očaruje«, jak to případně vyjádřil princ. A to, že se nechají na místě, musí být také součástí toho rituálu.“

„Jestli je to tento případ,“ ozval se Matthias, „tak se rituál v kapli nepovedl a rituál v kapli pro sloužící ano.“

„Protože většina kostí byla pryč,“ pochopil Porciluna.

Nicholas zavrtěl hlavou. „To se mi nezdá. Co se v takovém případě stalo s lordem Purkrábkem? A proč jsme nenašli další lidi v bezvědomí?“

„Možná, že k tomu došlo příliš dlouho předtím,“ navrhl rocan.

„V obou případech krev ještě nezaschla,“ namítl Matthias.

„Taková velká louže potřebuje čas, aby uschla,“ prohlásil Porciluna.

„To ano, ale my jsme tam měli předtím v noci půlnoční mši pro Starší. Takže by si toho někdo musel všimnout. A kaple byla předtím uklizena,“ prohlásil Matthias.

„Ranní mši v kapli pro sloužící vedl André,“ vzpomněl si Porciluna. „Ale nevšiml si ničeho neobvyklého.“

„Zjišťovali jste, jestli si něčeho nevšiml někdo jiný?“ Matthias zavrtěl hlavou. „Obě místa byla několik hodin předtím, než byla nalezena krev, prázdná. Jak dlouho byl Stephen v bezvědomí?“

Nicholas pokrčil rameny. „To nevíme. Lord Hofmistr začal s pátráním až hodnou chvíli po setmění.“

Rocan si strčil ruce do kapes a pomalu kráčel zpátky k nim. „Takhle se nikam nedostaneme. Nemáme žádné poznatky, jen dohady. Ale máme řešení.“

„Svěcenou vodu,“ usoudil Nicholas nahlas.

Rocan se na něj usmál. „Ano. Všechny prověříme, abychom měli jistotu, že se - nerozpustí, jak to princ tak jemně označil — a budeme doufat, že nikdo svěcenou vodu neodmítne.“

„Myslím, že toto budeme muset zavést i v paláci,“ řekl Nicholas. „Obávám se, že budeme potřebovat více svěcené vody, než máme.“

Rocan přikývl. „Dohlédnu na to, abyste dostali další. Matthiasi, budeš mi muset pomoci.“

„Promiň, Ctihodnosti,“ vložil se do toho Nicholas, „ale jestli někdo ve Svatyni spolupracuje s Feyi, tak už mohou být lahvičky se svěcenou vodou znehodnoceny. Není žádný problém nahradit svěcenou vodu obyčejnou vodou. Budete muset svěřit svěcenou vodu do důvěryhodných rukou a budete si muset ověřit, že voda, kterou máte v lahvičkách, je skutečně svěcená. Je to možné nějak zařídit?“

Rocanovi zacukalo v koutcích očí, jako by se mu chtělo se usmát, ale ovládl se. „To zařídíme,“ odpověděl. „Už mám i nápad, jak na to. Svěcenou vodu, kterou jsem použil na tebe, jsem si udělal sám těsně předtím, než jsme se setkali.“

Zdálo se, že to oba Starší nepřekvapilo. „Nakolik máme štěstí,“ podotkl Matthias, „že nám Roca poskytl zbraň proti Feyům...“

Rocan sebou při slově »zbraň« viditelně trhl. Nicholas si toho všiml a uložil si to do paměti jako něco, o čem bude ještě později přemýšlet.

„Tak nám ta zbraň nebude sloužit navždy. Neovládli by polovinu světa, kdyby byli hloupí. My máme štěstí, domnívali se, že nás obsadí snadno. A teď se nemůžeme vzdát převahy, kterou nad nimi dočasně máme. Potřebujeme je přemoci rozumem a předvídavostí. Svěcená voda je jedna možnost. Musíme přijít na další.“

„Proč jim někdo jednoduše neřekne, aby z tohoto proklatého ostrova vypadli?“ otázal se Porciluna Nicholase.

Ta kletba Nicholase zaskočila. Poočku se podíval na rocana, ale na jeho tváři neuviděl nic, co by naznačovalo, že na Porcilunově slovech shledává něco špatného. Všichni jeho poznámku očividně zvažovali.

„Kdyby opustili ostrov se svčnou vodou, tak by na ní začali pracovat všichni jejich lidé. Jakmile by našli způsob, jak ji zneškodnit, vrátili by se s dalšími loděmi a ještě silnější a všechny by nás zničili.“ Nicholas se při řeči díval na Porcilunu. „To je riziko, které nehodláme podstoupit.“

„Ano,“ souhlasil rocana, „ale to předpokládá, že zatímco budou pryč, nepřijdeme na to, jak se ubránit.“

Nicholas si skouzl spodní ret. „Myslím, že tato naděje je menší než naděje, že se oni naučí, jak se s námi vypořádat. Ke komu si můžeme jít pro rozumy? A co budeme dělat, když o nich něco zjistíme? Nye byla varována léta předtím, než tam Feyové dorazili, a bylo jim to k ničemu. Celý Galinas úporně bojoval, aby je porazil. Mají moc, kterou my nemáme. A umí ji používat. My se nic z toho nenaučíme ani tak rychle, ani tak dobře.“

„Možná,“ odpověděl Matthias, „že máme ještě nějaké další zbraně, na které jsme zatím nepřišli.“

„Rocův meč?“ otázal se rocan. „Zlato, kterým je vyzdobena naše Svatyně? Jídlo, které jíme? Jak si chceš tyhle nápady vyzkoušet, Matthiasi?“

Z přemíry vzteku, která zazněla v rocanových slovech, se chtělo Nicholasovi od něj odtáhnout, nicméně se donutil zůstat nehybně sedět a předstírat, že nic neslyšel. I toto bude muset sdělit otcí. Poslední, co by jim ještě chybělo, by byly neshody mezi rocanisty.

„Já jen chci podotknout,“ promluvil Matthias zvolna, jako by mluvil s dítětem, „že Modrý ostrov může mít něco, co Galinas nikdy neměl.“

Rocan nad nimi zůstal nehybně stát. „Plýtváme časem, když tady probíráme věci, na které neznáme odpověď. Matthiasi, ty půjdeš se mnou. Pošlu do paláce zásilku svěcené vody, Výsosti, a posla prověřím ještě předtím, než odtud odejde, U vás ho prověříte znovu.“ Kývl Nicholasovi na pozdrav. Porciluna a Matthias neochotně vstali. Nicholas zůstal sedět. Rozčílení, které cítil od začátku, v něm sílilo.

Rocan se odebral ke dveřím. Kráčel tak rázně, až za ním rudé sametové roucho vlálo. Položil ruku na kliku u dveří a pak se ještě obrátil na Nicholase. „Myslím, Výsosti, že zapomínáme, že nás Roca ve své moudrosti přísahal ochránit. My jen musíme přijít na to, jak jeho ochrana vypadá.“ Usmál se. V tom příšeří působily jeho rysy něžně. „Zachráníme se. Já to vím.“

Než došla Solanda na konec pěšiny, zmáhala ji únava a žízeň. Už celé míle následovala svůj vnitřní hlas, tiché povely kdesi vzadu v hlavě, až ji pěšina zavedla na břeh říčky. Kolem rostly sedmikrásky, bílé květy bez vůně. Nikdy jich neviděla tolik pohromadě na jednom místě. Překrývaly i travu a říční břeh byl celý bílý. Prošla kolem nich, minula obrovitý strom, rostoucí uprostřed stezky, a před sebou uviděla mýtinu.

Vyplázla jazyk a ztěžka oddechovala. Nebyla si jistá, jestli se té vody může napít, a tak pospíchala dál. Vyšla z lesa, ocitla se v křovinách na kraji mýtiny, vykroukla z nich a strnula.

V malém půlkruhu tu stálo několik srubů. Jen pár z nich bylo stejně opuštěných jako ten, co viděla předtím. Kolem dubového pařezu, tak velkého, že by ho Feyové používali k označení shromaždiště, pobíhaly děti a hrály si. V kruhu tu tancovalo pět chlapců a tři holčičky rozličného věku, zpívali a tleskali rukama.

Solanda se posadila. Slova té písně jí nějak nedávala smysl. Tanec znala dobře - viděla ho tančit dospělé Feye, když chtěli předtím, než otevřeli dveře do stínozemí, stvořit kruh na zemi. Bylo zvláštní, že malé děti tak daleko od Jahnu umí totéž.

Anebo to možná vůbec zvláštní nebylo. Každého dvounohého, vzpřímeného tvora může napadnout vzít se za ruce a tančit v kruhu. Rozdíl byl v tom, že nerozuměla slovům písně. Jenže právě ta píseň pravděpodobně vyvolávala magii.

U jednoho domu stála nějaká žena s košem prádla. Díky nedávnému těhotenství měla velká prsa a voněla mlékem. Ale pach dítěte byl jiný než ten, který stopovala Solanda. Žena pozorovala děti s mateřským zaujetím. Z dálky se ozývaly rytmické výkřiky mužů při

práci. Vánek k ní přinášel pach potu, dětí a čerstvých ryb.

Solandě se v ústech seběhly sliny. Už to bylo hodně dlouho, co naposledy jedla. Hlas vzadu v hlavě zmlkl, jako by to, za čím šla, bylo v domě. Našla místo, kam měla přijít.

Blížící se žena vypadala přijatelně. Ženy na tomto ostrově měly pro kočky zvláštní slabost, jako by je přitahoval jejich půvab a svoboda. U ostrovních žen Solanda příliš půvabu a svobody neviděla.

Vyšla na mýtinu a opatrně se plížila v nánosů loňského listí. Pod pacičkami cítila jemnou trávu - v této části ostrova neměli starosti se suchem. Tady byly spíš bažiny. Vsadila by se, že se tu řeka každoročně vylévá z břehů.

Děti tančily dál. Takhle zblízka nebyla slova písňů o nic jasnější a melodii neznala. Žena si povzdechla, usmála se a založila si volnou ruku v bok. Vypadalo to, že chce jedno dítě odvolat, ale nechce se jí zkazit hru celé skupince.

Solanda dostala strach, že žena odejde dřív, než bude mít Solanda možnost ji upoutat.

Z vedlejšího domu vyšla další žena. Tato byla stará, vrásčitá a vyhublá. Nicméně šaty měla čisté, byť mnohokrát spravované a zašíváné. A k Solandinu překvapení z ní bylo cítit dítě.

To dítě, po jehož stopě šla.

Solanda našpicovala uši.

„...nelíbí, že si hrají takovou hru teď, když jsou na ostrově Feyové,“ říkala první žena. „On si myslí, že je stačí přivolat sebemenší zmínka o magii.“

„Neměli bychom podléhat pověrám,“ odvětila stařena. Hlas měla hluboký a unavený. „Feyové jsou příliš necitelní na to, aby jen tak někde vtrhli a hned zase vypadli pokaždé, když někdo mluví o magii.“

Mluvila se znalostí věci. Musela být v Jahnu během nějaké bitvy. Takhle daleko probíhaly pouhé šarvátky. Solanda se vyhnula dětem, překročila malý výmol plný bláta, unaveně udělala posledních pár kroků a už se vinula první ženě kolem nohou a tklivě mňoukala.

Žena štitivě ustoupila. „Podívej se na tu špindíru, Eleanoro. Jak se sem dostala?“

Solanda se naježila. Nebyla špinavá. Tím si byla jistá. Kromě toho si myslela, že ostrovní ženy přece mají kočky rády.

„Vždyť je krásná,“ namítla ta stařena - Eleanora - sklonila se a natáhla k ní ruce. „Pojď sem, čičí.“

Solanda se přestala otírat první ženě o nohy a podezřívavě se podívala na Eleanoru. Ještě si nezvykla na to dětinské žvatlání, které lidé nasazovali, když mluvili na kočky. Žena vyčkávala, až k ní Solanda sama přijde.

„Nech ji být,“ ozvala se první žena. „Roznášejí nemoci. Ještě nakazíš Coultera.“

„Nesmysl,“ odfrkla si Eleanora. „Žila jsem s kočkami celý život. Jsou posedlé čistotou.“ Nespustila ze Solandy oči. „Pojď sem, čičí. Slibuji, že ti neublížím.“

První žena ucouvla ještě o krok. „Co s ní budeš dělat?“

Solanda teď už neměla vedle sebe její nohy. Nehýbala se, raději pozorovala Eleanoru zdálky.

„Nakrmím ji a dám jí trochu vody. Vypadá to, že už dlouho nejedla ani nepila.“ Eleanora trpělivě držela ruce před sebou. Byla na kočky zvyklá. „Co říkáš, maličká, já mám před krbem úžasnou předložku, jednu malou rybičku navíc a spoustu vody.“

Solanda tiše zamňoukala, popošla k Eleanoře a očíchala jí prsty. Cítila z nich pach ryb a dětského potu.

„Tak tak, čičí. Já ti neublížím.“ Eleanora na ni mluvila něžným, jemným tónem, ale zdvořile, bez stopy nějaké nadřazenosti. Solanda začala mít tu ženu proti své vůli ráda.

Otřela se jí tlamičkou o ruku. Ženě ukápla na dlaň slina. Teď se její vlastní pach spojil s dětským. Ten vnitřní hlas se zatím znovu neozval. Očividně byla na správné stopě.

Eleanora vzala Solandu za bradičku. Bylo to přátelské, neomezující gesto. „Nechceš jít dovnitř a dát si něco k jídlu?“

Solanda zavrňela. Eleanora ji pustila a vyrazila ke srubu. Za nimi zpívaly děti. Solanda vyrazila za Eleanorou.

„Jsi hloupá husa, Eleanoro,“ ozvala se druhá žena.

Eleanora si jí nevšímala.

Schůdky ke srubu byly z hrubého, neohlazeného dřeva. Malá veranda byla přistavěna později a ve spěchu. Když Solanda překročila práh, zaútočila na ni směsice pachů: čerstvý chléb, čerstvé ryby a špinavé dětské plínky. Na podlaze ve světnici byly rozházené hračky a krb byl ohrazen drahým drátěným pletivem - pravděpodobně kvůli dítěti. Nebyla tam opravdová kuchyně, která by stála za řeč, jen jakási komora bez ohniště. Chléb musel pocházet odjinud.

Eleanora nalila mléko ze džbánu do misky a misku postavila na podlahu. Solanda mléko vypila, i když věděla, že z takového množství dostane běhavku. Bylo jí to jedno. Jestli to bude příliš zlé, půjde do lesa, na pár hodin se přemění do své feyské podoby a tím se ty nesnáze vyřeší.

„Moc ryb nemám. Když je nenaložím, rychle se kazí. Raději tě nechám těch posledních pár kousků dorazit.“ Žena při řeči pracovala - ryby nejdřív vykostila a pak poukládala kousky masa na malý talířek. Solanda její

snahu vysoce oceňovala. Tohle byla žena, která se starala o bytosti ještě ubožejší, než byla sama.

Když položila talířek před Solandu, kočičí stránka Solandiny bytosti naprosto převládla. Spolykala jídlo tak rychle, že ani nevěděla, jak to vlastně chutnalo. Pak se posadila na zadek a pomalu, pozorně si omyla čumáček, opatrně, aby jí z vousků neupadl na podlahu ani kousek ryby.

Eleanora si vzala prázdný talíř. „Chutnalo, co? No jo. Jestli tu budeš chtít zůstat, tak se tu pro tebe vždycky něco najde.“

Pro tuto chvíli Solanda chtěla. Domyla se, a pak se rozvalila na malé předložce u krbu a zavřela oči s úmyslem si zdřímnout -jen na půl oka - ale všechno to cestování za několik posledních dní ji zmohlo natolik, že usnula jako špalek.

Probudil ji výkřik. Otevřela oči a uviděla, jak se k ní batolí malý chlapec, oblečený jen v pleně, baculaté nožičky široce rozkročené a dupající tím neuvěřitelným způsobem vlastním jen těm, kdo se teprve učí chodit. Solanda předstírala, že spí, ale pro jistotu se uvelebila tak, aby mohla rychle vyskočit a utéct, kdyby to bylo nutné. Batole se k ní blížilo a baculaté prstíky se naprázdno svíraly, jak na ni chtělo dosáhnout. Právě v okamžiku, kdy se k ní sklonilo, se objevila Eleanora a popadla ho do náruče.

„Ne, Coultere. Buď na kočičku hodný.“

Přesně tak, pomyslela si Solanda a protáhla se, jako by se právě probrala. A když už byla vzhůru, pozorně si to dítě prohlédla. Byl to ten, kvůli kterému sem přišla. Věděla to s jistotou odpovídající jejím schopnostem měnit podobu. V tom dítěti bylo cosi, co ji odlákalo na míle daleko od domova.

Na pohled vypadal úplně stejně jako jiní chlapci jeho věku. Měl velké zvědavé oči - modré - tuto barvu u

feyských dětí nikdy neviděla - a vlásky příliš tmavé, než aby se o něm dalo říci, že je plavý. Nožičky měl dosud tak baculaté, že se mu v místě kolen dělaly důlky, a přes plínky měl vyšpulené dětské bříško. Cosi brebentil na ženu, která ho držela. Dětské žvatlání - skutečná slova propletená řadou zkomolenin a nesrozumitelných zvuků. Solanda se ani nesnažila sledovat tok jeho myšlenek.

Místo toho se rozvalila na záda a nastavila mu bříško. Hlavně tím chtěla dát najevo Eleanore, že je důvěryhodná. Potřebovala čas, aby zjistila, čím je to dítě zvláštní, a mohla řádně strávit jídlo, které sežrala. Kromě toho jí trocha rozptýlení po životě ve Stínozemí neuškodí.

„Ale Coultere,“ odpověděla mu Eleanora. „Ta kočička je na tebe hodná. S kočičkou se mazlíš takhle.“

Sklonila se, jednou rukou si přidržela dítě a podrbala Solandu na bříšku. Solanda zavrňela a protáhla se. V kočičí podobě jí byly dotyky mnohem příjemnější.

Coulter k ní natáhl baculatou ruku a jemně poplácal Solandu po bříšku. Solandou v tu ránu projel takový výbuch moci, že se málem proměnila.

„U Meče,“ vyhrkla Eleanora a odskočila od ní.

Coulter se bránil a natahoval se po Solandě. Solanda vstala. Začala se snad proměňovat? Předstírala, že si myje čumáček, aby si mohla nenápadně ověřit, jaké má tělo. Nic se nezměnilo. Každý chloupek byl na svém místě. Ale Eleanora musela vidět to chvilkové zavinění. Solanda se musela tvářit jakoby nic, ale zároveň nechtěla, aby na ni chlapec znovu sáhl. Takže šla a začala se otírat ženě o nohy.

„Vyděsila jsi mě, krasotinko,“ řekla jí žena.

„Moje!“ křičel chlapeček a natahoval se po Solandě. „Moje!“ Když se bude soustředit na svou kočičí

podobu, snad si ji dokáže udržet, i když na ni sáhne. A zároveň tak zjistí, co se v něm skrývá za moc.

„Bud' opatrný,“ opakovala mu Eleanora.

Chlapec se natahoval po Solandě a vrátil blahem. Jeho dotek jí projel kožíškem jako úder blesku. Musela pořádně zatnout zuby, aby si udržela kočičí tvary. Měl moc a zároveň byl příliš starý na to, aby v sobě měl feyskou krev. Ostrovan s mocí. Rugar bude rád, že to ví.

A jak mu to sdělit? Solanda bude muset řádně zvážit všechny možnosti, než se rozhodne, co udělá.

Odtáhla se od dětské ručičky, přitiskla se Eleanore k nohám a dala tak jasně najevo, komu dává přednost. Bude lépe, když na ni to dítě už sahat nebude a když Solanda zatím nebude svou kočičí podobu vůbec odkládat. Před chvílí stačilo jen maličko.

Eleanora se shýbla a postavila dítě na zem. „Ted' ji nech, Coultere. Časem se naučíš s kočičkami vycházet. Budeš ji krmit. To pomůže.“

Neustále se natahoval po Solandě a Solanda uhýbala a schovávala se za Eleanoriny nohy. Ale chlapec se nevzdával. V modrých očích se mu zablesklo a skočil po ní.

„Coultere!“ vyhrkla Eleanora a znovu ho popadla do náruče.

Solanda zalezla pod židli a schoulila se tam. Tady byl klíč k tomu, po čem všichni pátrali. To dítě nějak přežilo útok na srub. Nějak k sobě přivábilo Solandu. Mělo moc. Děti na ni přece sahalý už předtím a nikdy to nezpůsobilo žádnou změnu. Ne, v tomhle dítěti bylo něco zvláštního. Něco důležitého.

Ležela na zemi pod židlí, s bradou položenou na předních packách. Ta stařena dítěti vysvětlovala slovy, kterým pravděpodobně nerozuměl, proč se nemůže takhle vrhat na kočku. Solanda se snažila nevnímat tu láskyplnou péči.

Ta stařena se k ní chovala laskavě. Laskavost byla vzácná všude a Solanda té stařeně oplatí tím, že jí zlomí srdce.

Theron se blížil k dějišti boje a třásl se mu ruce. Měl pocit, že od té doby, co naposledy kráčel po této cestě, strašlivě zestárl. Cyta a Kondros mlčky kráčeli vedle něj. To co dělali, by se nedalo přímo nazvat porušením rozkazů, protože vlastně žádný rozkaz nedostali. Nikdo jim neřekl, jestli se mají vracet na místo bitvy. Nikdo jim neřekl, jestli mají posbírat mrtvé.

Bylo to poprvé, co král nechal těla hnít. Předtím vždycky vyslal nějakou skupinu, aby padlé pohřbila, a danité jim požehnali. Jako by si tu prohru sám vyčítal. Theron si ji vyčítal. A ještě víc si vyčítal, že se z bitvy vrátil živý a bez úhony. Měl být zraněn. Měl přijít o nějakou končetinu nebo ztratit hodně krve nebo cokoli, co by ukázalo, že trpěl stejně jako jeho muži.

Ale on tak netrpěl. On nezemřel.

Ani nebyl zajat.

Cyta se zmínil, že by mohli dát dohromady záchranou četů, muže, kteří by šli za Adrianem, Ortem a Lukem. Ale Theron se na to necítil. Král možná nějakou záchranu zajatců plánuje. Možná právě proto nechtěl, aby se někdo pohyboval v blízkosti dějiště bitvy. Ale to nebylo pravděpodobné. Kdyby je chtěl zachránit, už by zaútočil.

Kondros říkal, že si myslí, že král považuje zajatce za ztracené. Za mrtvé, kteří patří na hromadu k ostatním.

Theron už to nemohl déle snášet. Adrian byl jeho přítel. Byl to dobrý chlap. Muž, kterému mohl důvěřovat za jakékoli situace. Ort byl vynikající bojovník a Luke byl teprve chlapec. Jejich životy nemohly zhasnout jen proto, že v nich panovník viděl pouhá těla, vyslaná proti nepříteli.

Theron se zastavil na konci pěšiny kousek předtím, než vyústila na mýtinu. V krku měl sucho a srdce mu divoce bušilo. „Vy dva už dál nepůjdete,“ zašeptal tiše.

„A necháme tě, aby ses tam vrátil sám? Ty snad žertuješ,“ zašeptal Cyta.

„Když už jsme došli až sem,“ poznamenal Kondros, „tak dojdeme i ten zbytek.“

„Ale já si myslím, že nemůžeme pohřbít všechny padlé - a můžeme se toho vůbec odvážit bez nějakého danity?“

„Je to lepší, než je tu nechat shnít,“ prohlásil Cyta.

„Pokud tam ještě vůbec jsou,“ dodal Kondros.

„Myslím, že je jen jeden způsob, jak to zjistit.“ Theron si otřel zvlhlé dlaně do kalhot, pak se zhluboka nadechl a vykročil. Pamatoval si, jak touto cestou kráčeli za tmy, pamatoval si na své pochybnosti a litoval, že těch varovných pocitů neuposlechl. Tehdy králi důvěřoval. Nebyl si úplně jist, jestli by mu důvěřoval znovu.

Neudělali ještě ani deset kroků a do nosu je praštil strašlivý zápach - hutný, dusivý, nakyslý, zaplavil jim chřípí a pronikal jim do těla. Theronovi vhrkly do očí slzy. Tady by měl být král. Aby věděl, kam je jeho plán přivedl.

Cyta zezelenal. Kondros s odporem semkl rty, utrl si lem košile a přitiskl si ho k nosu. Cyta udělal třesoucíma se rukama totéž. Theron se zlehka dotkl váčků se svěcenou vodou, které mu visely u pasu, šťastný, že je má. Až sem by bez nich nikdy nešel. Rychle utrl kus košile a přitiskl si cár k nosu. Plátno ho sice před pronikavým zápachem chránilo, ale odstranit ho nemohlo.

Dva dny. Měl se sem vrátit dřív.

Jak se Theron blížil k mýtině, zaslechl hlasy. Mluvily hrdelním jazykem, ve kterém poznával

feyštinu. Vlasy se mu zježily a naskočila mu husí kůže. Rychle se podíval na své společníky. Cyta byl zelený a zsinálý a na čele mu vyrážel pot. Kondros si hryzal spodní ret.

Theron tiše rozhrnul větve a zadíval se na mýtinu. Vedle kruhu na zemi leželi mrtví, naházení na hromadu jako nasbírané dříví. Ve vzduchu nebyla vidět žádná blikající světélka a nikde nebylo vidět jediného Feye. Pak vyšel z lesa na protější straně malý, podsaditý muž, od hlavy až po paty pokrytý špínou (nebo krví?), a v rukou nesl dlouhé, vlhké pruhy čehosi (látky?). Ze stejného místa vyběhl další skrček, se špinavýma, prázdnýma rukama, a podobně jako Theron měl kolem pasu zavěšené nějaké vaky.

O něčem mluvili a Theron si uvědomil, že to jsou ty hlasy, které slyšel předtím. Zvuk se nesl přes mýtinu až k nim. Theron podvědomě zadržoval dech. Cyta a Kondros také.

Z lesa na protější straně vyšel třetí Fey - tentokrát to byla žena. Za sebou táhla za nohy mrtvolu. Mrtvý měl nějaký divný obličej, jako by mu do něj někdo vyřezal díry. Pak si Theron uvědomil, že mu na obličejí chybí kůže.

Zvedl se mu žaludek. Oni zohavovali mrtvé. Slyšel, že to Feyové dělají, ale ještě nikdy to neviděl na vlastní oči. Podíval se na své společníky. Tři proti třem. Slušné vyhlídky. Pokud ovšem z kruhu nevyrazí další Feyové.

Theron popadl váček a otevřel ho. Druhou rukou vytáhl z boty nůž a namočil ho do vody. Cyta a Kondros udělali totéž. Pak Theron svůj váček zase zavázal a zavěsil si ho k pasu. Zvedl nůž před sebe a už už se chtěl vrhnout na mýtinu, když ho někdo zezadu chytil.

Ústa mu zakryla dlaň páchnoucí hnilobou, strhla ho zpět a do krku se mu zaryl ostrý nůž.

Cyta a Kondros se prudce otočili, jednu ruku na váčku, v druhé nůž, a vytřeštili oči.

Z puchu, který se šířil kolem muže držícího Theronu, se jim chtělo zvracet. „Jestli,“ zašeptal muž nyesky, s těžkým přízvukem, „mne tím svinstvím postříkáte, budu řvát tak, že to přivolá ostatní, a za nimi přijdou další. A o to nikdo z nás nestojí.“

Cyta s Kondrosem se nehýbali. Theronovi slzely oči. Zadržoval dech a zoufale toužil moci promluvit. V hrdle cítil ostrou bolest a měl mrazivý dojem, že mu po krku stéká krev.

„Ted’“, pokračoval muž, se rty těsně u Theronova ucha, „potřebuji vaši pomoc a myslím, že stejně tak potřebujete vy mou. Tak co kdybychom si někde stranou trochu promluvili?“

Theron souhlasně zamrkal a toužil mít moc spojit se se svými druhy pouhými myšlenkami. *Postříkejte ho tou vodou. Postříkejte ho!* Ale nezdálo se, že by jeho přátelé ta slova slyšeli. Dívali se na toho muže, ne na Theronu.

Muž pevně tiskl nůž Theronovi na krk a pozadu ho táhl dál od mýtiny. Dlaň mu tiskl na ústa tak silně, až se jeho prsty zarývaly Theronovi do tváře a nutilo ho to hryzat si tváře zevnitř. Vydechl a znovu se nadechl a s pohledem upřeným na své přátele pozpátku vrávorál a přitom volnou rukou otevíral váček. Stačí, aby muži postříkal nohy, a on zemře. Jenže mezitím mohl ještě stačit Theronu zabít.

Pod nohama jim šustilo spadané listí a suché větve. Theron upíral oči na mýtinu v očekávání, že za nimi vyrazí další Fey, ale nestalo se tak. Když byli v bezpečné vzdálenosti od mýtiny, stočil ruku, ve které držel nůž, a bodl muže do nohy. Muž mu pustil ústa a vyrazil mu nůž z ruky.

„Zabte ho!“ zařval Theron.

Muž mu zaryl nůž do krku ještě hlouběji. „Udělejte to,“ zavrčel, „a já ho zabiju. Ty,“ - pohnul hlavou, jako by na někoho kývl - „odřízni mu od pasu ty váčky, odřízni i své a svého druha, a pak hod' nůž na zem. Ty odhod' svůj hned.“

Cyta odhodil nůž. Theron maličko zavrtěl hlavou, s obavami, aby mu nůž neprořízl hrdlo. Kondros odevzdaně pokrčil rameny, pak se naklonil k Theronovi, odřízl mu opasek a poté odřízl také Cytův a svůj.

„A teď,“ pravil muž, „si na chvilku pohovoříme.“

Přítiskl si Theronu sobě. Nůž mu stále tiskl na krk. Druhou ruku sundal Theronovi z úst a místo toho ho objal kolem pasu. Měl v rukách velkou sílu, Theron by se z jeho sevření nedostal, i kdyby se o to snažil.

„Jste příliš blízko u kruhu,“ promluvil muž. „Ostrované, kteří se dostanou do blízkosti kruhu, zemřou, copak to nevíte?“

„Přišli jsme si pro naše druhy,“ ozval se Theron. Čepel se mu tiskla na ohryzek a mluvení ho bolelo.

„Pro ty mrtvé?“ otázal se muž. „Mrtvým je jedno, co se s nimi stane. Buď rád, že mohou být nějak užiteční.“

„Užiteční? Vám? Oni nechtějí být užiteční. Chtějí požehnání,“ odvětil Theron.

„Ššš, Therone.“ Kondros zvedl ruku, aby ho přerušil, a podíval se na muže za ním. „Říkal jsi, že potřebuješ naši pomoc.“

Muž se lehce zachvěl. Theron to cítil na zádech. Svraštil čelo a chvíli přemýšlel. Kondros to možná vzal za správný konec.

„Nic o nás nevíte,“ pravil muž. „Mohu vám toho o nás hodně říct.“

„Ty bys nám řekl něco o Feyích?“ opáčil Kondros. „Proč bys nám měl pomáhat?“

„Protože se mě pokusili zabít,“ odpověděl muž. „Chci se odtud dostat.“

„Někdo z vašich?“ opáčil Cyta nevěřicně. I Theronovi připadalo, že ten muž lže. „Ne,“ prohlásil. „My ti nemůžeme věřit.“

„Pust' Theron,“ řekl Kondros, „a dokaž nám tak, že ti můžeme věřit.“

Muž se znovu zachvěl. Theron se díval svým přátelům do tváří. Z jejich výrazů se nedalo nic vyčíst. Čekal, zadržoval dech - ten smrad byl děsivý - a pak ho ten muž pustil. Nůž dopadl na zem a sevření kolem pasu povolilo.

Theron přepadl dopředu, zavrával a Cyta ho zachytil. Theron se obrátil, aby viděl, kdo je vlastně ten útočník. Za ním stál další malý Fey - nevěděl, že jsou i takhle malí - obličej a ruce měl špinavé a od krve. I šaty, původně rudé, byly pokryté hnědými skvrnami. Jen tmavá barva pleti, zrádně zvednuté obočí a vystouplé lícní kosti ho na pohled činily odlišným od ostrovanů.

„Co od nás chceš?“ zeptal se Theron.

Muž si otřel čelo - hřbetem ruky, jako by si nechtěl umazat obličej. „Vezměte mě někam do bezpečí.“

„U nás bezpečí nenajdeš,“ poznamenal Kondros.

Muž zavrtěl hlavu a přes rameno se ohlédl na mýtinu. „Já se tam nemůžu vrátit.“

„Co se stalo?“ zeptal se Cyta.

„Chtěli mě zabít,“ opakoval muž.

„Jak?“ Zdálo se, že Kondros s ním má nekonečnou trpělivost. Theron měl sto chutí po tom muži skočit.

„Mají trochu toho vašeho jedu. Chtěli ho na mně vyzkoušet.“

Theron dlouze vydechl. Tak oni se snaží prozkoumat svěcenou vodu. Ten muž jim už teď poskytl užitečné informace. Ale co když ho na ně nasadili? Nechápal, proč by někdo chodil za nimi místo za vlastními.

„A ty jsi utekl?“ otázal se Kondros.

Muž přikývl.

„Když nás necháš pohřbít naše lidi, tak tě vezmeme s sebou a nic se ti nestane,“ navrhl mu Theron.

Muž sraštil čelo a pak zavrtěl hlavou. „Na nich už nezáleží. Už jsou pryč.“

„Nám na nich záleží,“ namítl Theron.

„Ne,“ zaznělo ticho. „Tady zůstaly jen bezcenné zbytky. Ostatní jsme odnesli. Jsou pryč.“

„Odnesli?“ opakoval Cyta tázavě. Theronovi se znovu zvedl žaludek. „Proč?“

„Magie,“ vydechl muž s posvátnou úctou.

„Ach bože,“ zašeptal Theron. Zaznělo to skoro jako modlitba. Král nebo některý z jeho rádců bude chtít s tímhle tvorem určitě mluvit.

„Jestli máš jít s námi,“ ozval se Kondros, „budeš muset odložit nůž a nechat na nás, abychom tě chránili.“

„Jen na mě nelijte ten jed,“ žebronil muž. „Před tím právě prchám.“

Theron cítil, že muž je k smrti vyděšený. Jestli svěcená voda takhle působí na všechny Feye, pak je tou nejlepší zbraní, kterou mohli získat. „Jak máme vědět, že tě za námi neposlali?“

Muž se usmál, ale jeho úsměv nepatřil k nejšťastnějším. „Já jsem rudokap,“ oznámil jim. „Oni si ani nevšimnou, že jsem pryč.“

„Myslím, že bychom ho tu měli prostě jen tak nechat,“ navrhl Cyta ostrovisky.

Kondros zavrtěl hlavou. „Co když nám říká pravdu?“

„Tak promarníme jednu příležitost,“ odtušil Cyta. „Ale jestli ne, tak zemřeme.“

„Já vám nic neudělám,“ ozval se muž nyesky. „Slibuji. Můžete mne spoutat, jestli chcete. Jenom mne dostaňte odtud.“

Theron si vyjel rukou ke krku. Na kůži ucítil krev. Ta rána dosud nezaschla. „Mohli bychom tě prostě jen tak zabít.“

Muž přikývl. „To byste mohli. Ale já vám můžu říct o Feyích všechno, co potřebujete vědět. Řeknu vám všechno.“

Theron se přes jeho hlavu zadíval na Kondrose. Tohle nemohli rozhodnout sami. To bude muset rozhodnout nějaký lord anebo samotný král. Možná by se dalo vyjednávat - tento muž za pohřbení jejich přátel. Nebo za propuštění Adriana a druhých dvou.

„Dobrá,“ prohlásil Theron a krátce přikývl. „Vezmeme tě s sebou.“

Děsil ho už jenom samotný pobyt ve Svatyni. Mluw sepal ruce, usedl na jednu dřevěnou židli a pokusil si zachovat chladnou hlavu. Zatím si vedl docela dobře. Vidět Matthiase hned po proměně bylo nepříjemné a nebezpečné. Kdyby byl Mluw jen o trochu silnější, mohl na Matthiase zaútočit. Ale Mluw měl dost soudnosti na to, aby to v tu chvíli zkoušel, a později, na shromáždění, už neměl možnost dostat se k Matthiasovi blíž.

Soukromé komnaty Staršího Andrého byly strohé, i když původně byly zřejmě určeny pro přepych. Hlavní komnata byla rozlehlá, krb, který v ní byl, sahal až ke stropu a měla terasu, ze které byl výhled na celé město. Krb však nevypadal příliš používaně a André spával na lehkém skládacím lůžku. Vybavil místnost dřevěným nábytkem - nečalouněným - odstranil všechny koberce a dlážděnou podlahu nechal holou. Na druhou stranu to bylo lepší než stáje, kde byl Mluw předtím.

Ale ne zase o tolik.

Nic nemohlo vyvážit nebezpečí, do kterého se dostal. Kdyby tak jen mohl zůstat ve svých soukromých komnatách. Pokaždé, když se odvážil vyjít ven, děsila ho Svatyně jako nejhorší noční můra.

Všude kolem sebe viděl svěcenou vodu. Jeden aud mu přinesl s obědem láhev vína a Mluw si nalil víno do poháru, dlouhý čas na něj hleděl, žízeň měl, že se mu jazyk lepil na patro, a přemítal, jestli se to víno dělá ze svěcené vody. Věděl sice, že ne - neboli alespoň Andrého část jeho bytosti to věděla - nicméně se mu třásla ruka, když se chápal poháru a zvedal ho k ústům, aby se napil.

Když opustil shromáždění a vracel se do svých komnat, viděl svěcenou vodu i na chodbách. Audové

čistili stěny a vedle sebe měli kýbly zhnědlé vody, plné mokřých hadrů. Ten pohled ho naplnil hrůzou.

A k jeho otřesnému zjištění mu byla veškerá odvaha k ničemu. Myslel si, že když opanuje jednoho z rocanových pomocníků, nějakého Staršího, odhalí tajemství jedu, jenže odhalil jen to, že nikdo kromě rocana samotného tajemství výroby svěcené vody nezná.

Nebylo divu, že od příchodu Feyů vypadal ten stařík tak vyčerpaně a nemocně.

Mluwovi nebylo moc jasné, jak to má vlastně zjistit. Má se stát tím staříkem? Co když je svěcená voda součástí jeho samého? Co kdyby se - v případě, že by se stal rocanem - nějaká část jeho bytosti změnila? Mluw si dovedl představit sám sebe, pokrytého krví, jak se snaží toho starce vstřebat jen proto, aby cítil, jak se sám rozpouští stejně jako mnoho obětí před ním. Ta představa ho srazila na nepohodlnou dřevěnou židli, kde zůstal zdrceně sedět, schoulený, s nohama přitisknutýma k sobě. Věděl, že toto místo je bezpečné, až na komůrku vedle dveří, kde měl André svou vlastní zásobu svěcené vody, jak pro modlení, tak pro svou ochranu.

Všichni rocanisté se dotýkali té vody s tajemnými vlastnostmi. André věřil, že jim Roca tu vodu dal, aby je ochránil. Její použití na půlnoční mši mělo pro něj poté, co se tu objevili Feyové, zvláštní význam. André věřil, že Roca o Feyích věděl a poskytl ostrovanům svěcenou vodu, aby měli nějakou ochranu.

To nebyl špatný nápad, když už na to někdo přišel, nicméně Mluwovi nebylo jasné, jak by mohl člověk na úsvitu časů vědět, že na Modrý ostrov někdy vpadnou vetřelci. Možná, že Roca doopravdy měl Boží ucho.

Mluw se zachvěl a vstal. André byl slabý a měl ochablé svalstvo a Mluw si s tím dost dobře nevěděl rady. Pohnul rameny a uslyšel, jak mu v nich lupe.

Kdyby se tak jen mohl vrátit do stájí, pracovat u koní a vykašlat se na všechny ostatní starosti. Odmlouval Solandě, protože věděl, že má pravdu: šel sem, na místo, před kterým byli všichni převtělovači varováni, na místo, kde je mnohem lepší být někým jiným než sám sebou.

Tady nesmí udělat chybu.

Mohl se dopustit ještě jiné chyby. Když byl kdysi dávno cvičen na převtělovače, říkali mu, že převtělovači riskují životy pro své jednotky. Žádný převtělovač ještě neriskoval tolik, jako teď Mluw. A byl z toho tak vydešený, že toužil po jednom jediném - být co nejrychleji zpátky ve svých komnatách.

Nicméně se potýkal ještě s jedním problémem. Předpokládalo se, že dnes v noci povede půlnoční mši - že se bude doopravdy dotýkat lahvíček se svčcenou vodou - a zároveň se od něj očekávalo, že se dostaví na místo sjednané schůzky. Nebylo mu jasné, jak se těchto dvou úkolů zhostí.

Ještě nikdo nikdy se ze sloužení půlnoční mše neomluvil. Byla to jedna z nejdůležitějších povinností Starších. Přecházel sem a tam po holé kamenné podlaze, ruce založené za zády. Musí najít nějaký způsob, jak se této povinnosti zhostit, a musí ho najít rychle. Protože jestli se na místě schůzky neukáže, posel usoudí, že je mrtvý, a pak už mu Rugar nepomůže.

Usoudí, že je mrtvý. Mluw se posadil. Kdyby si Rugar myslel, že je Mluw mrtvý, mohl by se stát zase štolbou. Život podkoního není nic moc, ale byl by v bezpečí. A Feyové neopustí tento ostrov ještě dlouhý, dlouhý čas.

Otrásl se. Věděl, co zvažuje. Kdyby ho chytili, šamanka by ho potrestala. Mluw viděl převtělovače potrestaného za zběhnutí jen jednou. Byl donucen projít tuctem nyeských vězňů a převtělovat se z jednoho do

druhého tak rychle za sebou, až se jeho vlastní bytost pod tím tlakem roztříštila. Poté si ho převzali cenzoři kouzel a použili ho ke svým podivným, tajným pokusům.

Víckrát o něm nikdo neslyšel.

Mluw se podíval z okna. Dole na nádvoří si pod dohledem nějakého auda hrály děti. Normálně by byl André tam dole s nimi, ale Mluw nebyl stavěný na to, aby si hrál s ostrovními dětmi. V tuto chvíli ne. Věřil, že ve shromáždění zapadl: všichni Starší byli rozčilení. Matthias byl ochromený hrůzou, Porciluna byl po celou dobu rudý. Mluw strávil většinu času na shromáždění přemítáním o té druhé kaluži krve. Poslal sem snad Rugar ještě jednoho převtělovače?

Jestli ano, tak by mohl být Mluw méně důležitý, než si myslel. Mohl by zmizet a nikdo by o tom nemusel vědět.

Až na toho druhého převtělovače, který, pokud byl také přítomen na shromáždění, věděl, že tam někde Mluw je. Co když ale odejdou oba? Pak by byli Feyové odsouzeni k tomu, že to tajemství nikdy nezjistí.

Zespoda se sem nesly šťastné výkřiky a smích. André se sice nezúčastňoval jejich her vždycky, ale z jeho podnětu tam děti chodily každý den. André věřil, že podchytit děti v raném věku - a učinit jim výuku veselou - podporuje víru. Víceméně to byla pravda a díky tomu si rocan Andrého oblíbil.

Mluw se odvrátil od okna, opřel se o studenou kamennou zeď a rukou si promnul obličej. Jestli zůstane tam, kde je, a bude opatrný, mohl by od rocana tajemství svěcené vody vyzvědět. Nebo by se mohl po několika dnech přesunout do Matthiasova těla. Andrého paměť mu sdělovala, že v den první bitvy o Jahn se to tajemství dozvěděl i Matthias.

Ted' bylo podstatné odsloužit půlnoční mši a zároveň navázat spojení. Spojení počká. Součástí příkazů je dát převtělovači co nejvíce času, aby mohl dorazit. Jestliže Mluw odslouží půlnoční mši, nikdo nebude vědět, kým ve skutečnosti je. Bude mít plnou důvěru.

Znovu se roztrásl. Třel si ruce o sebe. Rukavice si vzít nemůže - a stejně si nebyl jist, jestli by to stačilo. A i kdyby to stačilo, nic by se tím nevyřešilo. Starší musí nalít svěcenou vodu na šátek, který drží v holé ruce.

Ale rocan mu přece už dávno řešení poskytl. Mluw ho jen do této chvíle neviděl. Dosud ho nechtěl vidět.

Chtěli přece rychle vyměnit svěcenou vodu za novou svěcenou vodu, kterou rocan připravil osobně. Mluw je Starší. Audové mu budou důvěřovat. Útroby se mu bouřily rozčilením a roztrásl se ještě víc. Ted' jen stačí najít zdroj lahviček a zdroj čisté vody.

Čistá voda je v Cardidě. A on může navést děti, aby mu ji pomohly nanosit. Udělat jim z toho hru. O podrobnosti Andrého her se nikdo nezajímá.

Zaplavila ho taková vlna úlevy, až se mu vehnala krev do tváří. Znovu byl hotov být převtělovačem. Mohl by rozluštit tajemství svěcené vody a pak Modrý ostrov opustit. Navždy.

Rocan na chvíli přerušil práci, promnul si oči a trhl sebou, protože se mu do nich dostala špína z rukou a začaly ho pálit ještě víc. Už léta nestrávil nad studiem tolik času. Seděl na dřevěné židli u svého vyřezávaného stolu a když se teď opřel, uslyšel, jak dřevo pod jeho tíhou zavržalo. Oči mu slzely. Potřebuje lepší světlo.

Pomalů vstal - seděl tu už celé hodiny, od chvíle, kdy ten Alexandrův chlapec odešel - a opřel se o opěradlo židle. Ostatní si mysleli, že rocان dělá svěcenou vodu, ale dnes to zůstávalo už jen na Matthiasovi, rocان svou část práce splnil hned ráno, kdy se cítil svěží a odpočatý.

Dnes večer bude pokračovat v hledání řešení a bude si dělat úsudek bez přispění Matthiasova mozku, pokřiveného učeností. Dnes rocان znovu pročetl Slovo psané a snažil se přijít na to, jestli na něco nezapomněl, jestli si něco špatně nevyložil, jestli něčemu špatně neporozuměl. Když po chvíli shledal, že důvěrně známý text jen tak přelétá očima, donutil se číst nahlas. Nicméně mu to moc nepomohlo, protože si k tomu maně začal dodávat Slovo nepsané, jako zpěv plynoucí vysoko nad melodií víry, který zdánlivě neumožňuje přemýšlet. Slovo se pro něj stalo rituálem už tak dávno, že si ani nemohl vzpomenout, kdy mu připadalo nové a neotřelé.

Jestli mu vůbec někdy nové připadalo.

Jeho otec odříkával Slovo před každým jídlem a rocان vyrůstal za odříkávání slov víry, jako by to byla slova písně. Asi po jejich významu nikdy nepátral. Možná, že mu na Matthiasovi nejvíce vadila nikoli slabá víra, ale jeho schopnost odsunout odříkávání stranou a vidět Slovo takové, jaké skutečně je.

At' se rocan snažil sebevíc, nebyl schopen se na Slovo dívat jako na takové, ale jen jako na součást víry, pro kterou bylo určeno, jako na součást obřadu, součást učení, součást ozdravování. Pro čtení významu skrytého mezi řádky sloužilo Slovo nepsané, založené na příbězích, které byly páteří víry. Příběhy, doplněné starobylými malbami ve Svatyni, a ústně předávané historky, které nebyly pokládány za součást Slova, z paměti vykládal nějaký pečlivě vybraný Starší - v tomto případě Eirman - a ten je měl odříkat na přijímání při bohoslužbách.

Ze zadumání ho vytrhlo klepání na dveře. Místo aby klepajícího pozval dál - věděl, že to musí být nějaký aud - šel ke dveřím a kukátkem se podíval ven. Aud, který stál na chodbě, byl neuvěřitelně mladý, bylo mu teprve asi patnáct - chlapec, který snad ještě ani nedorostl do věku, kdy by se mohl sám pro něco zásadního rozhodnout a pravděpodobně ani sám o sobě nerozhodoval. Rocanovi se skoro chtělo otevřít dveře a zeptat se ho, jestli ho sem dali rodiče, stejně jako se to stalo Matthiasovi, nebo jestli sem přišel o své vlastní vůli.

Místo toho ale odsunul závoru, otevřel dveře, rukou se opřel o dvevní zárubeň a zahradil tak chlapci přístup dovnitř. „Chtěl bych, aby mi někdo přinesl večeři sem, do mé komnaty,“ řekl, aniž pustil chlapce ke slovu. „Dnes večer si zapálím oheň a rozžehnu světlo sám.“

Chlapec zrudl, přikývl a se sklopenou hlavou zmizel na chodbě; zůstal po něm jen zvuk bosých nohou, pleskajících na koberci. Rocan vyčkal, až pleskání utichne, a pak teprve zavřel dveře. Vždycky mu přišlo směšné, že by se představení církve měli obsluhovat jako nějaká šlechta. Vždyť to měli být služebníci, jejichž posláním je pomáhat ostatním. Ale kdosi kdysi rozhodl, že jestli mají Starší a rocan pokračovat v

duchovním bádání, potřebují zvláštní péči, a tak jim byly veškeré hmotné potřeby zajišťovány.

Jenže stejně tak je možné, že právě tělesné potřeby jsou podmínkou získání duchovního vhledu. Věděl, jak moc se může člověk vzdálit bohu, lidu a sobě samému od chvíle, kdy se stane rocanem. A on by se mu měl naopak přiblížit.

Když byl ještě chlapcem, viděl na jedné bohoslužbě u Kennilandských bažin tehdejšího rocana a myslel si, že být Bohem vyvolený je magická záležitost, zahrnující v sobě vše. Nejsvětější prostě usedne rocanovi na rameno a Roca samotný ho vede. Rocan nikdy neprahl po získání postavení pro sebe - to by bylo znesvěcení všech zásad víry - ale když shledal, že to postavení má, myslel si, že něco, někdo sestoupí z nebes a požehná mu, aby pocítil, že je opravdu Bohem vyvolený.

Místo toho se stal starým, unaveným mužem, bez naděje, bez snů a bez porozumění.

Odlepil se od dveří, vzal křesadlo a zažehl svíci. Pak zvedal kryty jednotlivých lamp a přikládal svíci ke knotům. Audové byli obvykle šetrnější, rozsvěcovali jen lampu u rocanovy postele a u jeho oblíbeného křesla. Ale rocan dnes rozsvítil všechny lampy v místnosti. Nakonec donutil své staré tělo přikleknout ke krbu a připravil oheň tak, jak byl zvyklý z doby před šedesáti lety, kdy ještě býval audem sloužícím danitovi, který měl na starosti celou farnost. Jeho ruce si na tu práci ještě pamatovaly.

Otevřel mřížku před krbem, narovnal dovnitř hraničku dříví, přidal třísky na podpal a troudu a zapálil oheň. Danita, kterému sloužil, nikdy tak velký oheň nemíval. Vždycky šetřil dřevem pro své audy, aby ho zůstalo dost pro velkou světnici, kde konali každodenní modlitby. Jenže v okolí Kennilandských bažin, byť byly blízko Jahnu, dřeva moc nebylo. Zato místní lesy byly

husté a zdravé a každým rokem se obnovovaly stejně, jako se obdělávala pole.

Dřepět u krbu bylo namáhavé a rocanovi se třáslly nohy. Jednou rukou se opřel o kamenné krbové roubení, druhou o podlahu a vstal. Ve starém těle už moc síly nezůstalo. To málo, co kdysi měl, odplavilo celodenní vysedávání, jídlo a spánek ve vyhřáté měkké posteli. Jeho otec se nedožil tak vysokého věku jako on. Zemřel, když byl rocan ještě audem. Zmizel v bažinách, když šel na houby. Jeho tělo našli až za týden.

Rocan se opřel o krb a chvíli si jen vychutnával teplo plamenů, které mu skrz sametové roucho pronikalo k tělu. Pak se otočil a rozhlédl se po komnatě, zaplavené světlem. Stalo se, jak doufal - slabé kresby a rytiny ve světle vystoupily.

Na stropě přijímal Roca požehnání od dítěte. Tato rytina byla stejně jako ostatní vyvedena ve zlatě a byla vidět jen při správném osvětlení. Na zdi za jeho stolem byl vyobrazen první rocan, jak se mu v záplavě bílého světla dostává příznivého přijetí od Nejsvětějšího. O prvním rocanovi toho mnoho nevěděl. Vyjma Rocy samotného nikdo ústně předávané příběhy neuchovával. Dokonce ani s jistotou nevěděl, jak dlouho první rocan sloužil. Předpokládal, že by to mohl zhruba zjistit spočítáním pokolení a průměrného věku všech rocanů, jenže ani to by nebylo přesné. Co třeba třicátý rocan, který se chopil obřadního meče, omdlel a nikdy se už neprobral k vědomí? Byl Bohem vyvolený jen pár týdnů, stejně jako dvacátý pátý rocan, který byl těsně po obřadu proboden jakýmsi duševně vyšinutým audem. A jak by započítal svého předchůdce, čtyřicátého devátého rocana, kterého se dotkla Boží ruka jako chlapce a který se stal Starším ve třiceti, rocanem v jedenatřiceti a který byl Bohem vyvolený po šedesát let.

Ústně předávané příběhy byly neucelenou sbírkou nedokonale posbíraných faktů, poskládaných dohromady lidmi, kteří neměli o věcech důležitých pro víru ani ponětí. Kdo vlastně byli ti vojáci Nepřítele? Tohle nedokázal zjistit dokonce ani Matthias. Ani rocan o nich nedokázal najít nějakou zmínku ve Slovu psaném i nepsaném. Až na kresbu, která představovala Rocovo Přijetí do Božích rukou, žádné další jejich vyobrazení neznal. A na této byli znázorněni jako malé postavičky ve zbroji a byli buď zády k pozorovateli, nebo jejich tváře mizely v Rocově světle.

Nohy mu vypovídaly službu. Dovrávorál ke křeslu, zhroutil se do něj a zakryl si obličej rukama. Dříve Modrý ostrov dějiny nepotřeboval. Ostrované byli národem, který sbližovalo jejich území a oddělovaly je řeky, bažiny a pohoří. Když mluvili o svých dějinách, znamenalo to pro ně jen vyprávění příběhů; ne jako Nyeané, kteří věřili, že tajemství jejich bytí se skrývá v minulosti, nikoliv v budoucnosti. Ostrované věřili, že tajemství jejich bytí je obsaženo v Bohu a že víra v Boha je pro ně plně dostačující. Až do loňského roku tomu tak bylo.

Ted' přemítal, jestli neměli Nyeané pravdu. A jestli ostrované tím, že opomíjeli svou minulost, nepřišli o víc než jen o pověsti.

Rocan byl stařec a ze svého dětství si pamatoval jen málo. Král mohl odříkávat svůj rodokmen, dlouhý sloupec jmen, táhnoucí se až k samotnému Rocovi. Rocan si opřel hlavu o opěradlo křesla a zašeptal: „»A když Roca vystoupil na nebesa, pokročili dopředu jeho synové. Nejstarší pravil, že zaujme Rocovo místo jako světský panovník, a z oblohy dolehl hlas, doprovázený hřměním hromu, a nařídil druhorozenému synovi zaujmout Rocovo místo jako člověk Bohem vyvolený.

A od té chvíle až dodnes se stávají Staršími a Bohem vyvolenými jen druhorození synové.«,,

Rocan samotný byl druhorozeným synem, stejně jako rocan před ním a rocan před ním. Králem se stával vždycky nejstarší syn. Podivné, neboť přikázání v příběhu uchovaném ve Slovu nepsaném říkalo, že »druhorození synové se mohou stát Staršími a pak Bohem vyvolenými«. Nikoli tedy druhorození synové krále ani druhorození synové současného rocana, ale pouze druhorození synové. Jako by sem byla vložena nějaká výstraha. Proč má být království dědičné a postavení rocana ne? Ztratil snad rocanismus svou moc, protože rocan není z královské krve?

Navzdory teplu, které se šířilo od ohně, se rocan třásl. Vzadu na šíji ho mrazilo a chlad se mu plížil po páteři dolů. Alexander měl jen jediné dítě, syna. Jeho otec měl rovněž jen jediné dítě. Tady nebyla možnost tu teorii ověřit, nebyl tu způsob, jak zjistit, jestli by druhorozený syn krále vystoupil na nebesa, kdyby byl požehnán svěcenou vodou a obřadním mečem. Byla snad chyba v králi, že neměl dva syny? Byla to rocanova chyba, že nezplodil děti? Nebo bylo omezení týkající se žen v rocanismu dané od začátku? Ani toto rocan nevěděl.

Když čtyřicátý devátý rocan na smrtelném loži povolal stávajícího rocana, dotkl se umírající muž mladíkova čela ukazováčkem namočeným ve svěcené vodě a mečem. *Ty budeš Bohem vyvolený*, pravil umírající rocan. Pak zavřel oči a zašeptal: *Necht' mi Bůh odpustí*. Po desetiletí rocan přemítal, co tím jeho předchůdce mínil. Byl v tu chvíli naplněn velkým žalem a radostí zároveň: žalem nad ztrátou zkušeného, spolehlivého rádce a radostí nad tím, že byl vybrán jako jeho nástupce. V následujících několika dnech věnoval

umírající rocan své poslední chabé síly zasvěcení nastupujícího rocana do Tajemství.

Tajemství. Opakoval si je každou noc jako modlitbu, ale většinou z nich neporozuměl. Stejně jako obřadu Přijetí, který žádný rocan nikdy neprovedl, ale který se předával od začátků náboženství. Možná, že byl zkomolen stejně jako Slovo nepsané. Možná, že některé části chyběly, že na ně umírající muž, když se snažil předat tradici, zapomněl.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vzápětí tichý hlas ohlašující auda, který před chvílí odešel. Rocan si sňal ruce z obličeje a povzdechl si.

„Dále,“ zvolal. Vstoupil chlapec s podnosem jídla. Komnata se naplnila vůní čerstvého dušeného skopového s omáčkou, brambory a cibulí a rocanovi zakručelo v břiše. Kuchař přiložil na táč také čerstvý chléb - znal rocanovu slabost pro kynuté pečivo. Na rocanově poháru večerní medoviny se zalesklo světlo.

Chlapec položil podnos na stůl. Z dušeného masa stoupala horká pára. „Ctihodnosti,“ ozval se uctivě, „přeješ si, abych zhasl nějaká světla?“

„Ne, hochu,“ odpověděl rocan. „Dnes večer je potřeboji.“

Aud přikývl, sklonil hlavu, sepal ruce před hrubou černou kutnou, otočil se a odhalil přitom špinou zčernalá bosá chodidla.

„Odkud jsi, chlapče?“ zeptal se ho rocan.

Aud se zastavil, znovu se otočil k rocanovi, ale hlavu nezvedl. „Z úpatí Sněžných hor,“ odpověděl.

Rocan přikývl. Byl ve Sněžných horách jen jednou, jako danita. Horské vesničky byly malé, protože zimy v horách byly kruté a vzdorovat hlubokému sněhu, na to musí mít člověk zvláštní povahu. Říkalo se, že do Sněžných hor uprchlí sedláci, kteří přežili Povstání, a že

nebylo nikoho, kdo by byl ochoten je tam pronásledovat.

„Co si lidé u vás vypráví o Rocovi? Mám na mysli něco, cos neslyšel od chvíle, kdy ses stal audem.“

K rocanovu překvapení chlapec zrudl. „To nemohu říkat, Ctihodnosti, to by bylo rouhání.“

„Rouhání?“ opáčil rocan. „Jak to víš?“

„Je to sebestředný pohled, který jen podporuje lži.“ Chlapec parafrázoval poučení, kterého se dostávalo všem novicům.

„Ale nikdo ti neřekl, že je to rouhání, ne?“

„Ne, Ctihodnosti.“

„Tak se o to se mnou poděl, hochu.“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Já mám přístup k Božímu uchu,“ pravil rocan.

„Rozhodnu-li, že je to rouhání, tak ti znovu požehnáme, potřeme tvé rty svěcenou vodou a pomodlíme se za zapomnění.“

Chlapec namáhavě polkl, až mu poskočil ohryzek. „Ano, Ctihodnosti.“

„Pojď sem a posad' se ke mně,“ vyzval ho rocan. „Kuchař dal starému muži příliš mnoho chleba, než aby to snědl sám.“ Byl si vědom příkazů, které omezovaly přiděly audům na jedno masité jídlo týdně. Nechtěl, aby chlapec ta pravidla porušoval, ale zároveň nechtěl, aby chlapec jen hladově sledoval, jak on jí.

Chlapec si vzadu nadzvedl kutnu a posadil se na židli vedle rocana. Na chléb se vrhl s dychtivostí, na kterou si rocan ještě pamatoval. Audové nikdy neměli dostatek jídla. A ani dostatek spánku. To bylo součástí jejich výchovy. Jen ti, kteří byli natolik silní, aby přežili vykonávání každodenních povinností a přetrpěli dlouhodobé strádání, byli považováni za natolik silné, aby mohli sloužit bohu.

Ale chlapec nezačal jíst, dokud si rocan sám nevzal první sousto. Dušeného masa bylo hodně a bylo hojně okořeněné. Chuti se mísily na jazyku. Stejně jako mnozí, kteří v počátcích své služby bohu prožili hladovění, i on ztloustl a zvykl si na přepych - natolik, že podvědomě cítil, že už nikdy nechce být vystaven strádání. Možná, že i toto byla chyba. Možná, že by se v rocanismu měla řada věcí promyslet znovu.

„Tak vyprávěj, chlapče,“ vybídl ho. Chlapec usilovně žvýkal a polykal. Rocan mu podal medovinu a chlapec trochu upil.

Pak si povzdechl, jako by věděl, že se z toho nevykrotí a bude muset rocanovi odpovědět.

„Lidé ze Sněžných hor říkají, že se Roca narodil do velmi chudé rodiny a že se narodil za sněžné bouře. Toho večera se sníh zbarvil zeleně na znamení obrovské nespoutané moci.“ Chlapec se při řeči na rocana ani nepodíval. Lámal chleba na malé kousky a pokládal si je na klín. „Lidé měli z té moci strach a nepřibližovali se k jeho rodině. Nevěřili v Boha a nevěděli o moudrosti ani o ničem jiném, co by se vymykalo životu ve strasti a utrpení.“

Rocan odložil lžíci. Ten příběh byl prastarý. To mohl usoudit z rytmu a melodiky chlapcova hlasu a spádu samotného příběhu. Chlapec odříkával příběh stejným způsobem, jako rocan odříkával Slovo nepsané, jako něco, co se člověk naučí v raném mládí a co se pak natrvalo stane součástí jeho bytí.

„Říká se, že když Roca vyrostl, ovládal větry. Mohl přivolat i odvrátit bouři a také to často dělával, aby ochránil pozemky své rodiny. Když zjistil, že ostatní chlapci tyto schopnosti nemají, odešel do hor pátrat po tom, proč byl vyvolen.“ Chlapec si vložil do úst kousek chleba a začal žvýkat. Koutkem oka mžikl po rocanovi a rychle se zase podíval jinam.

„Té noci zuřila divoká bouře, ale když se nebe vyjasnilo, viděli lidé v údolí, že na vrcholcích hor není žádný sníh. Pastevci ovcí tvrdili, že se bouře zastavila na hranici lesů a že přesto, že byla noc, vyšlo slunce. Ráno sešel rocan z hor a řekl lidem v údolí o bohu. Také jim řekl, že jestli se jím nenechají vést, zemřou ve strašlivé válce. Všichni se mu klaněli a uctívali ho. Roca zůstal v údolí, dokud nedorazili vojáci Nepřítele, pak vzal svou ženu a syny a odešel do Jahnu.“

Rocan zvedl pohár s medovinou a dlouze se napil. Tento příběh nebyl zařazen do sbírky ústně předávaných příběhů a ani se nenacházel v žádném učeném spise. Mluvil o období, o kterém rocan ještě nikdy neslyšel.

„Proč si myslíš, že je to rouhání, chlapče?“ zeptal se.

Chlapec si právě chtěl strčit do úst další kousek chleba, ale poté, co mu Rocan položil další otázku, odložil chléb zpátky do klína. „Protože je to o Sněžných horách. Pro horaly to vyznívá, jako by byl Roca jen jejich, jako by pocházel od nich.“

„Ale ten příběh také jasně říká, že se k němu chovali jako k vydědenci a že se ho báli.“

Chlapec přikývl. „Říkal jsem to Staršímu Eirmanovi a on prohlásil, že nemám takovým povídačkám naslouchat a že se mám věnovat svému studiu.“

„Se Starším Eirmanem promluvím. Jako dějepravec by měl takové příběhy zkoumat, a ne je zavrhnout.“

„Tak ty to nepovažuješ za rouhání?“ vyhrkl chlapec. Z té otázky číselo mladické nadšení a hloubka přestálého strachu.

„Pokud to je rouhání, tak to není rouhání tvé. A kdo to může o tak raném období vůbec říci? My nevíme, kde se Roca narodil ani odkud se tu vzal a kde žil předtím, než porazil vojáky Nepřítele. Možná, že je tvůj příběh pravdivý.“

„Jestli je pravdivý,“ vydechl chlapec, „tak proč se nevypráví veřejně? Proč se vypráví jen pozdě v noci, za velkých bouří a šeptem, jako by se lidé báli, že by je mohl Bůh slyšet?“

„To já nevím,“ odvětil rocan a podal chlapci další kousek chleba. „Děkuji ti za vyprávění. Tvá duše není ohrožena, chlapče. Jsi prost jakéhokoli hříchu.“

Chlapci se oči naplnily slzami, ale měl je stále sklopené. Vzal si další kousek chleba a druhou rukou sbíral drobký z prvního.

„Víš ještě o nějakých jiných chlapcích, kteří znají podobné příběhy?“ otázal se rocan.

„My spolu nemluvíme, Ctihodnosti,“ odvětil chlapec a rocan se musel usmát své vlastní hlouposti. Ovšemže spolu chlapci nemluví. Audům bylo zakázáno spolu mluvit, protože se věřilo, že se nemají učit od sebe navzájem. Platilo, že jsou nevědomí a v tom si jsou rovni, a patřičné znalosti mohou získat jen od svých nadřízených. To nařízení sice zajišťovalo, že se audové nespojí a nevzbouří proti drsným životním podmínkám, ale zároveň zapříčinilo, že byly příběhy tohoto druhu pohřbeny v mlčení.

Kolik z audů, kteří rocanovi sloužili, znalo tento příběh? A kolik dalších příběhů Starší za ta léta vymýtili?

„Díky, žes vyhověl starému muži, hochu,“ pravil rocan. „Až půjdeš, byl bych rád, abys vyhledal Staršího Eirmana a poslal ho za mnou.“

„Ale nebudeš mu o mně říkat, že ne?“ zeptal se chlapec a rychle si polekaně zakryl rukama ústa. Pak je celý rudý pomalu spustil. „Omlouvám se, Ctihodnosti. Ty máš Boží moudrost.“

Jenže někdy dokonce ani Boží moudrost nestačí. Rocan se na něj usmál. „Já si nechám tvé tajemství pro sebe, chlapče.“

Aud sklonil hlavu. „Díky, Ctihodnosti,“ pronesl, vzal si chléb a opustil komnatu.

Rocan se opřel. Ten rozhovor ho vyčerpával. Příběhy o Rocovi, které existují mimo uznané náboženství. Nikdy by na to byl nepomyslel, kdyby tak úporně nestudoval. Možná, že kdyby se vyptával všech audů, kteří ho obsluhovali, dozvěděl by se od každého z nich jiný příběh o Rocově původu. Možná, že u danitů by to bylo to samé. I když pochyboval, že ti by mu vůbec něco řekli. Jestliže se bál promluvit tento chlapec, který je audem teprve několik let či jen pár měsíců svého krátkého života, dovedl si představit, jak se asi cítí danité, kteří s takovým tajemstvím žijí přinejmenším desítky let.

Bylo načase uvolnit náboženská pouta. Díky příchodu Feyů zkoumal svčcenou vodu. Možná, že ho Feyové donutí zkoumat i další věci. Možná, že Feyové nejsou vůbec tak špatní; možná to je jen zkouška, která má uchovat víru ryzí.

Ten mrňavý darebák se klidně vzdá příležitosti pracovat s vodou. Caseo si zimomřivě třel ruce o sebe. Cenzoři byli pryč, zůstali tu jen dva - Tknut, nejmladší ze všech, a Rotin, druhá nejstarší. Nemohli se se svým výzkumem pohnout z místa a byli z toho stejně otrávení jako Caeso. A navrch ta proradnost jakéhosi špinavého rudokapa. Život nějakého rudokapa přece nemá žádnou cenu. Ten tvor mohl konečně udělat něco užitečného a on, místo aby to udělal, jedná v okamžiku, kdy může sám poskytnout odpověď na otázku, jak působí ostrovní magie, jako smyslů zbavený.

Tknut rozvěšoval feyské lampy. Rotin si držela lysou hlavu v dlaních, jako by ji celodenní práce naprosto vyčerpala. Ale Caseo věděl své. Pracoval s Rotin už od dob, kdy byla ještě dítě. Nejlépe jí to myslelo, když byla unavená, zklamaná a otrávená.

Natáhl si rukavice, které jim domestikové vyrobili speciálně pro práci s jedem. Jejich magii sice důvěřoval, ale přesto si dával pozor, aby je nenamočil. Ruce se mu netřáslly až do pozdní noci, dokud všichni neodešli a on nezůstal sám. Pak si teprve uvědomil, jak denně riskuje, a začal se třást po celém těle. Obešel stůl, vzal obě mísy -jednu s čistou vodou, druhou s pruhem kůže nějakého ostrovana- a jednu po druhé je ukládal do kouta k ostatním mísám s jedem na stůl, který ochránil nejmocnějším zaklínadlem proti - byť náhodnému - zakopnutí. Všechny mísy znamenaly jen marné pokusy.

„Tak se mi zdá,“ ozval se Tknut, když sestupoval z židle, kterou si vzal na rozvěšování feyských lamp, „že na to jdeme špatně.“ Při slově »špatně« sebou Caseo trhl a málem rozlil druhou mísu. Rychle ji postavil na stůl a zalapal po dechu, když si uvědomil, že se jen o vlasek vyhnul smrti.

„Chceš tím říct, že nevím, co dělám?“ Zachvátil ho takový strach, že na Tknuta vyjel tvrději, než měl v úmyslu.

„Ne!“ Tknut vzpurně povytáhl obočí. Jeho lysá hlava - po zasvěcení byli všichni cenzoři holohlaví - vypadala divně jen na něm, jako by vůbec nebyl předurčen stát se cenzorem. Caseo dokonce ještě i teď viděl, jak se mu kolem hlavy vznáší ztracené vlasy jako svatozář. „Já jen říkám, že...“

„Že na to jdeme špatně.“ Rotin se prudce narovnala. Hlas jí zdrsněl po užívání bylin. Oči měla zarudlé a pohybovala se, jako by byla na pokraji zhroucení. „Já vím, že nemáš rád, když ti někdo něco vytýká, Caseo, ale to je při řízení čehokoli dětinský, sobecký přístup.“

Caseo strnul. Neměl chuť se na ně ani podívat. Vycouval ze svého začarovaného kouta a než se odhodlal sejmout si rukavice, pečlivě si je prohlížel, jestli na nich neulpěla nějaká kapka. „Nemluvíme o mně, že?“ opáčil.

„Ne, to ne. Mluvíme o tajemství toho jedu.“ Rotin si protřela unavené oči. „Nech Tknuta domluvit. Tvoje nedůtklivost nám jen překází.“

Caseo potlačil vztek. Není vůči Tknutovi nedůtklivý. A nechová se dětinsky. A Tknutovi ještě není ani dvacet, je na cenzora kouzel příliš mladý. Je příliš mladý na to, aby byl považován za jednoho z nejmocnějších z jejich rasy.

„Tak copak děláme špatně?“ otázal se Caseo jízlivě.

Tknut si strčil ruce do kapes. Šedivé roucho splývalo s barvami stínozemí a činilo ho skoro neviditelným. Jenom na holé lebce se odráželo jasné světlo feyských lamp a dodávalo jeho vzezření trochu živosti.

„Nemůžeme magii pitvat na kousky,“ prohlásil. Při slovech »pitvat na kousky« mu hlas přeskočil. Odkašlal

si. „A to právě děláme. To je opačný postup. Tímhle způsobem nikdy nepřijdeme na to, jak působí.“

Caesovi proti jeho vůli poskočilo srdce. Věděl, co má ten kluk na mysli.

„Ty chceš, abychom naopak nějaký takový druh jedu stvořili? Se stejnými vlastnostmi?“

Tknut přikývl. Oči mu jiskřily dotekem jasnozřivosti, který mu vysloužil jméno. „Můžeme to vyzkoušet na feyských mrtvolách. Někteří Feyové zemřeli v poslední bitvě i z jiné příčiny než jedem, ne?“

Rotin pokrčila rameny. „To nikdo nezkoumal.“

„A i kdyby ano, magie z nich pak stejně vyprchala,“ pravil Caseo.

„Nemáme žádný důkaz, že to zapříčinila magie,“ pravil Tknut. „V den první bitvy o Jahn umírali dokonce i pěšáci. To naznačuje, že důvodem není magie.“

Caseo se zamračil. Magie byla jeho teorie a on nebyl ochoten se s ní jen tak rozloučit. „Nikdy nevíme, jestli někdo z pěchoty magii nemá. Někteří jí jen nemají v dostatečném množství. Rudokapi nemají vůbec žádnou magii a nikdo z nich nezemřel.“

„Nikdo z nich nebyl přímo v bitevní vřavě,“ namítla Rotin. „Nech tu svou teorii plavat, Caseo. Skutečnost, že tě ten mrňavý rudokap odmítl poslechnout, poukazuje jen na to, že má dost rozumu, aby si chránil vlastní život. Podstoupil bys dobrovolně experiment, při kterém bys mohl zemřít tak strašnou smrtí?“

„Ovšemže ne,“ odvětil Caseo. „Ale můj život má určitou cenu.“

Tknut usedl na židli a zdálo se, že splynul se zdí svým osobitým uměním zmizet, když dojde ke sporu.

Rotin Caseo nikdy nevyhrožoval. Teď ohrnula nos. „Život rudokapa má také svou cenu. Někdo musí pracovat v horku a smradu, aby nám dodal materiál, který potřebujeme. My všichni musíme být očištěni a

zpracování, když zemřeme. Kdo jiný by to udělal, když ne rudokapi?“

„Domestikové?“ opáčil Caseo, i když věděl, že ti by se takové práce štítily. „Možná, že bychom mohli vymyslet zaklínadlo, které by jim umožnilo vykonávat práci rudokapů, aniž by se museli mrtvoly dotknout.“

„To je zbytečné, stávající dělba práce vyhovuje. A na bitevním poli mají domestikové práce až nad hlavu i tak.“ Rotin sáhla do kapsy a vytáhla balíček bylin. Pak sáhla do druhé kapsy a vytáhla maličký hmoždír a paličku. Roztloukla bylinky, olízla si prst a omočila si ho ve směsi.

„Musíš to dělat právě teď, Rotin?“ otázal se Caseo.

Olízla si bylinky z prstu a zachvěla se rozkoší. Být cenzorem mělo i svá úskalí - cenzoři si díky tomu, že byli obdařeni veškerou magií, odpírali sexuální požitky. Vzhledla a upřela na něj lesklé oči. „Nenechal jsi nám dnes moc volného času. Dělán si potěšení, jak můžu.“

„Ostatní odešli,“ opáčil. „Můžeš odejít také.“

Tknut to sledoval z kouta. Ve světle feyských lamp mu oči jasně zářily. Byl příliš mladý na to, aby měl nějaké zlovyky nebo aby chápal, čeho se dobrovolně zřekl.

„Je mi jasné, že se nacházíš v kritickém bodě zklamání,“ pravila Rotin. „Tvým dalším krokem bude, že budeš chytat malé děti a lít ten jed na ně.“

„Děti mají magii,“ zašeptal Tknut.

„*Spící, nečinnou magii*,“ zavrčel Caseo. Rotin ho znala příliš dobře. Už na to myslel, ale všechny děti v táboře už se blížily k hranici dospělosti, takže pro něj neměly žádnou cenu.

„Jestli si chceš někoho chytit,“ ozvala se Rotin, „měl by to být někdo z pečoty, to je nepochybně největší síla, kterou tady máme, a jsou nahraditelní.“

Caseo si přejel jazykem po vyschlých rtech a najednou zatoužil ochutnat její byliny. Jednou je vyzkoušel, ale výsledek ho ohromil a vyděsil. Raději se nechával unášet vlastní magickou mocí, než aby se nechal ovládnout nějakou vnější silou, která se vymykala jeho kontrole.

„Takže tvé myšlenky se ubírají stejným směrem jako mé,“ opáčil.

Usmála se. „Já vím, jak uvažuješ, Caseo. Postrádám sice některé tvé schopnosti, ale poznám, kdy tě přemůže zklamání.“

Tknut se tiskl ke zdi tak silně, že neměl daleko k tomu, aby se zapomněl a propadl skrz. „Vy uvažujete o tom, abychom použili na zkoumání magie živé Feye?“ optal se.

Rotin přikývla. „Nebylo by to poprvé.“

„Poprvé to bylo kdy?“ opáčil Caseo, potěšen, jak si Rotin s chlapcem pohrává. „Když Feyové sestoupili na Eccrasianské pláně?“

„Proti mečům Gítů,“ souhlasila Rotin, široce se usmála a natočila se k chlapci zády, aby jí neviděl do obličeje. „Cenzoři věřili, že jejich meče mají magické vlastnosti. Ještě nikdy předtím neviděli kovové zbraně.“

„A tak zkoušeli na meče všechny druhy zaklínadel a nakonec dospěli k závěru, že zvláštní moc mají meče samotné. Pak je - se svolením Černého krále - zkoušeli na pěchotě,“ pravil Caseo.

„A pěšáci umírali. Ale stejně tak umírali mečem i Gítové,“ doplnila ho Rotin.

„Cenzoři si pomysleli: »Jak podivná magie, že zabíjí i vlastní«,“ pravil Caseo.

„Takže provedli další pokusy,“ pokračovala Rotin, „a zjistili, že mohou meče očarovat a obdařit je magickými vlastnostmi, které je mění. A nakonec došli k závěru, že meče nemají žádné vlastní magické

vlastnosti, ale že jsou vyrobeny ze zvláštní hmoty, která jim dává druh síly, jenž jsme do té doby neznali.“

Tknut na ně vyjeveně zíral. Nikdo ho nezpravil o problémech, s jakými se cenzoři potýkají. Pravděpodobně stejně jako většina ostatních považoval postavení cenzorů za jedno z nejmocnějších ve feyském uspořádání a neuvědomil si, že s mocí jde ruku v ruce těžké rozhodování.

„A nyní buďme upřímní,“ prohlásil Caseo, rozhodnut dráždit Tknuta dál. „Ty víš, že k tomuto závěru nedospěli rozumovými úvahami.“

Rotin přikývla. Prstíkem vytřela zbytek bylin a schovala hmoždír a paličku zpátky do kapsy. „Ah, zapoměla jsem,“ vyhrkla. S širokým úsměvem se obrátila na Tknuta a přetřela si bylinkami zuby. „Právě na Gítech jsme se naučili umění mučit.“

Tknut prudce nasál dech do plic. Rotin si olízla bylinky ze zubů, schovala váček a zachvěla se rozkoší. Tknutovi se zalily oči slzami.

„Vy jste si to vymysleli,“ zašeptal. „Vy jste si to vymysleli, abyste si ospravedlnili vlastní krutost.“

„Přál bych si, aby tomu tak bylo, hochu,“ odvětil Caseo. „Cenzorství není jednoduché poslání. To ti přece řekli, když jsi skládal přísahu. A já jsem ti říkal, že jsi na tuhle práci příliš mladý, že jsi příliš mladý na to, abys chápal, jak obtížné je naše rozhodování, pamatuješ?“

„Tys na mne žárlil,“ namítl Tknut. „Dokud nebylo mne, byl jsi nejnadanějším cenzorem.“

Caseo střelil pohledem po Rotin. Kolik hlav už ovlivnila tím svým dětinským žvaněním. „Ne, dítě,“ odpověděl. „Já jen vím, co to znamená, muset se rozhodnout. Ty ne. Já vím, že život jednoho mrňavého rudokapa má mnohem menší cenu než životy stovek jiných Feyů. Já vím, že trochu mučení, použitého

uvážlivě, nás o vlastnostech této vody poučí víc než jakékoli jiné pokusy, které děláme. A nejsem proti obětovat jeden život pro záchranu tisíců.“

„Ty jsi šílený,“ zašeptal chlapec.

„Opravdu?“ opáčil Caseo. „Ale tvá rodina nyeské tažení přežila. Nebo ne?“

Tknut namáhavě polkl. Jeho otec byl přímo ve víru nejprudších bitev. Cenzoři tehdy přišli s novým zaklínadlem pro zvěrojezdce a to pravděpodobně zachránilo všem na frontě život. Všichni Feyové to věděli.

„Zaklínadlo pro zvěrojezdce jsme odhalili pečlivým a uvážlivým zkoumáním. Sto padesát nyeských vězňů zemřelo různými způsoby, než jsme přišli na nejrychlejší a nejúčinnější způsob - nejbolestivější, jak bys možná řekl ty.“

„Proč jste mi to neřekli předtím, než jsme se k vám přidal?“ otázal se Tknut.

Rotin pokrčila rameny. „Kázeňský řád neumožňuje odhalovat tajemství někomu zvnějšku. Kromě toho jsi nikdy nic neměl ani proti feyským lampám, ani proti práci na zaklínadlech pro počasí. Kolik myslíš, že zemřelo nebo utonulo tvorů kvůli loňským deštům?“

„Na to jsem nemyslel,“ odvětil Tknut.

„Máš nadání být cenzorem. Proto cenzorem jsi. Jinak bys nebyl nic. Můžeš si vybrat,“ vysvětlil mu Caseo.

„Myslel jsem si, že být cenzorem je nějaká duševní schopnost,“ namítl Tknut.

„To taky je,“ souhlasila Rotin.

„Nenapadlo mě, že to zahrnuje také mučení a zabíjení.“

„Ale zahrnuje,“ odtušil Caseo. „A ty s tím teď musíš žít. My všichni s tím musíme žít.“ Letmo se podíval na Rotin. Oči se jí ještě leskly. „A my všichni se s tím vypořádáváme po svém.“

Tknut přeskočil pohledem z jednoho na druhého, otevřel dveře a vyběhl ven.

Rotin se pohodlně opřela, založila si ruce za hlavu a protáhla se. „Myslím, že jsi byl na toho chlapce trochu tvrdý.“

Caseo zavrtěl hlavou. „Potřebujeme ho. Je nadaný a má pravdu. Jdeme na to špatně. Ale naše zdroje jsou omezené a jestli nám jeho vzpurnost ušetří čas a zásoby, tím lépe.“

„Čas a životy,“ dodala Rotin. „Máš na mysli čas a životy.“

„To jsem taky říkal, ne?“ opáčil Caseo.

„Jsi bezcitný,“ odpověděla Rotin.

„Jestli nám ten chlapec pomůže jed zneškodnit, bude jen dobře. Ale já doufám v něco víc. Vnukl mi takový nápad. My tvoříme zaklínadla. Musíme z té vody udělat jed, který bude ještě daleko účinnější.“

„Už takhle je dost účinný,“ namítla Rotin.

Caseo se špičkami prstů opřel o stůl. „Ne proti ostrovanům,“ prohlásil. „A to právě bude muset být. To je to, co potřebujeme. Představ si je, jak vytahují ty svoje malé váčky na vodu a umírají vlastní rukou.“ Radostí nad vlastním nápadem se dal do smíchu. „A v tom je krása cenzorství, Rotin. Ve schopnosti změnit něco zhoubného v něco užitečného.“

Nicholas seskočil z koně. Byl unavený a zpocený a dlouhé plavé vlasy se mu lepily na čelo a na krk. Hřebec byl schvácený. Po schůzce s rocanem ho hnál příliš tvrdě.

Byl podvečer a na nádvoří panoval čilý ruch. Soumrak zbarvil všechno do růžova a do zlata a na nádvoří se dloužily stíny. Dva stájníci vedli do stájí otcovu oblíbenou klisnu a nového valacha. Dojička se potýkala s máselnicí. Kuchař vyšel ven a volal na psy.

Nicholas si přejel dlaní po tváři a trhl sebou, když ucítil pach kůže a koniny. Události ve Svatyni ho rozrušily. Kosti, krev, vzpomínky na smrt lorda Purkrábka a Stephena. Stephenova tvář se mu občas zjevovala ve snech - rozpouštějící se a tonoucí v slzách. *Oni mě zabíjejí*, říkal. *Ty se na to díváš, Nicky. Ty to můžeš zastavit.* Ale Nicholas to neviděl, a pak už bylo příliš pozdě.

Ze stájí vyběhl další podkoní a vzal si od Nicholase otěže. „Odvedu ho, Výsosti,“ řekl a pohodil hlavou. Byl mladý, vlasy měl ostříhané nakrátko a tvář opálenou sluncem.

„Kde je Miruts?“ zeptal se ho Nicholas, zatímco sundával hřebci sedlo. Kůň byl stejně uštvaný jako on sám.

Podkoní k němu přistoupil blíž, pomohl mu a svým tělem vytlačil Nicholase stranou, jako by mu chtěl připomenout, že starost o koně není jeho práce.

Nicholas si ho změřil pohledem. Byl asi stejně starý jako on, ale choval se, jako by byl mnohem dospělejší. Podkoní zrudl a odvrátil pohled.

„Omlouvám se, pane, ale nevím,“ řekl. Poplácal koně a pak luskl prsty. „Vezměte Ebonyho dovnitř,“

křikl na jednoho stájníka, „a pořádně ho vytřete do sucha.“

Stájník přikývl a odvedl koně dovnitř. Při tom pohledu pocítil Nicholas žárlivé bodnutí. Během dlouhé jízdy podél Cardidy vznikl mezi ním a koněm pocit spojenectví -jako by ho usilovný koňský trysk zbavoval napětí, které na něj dolehlo, když odcházel ze Svatyně.

To napětí na něj dolehlo znovu.

„Takže?“ vyzval podkoního.

„Mirutse jsem viděl naposledy včera ráno,“ odpověděl podkoní. „A už dřív se choval nějak divně. Někdy se bál koní a dělal podivné věci. Jako včera - dlouho si povídal s kočkou.“

„S kočkou?“ opáčil Nicholas.

Podkoní přikývl a zrudl ještě víc. „Dal jí trochu vody a pak se s ní mazlil.“

Nicholas byl připraven na cokoli, ale na tohle ne. „To nevypadá až tak moc divně,“ poznamenal.

„No jo, ale divné to je,“ odporoval podkoní. „Právě Miruts mi totiž řekl, že nemám sahat na žádná zvířata kromě koní. Taková ušlechtilá stvoření, prohlásil, se snadno vyděsí, a to nesmíme v královských stájích dopustit.“

„Takže ty si myslíš, že tu a tam porušoval příkazy, které sám vydal?“

Podkoní pokrčil rameny. „Co přišli Feyové, Výsosti, byl nějaký vrtošivý.“

Nicholas zpozorněl. „Když přišli Feyové, tak se jeho chování změnilo?“

„Od toho vpádu.“ Podkoní vzhlédl. Hryzal si spodní ret. „Potom už nikdy nebyl stejný jako dřív. Jednou jsem se ho ptal, co se s ním stalo, a on mi řekl, že svět už nebude, jaký býval. Už nikdy.“

Tohle cítili všichni. I Nicholasovo chování se změnilo. Ale ne tolik. Ne jako Stephenovo. „Jak moc se změnil?“

„Byl to pořád on,“ odpověděl podkoní, byť poněkud nejistě. „Ale byl nepořádný a zajímal se o věci, kterých si předtím nevšímal.“

„Jako třeba o co?“

„Třeba o palác, pane.“ Ted' si podkoní skousl horní ret. Spodní ret mu krvácel. „S odpuštěním, Výsosti, ale předtím se ve skutečnosti nikdy nestaral o to, komu slouží. Poté, co přišli Feyové, chtěl najednou kdeco vědět. Třeba kdo kde je a kdo co dělá a proč. Jako by se probral a začal mít raději lidi než koně.“

A Stephen najednou zapomněl, jaký měl předtím názor na Feye, a jen vzácně se vzdaloval od krále. Nicholas se maličko zapotácel. Bude muset zajít do kuchyně a podívat se po něčem k jídlu. Oběd zmeškal a večeri pravděpodobně taky.

„Co dál?“ vybídl podkoního.

Podkoní se pousmál a hřbetem ruky si otřel ústa. „Předtím žil Miruts jen pro koně. A teď pro něj koně znamenali jen práci, nic víc. Dřív s námi nikdy večer nesesádal a netlacha. Ale v poslední době začal. Občas zapomínal na svou práci nebo i jen zkontrolovat, jestli ostatní udělali, co měli.“ Podkoní sklopil oči. „Připadal mi nějaký roztržitý, Výsosti.“

Podkoní to očividně neříkal proto, aby na prince udělal dojem. Nechtělo se mu o tom mluvit.

„Kam myslíš, že šel?“ zeptal se ho Nicholas.

Podkoní potřásl hlavou. „On nikdy neodcházal. Nesedí mi to k němu. On - no, byl zvyklý - věnovat se jen své práci.“

„Viděls ho mluvit s někým, kohos neznal?“

„Ne.“ Podkoní sraštil čelo. „Ale někdy za soumraku odcházal ze stájí. To bylo špatné, to víš, protože tou

dobou se vrací hodně jezdců, a on si jde klidně k sobě a ještě si tam svítí, jako by si šel jen tak posedět. Dřív zůstával tady s koňmi, dokud se všechno nezklidnilo. Přával jsem si mít jeho místnost, protože ji nikdy nepoužíval, chodil tam jen spát, a někdy ani to ne.“

Stejně velká změna jako u Stephena, pokud ne ještě větší. Nicholasovi vyschlo v ústech. Odkášlal si a pak pravil: „Nenašel jsi někde ve stájích nějaké kosti? Kosti neznámého původu?“

„Kosti, Výsosti?“ Podkoní se na něj vyjeveně podíval, jako by se Nicholas zbláznil. „Jenom když si psi chtějí přinést kosti, které jim dává kuchař. Jsou pěkně smradlavé a někdy na nich ještě visí kusy masa. Ale opravdové kosti ne, pane.“

Nicholas s úlevou přikývl. Štolba musel být vyděšený z Feyů. Chování všech se změnilo. Nicholas sám měl pocit, jako by za poslední rok dospěl a stal se starším vydáním mladíka, který se tehdy probudil do slunečného rána.

Nicméně ještě nebyl úplně rozhodnut nechat tuhle záležitost plavat. „Jsi si jist?“ otázal se. „Ani loni, hned po vpádu?“

„Jo tehdy.“ Podkoní se pokusil o úsměv, ale pokus se nezdařil, v očích mu sídlil smutek. „Loňského roku jsme vynesli spoustu kostí, Výsosti. A mrtvol. Celé nádvoří bylo poseto mrtvolami. Hodně nás muselo jít na nádvoří a dotýkat se Feyů, Výsosti, a většina se bála, aby se nám z toho něco nestalo. A kostí jsme našli spoustu.“

„Spoustu kostí?“ opáčil důrazně Nicholas.

Podkoní přikývl. „Většinou jsme je považovali za pozůstatky po rozpuštěných Feyích, Výsosti. Víš, rozpuštěných tak, že na nich nezůstalo vůbec nic.“

„Na hromádce?“ otázal se Nicholas.

„Myslíš kosti na hromádce, Výsosti?“ Podkoní svraštil čelo. „Takové hromádky jsme našli dvě. Jedna

byla hned u vrat, těsně vedle mrtvoly nějakého strážného. Podřízli mu krk. Jeden ze stájníků mi pomáhal, Výsosti, a myslel si, že ten strážný asi vylil na toho Feye celou láhev vody, aby ho zabil. Dobře tomu všivákovi udělal, co, Výsosti?“

Nicholas se otřásl. Kůže se rozpouštěla. Tak to přece říkal lord Hofmistr. A to se stalo Stephenovi. Ale tkáň se nerozpouštěla úplně. Nezmizela úplně. To byla jedna z vlastností Feyů, které zatím nikdo nerozuměl.

„Říkal jsi dvě, že jsi našel dvě,“ připomněl mu Nicholas.

„Jo, to je pravda,“ odvětil podkoní. „Druhou hromádku našel ve stájích Miruts. Právě ji uklízel, když jsem tam druhého dne vstoupil.“ Chlapec vzhlédl a podíval se na Nicholase. „Propána, ve stájích, jak ses ptal. Co to znamená, Výsosti?“

„To já ještě nevím,“ odpověděl Nicholas. „Ale Miruts na ty kosti sahal, že? Co s nimi udělal?“

„Vynosil je ven.“ Chlapec sklopil oči. „A některé z těch delších dal psům.“

„A tobě se to nelíbilo.“

Podkoní zavrtěl hlavou. Oči vytrvale klopil k zemi. „Odpusť, Výsosti. Chci říci - já to nepovažuji za rocanistické, jestli mi rozumíš. Přece jen to jsou živé bytosti, protože mají svůj rozum, a tím nám jsou ještě bližší než zvířata. A já bych psům nehodil ani žádnou koňskou kost. A určitě bych to neudělal žádné bytosti, která myslí, mluví a bojuje jako Feyové.“

A neudělal by to ani Nicholas, ani jeho otec a ani nikdo ze strážných. Udělat něco takového vyžadovalo zvláštní necitelnost. Mrtví jsou pohřbíváni a je jim žehnáno. Dokonce i mrtví Feyové, kteří zůstali na nádvoří, byli pohřbeni - na neoznačené místo do nevysvěcené půdy blízko řeky. Pro jistotu byli

postříkání svěcenou vodou a zaházení vápnem, aby nemohli znovu povstat, nicméně byli pohřbeni.

Nekrmili jimi psy.

Nicholas si přešel jazykem po vyschlých rtech. Ta představa se mu nelíbila. „Byla někde kolem těch kostí krev?“

Podkoní s vytřeštěnými očima přikývl. „Obrovská kaluž. V obou případech, Výsosti.“

„Říkal jsi, že u vrat byl nějaký strážný s podříznutým krkem. Mohla ta krev pocházet z něj?“

„Určitě, Výsosti.“

Nicholase mrazilo a zároveň mu po obličeji stékal pot. „A byla tam opravdu krev?“

„Spoustu.“

„U toho strážného?“

„A u těch kostí,“ dodal podkoní.

Nicholas polkl. Ve vyschlém krku ho škrábalo. Nezapomněl na rozhovor, který se odehrál těsně poté, co se objevili Feyové: jak umí zabít pouhým dotykem; jak někteří strážní viděli Feye stahovat mrtvé z kůže; jak se někteří danité domnívali, že Feyové sbírají krev.

„Výsosti? Je ti dobře?“

„Je.“ Nicholas si promnul rukou obličej a setřel si pot z čela. Měl hlad. Byl unavený. Rozhovor s rocanem ho rozrušil a dosud se neuklidnil, to bylo všechno.

„Je to všechno, Výsosti? Chci jít dohlédnout na stájníky, jestli se pořádně postarali o Ebonyho.“

Jindy by Nicholas mávnutím ruky podkoního propustil, ale tentokrát to neudělal. Měl ještě další otázky a byly to otázky, na které snad ani nechtěl slyšet odpověď. „Pamatuješ si, jak se toho dne ve stájích bojovalo?“

„Toho dne, kdy sem vtrhli Feyové, Výsosti? Ve stájích se nebojovalo. Já a stájníci jsme je odráželi a dveře jsme udrželi zavřené. Nechtěli jsme, aby se

dostali k našim ušlechtilým koním, jestli mě chápeš. Báli jsme se, co by s nimi mohli udělat.“

„Vy jste udrželi dveře zavřené?“ potvrdil si Nicholas.

„Jo, Výsosti.“ Podkoní se na něj podíval. Na čele mu naskočila malá vráska.

„Tak kde se tam vzaly ty kosti a krev? Řekl k tomu Miruts něco?“

Podkoní přikývl. „Řekl, že je našel právě v okamžiku, kdy jsem tam přišel.“

„A koně byli klidní?“

„Ano, Výsosti. To bylo první, na co jsem se ptal.“

„A byly tam stopy po nějaké rvačce?“

Podkoní pokrčil rameny. „Těžko říct, Výsosti. Mrtvoly byly roztroušeny po celém nádvoří a všude byl strašný zmatek, jestli si vzpomínáš.“

„Vzpomínám,“ odpověděl Nicholas. Vzpomínal si na ten pach, na tu hrůzu, na to, jak nemohl po několik nocí spát, a když spal, zdálo se mu o ženě, která uprchla. „Takže to vypadá, že uvnitř přece jen došlo k nějakému boji.“

„Jenom na tom místě, kde byla krev, Výsosti. Pár balíků slámy bylo rozházeno a koně se plašili, ale mně na tom nepřišlo nic divného. Tolik strachu a pachů všude kolem - podle mě se chovali přirozeně.“

„Šel na půlnoční mši?“ otázal se Nicholas.

„Miruts?“ Podkoní se zadíval na Nicholase, jako by mu přeskočilo.

„Tys tam šel, ne?“ ukázal Nicholas na maličký meč, který visel podkonímu na krku. „Šel s tebou?“

„My jsme se mimo stáje nevidali, Výsosti. Myslel jsem si, že ho kromě stájí nic nezajímá.“

„Takže on nikdy nechodil na půlnoční mši?“

„Já jsem ho nikdy neviděl,“ odpověděl podkoní. „Ale já jsem vždycky chodil do kaple v paláci.“

„Bylo by pravděpodobné, že půjde taky tam, ne, když věnoval tolik času péči o koně?“

Podkoní se neklidně ošil. Zdálo se, že ho možnost, že Miruts nešel na půlnoční mši, zneklidnila víc než rozhovor o krvi a kostech. „My jsme spolu o víře nemluvili, Výsosti. Ale jednou šel se mnou na den Přijetí.“

„Letos?“

Podkoní zavrtěl hlavou - prudký, vyděšený pohyb. „Předloni. Do Svatyně. Vzali jsme Missy a toho valacha, protože toho dne neměli vyjížděku.“

Dost zvláštní. Jít do Svatyně byla pro nižší třídy vždycky pocta, zejména na den Přijetí. Vypovídalo to o hluboké víře. „To byl tvůj nápad nebo jeho?“

„Můj, Výsosti.“ Podkoní si olízl krvácející rty a pak se zadíval Nicholasovi do očí. „Je to důležité, Výsosti? Jestli byl věřící?“

Nicholas slyšel, že lidé z nižších tříd jsou přesvědčeni, že když nevěří v rocanismus, mohou za to být potrestáni. Možná, že tohle přesvědčení v nich pěstují někteří danité. Až se stane králem, jasně vyhlásí, že si věřící mohou dělat, co chtějí, a myslet, co chtějí. „Za jiných okolností by jeho víra vůbec důležitá nebyla. Ale ve spojitosti s jeho zmizením by důležitá být mohla.“

Podkoní si otřel dlaně o stehna - projev rozpaků, který si - jak se zdálo - ani neuvědomoval. „Takže ty si myslíš, že to má něco společného s vpádem Feyů?“

„Já nevím,“ odpověděl Nicholas. „Ale pevně doufám, že ne.“

Ale pamatoval si na Stephenův obličej, když ho zasáhla svěcená voda, pamatoval si na to jasné, jisté vědomí blížící se smrti. Nicholas Mirutse znal - ne dobře, ale znal.

Miruts své koně miloval natolik, že by ztrestal i králova syna, kdyby se vrátil s koněm tak uštvaným a zplaveným, jako byl dnes Ebony. Miruts nebyl člověk, který by se zajímal o vladaření a dvorské pletichy, pokud by to nemělo vliv na jeho koně.

„V den Přijetí,“ pokračoval Nicholas, „se Miruts obřadu zúčastnil?“

Podkoní se svráštělým čelem pátral v paměti, horní zuby zahryznuté do spodního rtu. Pak se nadechl. Na rtu mu zůstaly maličké otisky.

„Koupil svěcenou vodu, Výsosti. Podělili jsme se o ni.“

A Stephen učil Nicholase, že předtím, než jde válečník do boje, potírá svůj meč svěcenou vodou na ochranu. Stephen měl vždycky poblíž svých mečů zásobu lahviček.

Nicholasovi se únavou roztráslы všechny údy. Stephen měl tehdy pravdu. Feyové umí ovládnout lidskou mysl a opanovat lidskou duši. Kolik lidí v paláci pracuje pro Feye? A jak to má král poznat?

„Díky,“ řekl Nicholas podkonímu a poplácal ho po rameni. „Budeme po Mirutsovi pátrat, ale dokud se nevrátí, zodpovídáš za koně ty. Dokážeš se o ně postarat?“

„Jasně, Výsosti.“ Poprvé za celou dobu se podkoní rozzářil. Zdálo se, že koně jsou jeho vášní.

„Promluvím si se správcem nádvoří a jestli se Miruts nevrátí, převezmeš jeho práci i jeho místnost.“ Nicholas se musel usmát, když viděl jeho radost. „Dej si pozor, abys ji využíval co nejméně.“

„Jasně, Výsosti!“ Chlapec se obrátil a už už se chtěl rozběhnout do stájí, když si vzpomněl, že se nepoklonil.

„Jen utíkej,“ řekl mu Nicholas. Najednou se cítil nekonečně starší než podkoní.

„Díky, Výsosti!“ vyhrkl podkoní a rozběhl se do stájí. Do noci se rozlehl jeho vzrušený hlas.

„A tak je starý Miruts zapomenut,“ zašeptal Nicholas. Nějak ho rozlítostnilo, že štolba, na kterého se mohl vždycky spolehnout, také podlehl Feyům.

Uprostřed setmělého nádvoří strnul. Jeho mečmistr, jeho oblíbený štolba. Co když se Feyové nesnaží dostat se k jeho otci? Co když se snaží proniknout k němu? To by vysvětlovalo tu Feyku a to, jak střídavě vystupovala jako zuřivý bojovník a přitažlivá žena.

Ale Nicholas by jim za to přece nestál.

Pokud nezavraždí krále. Polkl. Zvedal se jemný vánek a vysoušel mu pot na čele. Uvnitř ho mrazilo. Všechno to jsou jen dohady, nikde žádná jistota. Potřebuje ze sebe shodit tyhle šaty, potřebuje se najíst a potřebuje si promluvit s otcem.

Dlouhými kroky kráčel přes dvůr, s pohledem upřeným na vysoké, štíhlé obrysy tonoucí ve stínech, obrysy, ze kterých se, když se přiblížil, vyklubala tu táhla od zvonů, tu jakési jiné zařízení. Dnes večer byl stejně rozechvělý jako toho dne, kdy zemřel Stephen. Jenom důvody byly jiné. Otevřel dveře do kuchyně a zůstal stát.

U krbu stály dvě ženy, které neznal, a hádaly se, či povinností je starat se, aby v krbu nevyhaslo. Oheň už dohořival, po žhavých uhlících poletovaly poslední plameny a jestli se o něj někdo brzy nepostará, nebude druhý den na čem vařit. Kuchař byl vzadu v koutě a hádal se s kuchtíkem a řezníkem. Řezník v zástěře plné zašlých skvrn od krve se s rukama založenýma na hrudi opíral o dřevěný pult na porcování masa.

Na stolech nebylo nic k jídlu. Ve vzduchu se vznášela vůně po večeři. Obvykle tu našel něco na zub - kus skopového, odloženého pro služebnictvo, krajíc

chleba, který ještě neuklidili do komory. A nikdy, nikdy neviděl oheň vyhasnout.

„Co se to tu děje?“ zahřměl, aby přehlušil ten halas.

Hádky ustaly a všichni se podívali na Nicholase, napůl vyjeveně a napůl vztekle. Pak se všichni naráz uklonili - muži vysekli hlubokou poklonu a ženy pukrle - a znehybněli. Nicholas nebyl zvyklý, že se k němu v kuchyni chovají tak vznešeně. Byl rád, když s ním zacházeli, jako by byl jedním z nich.

No ovšem, začal si sám, on se začal chovat panovačně. V hlavě mu bušila úporná bolest. „Zvedněte se!“

Narovnali se. Ženy sepjaly ruce před tělem, jako by čekaly na pokárání. Řezník se zase opřel o řeznický pult a kuchař si třel rameno, jako by ho bolelo.

„Co se to tu děje?“ opakoval Nicholas o poznání mírnějším tónem.

„Jen běžné povinnosti, Výsosti. Dneska tu máme trochu zmatek,“ odpověděl kuchař.

„Tak kde je správce síně? Promluví s ním.“

„To nevíme, Výsosti.“

Bolesti hlavy prudce zesílily. „On se ztratil?“

„Ano, Výsosti.“

Nicholas popadl židli, přitáhl si ji blíž, posadil se a loktem se opřel o stůl. Kývl na ženy - „Rozdělte pořádně ten oheň, ať můžeme ráno snídat,“ - a promnul si oči. Jeho postavení vyžadovalo, aby už nebyl tím chlapcem, jakým kdysi býval.

„Dej mi něco k jídlu,“ nařídil kuchtíkovi. „Něco, co zbylo od večeře, trochu medoviny a pošli někoho pro zástupce správce domu.“

„Odpusť, Výsosti,“ ozval se kuchař, „ale ten nepomohl. Rozdělil práci mezi nás a předpokládá, že si s tím poradíme.“

„Tak co se to dneska v kuchyni děje?“ otázal se Nicholas. „Nemělo by přece tak vadit, že je správce pryč.“

Kuchař stříl pohledem po řezníkovi, který odmítavě trhnul hlavou a znovu si založil ruce na hrudi.

„Jeho Výsost chtěla vepřovou pečení pečenou venku na otevřeném ohni. Skoro celý den jsem byl pryč, Výsosti, a tak jsem poslal správci síně vzkaz, že tu nebudu a aby na to dohlédl. Nikdo mi neoznámil, že zmizel.“

Přiběhl kuchtík s dvěma talíři a džbánkem medoviny. Džbánek si opíral o břicho a prstem si ho přidržel za ucho. Jeden talíř postavil před Nicholase - několik krajíců chleba, čerstvě utlučené máslo a nakrájené jablko - a řekl: „Odpusť, Výsosti, ale vepřové je ještě horké. Nevím, jestli se toho chceš odvážit.“

Nicholas povytáhl obočí. „Kdy jsi obsloužil mého otce?“

„Těsně po západu slunce, Výsosti.“

Nicholas přikývl. „Tak to by mělo být to maso dobré.“ Usmál se na chlapce. Kuchtík před něj položil druhý talíř a medovinu. Nejprve se chopil džbánu a žíznivě se napil. Vychutnával silný, hutný nápoj a nestaral se, co to s ním udělá. Pak si hřbetem ruky otřel ústa a vrátil džbánek chlapci. „Přines mi další,“ řekl mu, „a zaříd, aby sem přišli ostatní členové domácnosti.“

Chlapec přikývl a rychle se podíval na kuchaře, aby se ujistil, že to má splnit on, a nikdo jiný. Kuchař mu na to nenápadně přikývl. Nicholas se to rozhodl velkoryse přehlédnout.

Medovina mu trochu ulevila od bolestí hlavy. Položil si na krajíc chleba plátek masa, přidal kousek jablka, překryl to dalším krajícem chleba a pořádně se do toho zakousl. V žaludku mu kručelo. Už dlouho neměl takový hlad.

„Takže správce síně se ztratil,“ pravil Nicholas.
„Hledal ho někdo?“

„Hospodář,“ odpověděl kuchař. „V kuchyních jsme ho nenašli - dívali jsme se i do vinného sklepa, do sklepa se zásobami a do komory.“

„Nepověřil ho můj otec nějakým zvláštním úkolem?“
otázal se Nicholas s plnými ústy.

„To ne, Výsosti,“ zamítl to kuchař. „Kdyby tomu tak bylo, věděli bychom to.“

„Co myslíš, že se mu stalo?“ zeptal se Nicholas a dal si další doušek medoviny. Bolesti hlavy polevovaly. Byl prostě příliš dlouho bez jídla.

„To nevím, Výsosti,“ odpověděl kuchař.

„Udělal něco takového už dřív?“ zeptal se Nicholas.

Kuchař zavrtěl hlavou.

Nicholas cítil, jak se mu ježí vlasy. Tohle zmizení vypadalo stejně podivně jako u štolby. Nicholas dojedl a odsunul talíř stranou. Vstoupil kuchtík a vedl s sebou tři ženy. Nicholas je poznal - vídal je každé ráno - ale neznal je jménem. Všechny vypadaly, jako by je právě probudil z hlubokého spánku.

„Toto je Agnes, Výsosti,“ představil chlapec nejstatnější a nejstarší ženu. Agnes vysekla pukrle. „Má na starosti přízemí a východní křídlo.“

„Agnes,“ pozdravil ji Nicholas.

„Toto je Charissa, Výsosti,“ pokračoval chlapec a mladá plavovlasá žena udělala pukrle. Nicholas se na ni se zájmem podíval. Její štíhlá postava ho nejednou zaujala. „Stará se o návštěvní prostory v prvním patře a kromě toho o západní křídlo.“

„Charisso,“ pozdravil Nicholas.

„A toto je Evadne, Výsosti,“ pravil kuchtík a třetí žena se rovněž uklonila. Byla středního věku, měla kadeře pepř a sůl a svalnaté paže. „Stará se o severní a jižní křídlo.“

„Evadne,“ pozdravil Nicholas. „Můžete se narovnat. Díky, chlapče, žes mi je přivedl.“

Chlapec přikývl a s vědomím, že byl propuštěn, vycouval dozadu.

„Viděla některá z vás správce síně?“ otázal se Nicholas.

Ženy si vyměnily pohledy a pak všechny zavrtěly hlavou. „S tvým dovolením, Výsosti, ale nebyl nikde vidět celý den,“ ozvala se Charissa.

„Už od včerejšího odpoledne,“ dodala Evadne.

„Kdy jste ho viděly naposledy?“ otázal se Nicholas.

„Ráno, když se rozdělovaly úkoly,“ odpověděla Agnes. „Včera. Dnes ráno se neukázal. Poradily jsme si samy.“

„Ale ne dost dobře,“ zamumlal řezník.

„Cože?“ optal se ho Nicholas, přestože ho dobře slyšel.

„Odpust', Výsosti,“ omluvil se řezník.

„Už se někdy stalo, že by chyběl při rozdělení ranních úkolů?“ zeptal se Nicholas.

„Ne, Výsosti. Víš, kdybychom se každého rána nescházeli, dům by upadal a všichni bychom z toho měli jen nepříjemnosti,“ odpověděla Evadne. Při řeči klopila oči k zemi.

Takže si myslí, že mají průšvih. Chvíli se na ně díval a přemítal, jestli má jejich strachu využít, ale sám sebou za ten nápad pohrdal.

„Dobrá, nic se nestalo,“ pravil. „Jen mi musíte pomoci vyřešit jednu záhadu.“ Potlačil povzdech. Jestli se chce dobrat jasné odpovědi, bude muset vyslechnout celé domácí osazenstvo, a na to dnes večer nemá sílu. A až tady skončí, bude muset ještě zajít za otcem. Dal si další doušek medoviny.

„Narazila tady některá z vás v poslední době na něco podivného? Hromádku kostí, velkou kaluž krve?“

Podobně jako tehdy, kdy jsme našli na chodbě kosti vedle Stephena.“ Záměrně se obracel na Evadne, protože si vzpomněl, jak tam stála ve stínu, vedle sebe koště a kýbl, naprosto vyděšená.

„Od toho vpádu Feyů ne, Výsosti,“ odpověděla. Při té vzpomínce zbledla.

„Ani toho dne jste nic takového v paláci nenašly?“ optal se.

„Výsosti, odpusť,“ ozvala se Agnes, „ale tady byl strašlivý nepořádek. Tři dny jsme měli všichni co dělat, abychom odtud vynesli mrtvé a uklidili dům od krve. Teprve pak jsme začaly s běžným úklidem a opravami.“

„Ale našly jste něco takového?“ nenechal se Nicholas odbýt.

Charissa si zastrčila uvolněný pramen vlasů za ucho. „Pomáhala jsem správci síně uklízet jeho komnatu,“ řekla tiše. „Žádal mě, abych nic neříkala, ale já si myslím, že o nic zvláštního nešlo.“

„On tě žádal, abys nic neříkala?“ opáčil Nicholas nedůvěřivě. Divná žádost. „Už tě o něco takového žádal někdy předtím?“

„Ne,“ vyhrkla až podezřele rychle. Do tváří se jí vehnala krev. „Nikdy po mně nic takového nechtěl.“

Nicholas se na ni upřeně díval a váhal, jestli se mu chce vyptávat se jí dál. Nakonec se zeptal: „Když tě předtím žádal, abys byla zticha, týkalo se to osobních záležitostí?“

Zrudla ještě víc. Bylo jí trapně. Krátce přikývla.

„Nebylo v tom nic takového, na co se ptám?“

Zavrtěla hlavou.

„Byla v jeho komnatě krev?“

Charissa se zajíkla a zhluboka se nadechla. „Spousta.“ Mluvila tiše. „U dveří. Umyla jsem to a myslela jsem na to,“- hlas se jí zlomil a musela se znovu

nadechnout - „myslela jsem na to, že asi nemohl v noci spát. Ten smrad byl hrozný.“

„Z krve?“

Znovu jen přikývla.

„Ale to bylo ten den, kdy sem vtrhli Feyové. Myslíš, že někdo spal?“

Pokrčila rameny.

Nicholas pevně sevřel džbánek. V dlaních ucítil tvrdou pálenou hlinu. Po té noci byly nalezeny kosti ve stájích. Kosti v paláci. Kosti u brány. A krev. Spousta krve. Pak zmizí ve stejný den dva muži, důvěryhodní muži. Tentokrát se objevily kosti ve Svatyni, ale tam nikdo nechybí. Nějak to spolu souviselo, ale Nicholasovi nebylo jasné, jak.

„A včera jsi neviděla nic divného? Nic, co by tě třeba jen trochu zaskočilo?“

„Odpusť, Výsosti.“ Charissa se znovu poklonila a sklopila zrudlý obličej k zemi. „Ale kdyby to bylo možné, raději bych ti to řekla mezi čtyřma očima. Něco jsem viděla. Bude lépe, když ti to nebudu říkat tady, přede všemi.“ Rozhlédla se po ostatních. Všichni ji zvědavě pozorovali.

Nicholas byl natolik důvěrně obeznámen se vztahy pod schodištěm, aby věděl, že jsou z velké části založeny na klevetách a drbech. Jakékoli podporování klevet mohlo něčí pověsti uškodit či ji napravit.

„Já bych s ní o samotě nemluvil, Výsosti,“ ozval se řezník. „Ta je známá svými rozhovory se sukní vyhrnutou do pasu.“

Nicholas potlačil úsměv. „A jakou škodu bych z toho měl já?“

Řezník zvrátil hlavu dozadu, jako by zvažoval, co na to řekne.

„Řek' bych, že žádnou, Výsosti. Ale pro tu lady by to moc dobré nebylo.“

„Svou pověst už stejně má a pár minut se mnou by ji mohlo jen vylepšit.“ Nicholas vstal a natáhl k ní ruku. Váhavě ji přijala. Prsty měla drsné a zhrublé prací. Stiskl je a ještě se rozhlédl po shromážděném osazenstvu. „Vy ostatní to tady ještě jednou prohledejte, jestli nenajdete něco, co by se týkalo správce síně. Chci, aby se ke mně hned ráno dostavili ti, kteří ho viděli naposledy. Jestli ho nenajdete, budeme muset jmenovat nového správce.“

„Ano, Výsosti,“ odpověděli jednohlasně.

Pevně ji stiskl ruku a pak si ji položil na loket, jako by to byla dáma, které nabídl rámě. Poté s Charissou po boku opustil kuchyň. Na chodbě sundal ze zdi pochodeň a odvedl dívku do Velké síně. V mihotavém světle vypadaly zbraně hrozivě. Zasunul pochodeň do držáku nad křesly a vyzval ji, aby si sedla. Pak usedl vedle ní.

„Co ještě víš?“ zeptal se jí.

„Odpusť, Výsosti,“ zamumlala a pročísla si rukama vlasy - vyplašené gesto, které mu připadalo velmi přitažlivé. „Já svou práci potřebuji, a to, co ti musím říct, zní poněkud bláznivě.“

„Vy jste byli se správcem síně milenci, je to tak?“ otázal se Nicholas. Nedokázal si tu otázku odpustit.

Zavrtěla hlavou a sklopila oči. Už zase byla rudá a tonula v rozpacích. „My jsme nebyli milenci, Výsosti, jen jsem - strávila jsem pár nocí v jeho komnatě.“

Nicholas svažtil čelo. Tohle bylo nad jeho chápání. Proč by byla nějaká žena v komnatě nějakého muže, kdyby nebyli milenci? „Tomu nerozumím.“

Mávla rukou, jako by se už nedokázala dál ovládat. „Jen jsem si chtěla udržet své místo, Výsosti.“

Nicholas se prudce nadechl. Nikdy by ho nenapadlo, že se může něco takového dít v jeho domě. „On ti vyhrožoval?“

„Od toho vpádu ne,“ odpověděla a vzhledla, jako by se obávala, že ji Nicholas potrestá. „Od té doby byl zdvořilejší.“

„Zdvořilejší?“ Nicholasovi z toho šla hlava kolem. Zdvořilejší. „On na tebe byl předtím nějak zlý?“

„Ale kdež, Výsosti.“ Oči se jí naplnily slzami. Nicholas ji vzal za ruku. Prsty měla studené. „Jen mi dal najevo, že jestli nebudu dělat, co chce, tak mě propustí. A to jsem nemohla dopustit. Moje matka potřebuje můj plat pro ostatní.“

Nicholas tupě zamrkal. A to si myslel, že svět služebnictva zná. Mýlil se. „Ty nemáš otce?“

Zavrtěla hlavou. „Zemřel, když byla moje sestra ještě maličká. Měli jsme malou usedlost a můj malý bratr se ji snažil udržet, ale bylo mu teprve sedm, když táta zemřel, a máma byla nemocná. Tak jsem šla sem. Musím tady zůstat, Výsosti. Prosím.“ Ruka se jí třásla. Lehce ji stiskl.

„Zůstaneš tu,“ uklidňoval ji. „Máš mé slovo. Jestli ti někdo bude dělat potíže, přijď za mnou.“

Zamrkala a z očí se jí vykulily slzy. Otřel jí tvář. „Díky, Výsosti,“ zašeptala.

Seděl tak blízko, že na své tváři cítil její dech. Na mysli mu znovu vytanula řezníkova slova a Nicholas chvíli přemítal, jestli to není jen způsob, jak si s ním pohrávat. Ještě jednou jí stiskl ruku a pak ji pustil.

„A teď,“ prohlásil, „mi řekni, co myslíš tím »zdvořilý«.“

Roztřeseně se usmála, zápěstím si setřela další slzu a polkla. „Po tom ránu s těmi kostmi,“ pravila, „už mě do své komnaty znovu nepozval.“

„Už nikdy?“

„Ne, Výsosti. Já - já jsem se ho ptala, jestli jsem udělala něco špatně, a on říkal, že ne, ale že se teď musí starat o jiné věci a už mě nepotřebuje. Ptala jsem se ho,

jestli mám pořád práci, a on mi řekl, že jsem hloupá, když se o ni bojím.“

„Takže tě přestal obtěžovat,“ ujasnil si to Nicholas. Chlad z její ruky mu prostupoval celým tělem. „Našel si nějakou jinou?“

Zavrtěla hlavou. „Totiž - odpusť, Výsosti - ale ženské už o tom vtipkovaly. Jestli prý mu Feyové nevzali jeho - jeho - však víš.“

Nicholas si promnul rukama obličej. Změny v chování. Stejně jako u štolby. Stejně jako u Stephena. Konečně něco, před čím může varovat rocana. Hned ráno mu pošle vzkaz.

„Ale jinak, až na tohle, byl normální?“

Charissa si otřela ruce o sukni a pak si povzdechla. „Ale kdepak, Výsosti. Chtěl vědět, co kde kdo zaslechl, a když mu nikdo žádné drby nepřinesl, tak se vztekal. A na mě se rozčílil proto, že uklízím v západním křídle, kde jsou komnaty, a on si myslel, že tam slyším víc klepů, než je pravda. Snažila jsem se mu vysvětlit, že když do těch komnat přijdu já, tak tam nikdo není, a že jestli chce slyšet nějaké klepy, tak si má říct komorníkům, ale jemu se to nezdálo.“

„Klepy,“ opakoval Nicholas a přikývl. „A co dělal, když měl na tebe zlost?“

„Ječel na mě, Výsosti. A jednou mi vytrhl prachovku a hodil ji na zem...“ Zvedla k němu oči, jako by s ním flirtovala, ale Nicholas prohlédl, co je za tím. Zkoumala ho.

„Tak tohle jsi mi chtěla říct. Proč jsi nechtěla, aby to slyšeli ostatní?“

„Protože nejsem blázen. Chtěla jsem, abys věděl, že nejsem blázen.“

„Dobrá,“ odpověděl. „Vyslechl jsem tě a připadáš mi normální.“

„Hodil prachovku na zem tak prudce, že letěla kus po podlaze a nakonec se zastavila před nějakou kočkou, a on na mě začal ječet, že jsem tu kočku pustila dovnitř. Já jsem tu kočku dovnitř nepustila a taky jsem mu to řekla, a on mi řekl, ať ji okamžitě vyhodím.“

Nicholas se při těch slovech pozorně naklonil dopředu. Miruts se taky předtím, než zmizel, setkal s kočkou.

Pozorně se na Nicholase zadívala. „Když jsem pro tu kočku šla, že ji chytím, tak se rozběhla k němu, vyškrábala se mu po noze nahoru - a tady to vypadá šíleně - ale ona na něj začala mluvit.“

„Mluvit?“ opáčil Nicholas.

Přikývla. „Přisahám. Ale ostrovština to nebyla. To byla feyššina. Já jsem od těch všiváků slyšela dost na to, abych poznala, jak to zní. A já jsem řekla, že to je nějaké strašně divné mňoukání, a on řekl, ať na tu kočku zapomenou, že už se o ni postará sám. Tak jsem šla pryč, zahrnula jsem za roh a odtamtud jsem ho pozorovala. On si vzal tu kočku k sobě do komnaty. A pak už jsem ho nikdy neviděla.“

„Ta kočka mluvila feysky?“ ujasňoval si Nicholas.

„Já vím, že to zní šíleně. A právě proto jsem nechtěla, aby to slyšeli i ostatní. Ale přísahám, že ano. Přisahám.“

Toho dne, kdy došlo ke vpádu Feyů, Stephen říkal, že Feyové vládnou mocí, kterou ostrované nemají. Ale nikdy neříkal, že by se uměli proměňovat v kočky. Říkal, že umí ovládnout lidské tělo a donutit ho, aby je poslouchalo. Možná, že totéž umí i se zvířaty.

„Pamatuješ si, jak ta kočka vypadala?“ zeptal se jí Nicholas.

Svraštila čelo. „Byla zrzavá.“ Pak pokrčila rameny. „Vypadala jako kočka.“

Poplálal ji po ruce. Víc už se jí bál dotknout. Usmál se na ni, v duchu zalitoval, že má mezi služebnictvem takovou pověst, a zatoužil být jako děd, muž, který se často a rád potloukal po křídle pro služebnictvo. Ale otec mu řekl, že nemanželské děti jsou hrozbou dynastie a že nejlepší způsob, jak se tomu vyhnout, je vůbec žádné nezplodit. Než se objevili Feyové, Nicholas doufal, že bude touto dobou už ženatý. Ale rodové starosti ustoupily pod tlakem války. Možná by se jim měl opět začít věnovat.

Zvedl se a podal jí ruku, aby jí pomohl vstát. Pak jí poděkoval, Charissa se odebrala k odchodu a Nicholas kráčel za ní, ale pak se zastavil. Bude lepší, když ani nebude vědět, kde spává. Bude lepší, když ji nechá zmizet v hlubinách paláce, ať si nějak poradí se svými starostmi, se svým životem a se svým živobytím sama. Slíbil jí, že jí pomůže, kdyby potřebovala, a to taky udělá.

Ale právě teď měl mnohem naléhavější starosti.

Díval se za ní, jak mizí v chodbě. Jednou se podívala ke kuchyním, ale dovnitř nešla. Nicholas se opřel o chladnou kamennou zeď a když mu zmizela ve tmě, oddechl si a zavřel oči. Cítil, jak ho zmáhá únava.

Feyové jsou v paláci. Nějak se jim podařilo opanovat správce síně a Nicholasova oblíbeného štolbu. Možná, že i někdo z těch, se kterými dnes večer mluvil, byl v moci Feyů. Bude to muset sdělit otcí. A neprodleně budou potřebovat novou svěcenou vodu. Bude nutno prověřit celé osazenstvo paláce. Všechny. Včetně roztomilé Charissy.

A on bude muset znovu varovat rocana. Kosti a krev byly stopou k feyské schopnosti podmanit si člověka. To znamenalo, že ve Svatyni jsou dva feyští špehové. Mohli by se pokusit rocana zabít.

Rychle otevřel oči. Veškerá únava najednou zmizela. Jestli má rocan ve Svatyni špehy, tak by jim mohl prozradit tajemství svěcené vody.

Dneska ho nečeká žádný spánek. Musí si promluvit s otcem, pak si vzít ze stájí čerstvého koně a vrátit se do Svatyně. Tenhle vzkaz nemohl svěřit žádnému poslu, s tím musel jet sám.

Když se Diamanta druhého dne časně zrána vynořila ze svého pokoje, zjistila, že je ve srubu sama. V krbu už vesele plápolal oheň a z jedné železné konvice stoupala pára. Alespoň čaj bude, i když jejich zásoby se rychle tenčily. Měla podezření, že jim s Rugarem zbývá poslední krabička.

Nalila si do hrnku vodu. Otec jí nechal stranou sítko s čajem; od chvíle, kdy bylo jasné, že jsou na Modrém ostrově polapeni nadlouho, používali jedno dohromady.

Taky jí nechal na stole kus čerstvého chleba. Ukrojila si krajíc. Pravděpodobně šel něco dělat s domestiky. V poslední době vstával časně a chodil na ně dohlížet. Začínal mít starosti s ubývajícími zásobami jídla a cokoli, co by dokázali vypěstovat, by jim všem značně pomohlo.

Vyrušilo ji zaklepání na dveře. Polkla, odložila chleba na talíř a zvolala: „Kdo je?“

„Caseo.“

Zhluboka se nadechla. To nebyl zrovna člověk, kterého by chtěla vidět před snídaní, ale pochybovala, že by se nechal odbýt. „Okamžik,“ zavolala.

Ještě než se zvedla, ukousla si další pořádné sousto, pak si otřela ústa a šla otevřít dveře.

Caseo ani nečekal, až ho pozve dál. Sehnul hlavu, překročil práh a vstoupil dovnitř. „Pozdní snídaně?“

Neměla náladu na nějaké zdvořilosti. „Mohu ti nabídnout čaj, ale obávám se, že kdybych to udělala, rozhodl by ses zůstat.“

„Nic nemůže Feyovi zabránit být dobrým hostitelem,“ odtušil a žíznivě upřel oči na její hrnek.

„Vyjma nezvaných hostů.“ Vrátila se ke své židli, přitáhla si hrnek blíž a ukousla si další sousto. Pomalu

ho žvýkala, pak polkla a promluvila znovu. „Přišel jsi za mnou nebo za mým otcem?“

„Za tebou,“ odvětil Caseo.

„Dobrá,“ odtušila, „říkám ti rovnou, že mne by ten jed pravděpodobně zabil a i kdyby ne, tak se tvých pokusů nezúčastním. Takže díky za tvé návrhy a až budeš odcházet, zavři za sebou.“

„Až - a pokud vůbec - se staneš Černou královnou,“ promluvil Caseo zvolna, „doufám projevíš víc trpělivosti se svými podřízenými, než kolik jí dáváš najevo mně.“

Diamanta vzdychla. „Dosud Černou královnou nejsem a shledávám tě nanejvýš obtížným, Caseo. Urážet mne není nejlepší cesta, jak se mnou spolupracovat.“

Caseo si povzdechl. Ani se nesnažil skrýt svůj odpor k nuceným zdvořilostem. „Jde o ty vězně,“ pravil. „Chci je použít. Předpokládám, že ty jsi s nimi skončila.“

Takže je rozhodnut jít rovnou k věci. Možná, že to tak je nejlepší. „Mluvila jsem s nimi jen včera.“

„A už jsi přiměla léčitele, aby jednoho z nich připravil o jazyk. Skvělý nápad, ale těžko můžeš vyslyšet někoho, kdo nemůže mluvit.“

„To ne,“ souhlasila a vstala, aby mu mohla hledět zpříma do očí. „Ale můžeš tím vyděsit jeho společníky tak, že promluví.“

„A to jsi udělala,“ souhlasil.

„Teprve jsem s nimi začala.“ Opřela se o stůl. „Ale řekni mi, k čemu je chceš použít, a já tvou žádost zvážím.“

„Ty dobře víš, na co je chci. Potřebuji prozkoumat ten jed.“

Založila si ruce na hrudi. „Na to jsem se jich už ptala. Nic o tom nevědí.“

„No dobře, ale možná ses jich nezeptala pořádně,“ odvětil.

Diamanta na něj upřeně hleděla. To, že je starší, ještě neznamená, že s ní může mluvit tímto způsobem. „Já se nemusím obhajovat, Caseo. Zeptala jsem se jich, oni mi řekli, že nic nevědí, a já jsem se s jejich odpovědí spokojila. Ty se nyní spokoj s tou mou.“

Caseo na ni chvíli zíral a pak si také založil ruce na hrudi. „Opravdu bych raději dal přednost rozhovoru s tvým otcem.“

Diamanta pokrčila rameny. „Tak si ho najdi. Ale nijak ti to nepomůže. Ty vězně mám na starosti já.“

Caseo se k ní naklonil, až měl obličej těsně u jejího. Využil své výšky, aby jí dal najevo svou převahu. „Ty nám bráníš odhalit to jediné, co nás může zachránit.“

Diamanta neustoupila ani o píd'. „Nic takového nedělám. Získávám informace po svém. A jestli tak toužíš přijít na nějaké řešení, měl bys teď být ve svém srubu a pracovat.“

„Já pracuji v jednom kuse!“ Ta slova ze sebe vyrazil tak prudce, že Diamanta ucítila na obličejí náraz jeho dechu. „Já pracuji už celé měsíce!“

„A to jsi ještě nic nezjistil?“ otázala se klidně.

„Nic, nic, naprosto nic až na to, co už víš - že se to dá ředit čistou vodou a že se tím účinky oslabí či zpomalí. To je vše, co jsme zjistili. Vše. Po měsících úporné dřiny.“ Položil jí ruku na rameno. „Tak vidíš, proč to musíme udělat. Vidíš, proč ty vězně potřebujeme. Bez nich máme mizivou naději něco zjistit.“

Vykroutila se mu. „O tom pochybuji, Caseo. Mám ve tvé schopnosti plnou důvěru. Jsi jen unavený, to je všechno.“

„Proč jen o mně kdekdo pochybuje?“ Caseo se narovnal do své plné výše.

„Já o tobě ani v nejmenším nepochybuji,“ odvětila Diamanta zvolna. „Říkám, že v tebe věřím.“

„Ale nechceš se mnou spolupracovat.“

Diamanta potlačila povzdech. Otec měl pravdu, když nazval Casea nedůtklivým a prudkým. „Dobrá,“ ustoupila a nasadila svůj nejvyrovnanější tón. „Řekni mi, na co ty vězně potřebuješ.“

„Na pokusy,“ odpověděl. „Předně chci zjistit, jestli na ně ta voda působí. Potom chci zjistit, jestli neví víc, než ti řekli. A nakonec chci zjistit, jestli můžeme změnit účinky vody tak, aby působila na ostrovany.“

Diamanta se nehýbala, ale v duchu viděla Adrianovu tvář a starostlivý pohled, který vrhl na Luka. Myslela na svůj slib, že jestli bude Adrian vstřícný, bude jeho syn propuštěn na svobodu. Nechtěla vidět Adriana znetvořeného a k nepoznání rozežraného vodou. Ale taky nechtěla strávit zbytek života ve stínozemí.

„Jak to chceš udělat?“ zeptala se ho.

„My zaklínadla vytváříme. My je nepitváme. Budeme pracovat na tom, co umíme nejlépe, na tvoření zaklínadel.“ Mluvil s takovým zápalem, až si Diamanta myslela, že je to jeho nápad, dokud si neuvědomila, že tomu sám nevěří. Bylo zřejmé, že ho tím směrem popostrčil nějaký jiný cenzor a Caseo se domníval, že ten cenzor má pravdu.

„Takže by se těm vězňům nemělo nic stát.“

„Ne,“ souhlasil Caseo.

Diamanta přikývla a odlepila se od stolu. Něco na tom bylo. Feyové dřív vězně mučili. Koncem nyeského tažení sama pomáhala dopravit vězně k velitelům. Když jí bylo tolik, co Lukovi, zažila věci, které si on ani neuměl představit. Nicméně se ještě pořád nedokázala smířit s tím, že by bylo správné předhodit vězně Caseovi.

„Ještě s nimi nejsem hotová,“ prohlásila. „Až budu, budou tví. Do té doby pracuj s rudokapy na získání nějaké čerstvé kůže z mrtvol venku. Dohlédni, ať ti pomůžou.“

„Kůži už máme,“ odfrkl si Caseo. „Potřebujeme ty vězně. Tou svou hloupostí jen oddaluješ nevyhnutelné...“

„A ty už mě rozčiluješ,“ odsekla Diamanta. „Já pro tohle vojsko dělám to, co považuji za nejlepší, a nade mnou je jen můj otec. Rozumíš, Caseo?“

Založil si ruce na hrudi, povýšeně se narovnal a hrozivě přimhouřenýma očima na ni shlédl.

„Rozumíš?“ opakovala. „Protože jestli nerozumíš, tak ti to otec určitě rád vysvětlí.“

„Ty jsi jen pěšák. Ty nade mnou nemáš žádnou moc,“ vyjel na ni Caseo.

„Jsem vnučka Černého krále. Tvůj život ve skutečnosti patří mně,“ odtušila Diamanta. „Nenuť mne, abych si ho vzala.“

„To bys neudělala,“ zavrčel Caseo. „Jsem nejlepším cenzorem kouzel, kterého máte.“

„Kdybys byl nejlepším cenzorem kouzel, kterého máme,“ odvětila Diamanta s úsměvem, „tak bys na ten nápad přišel sám a nemusel by ti ho podsouvat jiný cenzor. Ty už dávno nejsi nejlepší, Caseo. Vylíváš si vztek na nešťastnících bez magie. Copak se za to nestydíš?“

„Já se nemám za co stydět. Sem nás dostal tvůj otec. To jeho chybná vize nás dostala do téhle pasti. To nebyla moje chyba.“

Už ji jeho řeči unavovaly. Už ji unavovalo přemýšlet. „Kdybys byl schopen pořádně dělat svou práci, tak bychom tenhle ostrov opanovali už dávno. Jenže ty nedokážeš dát dohromady ani to nejprostší

kouzlo, které by většina ostrovanů ani za magii nepovažovala.“

Caseo k ní výhrůžně o krok postoupil. „Neházej vinu na mě, holčičko,“ zavrčel. „Víš, proč trčíme v tomhle stínozemí? Protože se vizionářství tvého otce hroutí. Měl být přece schopen rozšířit první stínozemí bez sebemenší námahy. Jenže jeho schopnosti ho opustily. Magie vždycky nejdřív selže na vodě.“

„Když to víš, tak proč jeho vizím věříš?“ otázala se Diamanta. „Koneckonců jsi šel s ním.“

„Kdysi býval nejlepším vizionářem ze všech. Ale někdy začne vizionářství uvadat. Zejména, když člověk vidá ty samé věci pořád dokola.“ Caseova tvář potemněla. Obočí se mu vyrovnalo, takže vypadal dokonce ještě vztekleji, než byl.

„Jestliže je to, co říkáš, pravda, tak jsi selhal i ty,“ odfrkla si Diamanta. Třásla se. Ještě nikdo otce tak neosočoval. „Od cenzorů se očekává, že takové záležitosti přednesou Černému králi, a v jeho nepřítomnosti nebo když je on sám problémem, šamanovi. Mluvil jsi se šamankou?“

„Mám moc práce,“ odvětil Caseo. Stál zpříma a hleděl na ni svrchu.

„Takže nemluvil.“ Diamanta se odlepila od stolu. „Nicméně mi vyhrožuješ, že můj otec není ničeho schopen. Snažíš se svalovat své chyby na někoho jiného a mě žádáš, abych ti vydala vězně, ačkoli mi ani nechceš říct, co s nimi zamýšlíš dělat. Já nemám jediný důvod ti pomoci, Caseo.“

„Až na to, že bys tím pomohla i sama sobě,“ odtušil.

„Nemám žádný důkaz, že když pomůžu tobě, tak ty pomůžeš komukoli z nás. A jestli tě nachytám, jak šíříš tyhle lži o mém otci, aniž postupuješ řádnou cestou, tak si buď jist, že budeš na další lodi plující ke Kamenným strážcům. A pak uvidíme, jak jsi odolný ty.“

„Ty nemáš žádné právo mi vyhrožovat, holčičko.“

Diamanta se na něj ostře podívala. „Já mám veškerá práva,“ odsekla. „Já jsem tvoje nadřízená a vždycky budu, dokonce i kdybychom na Modrém ostrově zůstali navždy. Prospěje ti, když si to zapamatuješ.“

„A tobě prospěje, když si zapamatuješ, že bez cenzorů kouzel nebudete mít ani tušení, jak svou moc využívat.“ Caseo rozrazil dveře. Dovnitř se vevalila šedivá mlha. Počasové museli znovu provádět pokusy s deštěm. „Ty jsi prostě naivní dítě, Diamanto. Podívej se kolem sebe. Feyové takové chyby nedělají. Jenom v případě, že jejich magie umírá. Jsme tady chyceni v pasti díky nechuti tvého otce přiznat, že ztrácí své vizionářství.“

„Jestli ještě jednou uslyším, že napadáš mého otce, osobně to půjdu nahlásit šamance. A tvoje postavení hlavy cenzorů bude pěkně nahnuté.“ Diamanta mu zabodla ukazováček do hrudi a tlačila ho ven.

Ve dveřích se Caseo zastavil a svrchu se na ni zahleděl. „Já ty vězně potřebuji.“

„Dostaneš, co z nich zbude, až s nimi skončím já,“ udeřila se Diamanta pěstí do hrudi. „Teď vypadni a už mě neotravuj.“

Nechal se vytlačit dveřmi ven a na verandě k ní ještě naklonil hlavu. Oči mu zasvítily. Něco ho napadlo. „Ty jsi dospěla ke svému vlastnímu vizionářství, co? Co ti tvé vize říkají? Vidiš zkázu stínozemí? Záchranu našich vojsk? Věčný život na Modrém ostrově? Nebo všichni zemřeme strašlivou smrtí, protože nejsi ochotná mi pomoci a díky tomu nás ostrované všechny otráví?“

„Pokud mám vize,“ odpověděla, „pokud nějaké mám, tak si za nimi půjdu. A jestli uvidím, jak nás ten jed všechny ničí, najdu způsob, jak tě přesvědčit, aby byli cenzoři výkonnější. A teď odtud vypadni dřív, než

se vrátí můj otec a já budu nucena mu říci, že mu nedůvěřuješ.“

„Caseo nedůvěřuje nikomu,“ dolehl k nim z šedivé mlhy otcův hlas. „To je něco, co bys měla o starších cenzorech vědět, dcero.“

Jsou tak omámeni vlastní mocí, až zapomínají, že i jiní mají moc.“

„Ale, Rugare,“ ozval se Caseo. Ani se nenamáhal otočit. „Zapomněl jsi naučit svou dceru poslušnosti vůči výše postaveným.“

Rugar se vynořil z mlhy. Vlasy měl zvlhlé a pod očima měl kruhy. „Poslouchá mě a svého děda,“ odpověděl. „A teď mi sděl, čím mou dceru obtěžuješ.“

„Chci ty vězně. Myslím, že se v nich skrývá tajemství jedu.“ Tentokrát se Caseo otočil, ale jen napůl, takže mu Diamanta pořád ještě viděla do obličeje.

„A co na to řekla má dcera?“ otázal se Rugar.

„Že dostane, co z nich zbude, až s nimi skončím,“ odpověděla Diamanta s nechutí, že se to má znovu probírat před třetí osobou.

Rugar pokrčil rameny. „To zní přijatelně, Caseo. Zařídím, abys je dostal, až s nimi skončí.“

Caseo v duchu zaklel. Diamantě už nevěnoval jediný pohled. Důstojně sešel se schodů a rozplynul se v mlze. Rugar se chytil zábradlí a vytáhl se nahoru. Přestože byl třikrát starší než Diamanta, pohyboval se s pružností mládí.

„Rozzuřila jsi ho,“ poznamenal, vzal ji za loket, odvedl ji dovnitř a zavřel za nimi dveře.

„To je mi fuk,“ odsekla Diamanta a vykroutila se mu. „Je to nesnesitelný osel, který si myslí, že mi může rozkazovat.“

„Když se to tak vezme,“ usoudil Rugar, „může nám rozkazovat všem, alespoň pokud jde o magii. Jeho oborem jsou zaklínadla a on je může rázem změnit.“

„My zaklínadla nepoužíváme.“

„To ne,“ souhlasil Rugar, „ale právě cenzoři kouzel rozhodli o zařazení vizionářů do našeho národa. Dokud cenzoři nezjistili, že jsou naše vize pravdivé, že vidíme možné události v budoucnosti, bývali jsme považováni za blázny. Jakmile to odhalili, stali se Feyové ještě silnějšími.“

„To je stará historie, otče,“ odvětila Diamanta. „Nemá to s Caseem nic společného.“

„S Caseem to má společného všechno,“ namítl Rugar. „Pro cenzory neexistují takové věci jako stará historie. Čas pro ně není pevně daná veličina. Říká se, že někteří z nich se mohou pohybovat v čase dozadu i dopředu, jak se jim zlíbí. A také se říká, že cenzoři nikdy neumírají, že si jen najdou nové tělo, ve kterém žijí dál.“

„Na Caseovi žádnou velkolepou věkovitou moudrost nevidím,“ odtušila Diamanta. „Je to nesnesitelně nafoukaný chlap.“

„To je,“ souhlasil Rugar. Ukrojil si krajíc chleba a teď ho zamyšleně převracel v prstech. „Ale je nejlepší, jakého tu máme, nejlepší, kterého nám tvůj děd dovolil vzít s sebou, a proto mu musíme ustupovat. A chceme-li změnit svůj stávající osud, musíme s ním spolupracovat, jak nejlépe budeme umět.“

„Nevěřím, že odhalí nějakou protilátku na ten jed.“

Rugar zvedl oči a podíval se na ni, a pak odložil chléb na stůl. „Jestli to neodhalí on, Diamanto, tak pak už nikdo. Je naší jedinou nadějí na vyřešení hádanky, kterou je pro nás ta podivná magie.“

„To se mu nepovede tím, že mne bude zastrašovat,“ namítl Diamanta.

„A tobě nepomůže, když se s ním budeš hádat.“ Rugar se opřel o stůl, víceméně stejně jako předtím Diamanta. „Diamanto, k vládnutí někdy patří i jednání s

lidmi, které nemáme rádi, a to když jsou v postavení, kdy nám jedině oni můžou pomoci.“

„To já vím,“ odfrkla si Diamanta. „Nejsem dítě. Ale neměla jsem žádné vidění - chci říci, nevidím jediný důkaz, že je schopen tu hádanku vyřešit.“

Rugar k ní přistoupil a znovu ji vzal za loket, ale tentokrát ji sevřel tak pevně, až se jí jeho prsty zaryly do svalů. „Ty jsi měla nějakou novou vizi, Diamanto?“

„Ne,“ odpověděla, ale vyhnula se jeho pohledu. Rozčilovalo ji, jak se změnil, když se mu zmínila o svých vizích. Potíž byla v tom, že Caseo měl ve svém obviňování částečně pravdu. Proč by se k ní její otec choval tak divně, kdyby jeho vlastní vize probíhaly tak, jak měly?

Rugar ji pustil. „Tak se mi zdá, dcero, že je především ve tvém zájmu pomoci Caseovi určit podstatu toho jedu.“

Diamanta se nevědomky dotkla čela. Dosud si dokázala vybavit tu bolest. Nepřemýšlela o vizích jako o něčem, co by se mohlo stát, ale jako o něčem, co se už stalo. I přestože věděla, že vize událostem předcházejí, u této to tak nebrala. Byla to její první vize, znamení dospělosti, a Diamanta na ní lpěla jako na takové a nic víc.

Klesla na židli. Ze vzpomínky na bolest ji pálilo čelo. „Co mám dělat?“

Otec se usmál, dřepł si vedle ní jako nějaký prosebník a vzal ji za ruku. Měl ruku teplou a zdrsňelou prací ve stínozemí. „Ne vždy víme, co máme dělat,“ řekl. „Někdy zjistíme, jak vizi vyložit, až když je příliš pozdě. A někdy jí neporozumíme vůbec. Proto obvykle žádáme o výklad. Možná, že bychom měli s tvou vizí zajít za šamankou.“

Diamanta zavrtěla hlavou. Dokud se bude moci šamance vyhnout, vyhne se jí. „Vypadá přece jasně.“

„Stejně tak jasně vypadala moje vize o tobě v ostrovním paláci, jak jím kráčíš, jako by ti patřil. Ale když naše vize porovnáme, možná přijdeme na nový význam.“

Diamanta se zamračila a stiskla mu prsty. „Co tím myslíš?“

„Ve své vizi se nacházíš v paláci kvůli tomu mladému princovi?“ otázal se Rugar. „Anebo tě zranili a ty nemůžeš odejít?“

„Byla jsem ve tvé vizi zraněná?“

Zavrtěl hlavou. „Vypadala jsi jako tvá matka, vznešená a krásná.“

Diamanta pokrčila rameny. „Tak jak spolu mohou naše vize souviset? Anebo jsme, pokud spolu souvisejí, našli protilátku na ten jed?“

„Možná,“ odpověděl Rugar. „Ale já už dávno nevěřím, že jsou tyto věci tak prosté.“

Diamanta si to uložila do paměti. Pak sklonila hlavu. „Měl někdy děd nějakou vizi o tomto ostrově?“

Rugar ji pustil a vstal. „Tvůj děd dospěl ke konci svého vizionářství.“

„On je slepý?“ vyhrkla Diamanta.

Rugar zvedl pohrabáč, pohnul roštem a převrátil poleno, aby se ohni dostalo více vzduchu. Nahoru přiložil další poleno. V krbu vyskočily plameny.

„Tys ho opustil s vědomím, že je slepý?“ otázala se Diamanta. „Tys ho nechal vládnout bez vizionářství?“

„Většina Černých králů nemá koncem vlády žádné vize.“ Rugar posunul rošt zpátky na místo.

„Proto měl námitky proti této výpravě? Protože potřebuje tvůj zrak?“

Rugar se dal do smíchu. „Ne, dítě. Má další žrece, nižší vizionáře. Ví stejně dobře jako já, že člověk musí svou vizi buď následovat, nebo změnit. Jeho vize ho dovedla do Nye. Moje mne dovedla sem.“

„Ale jestli nevidí...“

„Přesto může vládnout. Člověk nevládne pouhou vizí. Nechá se ve vládnutí vizí vést, řídit. Jakmile dosáhne naplnění své vize, setrvává při ní. I kdyby můj otec neudělal v životě už nic jiného, bude se na něj vzpomínat jako na jednoho z nejúspěšnějších Černých králů. Obsadil pro nás zbytek Galinasu. Dal nám vládu nad polovinou světa.“ Rugar vstal a opřel se o kamenné krbové roubení.

Diamanta se zahleděla dolů na své ruce s krátkými, ulámanými nehty a mozoly. „Ty jsi také ztratil své vizionářství?“ zeptala se tiše.

„Jak jsi na tohle přišla?“ Jeho hlas zněl najednou tak hrubě, jako když mluvil s vojáky.

Nechtělo se jí vyprávět mu o Caseovi. Ani vlastně pořádně nevěděla proč. Rozhodně neměla žádný důvod Caseu chránit. Ale měla pocit, že když neřekne, kdo jí tu myšlenku zasel do hlavy, ochrání je tím všechny. „To přece dá rozum, že když ztratil vizionářství děd, může se ti to stát také.“

„Ne všichni vizionáři oslepnou,“ namítl Rugar. „Ne všichni dospějí ke konci svých vizí.“

„Slyšela jsem, že někteří mají falešné vize a že to vede k šílenství.“ To poslední vyslovila tiše. Slyšela to ve škole od jedné své učitelky, když byla ještě malá. Jejich rozhovor potají vyslechl jiný učitel a Diamantina učitelka byla propuštěna. Diamanta ji pak už nikdy neviděla. Dokonce si ani nemohla vzpomenout, jak se jmenovala.

Rugarovi se vehnala krev do tváří. „Viděl jsem cenzory, ze kterých se díky jediné chybičce stali ubozí žvanilové. Viděl jsem zvěrojezdce uvíznout ve svých zvířatech a umírat. Viděl jsem umírat dlačí miminka, která jejich pečovatelka opustila na příliš dlouho a mezitím došlo k nedobrovolné, nežádoucí proměně. Ale

ještě nikdy jsem neviděl, aby vizionář přišel o rozum. Nikdy.“

Diamanta přikývla. Ve výbušnosti, s jakou její otec mluvil, se tajil strach. „Ale slyšel jsi o tom někdy?“

Zvedl pohrabáč, zatlačil do roštu, zavřel oči a povzděchl si. Pak si levicí oči promnul, otevřel je a odložil pohrabáč stranou. „Říká se, že poté, co Feyové sestoupili z Eccrasianských hor, ztratil Černý král své vizionářství. Byl ještě mladý a bezdětný. Měl falešnou vizi a vodil Feye pořád dokola nikam. Šaman se ho pokusil sesadit, ale na to tehdy nebyl stanoven žádný přesný postup. Cenzoři odmítali vyvíjet nová zaklínadla a Feyové za ním odmítali jít. Skoro celou jednu generaci tábořili na úpatí hor, zatímco on sledoval svou falešnou vizi. Pak oslepl. Když oslepl, propadl hluboké beznaději, postupně přišel o rozum i o paměť a skončil jako malé dítě. Cenzoři a šaman se proto scházeli s vizionáři a prověřovali je, dokud nenašli jednu vizionářku, která viděla dál než do příští bitvy, a ta se stala první Černou královnou a její rod trval dlouho a byl silný. Vládli dobře, dokud nebyla celá rodina před staletími vyvražděna.“

„Přišel o rozum ještě nějaký jiný vizionář?“

Rugar přikývl. „Pár ano. Ale nikdo nedosáhl tak mocného postavení. Vždycky byli odstraněni nebo tiše odesláni do ústraní. Není to nic, s čím by se mělo nadělat moc řečí.“

Diamanta ztěžka oddechovala, jako by byla zatažena do náhlého souboje. „Proč o tom nemluvíme?“

„Protože,“ odpověděl, a v očích mu sídlil strach, „když o tom bude vědět moc lidí, zpochybní to všechny vizionáře. Jak máme rozeznat pravou vizi od falešné? A jak máme poznat, že byla vize odvrácena? Nebo že je to vize, která by se nikdy neměla naplnit? Jak můžeme rozeznat, že se někdo duševně zhroutil, od stavu, kdy

své vědomosti a schopnosti úspěšně využívá? To neumíme, Diamanto. Můžeme spoléhat jen na svůj rozum a na sebe samotné. Musíme plně důvěřovat sami sobě.“

Čelo ji pořád ještě pálilo. Připomínalo jí bolest, kterou nikdy nezažila. Vizionářství a šílenství. Nikdy to ve skutečnosti nespojovala, dokonce ani když během nyeského tažení viděla svého otce, jak získal vhled nebo upadl do jedné ze svých vizí. Tak takhle se věci mají. Všichni Feyové věděli, že se vizionáři někdy chovají podivně, stejně jako věděli, že rudokapi páchnou mršinami a krví.

Caseo. Caseo je ďábel, který si chce jít svou vlastní cestou a udělal by cokoli, aby dosáhl svého, dokonce by i podrýval její víru ve vlastního otce. „Tobě se o tom se mnou nechce mluvit, že?“

Rugar zavrtěl hlavu. „Ty musíš mít ve své vize naprostou důvěru a způsob, jak toho dosáhnout, je věřit, že se vždycky naplní, pokud nezměníš budoucnost svými činy.“

„Jsou v našem rodě nějaké případy šílenství?“ zeptala se ho tiše.

„Ne,“ odpověděl Rugar. „Ale za posledních tři sta let dospělo několik našich předků ke konci svých vizí. Někteří zemřeli ještě dřív, než ke konci dospěli, ale všichni, kdo se dožili věku tvého děda, nakonec oslepli.“

Namáhavě polkla. V ústech jí vyschlo a měla pocit, že polyká suchý vzduch. Sáhla po hrnku s čajem a vypila ho, i když už mezitím vystydl. Pak odložila prázdný hrnek na stůl. Tiše klepl o dřevěnou desku. „Proto jsi chtěl, abych sem šla, že?“ zeptala se. „Dospíváš ke konci svých vizí.“

Rugar odložil pohrabáč a utřel si ruku do kalhot. Najednou vypadal starší než před hodinou, kdy se

vynořil z mlhy. „Jestli tvůj děd zemře v dobu předpověděnou jasnovidci, budu už stařec. Nikdy nebudu Černým králem-vizionářem. Budu jen někým, kdo to postavení podrží pro tebe a tvé bratry. Budu slepý. Sám sobě i svému lidu jsem zavázán následovat svou vizi, dokud mě povede. A jestliže se nikdy nestanu Černým králem, ať to tak je. Umožním ti být lepší Černou královnou.“

„Ty máš strach být králem bez vizionářství.“

Prohrábl si rukou vlasy. Tohle dělal jen zřídka, neboť tím prozrazoval, že se dostal do úzkých. Diamanta to viděla za svůj život jen dvakrát, a to vždycky, když byl pod velkým tlakem. „Jedna věc je s pomocí vizionářství vládnout, a pak o něj přijít. Úplně něco jiného je nikdy s pomocí vizionářství nevládnout. Držíme svou moc vizionářstvím, silou apolitickými schopnostmi. Já jsem nikdy nebyl velký politik. Jsem vynikající vizionář, ale to bude jednoho dne pryč, a má moc odplyne s mým vizionářstvím. Já bych trůnu nepřinesl nic a jen bych ohrožoval postavení své rodiny, kdybych si myslel něco jiného.“

Diamanta tupě zamrkala. Měla v tom zmatek. „Proč nevidím dál než za tu jednu vizi, otče? Proč nevidím samu sebe jako Černou královnou?“

„Někdy,“ odvětil tiše, „je jediná vize natolik silná, že dokud se nenaplní, přehluší všechny ostatní vize. A někdy je jediná vize taky jedinou za celý život.“

„Jak mám vědět, že budu mít víc vizí než jen tu jednu?“

„Jak tvá matka, tak já jsme vize měli. V našich dětech by se mělo vizionářství projevit silně,“ odpověděl Rugar.

„Mělo by,“ opáčila Diamanta. „Ale co když ne?“

„Projeví se,“ odvětil Rugar. „Pozoroval jsem tě, když jsi měla vizi. Úplně tě ovládla. Někdy vize přicházejí k

lidem ve spánku nebo jen v krátkých záblescích, ale když je vize silná, ovládne celou osobnost tak, jak se to stalo u tebe.“

Diamanta polkla. Zatoužila po dalším hrnku čaje, ale nechtělo se jí vstát a udělat si ho. „V mé vizi jsme byli pohromadě s ostrovany a v tvé jsem byla v paláci. Co když děláme chybu, když s nimi bojujeme, otče? Co když je naším osudem něco úplně jiného?“

Zíral na ni, jako by ji nepoznával. „My bojujeme, Diamanto. To je náš život.“

Přehodila si cop dopředu a pohrávala si s jeho koncem. Už nějakou dobu na to myslela, ale nevěděla, jak o tom začít mluvit. Dokonce i teď váhala, jestli zvolila správný přístup. „Já vím,“ pokračovala. „Ale co se stane, jestli je tohle místo jiné? Zdá se, že ho nemůžeme obsadit silou. Co když jsme tady proto, abychom se naučili něčemu novému? Třeba se právě v tom skrývá pravý význam té vize.“

Jeho výraz se nezměnil. Založil si ruce na hrudi stejně jako předtím Caseo. „Poslouchám,“ pravil.

„Máme velkou moc,“ pokračovala Diamanta. „Umíme čarovat a někoho oblouznit. Zdá se, že tyto schopnosti využíváme jen proto, abychom někoho ovládli, ale co dál? V mé vizi o mne princ pečoval. To bylo velmi, velmi zřetelné. A jestliže o mne princ pečoval s takovou láskou, jak to vypadalo, tak možná pro nás vede do jejich světa jiná cesta, možná je jiný způsob, jak toto místo ovládnout.“

„Diamanto, ty mluvíš o metodách, které zaberou celé roky. My nemáme roky času.“

„Už jsme tady rok strávili, otče, a jediné, co z toho máme, je tento šedivý nouzový domov v lese za hradbami jejich města. Ztratili jsme polovinu svých lidí a nejsme o nic blíž úspěšnému konci. Černý král nás nezachrání a my nedokážeme najít cestu ven, aniž

bychom riskovali ještě další úmrtí. Zdá se, že léta strávená opatrným, rafinovaným podmaňováním si tohoto národa by byla léta strávená lépe než léta skrývání se ve stínozemí.“

Rugar sebou bolestivě trhl, jako by ho nakopla. Pak se podíval do ohně, jako by mu plameny mohly poskytnout odpověď. „Potřebuji čas, abych si to mohl promyslet,“ prohlásil.

„Já vím,“ odvětila Diamanta tiše.

„Možná bude zapotřebí, abychom se sešli se šamankou.“

Přikývla. Pak si přehodila cop zpátky dozadu. Nebylo jí jasné, jestli to pro ni znamená vítězství nebo jestli prohrála něco cenného.

„Je tu ještě jedna záležitost, otče,“ pravila.

Ani nevzhlédl. „Pokračuj.“

„Myslím, že vězně Luka propustím na svobodu. Toho mladého chlapce. Věřím, že když to udělám, dostanu víc z jeho otce.“

Tentokrát se na ni Rugar zadíval. „Jsi o tom pevně přesvědčená?“

Přikývla. „Je to dohoda, kterou jsem uzavřela s jeho otcem. Ten má teď čas na rozmyšlenou. Pokud toho chlapce nechám jít, udělám to až poté, co obdržím nějaké významné informace.“

„Jestli necháš toho chlapce jít,“ poznamenal Rugar, „zajisti, aby nám byl i nadále užitečný.“

Diamanta se vesele zazubila. „Zajistím, aby nám pomáhal, kdykoli to po něm budeme chtít.“

Theronovi se tak strašlivě třásly ruce, že po něm Kondros uzly raději dvakrát pořádně prohlédl. Mrňavý Fey seděl poslušně na židli, s rukama svázanýma za zády a nohama přivázanýma k dřevěným nohám od židle. Dorazili do Kondrosova domu - došli tak blízko k paláci, kam se jen mohli dostat, aniž by prošli bránou. Výraz dům byl pro toto místo vsutku silně přehnaný. Přední část obýval švec. Kondros měl v zadu samostatnou místnost se zvláštním vchodem. V domě smrděly kožky a přípravky na činění kůže a úspěšně soutěžily se smradem, který vycházel z toho mrňavého mužíka.

Mužík se ani v nejmenším nevzpouzel. Ochotně šel k židli, a když mu Theron svazoval ruce za zády, nic nenamítal. Theron byl pevně rozhodnut nespustit z něj oči. Krk ho ještě bolel od toho nože a vzhledem k tomu, že se mužík dotkl jeho krve, měl Theron strach, aby na něj mužík nepoužil nějaké zaklínání, kterým by si ho podřídil.

Cyta šel pro Monta. Společně se všichni tři po cestě zpátky dohodli, že je vhodné do věci zasvětit někoho z královny blízkosti, ale nikdo se nechtěl odvažovat příliš blízko; nevěděli, jestli ten mužík náhodou nemá v úmyslu je nějak podvést.

Místnost byla pro tři lidi těsná. Až jich tu bude pět, nebude tu k hnutí. Jednu ze čtyř židlí u stolu zabral zajatec. Kondros se posadil na rohož v protějším rohu. Jednu stěnu zabíral krb. Nebyla tu žádná okna a dveře vedly na rušnou ulici. V místnosti bylo dusno, nicméně nechali dveře raději zavřené.

Theron tu neměl dost místa, aby mohl přecházet sem a tam. Ukazovákem si přejížděl po šrámu na krku. Udělal se mu tam strup, ale jinak žádný rozdíl necítil.

Možná, že historky, které slyšel, lhaly a šířili je sami Feyové, aby se jich ostrované báli.

Kondros postavil na stůl láhev se svčenou vodou, znovu prohlédl mužíkovi zápěstí, posadil se k láhvi a přejížděl po ní prsty. Mužík přeskakoval pohledem z jeho ruky na Theronův obličej. Svčená voda ho očividně děsila a ten strach potvrzoval Theronovi víc než jakákoli slova, že mužík mluvil pravdu.

Dveře se bez varování rozletěly tak prudce, až Theron nadskočil. Kondros sevřel láhev a mužík bojácně vyjekl. Dovnitř vstoupil udýchaný, rudý a zpocený Cyta a za ním vešel kapitán stráží. Monte byl malý, statný a vystupoval rázněji než jakýkoli ostrovan, se kterým se kdy Theron setkal.

Monte za sebou zabouchl dveře a přistoupil k mužíkovi. Když se k němu přiblížil, s odporem nakrčil nos. Ten smrad byl zřejmě nad jeho síly. „Chlapi, proboha, proč jste ho neumyli?“ zeptal se.

„Nesnese, aby se v jeho blízkosti objevila voda,“ odvětil Theron.

„Ty jsi mi nějaký chytrák, co?“ obrátil se na něj Monte.

Mužík si jazykem zvlhčil rty. „Kdo jsi?“ zeptal se třesoucím se hlasem nyesky.

Monte si nohou zpoza sebe přitáhl židli a posadil se. „Pochopil jsem to tak, že chceš přeběhnout k nám,“ pravil nyesky. „To je zvláštní žádost.“

„Oni se mě snaží zabít,“ bránil se mužík.

„Je to jejich práce,“ odtušil Monte a úkosem se podíval na svčenou vodu, kterou měl Kondros u ruky.

„Ne,“ vysvětloval mužík. „Moji lidé. Ti se mě pokusili zabít.“

Monte se naklonil trochu dopředu, aby ho viděl víc zblízka, a loktem se podepřel o stůl. „A proč by to dělali?“

Theron se roztřásl ještě víc. Už toho na něj začínalo být moc. Přitáhl si blíž jednu židli, taky se posadil a ruce si založil na hrudi. Co když je ten mužík předvojem nějakých zvláštních útočných sil? Co když chce ovládnout Monta i je ostatní, a pak se dostat ke králi?

„Nejsem pro ně důležitý,“ odvětil mužík.

Monte se uchechtl. „Tak ty pro ně nejsi důležitý? Přišli už o tolik lidí, že pro ně musí být důležitý každý.“

Mužík zavrtěl hlavou. „Já jsem rudokap. Mám na starosti mrtvoly, a to je podřadná práce. Nemám žádnou magii. Nemám pro ně vůbec žádnou cenu.“

„Zdá se, že to jsou tvé celoživotní chmury,“ usoudil Monte. „To se ovšem nevyřeší tím, že teď přeběhneš.“

„*Oni se mě pokusili zabít*,“ vyrazil ze sebe mužík tak divoce, že měl Theron co dělat, aby neucouvl.

„To říkáš ty,“ odvětil Monte, jako by si vůbec nevšiml, jak se mužík rozohnil. „Ale já nevím proč.“

„Snaží se zjistit, jak to působí,“ odvětil mužík a trhnutím hlavy ukázal na lahvičku se svěcenou vodou. „Chtěli ji zkoušet na mně.“

„Proč by to dělali?“ podivil se Monte. „Přece vědí, že by tě to zabilo.“

Mužík potřásl hlavu. „Myslí si, že to třeba na ty, co nemají žádnou magii, nepůsobí.“

Cyta s Kondrosem se podívali na Theronu. To ale bylo vysvětlení! Jestli to byla pravda, tak jim tedy dal Roca do ruky velmi mocnou zbraň. Jediný Monte se nepohnul.

„Jak máme vědět, že nemáš žádnou magii? Máme jen tvé slovo,“ prohlásil.

„Kdybych měl magii, tak bych tu neseděl takhle svázaný.“

„Pokud bys nechtěl proniknout mezi nás. Pokud se nesnažíš nás přesvědčit, že jsi někým jiným, než ve skutečnosti jsi.“

Mužík krátce zavrtěl hlavou a sklopil pohled, jako by nedokázal uvěřit situaci, do které se dostal. Pak si olízl rty a znovu hlavu zvedl. „Ještě nikdy jsem nic takového neudělal,“ odpověděl.

„A kdybych byl v Nyei nebo vůbec na pevnině, ani by mě to nenapadlo. Prostě bych utekl nebo odešel nebo bych se přidal k nějakému Feyovi, který by byl postaven mimo vojenskou službu. Ale tady žádnou takovou možnost nemám. Ve stúnozemí zůstat nemůžu. Kdybych tam zůstal, dělali by na mně pokusy ve spánku. A mimo stúnozemí sám žít taky nemůžu, protože by mě zabili ostrované. A tak jsem si myslel, že když přeběhnu k vám, když vám o nás řeknu věci, které o nás nevíte, mohli byste mi možná pomoci, jenže vy mi nevěříte.“

„Nemáme k tomu žádný důvod,“ odvětil Monte. „Máme jen tvé slovo. A to pro nás nemá žádnou cenu.“

Mužík hlasitě vydechl. Theron zpozorněl, napjal se a maně si znovu přejel prstem po krku. „Ale mě nezabil,“ prohlásil, i když nechápal, proč se ho vlastně zastává.

„Ovšemže ne,“ odtušil Monte. „Proč by to také dělal? Tys byl jeho vstupenkou ke mně. Nebo ke králi. Jaké jsou tvé pravé úmysly? Zavraždit krále?“

Mužík zavrtěl hlavou. „Měli své lidi blíž vašemu králi, než jsem já.“

„Tu dívku,“ souhlasil Monte. „To víme.“

„Ne,“ odpověděl mužík. „Nevíte nic. V tuto chvíli je naší jedinou výhodou vaše úděsná nevědomost. A tato nevědomost by vás všechny mohla zabít. Jsem ochoten zradit a říci vám vše, co vím, výměnou za vlastní bezpečnost. Já jsem klíčem k vašemu vítězství v této válce.“

Monte se podíval na Theronu. „Ukaž, podívám se ti na tu ránu,“ prohlásil a zaklonil Theronovi hlavu. Theron sebou bolestně trhnul, jak se jizva napjala. „Doufám, že nemáš nic proti, abych ti ji přetřel trochou svěcené vody?“

Theron se zamračil. „Svěcená voda přece není na -
aha,“ zarazil se, když porozuměl. „Ne, nic proti tomu nemám.“

Monte si vzal od Kondrose lahvičku. Mužík se přikrčil, jako by si myslel, že je voda určena jemu. Monte nalil trochu na kapesník a lehkými dotyky Theronovi ránu očistil. Na kapesníku zůstaly stopy krve.

„Dobrá,“ prohlásil Monte. „Neočaroval tě.“

„To ani nemůžu,“ bránil se mužík. „Já nemám žádnou magii. Copak bych se s vámi spojoval takhle, kdybych nějakou měl?“

Monte si ho nevšímal. Vrátil lahvičku Kondrosovi a ukápl mu přitom trochu vody na ruku. Kondros se na něj vesele ušklíbl a utřel si ji.

„Mě už prověřovali v paláci,“ ozval se Cyta.

„To je dobrý nápad,“ pravil mužík třesoucím se hlasem. „Nikdo z našich by to nepřežil.“

„Mám tě tím taky pomazat?“ otázal se ho Monte.

„Ne!“ zaječel mužík. „Řekl jsem, že vám pomůžu! Co chcete víc?“

Monte pokrčil rameny. „Možná, že když nemáš žádnou magii, jak říkáš, tak bys neumřel.“

Mužík se prudce opřel patami do podlahy a odsouval se s židlí, jak mohl nejdál. „Ne. Tomu já nevěřím. Pár rudokapů už chybí. Myslím, že na ten jed umírají jako každý jiný. Prosím. Prosím. Já jsem vám udělal čestnou nabídku. Prosím. Nezapíjejte mě. Prosím.“

Monte si povzdechl, odložil lahvičku na stůl a kapesník odhodil k ní. Theronovi se rozbušilo srdce. Mužíkův strach byl nakažlivý.

„Dobře,“ prohlásil Monte. „Já tvou nabídku přijímám. Ale budeš muset přistoupit na mé podmínky. Nevezmu tě nikam do blízkosti krále. Odpovíš mi na všechny otázky, které ti položím. Budeš neustále pod dohledem strážného, který u sebe bude mít svěcenou vodu, a jestli uděláš jeden jediný podezřelý pohyb, postříká tě. Je to jasné?“

Mužík chvíli naprázdno otvíral ústa, ale nepodařilo se mu ze sebe vypravit jediné slovo a nakonec jen bezmocně přikývl.

„Jestli pro nás budou tvé informace bezcenné, zabijeme tě. Jestli nebudou správné, zabijeme tě. Je to jasné?“

Mužík polkl. „Ano,“ vypravil ze sebe tiše. Theron věřil, že je opravdu k smrti vyděšený. „Co bude, když zjistíte, že jsem vám řekl pravdu?“

„Pak budeme jednat dál. Přinejmenším tě ponecháme naživu. Jestli nám říkáš pravdu, je to víc, než by pro tebe byli ochotni udělat ti tví Feyové.“

Mužík přikývl a odvrátil pohled. Monte odsunul židli a vstal.

„Chlapi, chci, abyste ho odvedli do garnizony. Budeme ho držet o samotě a jeden z vás ho bude dnes v noci hlídat. Zítra k němu postavím nové strážce. Dokud vám neřeknu, tak se nic takového nestalo. Nechci, aby se po městě rozneslo, že máme feyského vězně.“ Podíval se na mužíka. „Kdyby se to rozneslo, možná bych nebyl schopen dodržet slovo, které jsem mu dal, a zachovat ho naživu.“

„Budeme mlčet,“ odpověděl Theron a podíval se na své společníky. „Že?“

Přikývli. Víc už jim Theron říkat nemusel. Oba se sklonili a začali mužíkovi uvolňovat pouta na nohou.

Mužík se podíval na Theronu. Když se jejich pohledy střetly, bezhlesně pohnul rty: „Díky.“

Theron jen přikývl. Nestál o vděk nějakého Feye. Doufal, že jakmile se mužík dostane do Montova vězení, nebude s ním už mít nic společného.

Monte se díval, jak mužíkovi pomáhají vstát. „V každém případě, chlapi,“ ozval se, Jste udělali dobře, že jste pro mě došli.“

Tím si Theron nebyl tak úplně jist. Sliboval si od téhle schůzky nějaký rozhodnější výsledek - způsob, jak rychle pobít všechny Feye, anebo ještě lépe, možnost zachránit své druhy.

Mluw dlouhými kroky měřil Andrého komnaty a přemýšlel o půlnoční mši.

Andrého vzpomínky na obřad byly velmi podrobné, tak podrobné, až z toho byl Mluw celý tumpachový. Věděl, že když se uvolní a nechá se vést vzpomínkami, bude schopen to dokonale zvládnout, jenže si nebyl jist, jestli si to může dovolit. Stačí jediný chybný krok a zemře.

Prokletá Solanda. Poslala ho sem, na místo smrti, aby odhalil tajemství, které nemohl odhalit jinak, než že stane jejich nejvyšším duchovním či Starším Matthiasem. Jestliže ovládne jednoho z těch dvou, bude moci poslat tajemství zpátky do stínozemí, zůstat tady, nahradit jed čistou vodou a tak svůj lid zachránit.

Jenže on nebyl žádný hrdina a byl strachy bez sebe. Tuhle noc by taky nemusel přežít.

Ze zadumání ho vytrhl dusot koňských kopyt a výkřiky u brány. Rychle si pospíšil k oknu. Byla už taková tma, že stěží rozeznával danity stojící na stráži u brány. Byl tam nějaký jezdec a mluvil s nimi. Doléhaly k němu jejich hlasy - Mluw se vyklonil z okna a snažil se rozeznat, co říkají.

Když zaslechl jméno Nicholas, strnul. Princ se v nějaké naléhavé záležitosti vrátil. Našel snad ve stájích kosti? Nebo se stalo něco jiného? Nevěděl co, ale v ústech mu vyschlo. Stráže odstoupily a Nicholasův kůň projel bránou na nádvoří.

Mluw ucouvl zpátky dovnitř. Srdce mu divoce bušilo. Už musí jít na půlnoční mši. Jestli princ na něco přišel, musí se Mluw dostat někam poblíž a zjistit, o co jde. K čertu s tím poslem; kdyby měl Mluw nějakou možnost, poslal by do stínozemí vzkaz.

Nejdříve se ovšem musí zhostit půlnoční mše. A musí se řádně ochránit. Opřel se o zeď, aby neupadl. Do prstů se mu zaryly drsné kameny. Z toho strachu ho jímala závrať. Ale už nemohl dál otálet. Přišel na způsob, jak z téhle kaše ven. Alespoň že byl připravený.

Popadl Andrého sutanu určenou pro bohoslužby a natáhl si ji. Děti mu pomohly nanosit do Svatyně kýble vody. Ze skladu ukradl nové, nepoužité prázdné lahvičky, naplnil je říční vodou a s pomocí jednoho auda je odnesl k sobě do komnaty. Teď se opásal, nervózně si připjal meč a nasadil si kvadrátek. Pak zatáhl za šňůru od zvonku a zadoufal, že se příslušný aud nezpозdí.

Ještě jednou vyhlédl na nádvoří, ale prince ani jeho koně nikde neviděl. André na jednání přizván nebyl, což mohlo znamenat, že se Nicholas přijel setkat s rocanem nebo s nějakým předem určeným Starším. Kdyby si tak Mluw vybral Matthiase, když se snažil proniknout od jejich řad. Ale Solanda mu nedala moc času a on vzal zavděk prvním, na kterého narazil. Měl k tomu jen Mirutsovy omezené znalosti rocanství a z tohoto pohledu vypadalo to, co udělal, dobře. Teprve když se usadil v Andrého těle, zjistil, že udělal chybu.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. „Dále,“ zvolal, aniž zjišťoval, kdo to je. André to nikdy nedělal. Starší tady na nějaké ohrožení nemysleli.

V otevřených dveřích stál se sklopenou hlavou aud. „Ano, ctěný pane?“

Mluw se zhluboka nadechl, a pak mávl rukou ke krabici se lahvičkami, kterou nechal na jednom stolku. „Prosím, vezmi je dolů do kaple. Na dnešní noční bohoslužby máme od rocana novou svěcenou vodu.“

„Ano, ctěný pane.“ Aud šel ke stolku, zvedl krabici a zasténal po její tíhou.

Mluw mu podržel dveře, a pak za ním vyšel na chodbu - věděl sice, že tohle tu není zvykem, ale teď mu to bylo jedno. Kdyby se ho někdo ptal, může říct, že jen zajišťuje novou svěcenou vodu pro kapli.

Popravdě řečeno chtěl vědět, kde ty lahvičky budou. A tak kráčel chodbou za audem a opatrně si přidržoval sutanu, aby o nic nezavadil nebo něco nestrhl. Největší strach měl z toho, že je v této budově ještě nějaký jiný jed, o kterém cenzoři s Rugarem zatím nevědí.

Když míjel přijímací komnaty, zaslechl hlasy. Aud kráčel se sklopenou hlavou dál, jako by nic neslyšel. Mluwovi se chtělo zastavit a poslouchat, zjistit, jestli něco neopomněl, ale neodvážil se. Teď především potřeboval vědět, kde tyhle lahvičky budou.

Když kráčel kolem zavřených dveří, hlasy zesílily. Před dveřmi stáli dva danité, hlavy sklopené, ruce sepnuté na břicho. Mluw je jako správný Starší přehlížel a s pohledem upřeným přímo před sebe špicoval uši a pozorně naslouchal.

Ten tichý hlas byl Andrému povědomý, ale přesto si ho neuměl přesně zařadit. Hlasitější, průrazný a vzrušený, patřil Nicholasovi. Slova byla tlumená, ale některé útržky zachytil jasně: „...nějaký typický rys chování, a jakmile není obvyklý, musíme to považovat za výstrahu.“

Tichý hlas něco odpověděl, ale jednotlivá slova Mluw nerozeznal.

„Ano, to zcela jistě není obvyklé, a všechno neobvyklé musíme považovat za feyské. Kromě toho, toto se stalo v blízkosti Stephena...“

A pak už Mluw dveře minul a nic víc neuslyšel. Odolával touze ohlédnout se dozadu. Stephen. Stephen. To jméno mu připadalo známé, ale nebyl si jist, která z jeho osobností ho zná, ani proč.

Kráčel za audem úzkým zadním schodištěm vedoucím ke kapli. Dveře pod schody byly zavřené; aud na ně zaklepal, dveře se otevřely a aud vešel. Mluw rukou zarazil dveře, aby se nezavřely - s námahou ovládl odpor, který se ho zmocnil, když se prsty dotkl dřeva, a pak také vklouzl dovnitř.

Prostory za kaplí se používaly jako skladiště a převlékárny pro Starší, kteří doběhnou na poslední chvíli. Na zdech visela zvláštní roucha a rozličné meče různých stylů. Podlaha byla z ručně vyrobených dlaždic a znázorňovala rocana, korunujícího krále - hned' a červeně dlaždic dodávala místnosti trochu života.

Mluw si blahořečil, že šel s audem, protože lahvičky se svícenou vodou stály všude - některé byly v krabicích a jiné jen tak volně.

Aud stál uprostřed celého toho zmatku, s krabicí v náručí, udýchaný a rudý. „Kam to mám postavit, ctěný pane?“

Mluwovi se třásly ruce. V této místnosti stačí jeden jediný chybný krok. Stačí jednou náhodně zavadit o lahvičky a je po něm. „Dej je pod obětní stůl,“ nařídil mu. Doufal, že jeho hlas zní klidně a vyrovnaně. „A místo nich dej do krabice tyhle.“

Aud si zády otevřel dveře do kaple a Mluw chtěl jít za ním dovnitř, ale aud se na něj vesele usmál. „Já to zvládnou, ctěný pane. Nemusíš na mě dohlížet.“

„Nicméně,“ odtušil Mluw, „je to zodpovědný úkol. Rocan chce mít jistotu, že byl řádně proveden.“

V tu chvíli se nečekaně ozval aud, který jim předtím otevřel dveře. „Myslím, že rocan nebude mít nic proti tomu, když tam dolů odnesíme i ty ostatní. Myslím, že počítá s tím, že je dáme pod obětní stůl.“

Mluw se roztřásl strachy. „Ano, ale já jsem zodpovědný za tuto zvláštní krabici a chci mít jistotu, že je před mší na svém místě.“

Aud potřásl hlavou. „Tak dobrá,“ souhlasil. „Ale já bych nerad postupoval proti zaběhnutému zvyku jen kvůli dohledu nad úkolem, který bude tak jako tak proveden správně.“

Mluw už se málem zeptal „Proti jakému zaběhnutému zvyku?“, ale vzápětí mu posloužila Andrého paměť. U Starších se od dob, kdy se teoreticky stali zástupci boha, nepředpokládalo, že budou před půlnoční mší viděni.

Ale jednou už jejich pozornost vzbudil a kromě toho na tom závisel jeho život. „Budu to sledovat ode dveří,“ prohlásil, pozorně si přidržel sutanu, přitáhl si ji k sobě tak těsně, až mu to bránilo v chůzi, opatrně se sunul ke dveřím a když se k nim konečně dostal, strčil do nich ramenem a otevřel je.

Lavice už byly plné věřících. Mnozí měli hlavy sklopené a rozjímali, někteří měli ruce pozdvižené v modlitbě. Pár jich upřeně hledělo na meč visící od stropu. André míval půlnoční mši rád pro její prostotu. Mluw na ní upřímně oceňoval, že je krátká.

Aud se přikrčil za obětní stůl a začal vyndávat z krabice lahvičky svčené vody a vybírat lahvičky z police pod stolem. Mluw pozorně sledoval, jak ukládá staré lahvičky zpátky do krabice, a pak dveře zlehka zavřel.

Ostatní audové se na něj dívali, jako by se zbláznil. Usmál se na ně, a pak pokrčil rameny. „Žádná maličkost není zanedbatelná,“ prohlásil.

Ustoupil od dveří a opatrně, aby o nic nezavadil, zamířil do jednoho prázdného kouta. Třásl se po celém těle a nebyl schopen se ovládnout. Co když se cenzoři zmýlili? Co když smrt nesouvisí přímo se svčnou vodou, ale s obřadem spojeným s její výrobou? Co když vejde do kaple a ostrovní bůh ho srazí k zemi?

Hlouposti. Donutil se zhluboka nadechnout. Naprosté hlouposti. Kdyby ho chtěl ostrovní bůh srazit k zemi, tak by tak učinil, už když po ranních bohoslužbách zabil na ulici toho farníka, a pak zaútočil přímo ve Svatyni na Andrého. André se bránil a bůh by musel být hluchý, kdyby neslyšel Andrého prosby.

Promnul si rukou obličej. Musel si vzpomenout na všechno, co se naučil. Jak Esx, prastarý převtělovač, příliš starý, než aby dál provozoval své řemeslo, učil všechny mladíky vystříhat se pohlavního života, vyjma v těle hostitele, aby jejich jediné spojení bylo s obětí. Při této výuce, která začala, když bylo Mluwovi dvanáct a projevíly se u něj magické vlohy, je Esx učil, že kdyby byli bohové tak všemocní, jak jejich uctívatelé tvrdí, nebyl by na světě jediný Fey, protože kdykoli by Feyové vtrhli do země nějakého boha, srazil by je všemocný bůh k zemi.

Esx prožil čtyři velká tažení a přerod do pětadvaceti těl. To poslední si podržel, protože si na něj zvykl. Ve všech těchto zkušenostech čelil podobným okamžikům. Nikdy by o bozích takto nemluvil bezdůvodně.

Aud otevřel dveře a vstoupil zpátky do zadních prostor. Opět zápasil s těžkou krabicí. Černou kutnu měl propocenou a páchl potem. André by mu poděkoval za pomoc, ale Mluw se k tomu nějak nedokázal donutit a místo toho mu jen připomněl: „Nezapomeň dát tyhle někam stranou, aby se mohly nechat naplnit další novou vodou.“

„Ano, ctěný pane,“ zamumlal aud a Mluw měl pocit, že v jeho hlase zaslechl nevlídný tón.

Přišel k němu nějaký jiný aud a přinášel mu velký stříbrný meč. Mluwovi bušilo srdce jako splašené, ale přesto se donutil k úsměvu. Byl to starobylý meč a nikdy se nepoužil v boji. Podle jeho zdobeného jílce

byly vyrobeny malé meče, které nosili rocanisté na krku. Aud mu meč podával jílcem napřed.

„Je připraven?“ otázal se Mluw, vděčný, že jeho hlas zní klidně a vyrovnaně.

Aud zrudl. Ta otázka mu musela připadat neobvyklá. „Jako vždy, ctěný pane.“

Mluw se rychle natáhl pro jílec. Jestli má umřít, bude lepší, když zemře tady, v zadních prostorách, mezi veškerou tou svčcenou vodou, než před davem věřících v kapli. Méně svědků, menší možnost věrohodného potvrzení události.

Dotkl se jílce a neucítil nic, jen chladný, hladký kov. Do očí se mu draly slzy úlevy. Aud nelhal. Zbavil meč veškeré vody - v náboženském smyslu by byl poskvrněn - takže nyní mohl být na půlnoční mši požehnán na památku Rocova činu, který Roca vykonal předtím, než byl Přijat.

„Díky,“ pravil Mluw, a bylo to určeno rovným dílem jak jejich neexistujícímu bohu, tak mladému audovi, který mu meč podával. Pevně uchopil jílec a zhluboka se nadechl, aby si dodal odvahy. Během několika příštích okamžiků podstoupí největší zkoušku v tomto těle - a možná největší zkoušku ve svém životě.

Zasunul si meč za šerpu a ještě si šerpu utáhl, aby mu meč nevyklouzl. Pak otevřel dveře a vyšel na oltář. Dveře se za ním s lehkým klapnutím zavřely.

Hlavy se zvolna zvedaly a ruce klesaly. V kapli, která ráno vypadala studeně, nevlídně a rozlehle, bylo teď horko a byla přeplněná. Jak bylo Andrého zvykem, stál a čekal, až budou shromáždění lidé hotovi s rozjímáním a modlitbami.

Věděl, že někteří tam jsou už celé hodiny. Lidé měli ve zvyku si před pokusem o Přijetí vyčistit mysl a ducha rozhovorem s Nejsvětějším. Také věděl, že někteří z

nich doufají v opravdové Přijetí, ale k tomu nikdy nedošlo - rozhodně ne v historii církve.

Konečně na něj hledělo celé shromáždění. Tváře mu byly neznámé - nikoho z nich Miruts neznal - a zároveň podivně známé. Měl pocit, že před nimi stál ještě předchozího rána. Věděl, že obřad, který dnešní noci vede, je pro ně mnoha způsoby spojen s těmi, které vedl André dříve. Všichni Starší věděli, že shromáždění vyjadřují podporu svému Staršímu, a André byl oblíben pro svůj tichý, jemný hlas.

Mluwovi bušilo srdce. Je čas začít. Jestli se mu to podaří, nebude nikdo vědět, kým je. Nikdo neuhodne, že není tím, za koho se vydává.

Vytáhl meč, zvedl ho obloukem nad hlavu a levou rukou ho chytil za špičku. Přestože ho Andrého paměť varovala, že je čepel hladká, stejně ho to překvapilo.

„Jsou nepřátelé vnější,“, začal. Mluvil zřetelně, ale nekřičel.

„a vnitřní.“ odpovědělo shromáždění.

Navzdory strachu se musel skoro usmát. Nemají ani tušení.

„Jsme obklopeni záští...“,

„.. .chtivostí,“, ozvalo se shromáždění...

„...vílností,“,

„...krutostí,“,

„...a úpadkem.“ Na tomto místě se zhluboka nadechl, tak jako to vždycky dělával André. Tělo si to nepamatovalo, mysl ano. Překvapilo ho, jak je bohoslužba monotónní a bezduchá. Oběma rukama snesl meč dolů před sebe tak, aby byl plochou čepele proti shromáždění. „Rozhodli jsme se bojovat nikoli zbraněmi...“,

„...a úskoky,“, ozvalo se shromáždění...

„...ale vírou.“ Zvolna snesl meč ještě níž a položil ho na obětní stůl. Světlo, které sem dopadalo shora, se

zatřpytilo na drobných rytinách na čepeli. „Dnešní noci donese Nejsvětější naše strasti k Božímu uchu.“

Poslední věta nebyla citací ze Slova psaného a nepsaného, ale součástí obřadu, kterou k němu před staletími přidal dvacátý rocan. Mluw znovu zvedl ruce, tentokrát prázdné. Rukávy sutany mu sklouzly a odhalily nahé paže. Shromáždění napodobilo jeho postoj.

„Když Roca žádal, aby ho Bůh vyslyšel, prosil o ochranu pro svůj lid. Jeho lid však byl nadále sužován nepřáteli a to znamenalo, že je Bůh nevyslyšel. Roca dovedl nepřátele na nejsvětější místo a tam žádal Boha, aby je srazil k zemi. Když tak Bůh neučinil, napadlo Roca, že je zničí sám, ale pomyslel si: »Znamenalo by to, že si myslím, že jsem lepší než Bůh? Protože není-li to ochoten učinit Bůh, musí mít ve své moudrosti nějaký důvod. A já jsem jen ubohé stvoření, nikoli tvůrce sám. Já nevidím dál než za hranice tohoto ostrova. Nikdy jsem neviděl ani to, co je za vodou. Já nevidím Boha na jeho svatém místě. Já nevidím d'ábly. Jsem prostý tvor, který nemá právo činit rozhodnutí za Boha.«,

Jak obřad vyžadoval, spustil Mluw paže a ukázal na meč.

„A tak Roca nařídil svým lidem, aby se mu postavili po bok, s meči tasenými, ale aby je nepoužili. A když k němu na svatém místě přišli nepřátelé, přivítal je a požádal je, aby vyčkali, než si vyčistí meč. Pak vzal vodu, kterou mu zanechali padlí přátelé, a vyčistil čepel.“

Mluw se natáhl k polici pod obětním stolem. Ruce se mu třásly. Ze dveří za ním se vynořili danité a seřadili se kolem něj. Bral jednu lahvičku za druhou a podával je danitům, aniž se na ně podíval. Když všichni svírali své lahvičky, vydali se mezi lavice - první danité kráčeli

až k nejvzdálenějším lavicím vzadu a tam vyčkávali, jednou rukou drželi lahvičky zespoda, druhou za hrdlo.

Shromáždění se na ně nedívalo, věřící využili tento okamžik ke vznesení posledních tichých proseb a modliteb k Božímu uchu. Paže pomalu klesaly a hlavy zůstaly sklopené, dokud Mluw znovu nepromluvil.

Vyčkal, až budou danité na svých místech v uličkách, pak vzal poslední lahvičku a postavil ji vedle meče. Ze strachu cítil bolestivý tlak na hrudi. Z druhé police vyňal malý šátek. Hrdlo se mu svíralo a Mluw si tiše odkašlal, než pokračoval.

„Když si vyčistil čepel, pravil Roca svým lidem.“ Slyšel, jak se mu hlas chvěje. Další citát ze Slova psaného a nepsaného ho děsil víc než všechny ostatní části bohoslužby. „Pravil: »Bez vody člověk zemře. Lidské tělo tvoří voda. Jeho krev je voda. Dítě se rodí v proudu vody. Voda nás udržuje čisté. Udržuje nás zdravé. Udržuje nás naživu. Právě když jsme ve vodě, jsme nejbližší Bohu.« Ale jeho lidé pravili...”

„»Svatý muži, když člověk zůstane ve vodě příliš dlouho, zemře,«“ proneslo shromáždění a danité naučenou odpověď.

„A Roca se na ně s nesmírným soucitem zadíval. »Člověk umírá jen tehdy, není-li natolik čistý, aby mohl usednout u Božích nohou.«“ Pak zvedl Mluw lahvičku a vytáhl zátku. Ucítil slabý nahořklý pach a do krku mu stoupl chuchvalec žluči. Donutil se jednou, dvakrát polknout, aby se nepozvracel. Zmáhal ho děs a třásl se po celém těle. „»Dotýkáte-li se vody,« pravil jim Roca, »dotýkáte se samé Boží podstaty.«“

Nalil vodu z lahvičky na šátek. Chvilíčku trvalo, než voda prosákla skrz, ale když mu pronikla k dlani, bezděčně zaúpěl. Zdálo se však, že si toho nikdo jiný nevšiml. Danité se ujali své role - rozdávali lahvičky do

lavic a jeden věřící za druhým si ulil pár kapek na svůj šátek.

Mluw je chvíli fascinovaně sledoval a přemítal, jestli ho může pouhá vůně opravdové svěcené vody zasáhnout a rozložit zevnitř. Ale ruku měl v pořádku a ten odporný pach z ní necítil. S úlevou vydechl - ani si neuvědomil, že zadržuje dech - a jak vydechl, naplnilo ho radostné vzrušení.

Opatrně přiložil šátek k čepeli. Toto musel provést stejně dobře. Třít meč tam a zpět se považovalo za přivolávání smůly. Dřívější rocanové věřili, že to uvolňuje z čepele demony, kteří způsobí, že čepel může být užita jako zbraň. A to nechtěl. Co kdyby měli pravdu? Co když bylo v čepeli skryto něco, co je stejně smrtonosné jako svěcená voda?

Přejížděl po stříbře jedním směrem, shora dolů, od jílice k hrotu, dokud se celá čepel vlhce neleskla. Pak vyňal ze spodní police další šátek a vodu setřel, ale úplně ji nevysušil. Potom meč otočil a celý postup znovu zopakoval.

Kaple se naplnila tichým šumem: lidé žádali od Nejsvětějšího požehnání. Pro případ, že by byli Přijati, chtěli jít se slovy modlitby na rtech. Mluwovi se chtělo smát nad vážností, s jakou všichni celý ten nesmysl brali, ale André tomu bezvýhradně věřil, dost z jeho víry pronikalo do vzpomínek, a ty v Mluwovi vyvolávaly pocit, že propadá kacírství už jen pouhými myšlenkami.

Shromáždění končilo a danité se vraceli zpátky na svá místa, kde vyčkají konce bohoslužby a potom posbírají prázdné lahvičky. Mluw uchopil meč za jílec a nacvičeným pohybem ho zvedl tak lehce, že ho nestálo sebemenší námahu držet ho v příslušné poloze. Ale v tu chvíli se mu částečně vrátil předchozí strach: špičku

meče si tiskl k plochému břichu; tím činem měl naznačit Rocovo Přijetí.

„Nevpustíme sem žádné nepřátele,“ pravil v souladu s bohoslužbou. Slova mu zněla hluše a v krku měl sucho. „Roca nás ochrání před vším, co by nám hrozilo. Nezemřeme mečem. Naopak, mečem ožijeme.“

Pustil meč, meč zařinčel na stole a srazil lahvičku. Zbylá voda vystříkla a skropila stůl i předložku. Mluw musel sebrat veškerou svou vládu, aby neuskočil.

„Jděte,“ pravil, „a pamatujte, jaký dar vám Roca dal.“

„Jdeme s díky,“ odvětilo shromáždění.

Mluw zvedl maličký meč, který měl zavěšený na krku, a přiložil si ho k čelu. Pak rozepjal paže a poklonil se meči visícímu ze stropu. Shromáždění věřící vstávali, opakovali jeho gesto a beze slova kapli opouštěli.

Obrátil se k zadním dveřím a zjistil, že není schopen udělat jediný krok. Třásl se tak strašlivě, že měl strach, aby nějakou nešťastnou náhodou nezavadil o lahvičky pravé svěcené vody a nezvrhl je na sebe. Stál u obětního stolu, přemýšlel o slovech, která právě pronesl, a přemítal, jestli jsou pravdivá. Jejich dávný vůdce jim dal zbraň proti nepřátelům. Svěcená voda - jed - jim všem skutečně poskytla během posledního roku ochranu.

Ale dál už je chránit nebude. Do jejich hnízda pronikla zmije. Na jejich nejsvětější místo pronikl nepřítel a přežil.

Sklonil hlavu a v duchu pronášel slova díky čemukoli, co ho na tomto místě ochránilo: Mystériím, Mocnostem či ostrovnímu bohu.

Rocan seděl sám v přijímací komnatě, hlavu v dlaních. Poprvé za všechna ta léta strávená ve Svatyni zmeškal půlnoční mši. Ale bylo mu to jedno. Celý se třásl. Bylo toho na něj už moc. Byl starý. Copak to Boha nezajímá? Copak by člověk neměl mít ve stáří klid?

Rocan ne, a on to věděl. Sloužil na ostrově na místě Rocy, jeho povinností bylo chránit svůj lid před nepřítelem, a on tuto povinnost neplnil.

Nepočítalo se s tím, že by nepřítel mohl někdy proniknout dovnitř, a přesto byl mladý Nicholas náchylný uvěřit, že se nějak dostali do Svatyně a možná dokonce i opanovali nějakého auda.

Nebo, nedej bože, nějakého Staršího.

Rocan zvedl hlavu z dlaní a povzdechl si. Komnatu jasně osvětlovaly hořící pochodně a v jejich teplém světle působily dřevořezby příjemně. Ale rocان se třásl vnitřním chladem. Co když je sám jedním z těch opanovaných, a ani o tom neví?

Ale on by to věděl. Nemohl by se dotknout svěcené vody. Mladý Nicholas říkal, že jeho mečmistr, zasažen svěcenou vodou, zemřel.

Rocan vstal. Nohy ho bolely a při každém pohybu ho loupalo v kolenou. Je už tak starý. Proč na ně jen Bůh seslal toto neštěstí předtím, než nastoupil mladší rocان? Jenže když už by Bůh čekal, na koho by vsadil? Na Matthiase? Na Andrého? Nebo vůbec na nikoho?

V držácích vysoko na stěnách hořely pochodně. Nikdo se neobtěžoval rozsvítit lustr. Na zdech byl vyobrazen první rocان za své vlády, jak obrací zem na víru a podmaňuje si svého bratra krále. Všechny židle, až na ty dvě, na kterých seděli s Nicholasem, byly srovnané u zdi.

Toho dne, kdy se ve Svatyni objevily kosti a krev, zmizeli z paláce dva muži. Tito dva muži se od feyského vpádu chovali podivně. Oba někdo viděl uklízet na místě, kde se vyskytovali nejčastěji, krev a kosti. Oba muži mluvili s kočkou.

Rocan vyhoví Nicholasově žádosti a nařídí, aby kdokoli, kdo ve Svatyni uvidí kočkuji okamžitě zabil. Kuchaři budou muset přestat krmit své miláčky a rocan pravděpodobně rozšíří nařízení i na psy. Nemá smysl mít tady jakékoli němé zvíře, které by mohlo svaté místo ohrožit.

Pak pomaže všechny své lidi svěcenou vodou. Předtím ještě dohlédne na Matthiase, jak vyrábí směs, aby měl jistotu, že ani on není ovládán nějakým Feyem a nenalije do lahviček čistou vodu. A osobně bude vyžadovat hlášení o jakémkoli podivném chování. Kdokoli, kdo mu bude nahlášen více než jednou, bude znovu prověřen svěcenou vodou. A znovu.

Rocan se svezl na židli. Měl pocit, že má tělo dvakrát těžší než ráno, když vstával. Nebylo to jen vyčerpáním, ale hlavně rozčarováním. Považoval Svatyni za pevnost, a teď do ní Feyové pronikli. Vnitřní nepřátelé.

„»Nepřátelé jsou vnitřní a vnější,«“ zašeptal zestručněnou citací Slova. „»My jsme rozhodnuti s nimi bojovat... vírou.«“

Zvedl meč a přiložil si ho k čelu. Na kůži ucítil chladný droboučký stříbrný filigrán. „Jestli jsem kdy potřeboval tvou radu, Nejsvětější, tak je to teď.“

Vyčkával, ale žádný tichý vnitřní hlas k němu nepřicházel. Zavřel oči. Roca přivedl své nepřátele na nejsvětější místo, ale nezabil je. Místo toho jim nabídl sám sebe jako oběť, aby mohl jeho národ žít. A když tak učinil, stal se Bohem vyvoleným.

Ale on netoužil stát se Bohem vyvoleným. Rocan zvedl hlavu. A tady dělali všichni rocanové chybu. Roca přece toužil jen chránit svůj lid, nic víc.

To nebyly jeho myšlenky, zdálo se mu, že slyší nějaký hlas, který mu je šeptá do ucha. Nehýbal se. Byl tohle ten tichý, vnitřní hlas? Tuhle jistotu po desetiletí postrádal.

A teď sedí tady a ptá se ho.

Ptá se hlasu. A možná ani nezáleží na tom, odkud ten hlas přichází. To, co říká, je pravda. Roca nikde, v celém svém učení, nežádá stát se Bohem vyvoleným. Boží láska je něco, co Bůh poskytuje odměnou za nezištnost, se kterou Roca jednal.

Nicméně i kdyby teď rocan jednal nezištně, vypadalo by to, že se snaží ucházet o přízeň. Musí prověřit své srdce a zjistit, zda je čisté. Musí ho očistit od ctižádostivé touhy stát se vyvoleným, a ponechat si jen touhu jednat správně. Chránit svůj lid s co nejmenším krveprolitím tak, jak učinil Roca.

Dokud to jen půjde.

Ale Slovo neříkalo nic o tom, zda Roca před Přijetím učinil správně. Nikdo nevěděl, co ho přimělo přivést vojáky Nepřítele na toto svaté místo. Nezdar? Neúspěch ve snaze udělat něco dřív? Moudrost a předvídavost? Těžko říct.

Rocan si povzdechl a nechal meč sklouznout zpátky na hruď. Kdyby tak jen věděl dřív, že Starší, který měl na starosti uchovávání ústní tradice, ji naopak potlačoval. Co to bylo za rocana, který si to vymyslel a věřil, že je to pro dobro věřících? Odpověď na tuto otázku byla navždy ztracena, nicméně rocan se domníval, že ji zná. V době mezi posledními dvacátými a prvními třicátými rocany došlo k řadě politických pletich a úkladných vražd. Tehdejší rocan měl stejnou moc jako král, možná i větší, protože toto postavení

nebylo dědičné a většina Starších věřila, že tohoto postavení dosáhne, byť se tak nakonec nestalo. Možná, že právě v těchto dnech bylo Staršímu zodpovědnému za ústní tradici řečeno, aby ji držel v tichosti a neposkytoval tak žádné oblasti ani jednotlivci zvláštní moc.

Sevřel si bolavá kolena. On to teď změnil. Sešel se se Starším Eirmanem a zdůraznil mu, že má od jednotlivých audů a danitů sebrat pověsti a příběhy o Rocovi a zaznamenat je. Příběhy nemusí být pravdivé, ale mohly by vrhnout trochu světla na chybějící úsek dějin.

Mohly pomoci budoucímu - nebo současnému - rocanovi.

Zavřel oči. Starosti na něj doléhaly tak těžce, až se obával, že bude muset někoho zavolat už jenom kvůli tomu, aby mu pomohl vstát ze židle. Právě se opřel o postranice a začal se namáhavě zvedat, když tu se dveře do přijímací komnaty prudce rozletěly.

Před rocanem se ukláněl Starší Reece. Byl poměrně mladý a měl na sobě danitskou sutanu, kterou nosíval na půlnoční mši v těch případech, kdy ji přímo nesloužil. Byl tak hubený, až to hraničilo s vychrtlostí. Lysou hlavu měl nepokrytou. Teď stál před rocanem a neklidně si přejížděl jazykem po rtech.

„Odpusť, Ctihodnosti,“ ozval se, „ale usoudil jsem, že v přijímací komnatě tě mohu vyrušit.“

Rocan si povzdechl. Právě se chtěl odebrat do své soukromé komnaty. Ale to může ještě chvíli počkat. Možná, že až Reece skončí, mohl by mu pomoci vstát.

„Copak máš na srdci, Reece?“ otázal se ho.

Reece pokývl hlavou a polkl - bezděčné trhavé pohyby, které v rocanovi vyvolaly touhu říci mu, že by se měl naučit sebeúctě. Ale Reece byl vždycky bázlivý.

U Starších se však předpokládalo, že budou rozdílných povah, a nikdo jiný tento povahový rys neměl.

„Říkal jsi, Ctihodnosti, abychom ti nahlásili cokoli, co se bude vymykat běžnému chodu,“ začal Reece. „Myslím, že bys možná rád slyšel o mši, už proto, že ses jí nezúčastnil.“

Rocan si povzdechl. Bázlivost pro něj byla často tvrdou zkouškou. „Já ten obřad znám a možná i vím, kdo tam byl, neboť mši sloužil André. Co se stalo? Zadrhával snad?“

„To ne, Ctihodnosti. Jeho přednes byl vcelku procítěný.“ Reece vzhlédl. „Kdybychom tak všichni byli schopni dosáhnout při obřadu takového stupně procítěnosti.“

Nebo v životě. Rocana bolely nohy čím dál víc. Toužil vstát. „Říkal jsi, že něco nebylo v pořádku.“

„Ano, Ctihodnosti.“ Reece si popotáhl šerpu, a pak se na kratičký okamžik zadíval rocanovi zpřímá do očí. „Nevím, jestli si vzpomínáš, jak jsem za tebou před léty přišel poprvé?“

„Co to má s čímkoli společného, Reece?“ zavrčel rocan. Nebyl si schopen vybavit jejich první setkání a ani po tom netoužil.

„Dobrá, Ctihodnosti, jestli si na to nevzpomínáš, musím ti osvěžit paměť. Je to důležité.“ Reece se choval mimořádně přímočaře.

Rocan si znovu povzdechl a pokusil se si vzpomenout. „Vzpomínám si, že se to týkalo obřadů.“

„Ano, Ctihodnosti. Já jsem se tehdy popálil svčcenou vodou, jestli si vzpomínáš. Naskákaly mi na kůži puchýře. Říkal jsi, abych si s tím nedělal starosti, že dokud budu věřit, budu do božích služeb vítán.“

Rocan se na židli prudce napřímil a rázem zapomněl na veškerou únavu. Teď si vzpomínal. A vzpomínal si, že Reece nebyl jediný, kdo měl v minulosti potíže se

svěcenou vodou. Celá farnost kolem Krvavých útesů hlásila po půlnoční mši výrazky.

„Už si vzpomínám,“ prohlásil. „Ale myslel jsem si, že jsme ti dali povolení nosit rukavice.“

„Ano, Ctihodnosti. Ale tu a tam mi ukápně kapka na holou kůži a vždycky mi hned naskočí puchýře. Naposledy to bylo tak zlé, že Starší Vaughn poslal pro doktora.“

To se rocanovi nedoneslo. „Cože bylo zlé?“

„Puchýře mi naskákaly po celé paži a já jsem měl takové bolesti, že jsem to nemohl vydržet. Doktor mi na to dal hojivou mast a ruka se mi zahojila.“

Rocan přikývl. Podivné. Povolil nosit rukavice celému shromáždění kolem Krvavých útesů. Přemítal, jestli se příznaky zhoršily. Bezesporu by se mu doneslo, kdyby se tak stalo.

„A copak tě tíží dnes?“ zeptal se ho. Chudák Reece. Rocan by o něm jako u budoucím rocanovi nikdy ani neuvažoval. Shromáždění by zestárla a vymřelo, než by Reece učinil své první rozhodnutí.

„Vylil jsem si na levou ruku polovinu lahvičky, Ctihodnosti.“ Reece si vyhrnul rukáv a natáhl ruku. Světlá kůže byla pokryta pihami a porostlá krátkými světlými chlupy. „Ale nic se mi nestalo.“

Rocan mu přejel dlaní po ruce. Kůže byla hladká. „A neukážou se později?“

„Vždycky naskáčí ještě před koncem mše, Ctihodnosti. Naposledy naskákaly tak rychle, až jsem si myslel, že mi celou ruku zachvátily plameny.“

Rocan mu stiskl loket. „Pomoz mi vstát.“ Reece ho popadl za ruku a vytáhl ho na nohy. Rocan vstal. Srdce mu bušilo. To bylo přesně to, před čím ho mladý Nicholas varoval. „Jsi si jist, že v lahvičkách byla svěcená voda?“

„Nějaký danita ji rozdával na bohoslužbě, Ctihodnosti. André bral lahvičky zpod obětního stolu. Před bohoslužbou ty lahvičky nějaký aud vyměnil. Ujišťuji tě, že to bylo podle tvých pokynů. Mluvili jsme o tom, že všechna voda musí být vyměněna.“

„Ano, to je pravda,“ souhlasil rocan. Pustil se Reeceho ruky. Dlaně měl zpocené. Tu svěcenou vodu udělal jaksepatří. Ale to by znamenalo, že Matthias ne. A právě Matthias objevil jednu z těch kaluží krve. Stejně jako chybějící lidé v paláci.

„Pomoz mi do mé komnaty,“ požádal rocan.

„Ano, Ctihodnosti.“ Reece ho objal kolem pasu, aby ho podepřel, a rocan na něm spočinul celou svou vahou. Duchem už byl úplně jinde. Připraví novou lahvičku svěcené vody. A pak probudí Matthiase.

Vyřídí si to mezi sebou jednou provždy.

Mlha, kterou stvořili počasové, zahalila celé stínozemí vlhkým příkrovem. Ve vzduchu se srážely kapky vody a nezvykle se ochladilo. Tajemná země nebyl pod šedí vůbec vidět a klouzala jako právě položená mramorová podlaha. Diamanta jednou uklouzla a málem upustila pochodeň, kterou si vzala s sebou. Potom už kráčela co nejopatrněji. Doufala, že otec brzy nařídí počasům, aby se svými pokusy přestali.

Divná magie, tohle stínozemí. Normálně mohli počasové klidně tvořit déšť, aniž by je to stálo moc námahy. Ale něco ve stínozemí samotném tomu bránilo, stejně jako bránilo slunečnímu svitu, o který se pokoušeli před pár dny.

Konečně našla to, co hledala. Domestikové podle Rugarova nařízení narychlo zbudovali boudu pro vězně. Byla malá a mezi ledabyly sesazenými prkny zely škvíry. Doufala, že jsou vězni spoutáni nebo očarováni, protože muži Adrianovy síly by nedalo velkou práci prolomit se skrz tak vetchou stavbu ven.

Otevřela dveře a poblahopřála si, že si nezapomněla vzít pochodeň. V takové tmě by viděli snad jen ohňoví domestikové. Zasunula pochodeň do držáku umístěného vysoko na zdi - skoro až moc vysoko; doufala, že tu nouzovou stavbu nepodpálí. Vězni seděli na podlaze, schoulení k sobě, a ve světle tupě mžourali. V těsné místnosti se vznášel pach nemytých těl a lidských výkalů. Nikdo se nepostaral ani o jejich nejzákladnější potřeby.

„Jedli jste něco?“ zeptala se nyesky.

Starší muž, Ort, drsně zachrčel a odvrátil obličej.

„Jak - jíst?“ zeptal se chlapec. „Když žádná - ústa, aha, jisak? Jisak?“

„Jazyk,“ opravila ho. Jeho neznalost nyeštiny ji rozčilovala. „Ale on jazyk má. Jen ho nemůže používat, dokud mu to nedovolíme. Přirozeně bychom mu ho mohli odebrat natrvalo, kdyby chtěl.“ A sladce se usmála na Ortova záda.

Adrian se opíral o zeď a jen se na ni mlčky díval. Vlasy se mu lepily na čelo. Nohama se opíral o Orta. Očividně si také všiml, jak jsou tu stěny chatrné, a snažil se prkna odsunout.

Pomalů ho přejela pohledem tak, aby si jejího zkoumavého pohledu nemohl nevšimnout. „A co jsi zamýšlel dělat poté, co se z téhle boudy dostaneš ven? Postavit se k tomu, co budeš považovat za východ, a požádat nějakého kolemjdoucího, aby ti otevřel?“

„Něco bych už vymyslel,“ odpověděl.

Diamanta se opřela o zárubeň - alespoň částečně tak mohla uniknout tomu smradu. Dveře nezavřela. Čtyři naráz už by se do té boudy snad ani nevešli. „Uvažoval jsi o mé nabídce?“

„Zacházíte s námi jako se zvířaty,“ prohlásil, jako by ji neslyšel. „Nikdo by neměl být takhle vězněn. Od včerejška jsme nedostali vodu.“

„Aspoň je tu můj chcanek, ne?“ odsekla a zastrčila si palce za pás od kalhot. „Vidím, že náš přítel Ort se chová stejně neomaleně jako vždy. Šéf našich cenzorů kouzel žádal o vydání vězňů, aby je mohl použít ke svým pokusům, Orte. Domnívám se, že by ses rád nabídl jako dobrovolník.“

Muž se nepohnul. Tvář měl stále odvrácenou.

„Ne,“ vyhrkl chlapec. „Prosím. On - ach - myslí ne.“

„Je dospělý a svéprávný,“ odvětila Diamanta. „Víš, co dělá. Jedna věc, chlapče, kterou se musíš o životě naučit, je, že nikoho nemůžeš ochránit před ním samotným.“

„Ty jsi mi nějak stará a moudrá,“ poznamenal Adrian.

Chvíli se na něj upřeně dívala. Neuhnul pohledem. Zdálo se, že ho noci špatného zacházení a bez jídla nezlomily, ale naopak posílily. „Neodpověděl jsi mi na mou otázku.“

„Musíš od nás něco opravdu zoufale potřebovat, když jsi ochotná se mnou vůbec mluvit,“ odtušil.

Povzdechla si, jako by ji ten rozhovor hluboce obtěžoval.

„Nejsem nijak zoufalá. Tys mne jen onoho dne hluboce zaujal. Vidím však, že jsem se v tobě zmýlila. Dám Caseovi na vědomí, že si tě může vzít. Je mi líto, Luke. Caseo není zrovna proslulý nějakou laskavostí.“

„*Papá!*“ vyhrkl chlapec ostrovsky. Bylo to jedno z mála slov, které znala.

„Nicméně mu neřeknu, že jste pokrevně spříznění. To je to jediné, co pro vás mohu udělat.“ Dala si dobrý pozor, aby byl úsměv, kterým je obdařila, patřičně mrazivý. Pak vyklouzla z boudy a zavřela dveře.

Když zástrčka zapadla, uslyšela znovu chlapce vykřiknout a vzápětí na něj zařval Adrian: „Počkej!“

Chvíli váhala. Jestli teď otevře dveře, dokáže to na ně zahrát správně? Pravděpodobně na tom ani nesejde. Ten muž si s ní zřejmě bude pohrávat, neskloní se před jejími okamžitými nápady, nicméně ani neohrozí svého syna.

Znovu otevřela dveře a pochodní si posvítila dovnitř. Adrian si uložil spoutané nohy tak, aby se nedotýkal Orta. „Budu s tebou mluvit,“ sdělil jí. „Ale nejdříve chci vidět Luka na svobodě.“

„Dobrý pokus,“ zhodnotila to Diamanta. „Ale já jsem žena, která drží slovo. Pustím tvého syna na svobodu, když se mnou budeš mluvit a sdělíš mi něco, co pro mne bude mít cenu jeho života.“

Ort znovu zachrčel a zavrtěl hlavou. Adrian si ho nevšímal. „Co bys považovala za natolik cenné? Už jsem ti řekl, že tajemství svěcené vody neznám.“

„Myslela jsem si, že by ti správné zacházení mohlo paměť osvěžit.“

„Nemůžu si vzpomenou na něco, co nevím.“

„Pak nemáš co nabídnout,“ prohlásila. „Než tvého syna pustím na svobodu, poslechnu si, jestli mi máš co říci.“

Ort zachrčel ještě hlasitěji, obrátil se k Diamante a třikrát na ni důrazně zavrtěl hlavou. Usmála se na něj. „Ty s tím nemáš nic společného,“ sdělila mu. „Pokus se to ovlivnit ještě jednou a v tu ránu tě předhodím Caseovi.“

Adrian se na ni upřeně díval. V obličeji byl vyzáblejší než předchozího dne a pod očima měl hluboké vrásky. To rozhodování na něj těžce doléhalo. Ort s Lukem ho pozorně sledovali.

„Já - ah - mohu mluvit s ním - ah - ostrovsky?“ zeptal se Luke.

„Ne,“ odvětila Diamanta. „Chci slyšet všechno, co si řeknete.“

„Prosím, paní. Mluvím nyesky ne dobře.“

Málem podlehla. Ale nemohla věřit chlapci o nic víc než dospělým. „Ne,“ trvala na svém.

Chlapec zamrkal, aby zahnal slzy. „Papá, prosím. Ne. Já - ah -já zůstávám. S tebou.“

„Jsi ještě dítě,“ odvětil Adrian. „A tady tě nic dobrého nečeká.“

„Papá, prosím. Prosím.“

Ort je napjatě pozoroval. Pak vzhlédl a podíval se na Diamantu. V očích mu hníždila zuřivost, hmatatelná jako facka. Diamanta mu upřený pohled oplácela, odmítala se nechat porazit.

„No dobrá,“ ozval se Adrian. „Budu s tebou jednat. Podle tvých podmínek. S jednou změnou. Než můj syn odejde, promluví si s ním naším jazykem. Jestli chceš, může při tom být někdo, kdo umí dobře ostrovsky, to je mi jedno. Ale chci, aby byl schopen se mnou mluvit.“

To byla pochopitelná žádost a dalo se jí vyhovět, zejména když je bude někdo poslouchat. „Ujednáno,“ souhlasila. „Ale musíš si uvědomit, že tvůj syn možná neodejde. Tvé informace musí mít cenu jeho života.“

Adrian polkl. „To já vím.“

Ort odvrátil hlavu a opřel se čelem o stěnu. Diamanta si přidřepala k Lukovi. „Luke,“ oslovila ho, „slibuji ti, že tvého otce vyslechnu pozorně a rozhodnu se spravedlivě. Víím, že si Ort myslí, že ho vyslechnu, a pak svůj slib nedodržím. Ale to já neudělám. A ty také ne. Chci, abys pochopil jedno: když tě tvůj otec a já dostaneme na svobodu, budeš muset uznat, že Feyové jednají čestně. Budeš to muset říct. Je to jasné?“

Chlapec se podíval na svého otce. Adrian krátce přikývl. Pak váhavě přikývl i Luke.

„Věřím, že mu všechno, čemu nerozuměl, vysvětlíš,“ obrátila se Diamanta na Adriana.

„Když mi dáš možnost,“ odpověděl.

„To záleží na tom, co mi řekneš.“ Diamanta se k němu sklonila a rozvázala mu nohy. Nebylo jí moc jasné, kam ho vlastně odvede. Nechtěla ho znovu brát do svého srubu, rozhodně ne po Caseově návštěvě.

Vytřepal si nohy, jako by z nich vyklepával bolest. Vzala ho pod ramenem a pomohla mu vstát.

„Já se vrátím, Luku,“ řekl. „Hlídej Orta, ať si nepřivodí další neštěstí.“

„Ano, papá.“ Diamantě se sevřelo srdce, když viděla Lukův vyděšený výraz. Ještě nikdy neviděla lidi tak neznalé války. V Galinasu válčil každý s každým.

Dějiny všech zemí, od Nye po Alarro, byly dějinami válek.

Pomohla Adrianovi ze dveří a snažila se nedávat mu najevo, jak smrdí. Nakonec se rozhodla vzít ho k domestikům a počkat, až ho někdo umyje.

Zavřela dveře a zajistila je. Pak odvedla Adriana do domicilu. Kráčel se sklopenou hlavou, jako by nemohl uvěřit svým očím, když viděl, po čem jde. Ale neříkal nic. Diamanta s ním vyšla po schodech nahoru a zaklepala na dveře. Nechtělo se jí táhnout ho takhle špinavého do nemocničního křídla.

Dveře jim otevřela domestička Menda. Vypadala stejně vyčerpaně jako Adrian. Byla drobná a nepřírozně bledá, protože se už dlouho nedostala na slunce. Prsty měla zkroucené a dlaně ztvrdlé prací. Přestože to byla jen průměrně nadaná domestička, patřila k Diamantiným nejoblíbenějším, protože tvrdě pracovala.

„Mám s sebou vězně, chci ho nechat umýt a chci, abyste ho dali do nějaké prázdné místnosti,“ sdělila jí Diamanta.

„Žádné volné místnosti nemáme,“ namítla Menda.

„Ale já myslím, že máte,“ odtušila Diamanta. „Než ho umyješ - aniž bys ho rozvazovala - tak já se mezitím postarám o místnost.“

Menda přikývla, vzala Adriana za loket a odvedla ho do postranní části domu. Diamanta za nimi chvíli hleděla, aby se ujistila, že je všechno, jak má být, a pak šla dovnitř.

Sedm vojáků v postelích už vypadalo lépe. Jeden dokonce už seděl, podepřen polštáři. Léčitelům to určitě dalo pořádně zabrat. Museli vyslat do lesa skupinu Feyů nasbírat byliny a přitom doufat, že na ostrově budou přesně ty, které potřebují. Očividně byly.

Diamanta na ně kývla a zvolna procházela úzkou chodbičkou. Došla k první místnosti a otevřela ji. Byla malá, jak předpokládala, a plná tkalců. Všude byla roztahaná příze a tkalcovské stavy cvakaly a klapaly. Tkalcí se na ni vyčkávavě zadívali.

„Potřebuji tuto místnost,“ oznámila jim. „Je mi líto.“

Všichni naráz přikývli, jako by pro ně bylo běžné, že je někdo odněkud vyhazuje. Nicméně se neměli k odchodu.

„Pokud vaše magie vyžaduje, aby se vašich věcí nedotkl nikdo jiný kromě vás, vezměte si je s sebou,“ dodala. „Obávám se, že budu tuto místnost potřebovat hned.“

Pak vyšla z místnosti a zavřela za sebou dveře, aby jim ponechala soukromí na dokončení zaklínadel a úklid. Z ošetřovny se k ní doneslo čísi sténání a Diamanta se nad tím zvukem otřásla. Možná, že udělala chybu, když slíbila synovi toho muže svobodu. Tihle ostrované byli přes všechnu svou prostotu schopní napáchat Feyům značné škody, čímž se nemohl pochlubit žádný jiný národ.

Dveře za ní se otevřely a tkalcí vycházeli ven. Většina si sebou nesla vřetena. Odcházel po chodbě tak samozřejmě, jako by mířili na nějaké předem určené místo, kde si zřídí novou dílnu. Počkala, až budou pryč, a pak vešla do místnosti.

Podlaha byla poseta chumáčky vlny a ve vzduchu se vznášely stopy magie. Milovala domácí magii. Byla tak přirozená, tak hřejivá. Vzduch plný magie jiskřil, protože tato magie se vždycky používala k nějakému zlepšení, nikoli k ovládnutí něčeho. Kdyby měla začít znovu, naučila by se místo bojového umění umění domestiků. Jenže jí to stejně nepříslušelo. Byla vizionářka a vizionáři patřili do armády nebo do vlády.

Jen pár zvlášť vybraných se stalo šamany a k tomu ona - už jako malé dítě - neměla dostatek citu.

V místnosti zůstaly jen dvě židle, stojící vedle sebe, jako by čekaly na dva lidi, kteří spolu povedou rozhovor. Něco v domácí magii umožňovalo domestikům takové věci rozpoznat - připravit správné šaty a správné jídlo anebo patřičně připravit prostory. To bylo nadání, které jim záviděla nade vše. Dokonce ani schopnost vidět možnou budoucnost jí neumožňovala vycítit tak dobře potřeby jiných.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Diamanta se otočila právě v okamžiku, kdy se dveře otevřely. Stála v nich Menda a za loket držela Adriana. Šaty měl čisté a vypadalo to, že je proti své vůli odpočatý. A hlavně zmizel ten strašlivý smrad.

„Díky, Mendo,“ řekla Diamanta tiše. „Ani nemohu vyjádřit, jak moc jsem ti vděčná.“

Menda přikývla, maličko se začervenala a pustila Adriana. Ruce měl ještě svázané.

„Pojď dál a posad' se ke mně,“ řekla mu Diamanta.

Popošel dopředu - vzpřímený, sebejistý. Menda se dívala, jak kráčí přes místnost, jako by i ji okouzлил. Pak si všimla, jak se na ni Diamanta dívá, usmála se, vycouvala z místnosti a tiše za sebou zavřela dveře.

Adrian došel k židli a posadil se. Diamanta se posadila proti němu. Seděli tak blízko u sebe, že skoro dotýkali koleny. „Takže,“ začala Diamanta bez okolků. Nehodlala ztrácet čas. „Co mi můžeš nabídnout?“

Ztěžka polkl, až mu poskočil ohryzek. Cítila, jak je nervózní, ale pohled se mu ani na okamžik nezachvěl.

„Sebe,“ odpověděl.

„Tebe už mám,“ namítla. „Chci něco stejně cenného, jako je život tvého chlapce. Cenného jako jeho budoucnost. A varuji tě, Adriane. Nezahrávej si se mnou.“

„Já si s tebou nezahrávám,“ odpověděl. „Máš mé tělo a přinejlepším ho můžeš nabídnout svým ďáblům na pokusy. Ale nemáš - a nebudeš mít - mou duši.“

Usmála se. „Podceňuješ nás. Jen to, že se k tobě chováme laskavě, ještě neznamená, že si nemůžeme vzít všechno, co potřebujeme.“

„Kdybyste mohli,“ namítl, „nevzali byste mě za slovo ohledně svěcené vody. Udělali byste všechno, co umíte, abyste ze mě to tajemství dostali.“

„Myslím, že jsi říkal, že o tom nic nevíš.“

„To je pravda.“ Usmál se. „Ale ještě jsi nevyzkoušela žádné prostředky, abys zjistila, jestli nelžu.“

„A jak to víš?“ opáčila. „Magie není okázalá a povrchní. Je jemná, pronikavá a stěží postřehnutelná. Je to něco, co vypadá stejně přirozeně jako dýchání, alespoň pro nás. Copak necítíš magii v této místnosti? Tady jsou stopy magie. Necítíš je?“

Pootevřel ústa a zase je zavřel. Očividně nic necítil. Většina nemagických bytostí neměla vyvinutý opravdový cit pro působení magie. „Takže,“ ozval se nakonec. „Proč jste se nerozhodli dostat ze mne, co chcete vědět, jiným způsobem?“

„Informace poskytnuté dobrovolně jsou často cennější a úplnější,“ odvětila. Pak se předklonila a lokty se opřela o kolena. „Co mi nabídneš, Adriane?“

„Sebe,“ opakoval. Vyslovil to klidně a pevně. „Do vašich služeb až do konce války.“

„A nabízíš něco, co nemůžeme získat sami?“

„Důvěrné znalosti ostrova a jeho obyvatel.“

„Žádný bitevní plán, žádné magické formulky. Jen informace o vašem státním zřízení?“

Přikývl. Ohryzek mu znovu poskočil. Byl nervózní a úporně se snažil nedat to najevo.

„Do konce války,“ opakovala a opřela se. Židle zavrzala a do vzduchu se vzneslo pár chomáčků vlny. „Co když ta válka neskončí?“

„Prosím?“ nechápal.

Usmála se. „Na hranicích mezi L'Nacinem a Oudonem se bojuje už po staletí. Tady se může stát to samé.“

„Po staletí,“ opakoval. „Na tomto ostrově není dost místa na válku, která by se vlekla po staletí.“

„Byl bys překvapen,“ odtušila. Co nejpohodlněji se opřela a uvolnila se. „Kolik ti je? O dvacet let více než tvému synovi?“

„O dvacet pět,“ odpověděl.

„To znamená, že tě teoreticky přežije o pětadvacet let.“ Předstírala, že to zvažuje. Pak trhla jedním ramenem. „Nepřistoupím na nic menšího než na výměnu tvého života za jeho. Budeš nám radit v ostrovních záležitostech. Sdělíš nám tajemství své vlasti a průběžně nás budeš informovat o všem, co bychom měli vědět, a to budeš dělat až do své smrti. Nebo do smrti svého syna - záleží na tom, kdo zemře první.“

„Můj život?“ Tentokrát se přestal ovládat. Vypadal dočista sklíčeně. Těžká volba. Sama si nebyla jistá, jak by se rozhodla. „Za život mého syna.“ Zhluboka se nadechl. „Co se stane, když válku vyhraje my?“

„Nevyhraje,“ ujistila ho. „To Feyové nikdy nepřipustí. Vy můžete vyhrát pár bitev, jako jste vyhráli první bitvu o Jahn, ale nikdy nás neporazíte. Budeme s vámi bojovat do posledního vojáka. A pak sem snad pošle Černý král posily. Nikdy nevyhraje.“

Hleděl na ni. Její hrdá sebejistota ho trochu zaskočila.

„Chci tím říci, že tě chceme na celý zbytek tvého života. Nic míň.“ Usmála se na něj. „A jestli nám zalžeš, i kdyby jen jednou, tvůj syn zemře. A jestli nám

zalžeš i poté, co tvůj syn bude mít děti, zemřou i jeho děti. My neznáme soucit, Adriane, zejména ne vůči lidem, kteří nás podrazí.“

„Jak byste si ho našli?“

„Máme své metody,“ odvětila. „V každém okamžiku, ve dne v noci, budeme vědět, kde je. To může být přínosné i pro tebe. Pokud dojde k nějakému útoku, někdo z našich ho ochrání. I jeho děti, až přijde jejich čas. Ale jestli nás zklameš, zemře. Nedáváme druhou šanci.“

„Můj život.“

„Za jeho život. Ty na té dohodě vyděláš. Tvůj život je kratší. Poskytneme mu ještě dalších pětadvacet let ochrany, jestli budeš žít déle, než je obvyklé. Jestli nás podvedeš a zabiješ se, tak ho samozřejmě zabijeme.“

„Tolik potřebujete mé vědomosti?“

Mazaný chlapík. To se jí na něm líbilo. „Ne,“ odpověděla upřímně. „Potřebujeme tvůj výklad. Informace o národě se dají získat i snazším způsobem. Ale porozumět, proč tak lidé žijí, je někdy velmi obtížné.“

Odvrátil od ní pohled a zadíval se na stěnu tam, kde by bylo okno, kdyby Feyové viděli nějaký smysl v tom, dělat v budovách ve stínozemí okna. Už to nebyl žádný mladík. Rozuměl tomu, čeho se vzdává. Mohla jen doufat, že jeho láska k synovi bude natolik silná, aby ho přesvědčila, že se má pro takovou možnost rozhodnout. Radou pokolení nabyté znalosti kultury by jim poskytly víc než to, co může zjistit nějaký převtělovač.

„Co budu dělat?“ zeptal se.

„Budeš žít s námi ve stínozemí,“ odpověděla. „Budeš k dispozici, kdykoli tě někdo z nás bude potřebovat.“

„A můj syn?“

„Zajistím, aby opustil stínozemí ještě dnes. Můžeš se dívat, když budeš chtít.“

Dosud se na ni nepodíval. Trhaně pohyboval čelistí a několikrát zamrkal. Pak znovu polknul. „Kdy ho zase uvidím?“

„Nikdy,“ odpověděla. „Zůstaneš s námi.“

Prudce trhl hlavou, až se mu vlasy rozletěly, a v očích se mu zablesklo. Znovu užasla nad silou ostrovního výrazu -jako by jejich pocity byly silnější než její. „Ne,“ prohlásil. „Ne. Za těchto podmínek s vámi spolupracovat nebudu. Je mi jedno, co se mnou bude. Jestliže se už nemám setkat se svým synem, nebudu s vámi spolupracovat.“

„Ty už se s ním nesetkáš,“ odvětila. „My tě odtud nepustíme a stejně tak nepustíme nikoho dovnitř.“

„Ne,“ opakoval. „Nebudu pro vás dvacet let pracovat jen proto, abych zjistil, že jste mého syna zabili pět minut poté, co jste ho propustili na svobodu.“

Na to nepomyslela. Ne že by to pro ni znamenal nějaký rozdíl. S Adrianovým synem měla jiné záměry. „Dobře, tak ho uvidíš jednou za rok,“ souhlasila, „v předem domluvenou dobu a na předem domluveném místě. Pokaždé tě bude někdo z nás doprovázet a budete mluvit nyesky nebo feysky, ledaže by někdo z tvého doprovodu mluvil plynne ostrovsky.“

Zamrkal. Očividně ho její ústupek překvapil. Rychle vstala, aby se nestačil vzpamatovat a nenapadlo ho, že by ji mohl přimět ustoupit ještě v jiných bodech.

„To je všechno. Jsme dohodnuti, Adriane?“

Vzhlédl. Podle jeho výrazu se v něm se mu svářily protichůdné emoce a těžce bojoval vnitřní boj sám se sebou. Otevřel ústa, pak je zase zavřel, a pak zavřel oči, sklopil hlavu a povzdechl si. Když zase znovu vzhlédl, měl na řasách kapky slz. „Dohodnuti,“ řekl tiše.

„Dobrá.“ Šla ke dveřím. „Pošlu sem Mendu, aby ti sňala pouta. Dostaneš vhodné šaty a přidělené místo na bydlení. Zajistím, aby ti přinesla jídlo.“

„Počkej!“ vyhrkl Adrian. „Rád bych strávil posledních pár hodin s Lukem.“

„To chápu,“ odvětila Diamanta. „Ale já nechci, abys mu nasadil do hlavy nějaké rozumy, a teď nemám nikoho, kdo by na vás dohlédl. Budeš mít možnost si s ním promluvit předtím, než ho pustíme na svobodu.“

Otevřela dveře.

„Uvědom si, že jestli se Lukovi něco stane, zabiju tě. Nikoho jiného. Jen tebe.“

Obrátila se zpátky k němu. Díval se na ni tak upřeně, jak ještě nikdy nikdo. S takovou nenávistí. Nepokrytou, hlubokou, upřímnou nenávistí. Tak jako Ort. Jen na rozdíl od Orta byla ta Adrianova osobní.

Copak nechápe, že mu pomohla? Mohla získat, co potřebovala, aniž by pouštěla Luka na svobodu. Mohla Adriana donutit k čemukoli. Nebo ještě lépe Luka. Jejich informace by pravda nebyly tak ucelené a podrobné, ale to je zatím nikdy nezastavilo.

„Chápu tvůj hněv,“ řekla lhostejně. „Ale varuji tě. Jestli mě zabiješ, mí lidé zajistí, aby tento ostrov nebyl nakažen ani jedinou kapkou krve tvého rodu. A až jeden každý z tvého rodu zemře - pravděpodobně před tvýma očima - budou se mí lidé věnovat tobě. Nevěříme v rychlou smrt, Adriane.“

„Vy nemáte srdce,“ odtušil.

Usmála se. „Říká se to. Ale já mám dojem, že to je jen jiný způsob života a důvod, proč jsme vedeni svými duchy, zatímco vy se musíte opírat o příběhy, které vám vyprávějí starci. Možná, že právě to je důvod, proč nás »svěcená« voda zabíjí - protože v sobě máme něco, co je snad dotčeno nadpřirozenem.“ „Budu pro vás

pracovat,“ prohlásil, „ale nelíbí se mi to.“ „Nemusí se ti to líbit,“ odvětila. „Prostě to musíš dělat dobře.“

Coulter mluvil. Jeho dětský hlásek stoupal a klesal, jako by si s někým povídal. Eleanora v něm slyšela vzrušení a jakousi radost, jako by mu ten rozhovor připadal obzvlášť zajímavý. Posadila se na posteli a promnula si rukama obličej. V místnosti byla tma, jen oknem dovnitř dopadal úzký proužek měsíčního světla. Pokrývka jí sklouzla na stranu. Na chvíli musela usnout, ale nespala dlouho. Byla vyčerpaná.

Dětské žvatlání neustávalo. Rozesmál se - nádherným vysokým trylkem - a vzápětí se ozvalo tleskání dětských ručiček. Divné. Nikdy se nebudil, vždycky spal celou noc. Vždycky, už od chvíle, kdy sem přišli a kdy ho zmohlo vyčerpání a strach. Někdy si myslívala, že prožívá hluboký zármutek nad ztrátou rodičů, ale ostatní jí říkali, že je na to příliš malý. Nicméně ona sama si pamatovala na pocit, který z něj měla - pocit strachu, zrady a smutku. V prvních měsících života s Eleanorou byl Coulter náročné dítě. Věnovala mu veškerou svou pozornost, stal se středem jejího světa a to ho ukonejšilo.

Vrněl a pobroukával si a Eleanoru to probralo natolik, že si vzpomněla na tu kočku. Podrážděně vydechla. Dveře do Coulterova pokoje nechávala zavřené a dveře k sobě otevřené, aby kočka mohla přijít k ní. Ale nebyla nikde vidět. A Coulter byl čím dál hlasitější, přehnaně hlasitý na dítě žvatlající za zavřenými dveřmi.

Opatrně, aby ji to netahalo, si shrnula z obličeje šedivé prameny vlasů. Znechucovalo ji, jak jí vlasy za posledních pár let prořídly, nenáviděla pocit, že jí skrz vlasy prosvítá holá lebka. Tu a tam zadoufala, že třeba bude žít tak dlouho, aby Coultera vychovala až do dospělosti, a modlila se za to. Potřeboval někoho, kdo

by ho miloval. A ona ve stáří toužila najít nějaký smysl života.

Coulter se znovu rozesmál. Tohle určitě nebylo ze sna. Dítě si zřejmě hrálo s kočkou.

Eleanora vystrčila nohy z lůžka, které pro ni vyrobil Helter, a upravila si noční košili. Oheň nechávala na noc vyhasnout a takhle pozdě v noci bylo ve srubu zima. Vždycky dítě na noc dobře zabalila a ještě než ho uložila, přesvědčovala se, jestli mu nic nechybí. Nepředpokládala, že si bude hrát za svitu měsíce.

Nicméně se tomu musela usmát. Těšilo ji, že se z Coultera stalo takové šťastné dítě. Znamenalo to, že vykonala něco dobrého.

Dřevěná podlaha ji studila do nohou. Eleanora vstala a ucítila bolest ve všech kloubech. Tyhle bolesti byly stále častější. Sice teď jedla dobře, ale bolesti byly čím dál horší, jako by sílící tělo, které vážilo víc a víc, příliš zatěžovalo nohy.

Tma v místnosti jí připadala nějaká podivná. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, co je na ní divné. Dveře do jejího pokoje byly zavřené. Dveře do Coulterova pokoje byly otevřené a Eleanora ho znovu uslyšela zatleskat a uslyšela, jak se maličko zahihňal a škytl. Tohle ještě nikdy neudělal.

Zamrazilo ji. Přesvědčovala samu sebe, že je to jen nočním chladem, ale tady se dělo něco zlého.

Srub byl malý a neměl skutečnou předsíň. Dveře do jejího a Coulterova pokoje byly naproti sobě a oboje vedly přímo do světnice. Ta kočka přece nijak nemohla - ani náhodou -jedny dveře zavřít a druhé otevřít. A Coulter měl kolem postýlky ohrádku - díky Helterovi. Nemohl by jen tak sám vylézt.

Už už by na něj zavolala, ale pak se zarazila. Nemělo smysl chlapce vylekat, zejména když si pobrukoval tak šťastně. Vešla do jeho pokoje a strnula. Oknem dovnitř

proudilo měsíční světlo a v místnosti bylo jasno skoro jako ve dne. Coulter stál ve své postýlce a ručičky prostrkoval skrz ohrádku. Obrátil se na Eleanoru a usmál se. Zářil radostí.

Vedle postýlky stála žena. Měla na sobě jakési prádlo, které jí bylo příliš krátké. Byla bosá a po zádech se jí vinuly dlouhé rozpuštěné vlasy. Byla vysoká, štíhlá a nezvykle půvabná.

Eleanora se jí ani nemusela podívat na oči, aby poznala, že je to Feyka.

„Jdi od mého dítěte,“ vyhrkla Eleanora.

Coulterova dětská tvářička se zmateně svraštila. Očividně nečekal, že Eleanora nasadí tak zlostný tón.

„Ale?“ Žena měla příjemný, zpěvavý hlas. „To je tvoje dítě? Nevěděla jsem, že ostrované mohou mít děti i v tak pokročilém věku.“

„Je to mé dítě,“ trvala Eleanora na svém. Zaťala pěsti a vstoupila do místnosti. Smrt Coulterových rodičů ji dosud pronásledovala jako noční můra. „Vy jste mu zabili rodiče a já jsem ho zachránila. Vychovávám ho. Je moje.“

Coulter znovu škytl a vyšpulil spodní ret. Neměl daleko k pláči.

„Připadá mi dost zvláštní,“ poznamenala žena.

„Ano, to je,“ souhlasila Eleanora a postoupila o další krok blíž. Dost dobře nevěděla, co má dělat. Žena byla mladá a plná síly a vzhledem k tomu, že to byla Feyka, pravděpodobně uměla zabíjet pouhým dotykem. „Drž se od něj dál.“

Žena se rozesmála hrdelním, skoro vrnivým smíchem. „Ty si myslíš, že mu chci ublížit? Já nejsem žádný pěšec. Moje magie není tak primitivní jako jejich. Ne, toto dítě má cenu živé.“

Eleanore se rozbušilo srdce. „To dítě má cenu proto, protože je jedinečné. A je moje.“

Coulterovi se po tváři koulela velká slza. Popotáhl a pevně sevřel tyčky ohrádky. Eleanora ho ještě nikdy neviděla takhle plakat. Jako by v něm její zlost něco probudila - vzpomínky snad? To nemohlo být tou ženou. Na ni se smál.

„Já vím, že je tvůj,“ pravila žena klidně. „Ale chci, abys mi ho dala.“

„Cože?“ otázala se Eleanora.

„Dej mi ho,“ opakovala žena. „Vychovám ho se stejnou láskou a péčí, jakou mu dáváš ty. Naučím ho věci, které může dělat a které bys ho ty nikdy naučit nemohla. Jsi stařena. Pravděpodobně zemřeš dřív, než bude samostatný. A co pak bude s ním? Myslíš, že tvá sousedka je natolik hluboce věřící, aby pod svou střechu přijala cizí dítě?“

Ta žena je sledovala už dlouho. Všechny.

„Je to moje dítě,“ opakovala Eleanora. „Miluje mě. Zažil už dost neštěstí. Netřeba mu dalšího.“

Coulterovi se po tváři kulila další slza. Svíral tyčky, jako by ho mohly udržet v postýlce.

„To dítě potřebuje víc než jen lásku,“ prohlásila žena. „Potřebuje poznat své schopnosti a moc.“

„Jaké schopnosti?“ otázala se Eleanora. Jestli se jí podaří jejich rozhovor protahovat, možná ji něco napadne. Třeba si někdo všimne, že se v jejím srubu mluví, a přijde jí na pomoc. Nebo by mohla tu ženu nějak zaskočit a odlákat od Coultera.

„Má jakousi osobitou magii, která mě k němu přivedla a kterou já cítím i teď. Většina z vás magii nemá a nemáte ani tušení, jak ji pěstovat.“

„Je to dítě,“ namítla Eleanora. „Děti mají vždycky magii.“

„Takovou ne,“ odvětila žena.

Coulter se zajímavě nadechl a škytl způsobem, který mu zabránil spustit řev. *Do toho, dítě, vřískej ze všech*

sil, prosila ho v duchu Eleanora a toužila, aby ji slyšel. Vřískej tak nahlas, aby nám někdo přišel na pomoc.

„Chci, abys mi ho dala,“ opakovala žena.

„Ne,“ odmítla Eleanora. „Viděla jsem, jak jste mu zabili rodiče. Jak mám vědět, že nezabijete i jeho?“

„Máš mé slovo,“ odvětila žena. „Nezkřívím mu na jeho překrásné hlavičce ani vlasek.“

„Slovo? Slovo?“ Eleanore přeskakoval hlas. „Jak vám mám věřit? Vtrhli jste k nám, povraždili mé přátele, zničili nám domov. Jak mám věřit, že neublížíte mému dítěti?“

Coulter vykřikl, až obě ženy nadskočily. Začal vzlykat - hluboce, zajímavě, až se mu celé tělíčko roztřásl.

Eleanora se k němu rozběhla, vytáhla ho z postýlky a přivinula si ho k hrudi stejně, jako to udělala, když byl ještě úplně maličký a ona s ním prchala před Feyi. Vší silou se jí chytil, maličkýma nožičkama se jí ovinul kolem pasu a ručičkama ji popadl kolem krku. Jeho slzy jí smáčely noční košili.

Položila mu ruku na hlavičku, aby ho ochránila, a rozběhla se pryč. Neslyšela tu ženu běžet za sebou, slyšela jen své vlastní kroky. Když otevřela dveře od srubu, vyběhla z domu kočka a seběhla po schodech dolů. Eleanora s Coulterem v náručí vrávoravě běžela za ní.

Kočka se jí postavila do cesty. Málem přes ni zakopla, musela natáhnout jednu ruku, aby udržela rovnováhu. Coulter se jí pevně držel. Už nekřičel, ale celé tělíčko se mu třásl. Měsíční světlo dopadalo na kočku z podivného úhlu a zdálo se, že je větší než ve skutečnosti. Eleanora znovu nabyla rovnováhy. Ne. Ta kočka *byla* větší. Rychle se měnila, jako dešťový mrak za bouřky.

Pak před ní stála místo kočky znovu ta žena. Byla nahá. Eleanora vykřikla a Coulter se jí chytil ještě pevněji. Žena se po něm natáhla, popadla ho kolem pasu a prudce trhla. Eleanora ji kopla, žena zahákla svou nohu za nohu, na které Eleanora stála, podtrhla ji a Eleanora šla k zemi.

Oběma rukama k sobě tiskla Coultera, jak mohla nejpevněji, s chabou nadějí, že ho tím ochrání. Pod rameny ucítila teplé ruce té ženy. Nárazem na zem si vyrazila dech. Pak uslyšela nějaké lupnutí, ruce jí ochably a žena popadla Coultera. Coulter vykřikl a sevřel Eleanoru pevněji.

„Ne!“ vykřikla Eleanora a namáhavě se snažila Coultera udržet, ale žena jí ruce odtáhla a Coultera jí vytrhla. Kopal ji a začal naříkat. „Mamá!“ vykřikl vysokým, kvílivým dětským hláskem. „Mamá!“

Ve srubech kolem nich se otevíraly dveře. Uslyšela Helterův hlas, který přehlušil i křik jejího syna. Snažila se vstát, ale nemohla. V hrudi cítila úpornou bolest a další pronikavá bolest se ozvala v pravé noze. Křičela o pomoc.

Žena držela Coultera v náručí. Přitiskla si jeho tvářičku k nahému rameni a zdusila jeho pláč. Nedržel se jí. Malé ručičky se kolem jejího krku natahovaly k Eleanoře a pěstičky se otvíraly a zavíraly, jak po ní chňapal.

„Ukradla Coultera!“ řvala Eleanora. „Pomoc!“

Helter se rozběhl ze schodů a Eleanora slyšela, jak k nim běží i ostatní. Žena se krátce ohlédla na Eleanoru - pohled plný soucitu - a pak se dlouhými skoky rozběhla na druhou stranu mýtiny.

Coulter ječel svým vysokým, zlostným, vyděšeným vrískotem. Eleanora se navzdory bodavé bolesti v hrudi vzepřela na loktech. „Ne!“ křičela. „Je můj!“

Ale žena ji neslyšela, a i kdyby, nevšímalá si toho. Kočičí rychlostí proběhla přes pruh měsíční záře. Lidé byli daleko za ní.

„Zastavte ji!“ křičela Eleanora, ale nikdo nebyl schopen ji dostihnout. Když doběhla na kraj mýtiny, vykroutil si Coulter hlavičku z její dlaně. Křičel na Eleanoru, díval se na ni s úpěnlivě prosebným výrazem a jeho maličké ručičky se po ní zoufale natahovaly.

Pak se žena ponořila do lesa a Coulter Eleanore navždy zmizel.

Lidé běželi za ní. Z dálky se k ní neslo praskání jejich kroků v lesním podrostu. Žena je pravděpodobně slyšela ještě lépe. Nikdy ji nechytí.

Eleanora ležela na zádech na holé zemi, v krku jí škrábalo od křiku, dosud na sobě cítila Coulterovy ručičky, jak se jí úporně drží kolem krku. *Nedopust', aby zemřel*, prosila kohokoli, kdo ji mohl slyšet. *Ne po tom všem, čím už musel projít. Prosím. Nedopust', aby zemřel.*

Rugar musel přiznat, že to je velmi působivá scéna. Stál u řečnického kamene poblíž vchodu do stínozemí, vedle něj stála z jedné strany Diamanta a Ballwan, z druhé dva domestikové a u vchodu čtyři pěšáci. Mladý vězeň stál se svým otcem před vchodem. Rugar si pořád ještě nebyl zcela jist, jestli souhlasí s Diamantiným výměnným obchodem - byl přesvědčen, že informace, které potřebují, lze získat i jiným způsobem - ale ona tvrdila, že ne, že je lepší mít pramen informací trvale přímo ve stínozemí, zejména pokud je to někdo, v jehož zájmu je nechovat se záludně,

Diamanta vypadala k smrti unaveně. Doléhala na ni veškerá únava posledních týdnů a stěžovala si na šed', která panovala ve stínozemí, ale posledních pár dnů si vybralo další daň. Spory s Caseem a jednání s vězni z ní vysálo poslední zbytky sil. Předchozí noc strávila celou s domestiky a cenzory kouzel ve snaze zajistit, aby byl chlapec patřičně spojen se stínozemím, a to už bylo nad její síly.

Zaklínadla vypadala dobře. Očarovali ho a vplekli mu do vlasů spojovací kouzlo, takže ho kdykoli najdou. Spojovací kouzlo provedli cenzoři přes Caseovy námitky natolik všeobecně, aby na něj neměl výhradní právo žádný cenzor. Tímto způsobem zajistili, že kdyby všichni zemřeli dříve než on, mohla by chlapce vysledovat další generace cenzorů.

Chlapec neměl ani tušení, že je pod vlivem zaklínadla. Té noci, zatímco ho Feyové upravovali, se najedl a spal v domicilu. Diamanta vyjednala se spánkojezdci, aby pro něj splekli sny, které mu zamlží paměť, a jeho vzpomínky ze zajetí budou víceméně příjemné. V těch snech jí přidělili důležitější roli, protože chlapec byl asi ve stejném věku jako ona. Rugar

proti tomu zpočátku protestoval, ale Diamanta mu řekla, že chce, aby bylo chlapcovo spojení se stínozemím vícevrstevné.

Až během posledních několika týdnů ve stínozemí si Rugar uvědomil, jak je jeho dcera nevyzpytatelná. Ve sporech s Caseem, ve vztahu k němu i v jednání se zajatci mu připomínala svého děda. Nebylo divu, že se Černý král tak rozčílil, že ji chce Rugar vzít s sebou na Modrý ostrov. Žádné jiné Rugarovo dítě nevykazovalo tak spletité myšlení a silný cit pro vlastní prospěch a sebeprosazování jako Diamanta.

Ostrované spolu tiše hovořili ve své mateřtině. Diamanta našla nějakého Feye, který rozuměl ostrovsky a mohl překládat. Rugar ostrovsky neuměl vůbec. Diamanta pozorně naslouchala překladu a koutky úst jí tu a tam zatrpkle poklesly. Rugar ji položil ruku na rámě. „Skoncuj s těmi nechutnými něžnostmi,“ požádal ji.

Diamanta krátce přikývla, a pak na něj úkosem mrkla. „Bylo by lepší, kdybys to zarazil ty, a ne já,“ poznamenala.

Bude to vypadat, jako že je tady pánem on a ona se ho snaží zastavit. Chápal tu hru, ale nikdy by na takový úskok sám nepřišel. Snad byl právě toto důvod, proč se otci ulevilo, když ho viděl odcházet. Kdyby byl Rugar odstraněn, mohl by vládnout Feyům někdo mazanější.

Postoupil o kousek dopředu a rázně zatleskal.

„V nyeštině,“ připomněla mu tiše, tak tiše, aby ji nemohl slyšet nikdo jiný.

„Dost!“ zvolal drsnou, neumělou nyeštinou. Nikdy se nezbavil špatného přízvuku a vždycky ho to zlobilo. Byl duchem válečník a neměl cit pro jemnosti řeči. „Ještě slovo a ten chlapec tady zůstane.“

Chlapec vrhl na Diamantu nechápavý pohled. Jeho otec si toho naštěstí nevšiml a obrátil se na Diamantu

skoro prosebně, ale Rugar se široce rozkročil, založil si ruce na hrudi a upřel na ně svrchovaný pohled vládce, s nímž není radno se hádat. Otec proti své vůli krátce přikývl a přivinul si syna do náručí.

Na chlapcově obličeji ležel hluboký smutek, jako by se už nikdy neměli vidět. Tihle ostrované - ta jejich přecitlivělost je jejich slabinou.

„Ballwane,“ ozval se Rugar nyesky. „Doprovod' chlapce k Jahnu.“

Ballwan odstoupil od Rugara, popadl chlapce za rameno a vytrhl ho otcí. Otec po něm vztáhl ruce; nechtěl ho nechat odejít.

„Adriane,“ řekl Diamanta tiše nyesky. „Na něčem jsme se dohodli.“

Muž pohladil chlapce po rukou a nechal ho jít. Upřeným pohledem sledoval Ballwana, jak provádí chlapce vstupním kruhem, a trpce si hryzal spodní ret. Ballwan vyslovil zaklínadlo, které otevíralo vstup těm, kdo nejsou schopni otevřít si vstup sami. Objevil se velký, lákavý kruh. Skrz něj Rugar viděl tmavé kmeny stromů, zelený lesní podrost a kousek modré oblohy. Vánek dovnitř zanesl vůni živoucí zeleně.

Ballwan prošel kruhem a chlapce provedl s sebou. Když procházel chlapec, vstupní kruh se zatetelil a jeho otec bezděky postoupil o krok dopředu. Jeden domestik ho popadl za loket a zadržel ho. Vstupní kruh se zavřel a muž se obrátil k Diamantě.

„Dodržím svou část dohody,“ pravil nyesky, „ale vy musíte dodržet svou.“

„Já své slovo dodržím,“ odvětila Diamanta.

„To doufám,“ odpověděl a nechal se domestikem odvést do domicilu. Diamanta s Rugarem zůstali u řečnického kamene.

„Doufám, žeš neudělala chybu,“ poznamenal Rugar feysky.

„Očekávám, že od něj něco získám,“ odvětila Diamanta. „Tohle proběhlo celkem hladce. Myslela jsem si, že se pokusí projít kruhem zároveň se svým synem.“

„Co bys dělala v takovém případě?“ zeptal se Rugar.

„Oba bych je zabila,“ odvětila Diamanta lhostejně. Rugar se na ni zahleděl. Nebyla to jen vnučka Černého krále. Byla to také jeho dcera. Tu bezcitnost měla po něm.

Usmál se, vzal ji kolem ramen a na chvíli zatonul, aby si byli stejně blízcí jako ostrovní otec a syn. Takové projevy náklonnosti však nikdy nezažil. „Vedla sis dobře,“ prohodil.

„Díky,“ odtušila Diamanta a vzala ho za ruku, kterou jí objímal. V tu chvíli se vstupní kruh otevřel. Rugar se otočil.

Pod rukou ucítil, jak Diamanta najednou ztuhla. Oba předpokládali, že se vrátí Ballwan nahlásit, že má s chlapcem nějaké potíže.

Dovnitř vešel Frill s Ipperem. Frill byl štíhlý chlapec, tak štíhlý, že působil až slabounce a křehce. Ipper pracoval pro Rugara jako vyzvědač od té doby, co se Rugar stal velitelem. Léty ztloustl, ale přesto se pohyboval s kočičí pružností, kterou mladík postrádal. Oba se mračili.

Rugar pustil Diamantu. „Máte pro mě nějaké zprávy?“ zeptal se.

Ipper přikývl. „Můžeme si tady někde v klidu promluvit?“

Takže nepřicházel s ničím prostým. Rugar si povzdechl. Doufal, že to nebude nic závažného. Plně by ho uspokojilo, kdyby se dozvěděl, že převtělovači do sídla náboženství pronikli.

„V mém srubu,“ odvětil. „Pojď s námi, Diamanto.“

Vyrazil v čele. Svaly na ramenou měl ztuhlé. Bolely ho už celý rok a útroby se mu bouřily čím dál víc. Všechny ty starosti a výjimečné situace už ho zmáhaly. Byl nejvyšší čase zvrátit běh věcí ve prospěch Feyů.

Diamanta došla ke srubu, lehce vyběhla po schodech a otevřela dveře. Oheň sice vyhasl a ve srubu byla tma, ale přesto je přivítala slabá vůně kouře. Diamanta oživila feyské lampy a Rugar mezitím rozestavěl židle. Ipper zavřel dveře.

„Takže co?“ obrátil se na něj Rugar.

„Mluw zmizel,“ odpověděl Frill. Rozkročmo se posadil na židli u dveří a dlouhé, tyčkovité nohy si natáhl před sebe.

„Zmizel?“ opáčila Diamanta.

Frill přikývl. „Měli jsme se setkat o půlnoci. Čekal jsem do rozbřesku, pak pro mě přišel Ipper. Mluw se neukázal.“

„Je možné, žes nebyl na určeném místě nebo že sis spletl dohodnutý čas?“

„Schůzky jsme si dohodli přes Solandu předtím, než se odebrala na nějaký svůj výlet,“ odpověděl Ipper. „Ledaže by mu to vyřídila špatně.“

Rugar se usmál. Solanda měla vynikající paměť. To věděl z vlastní zkušenosti. „Nikdy nic nevyřídí špatně.“

„Ptey na schůzku přišel,“ sdělil mu Ipper. „A měl čerstvé zprávy.“

„Odhalil tajemství svěcené vody?“ zeptal se Rugar vzrušeně.

„Ne.“ Ipper si přitáhl židli a posadil se. „A jeho zprávy nejsou dvakrát příznivé.“

„Ach ne.“ Diamanta se také posadila.

Rugar zůstal stát. Musí si to vyslechnout až do konce.

„Pteyovi se podařilo proniknout do Svatyně, ale nepodařilo se mu stát se nějakým vysoce postaveným

černohábitou. Usoudil, že by se asi měl dostat do postavení, kde by mohl zjistit něco zevnitř. Problém je v tom, že jen dva černohábiti vědí, co je ten jed zač - a to jsou ti, kteří ho vyrábí a musí s ním neustále zacházet. Ptey si není ani jist, jestli by se jedním z nich vůbec mohl stát. Obává se, aby v tu chvíli nezemřel.“

„Ověřil si to?“ otázal se Rugar. „Je si jist, že mu jeho hostitel nesdělil špatné informace?“

„Jo, je si jist. Všichni náboženští hodnostáři vědí, že znalost tajemství jedu je spojená s tímto postavením. Asi jako kdyby se nějaký Fey uměl ohánět svým magickým nadáním, až když nabyde dostatek zkušeností. Jako kdybych se já mohl naučit vizionářství nebo se naučit, jak se stát Solandou.“ Ipper si povzdechl. „Řekl bych, že když se Mluw neobjevil, znamená to, že se pokusil stát nějakým černohábitou a zemřel.“

„Jinak by na schůzku přišel,“ prohlásil Frill. „Není tak hloupý, aby zmeškal schůzku. Neudělal to za celou dobu, co jsme na Modrém ostrově. Já jsem s ním pracoval.“

Rugar v duchu zaklel. Takže z šesti převtělovačů, které vzal s sebou, už tři zemřeli ve Svatyni. Dva v paláci. Jeden zůstal ve Svatyni a v tuto chvíli už mohl být také mrtvý.

„Otče?“ uslyšel Diamantu. Někdo na něj zřejmě mluvil.

„Omlouvám se,“ probral se. „Zamyslel jsem se.“

„Odpusť, pane,“ ozval se Ipper, „ale podle mého názoru bychom odtamtud měli Pteye odvolat. Jestli nic nezjistí - ledaže by přitom zemřel - tak to pro nás nemá cenu.“

„V tuto chvíli mě pro něj nenapadá žádné lepší umístění,“ odvětil Rugar.

„Ale je to jediný převtělovač, který nám zůstal,“ připomněla mu Diamanta.

Rugar se zamračil. Znovu ho posedl vztek, prudký, silný záchvat vzteku. Zuřil, že je tu polapen. Zuřil, že je vydán na milost a nemilost ostrovnímu jedu. Musí vymyslet něco, jak z toho ven, ale zkouší to už rok a nepřišel na nic.

„Kdy se máte znovu sejít?“ zeptal se Ippera.

„Zítřa,“ odpověděl Ipper. „Doufá, že pro nás bude mít nějaké příznivější zprávy.“

„Má něco v plánu?“ zeptal se Rugar.

Ipper zavrtěl hlavou. „Bude jen sledovat ty dva černohábity, kteří jed vyrábějí, a zjišťovat, jestli ho mají v sobě. Kdyby ne, sejdu se s jeho novou podobou.“

Rugar zvolna vydechl. Zdá se, že na tomto ostrově nejde nic snadno. „Jestli bude v nové podobě, bude znát tajemství jedu, nemám pravdu?“

Ipper přikývl.

„Jestli ne, bude buď strašlivě riskovat, nebo nakonec při zjišťování informací zemře.“ Rugar se podíval na Diamantu. Upřeně na něj hleděla. „Až se s ním zítřa sejdeš, řekni mu, ať se vrátí do stínozemí.“

„Bez ohledu na to, jak to dopadne?“ zeptal se Ipper.

„Bez ohledu na to, jak to dopadne,“ potvrdil mu Rugar a prsty si promnul spánky. „Jestliže neodhalíme tajemství jedu touto cestou, alespoň budeme vědět, koho mučit, abychom ho odhalili.“

Už to byly týdny, co Alexander naposledy opustil palác. Vítr mu čechral vlasy a házel mu pramínky do očí. Půjčil si od Nicholase jeden kožený řemínek a stáhl si je dozadu, ale měl vlasy kratší než Nicholas a nedržely mu.

Nechtěl budit pozornost a tak se oblékl do stejných kalhot a tuniky, jaké nosili jeho strážní. Lord Hofmistr měl obavy, že by se Feyové mohli pokusit Alexandra zavraždit, aby podryli morálku ostrova. I když teď už by to nebyla taková pohroma jako před rokem. Nicholas dospěl do role prince a byl připraven stát se králem. Kdyby na to přišlo, Alexandrova smrt by spíš ostrovany podnítila k ještě tvrdšímu boji s Feyi.

Nicméně všude chodil v doprovodu strážných. Jakmile vyšel dnešního odpoledne z paláce, byli kolem něj na každém kroku. Část byla rozestavěna podél cesty. Zatoužil mít alespoň jedinkrát tolik svobody, aby si mohl jít, kam se mu zachce. Ale neměl naději. Jeho život byl cenný - ne pro něj samotného, ale pro Modrý ostrov.

Vězení se nalézalo v garnizoně, za ubytovnami strážných hned za palácovými vraty. Od města bylo odděleno stromořadím, vysázeným do čtverce kolem vlastní vězeňské budovy. Vždy když byl uvnitř držen nějaký vězeň, stály ve stromořadí stráže a hlídaly vchody. Kárná opatření byla velmi přísná, neboť střežení této budovy se zároveň používalo k výcviku strážných a udržení kázně.

Když mu Monte přišel sdělit, že mají feyského vězně, kterého nechce umístit do kobek, Alexander zpozorněl. Všichni zajatí vězni mizeli - anebo, pokud tuto schopnost neměli, našli si nějaký způsob

sebevraždy. Žádný Fey zajatý v bitvě nebo potyčce se nedostal do Jahnu živý.

Nicholas chtěl vězně vyslýchat sám, ale Alexander k tomu nesvolil. Slyšel, že Feyové umí zaklínat a čarovat a měl podezření, že se Nicholasovi něco takového už jednou přihodilo - hned v den vpádu, když se setkal s tou Feykou. Díky svému mládí a nezkušenosti by mohl jejich magii snadno podlehnout. Alexander by také neměl vyslýchat vězně osobně, ale chtěl si sám udělat úsudek, jestli vězeň lže nebo ne. Rozhodně však měl v úmyslu držet se od něj co nejdál.

Dorazil k vězení a shledal, že na něj u dveří čeká Monte. Podal jednomu strážnému lahvičku se svčcenou vodou a dokud strážný Monteho neproověřil, držel se opatrně v povzdálí. Pak na něj Monte kývl, vstoupil dovnitř a Alexander šel za ním.

V domě to páchlo potem, strachem a močí. Mezi jednotlivými těžkými dubovými dveřmi byly v držácích na zdi zasunuté pochodně delší než mužská paže. Jednotlivé dveře byly ponořeny do tmy. Tu a tam mohl Alexander skrz malý výřez ve dveřích, ve výši očí, zaslechnout, jak nějaký vězeň šustí slámou nebo volá o pomoc. Ve vězení teď bylo kromě toho, na kterého se Alexander přišel podívat, pět vězňů. Dva z nich byli uvěznění za krádeže v paláci, jeden za zanedbávání služebních povinností a dva za zběhnutí ze strážní služby v den, kdy na ostrov vtrhli Feyové. Osobně Alexander jejich zběhnutí chápal: oba tvrdili, že chtěli vědět, jestli jejich rodiny přežily. Ale všichni členové královské stráže skládali přísahu, kterou se zavázali dát přednost bohu a králi před vlastními rodinami, a to činilo ze zběhnutí ze služby trestný čin.

Ostatních patnáct, kteří se dopustili téhož činu, už bylo popraveno. Tyto dva Alexander nedokázal

potrestat tak důsledně: oba byli příliš mladí a nezkušení a připomínali mu Nicholase.

Monte ho vedl chodbou, ve které ještě nikdy nebyl. Stáčela se kolem první řady cel a vedla do hlubin vězení, kde se nacházela starobylá mučirna. Konečně se Monte zastavil před jednými dveřmi, vyndal z držáku pochodeň, podal ji jednomu Alexandrovu strážnému a nařídil mu držet se od vězně dál. Pak vzal svazek klíčů, který mu visel u pasu, odemkl těžké dubové dveře a vstoupil dovnitř. Alexander s dvěma strážnými ho vzápětí následovali.

Alexander zhluboka nabral dech do plic. Naposledy se přiblížil k nějakému Feyovi více než před rokem, a tehdy to byla ta dívka, která ho vyděsila svou prudkostí a sebejistotou. Přestože byla jeho zajatcem, měl pocit, že je silnější než on.

Tato cela se tvarem lišila od ostatních, měla kamennou podlahu a na zdi u dveří byly držáky s pochodněmi. Monte je svou pochodní zapálil.

V jasnějším světle se v místnosti vynořily další podrobnosti. Čtvercový prostor byl předělen mřížemi, ve kterých byly další zamčené dveře. Za nimi byla hromada slámy, jídlo a voda. V cele byla cítit moč, ale díky tomu, že místnost byla poměrně velká, nebylo to tak hrozné jako v celách, kolem kterých prošli před chvílí.

Za mřížemi stál malý mužík, rukama objímal kovové tyče a upřeně pozoroval blížící se skupinu. Alexandra překvapilo, jak je malý. Vždycky si myslel, že Feyové jsou vysocí a hubení. Nečekal, že narazí na někoho menšího, než je on sám, a mnohem statnějšího, nicméně zaznamenal, že to není tím, že by byl mužík tlustý, ale že je prostě podsaditý a rozložitý.

„Na tuto celu si nevzpomínám,“ poznamenal Alexander.

„Myslím, že je to nejstarší místnost ve vězení.“ Monte se usmál a zasunul pochodeň do držáku. Všechny držáky byly z dosahu vězně.

Alexander se otočil k mužíkovi a ostrovsky ho oslovil. „Jak se jmenuješ?“

Mužík pronesl jakési hrdelní slovo, které Alexander ani pořádně nezachytil. To bylo dobré znamení. Mužík se nesnažil předstírat, že jejich jazyk nezná. Pak se usmál. „Do nyeštiny by se to dalo přeložit asi jako »Počist'a«.“

Alexander mu sdělil, jak by se dal »Počist'a« říct ostrovsky, mužík si to pár minut zkoušel a očividně mu to dělalo radost. Alexander stál před mřížemi, z dosahu jeho rukou, a pozoroval ho.

Mužík měl stejně zvednuté obočí jako ta Feyka, ale hranatý obličej vypadal, jako by mu někdo jen narychlo načrtl rysy a odbyl to. Obočí měl tmavé a zvedalo se mu na čele jako křídla - feyský rys. Černé oči sršely vtípem a lícní kosti měl tak vystouplé, že se tváře zdály ještě propadlejší. Byl bledší než všichni Feyové, které kdy Alexander viděl, a šaty měl plné hnědých skvrn. Kolem něj se vznášel jakýsi pach, který vyvolával představu smrti.

Alexander si založil ruce za záda a propletl si prsty. „Monte mi říkal, že se tě tví lidé pokusili zabít. Řekl mi, že nás žádáš o ochranu a za to nabízíš nějaké zprávy. Zní mi to jako dokonale připravený feyský plán: jeden z vás si získá naši důvěru a pak nás zradí.“

Mužík, Počist'a, se přestal smát, přitiskl se k mřížím a pátravě se na Alexandra zadíval. „Kdo jsi?“ zeptal se. „Zcela jistě jsi někdo důležitý. Muži, které máš s sebou, se chovají, jako bys měl cenu celého světa.“

Alexander mu nehodlal prozradit, co je zač. „Jsem jediný, s kým budeš mluvit. A pak se rozhodneme, co s tebou.“

Počist' si povzdech. „Jednou bezmocný - navždy bezmocný,“ zamumlal a opřel se čelem o mříž. „Podívej, já s vámi chci jednat na rovinu. Já už na tom stejně hůř být nemůžu. Ke svým se vrátit nemůžu a tvé pohostinství ve mně vyvolává alespoň naději, že budu žádoucí.“ Vzhlédl a oči se mu ve světle zatřpytily. „Můj národ nemá zapotřebí posílat jako špeha někoho tak nemotorného, jako jsem já. My máme převtělovače.“

Vyslovil to, jako by Alexander mohl vědět, o co jde. Začínalo to vypadat na dlouhé odpoledne. „Převtělovače?“

„Feye, kteří se mohou do někoho vstřebat. Jen v palácových prostorách jsem věděl o třech.“

Alexandrovi vyschlo v ústech. Vzpomněl si na Stephenův vyděšený výraz a Nicholasova slova: *To není Stephen. Kdyby to byl Stephen, neděsil by se svěcené vody.*

Mužik se Alexandrově zamlklosti pousmál. „Aha, vidím, že už jste se s nějakým setkali.“ Obdařil Alexandra širokým úsměvem. „Zabíjejí, ovšem, ale jen ve chvíli, kdy mění těla. To z nich činí velkolepé špehy a děsivé úkladné vrahy. Případně by tě mohlo zajímat, jak zůstat naživu se zmijí ve vlastním domě.“

Alexandra to zajímalo, ale nestál o to, aby to mužik věděl. „Kdo jsou ti tři?“

„Znám je jako...“ - vyslovil tři slova, která Alexandrovi nic neřekla - „což znamená Ptey, Mluw a Ticholap. Nemám tušení, v jaké podobě je znáš ty. Mohou se měnit ze dne na den. Nenašel jsi někde ležet nějaké kosti nebo pár louží krve? Tak to jsou stopy, které po sobě převtělovači zanechávají, zejména pokud jsou okolnostmi donuceni z místa proměny rychle zmizet.“

Alexandra zamrazilo. Rychle se narovnal, aby na něm nebylo vidět, jak je rozčilený. Přinejmenším jeden

Fey ve Svatyni a tři v paláci. To pomyšlení ho vyděsilo. „Kolik převtělovačů žije na Modrém ostrově?“

„Asi šest,“ odvětil mužík, „dokud někteří z mladších nedospějí do své magie a neprojeví vloh k převtělování.“

Šest. Šest mohlo za jeden rok napáchat obrovské škody.

Mužík sevřel tyče ještě pevněji a úsměv se mu z tváře vytratil. „Vidíš, jak cenné mohou být mé informace?“ otázal se. „Taky jsi tady určitě zahlédl nějakou toulavou kočku, nebo snad ne? Je to jeden z nejnadanějších dlaků. Říká se o nich, že to jsou nejdokonalější Feyové, nicméně já o tom mám určité pochybnosti.“

Alexander si odkašlal. „Nežádal jsem tě, abys mi to říkal. Proč to děláš?“

„Protože chci, abys věřil, že mluvím pravdu,“ odvětil mužík. „Chci, abys věděl, že jsme na stejné straně. U svých bývalých druhů žít nemůžu. Myslel jsem si, že bych mohl nalézt domov u vás.“

„Domov?“ vyjel na něj Monte překvapeně. Alexander ho zvednutím ruky umlčel.

„Co z toho budeme mít, když ti dovolíme žít s námi?“

„Mé znalosti o feyské magii a feyském zřízení,“ odpověděl mužík. „Vím všechno, co potřebujete znát k tomu, abyste je mohli porazit.“

„Myslím, že zatím jsme si s nimi dokázali poradit docela dobře sami,“ namítl Alexander.

Mužík pokrčil rameny. „Dokud neodhalí tajemství vašeho jedu. Pak využijí všech informací, které o vás mezitím shromažďují, a zničí vás.“

„Hrozby na mě neplatí,“ odvětil Alexander.

„To není hrozba,“ namítl mužík. „To je holá skutečnost. Prožil jsem nyeské tažení. Znáám dějiny svého národa. My neprohráváme.“

„Tak proč k tomu došlo tady?“ otázal se Monte.

Mužíkovi se vrátil na tvář úsměv. Přelétl mu přes rty, ale jeho oči zůstaly prázdné. Při tom pohledu Alexandra znovu zamrazilo. „Vyhráli jste pár bitev, ale válka ještě neskončila. My jsme Feyové. Nezastavíme se, dokud nevyhrajeme — ať to stojí, co to stojí.“

„Na to jsem se neptal,“ odtušil Monte. „Říkáš, že tvůj národ neprohrává, a přesto jste tu už rok polapeni bez posil a bez jakéhokoli prostředku proti naší svěřené vodě. Mně to připadá jako prohra.“

Mužík si povzddechl. Poprvé za celou dobu vypadal polekaně. „Přiznávám, že je to poněkud neobvyklé. A to je také důvod, proč nasazují tak zoufalé pokusy. Začínají u prostých lidí, jako jsem já, a budou pokračovat výš. Snaží se určit, na jakém základě jed působí. Chtěli ho na mě trochu nalít, aby viděli, jestli přežiji. Domnívali se, že ano, protože já nemám žádnou magii.“

„Myslíš, že bys přežil?“ otázal se Alexander.

Mužík potřásl hlavou. „Ty bys to riskoval? Riskoval bys život nějakého vnímavého, rozumného tvora? Já vím o dvou rudokapech, kteří se z první bitvy o Jahn nevrátili. Podle toho vím, že zemřeli, ale rudokapi nikdy nejsou přímo ve víru boje. Provádíme naši práci, až když je po všem.“

„Co je to za práci?“ zeptal se Alexander.

„Odebíráme z mrtvol části, které lze využít,“ odvětil mužík.

Alexandrovi se do hrdla drala hořká žluč. „Vy lidem odřezáváte hlavy?“

„Nic tak primitivního. Stahujeme kůži, svaly a bereme krvetvornou kostní dřeň. Ale to už jsou oběti

mrtvé. Jejich těla stejně zetlí. A naši cenzoři kouzel to používají při vyvíjení nových zaklínadel. Něco využijí děti k získání magie. Bylo by to mrhání, nechat tak dobrý materiál shnít.“

Alexander byl tak otřesen, že se nezmohl ani na slovo. Zdálo se, že mužík o tom mluví zcela bez zábran, naprosto klidně, jako by to bylo běžné. Očividně to pro něj běžné bylo. Alexander si nedovedl představit, co to znamená, dělat takovou práci a myslet si, že je nutná.

„Tebe to pohoršuje,“ ozval se mužík.

Alexander se podíval na Monta a Monte odvrátil pohled. Nelíbilo se jim, jak je mužík všímavý. „Co z toho budeš mít, když přejdeš k nám?“ zeptal se ho Alexander. „Když tvůj národ porazím a zvítězíme, nebudeš se mít jak vrátit domů. A když prohrajeme, zabijí tě za zradu. My máme jiné zvyky, jinou víru a můžeme tě snadno zabít. Hned.“

Mužík se usmál. „Spoléhám na to, že nejste krvelační. Také vím, podle toho, jak se chováš, že víš o Feyích tak málo, že to může znamenat tvou smrt, pokud ne přímo konec tvého národa.“

„Ty jsi o tom nějak přesvědčen.“

„Stačí mi málo, abych o tom byl přesvědčen,“ odpověděl mužík. „Nevěděl jsi, že máte mezi sebou špehy. Jak blízko k tobě se jeden z nich dostal, Veličenstvo? Jsi přece král, nebo ne? Nikdo jiný, koho jsem ve městě viděl, neměl takový ochranný doprovod.“

Alexander sebou překvapeně trhl a měl co dělat, aby potlačil odpověď. Jestli je tenhle bystrý mužík jen nějakým nižším Feyem, jak jasnozřiví musí být opravdoví Feyové?

Mužíkovi se rozlil po tváři široký úsměv. „Jsem odborník na poznání moci, když ji vidím, Veličenstvo, protože sám moc postrádám. Ne všichni mí soukmenovci jsou obdařeni mocí. Většina však příliš

spoléhá na svou magii. Protože žádnou nemám, spoléhám sám na sebe. Nikam se s tím nedostanu, jen na místa jako toto, ale alespoň se vyznám.“

Alexander musel jednat rychle, chtěl-li vést rozhovor po svém. „Jediné informace, které mě zajímají, jsou takové, které mi rychle pomůžou porazit Feye.“

„Pak jsi hlupák,“ poznamenal mužík. „Protože ty si sice můžeš naplánavat, co chceš, ale když svůj plán provedeš, můžeš vzápětí zjistit, že tvými nejdůvěryhodnějšími rádci byli Feyové samotní. Tohle se stalo nejednomu králi v nejedné těžké bitvě.“

„Žádný z nich neměl můj jed a mí rádci se v něm musí smočit pokaždé předtím, než jsou vpuštěni do mých komnat.“

„Tahle výhoda se může přes noc vypařit,“ odtušil mužík. „A jakmile se tak stane, zůstaneš tady s prázdnýma rukama.“

„Pokud se rozhodnu, že tě nechám se mnou spolupracovat,“ prohlásil Alexander, „co s tebou bude, až bude po všem?“

„To závisí na tom, co se mnou uděláš,“ odvětil mužík. „Ale žádám tě o tohle: poskytni mi domov na ostrově a nech mě žít normální život. Bez mrtvých, bez úskoků. Prostý domov, skrovnou obživu a budoucnost.“

To znělo rozumně. Alexander už už otevíral ústa, aby mu to odsouhlasil, když se do toho vložil Monte. „Jsi náš nepřítel. Vypadáš jako náš nepřítel. Mnoho ostrovanů díky vám přišlo o rodiny a přátele. Ať uděláš, co uděláš, nebudeš moci na Modrém ostrově klidně žít.“

„Tak mě dejte mezi ty, kteří pochopí, co jsem udělal, a zaručte mi osobní bezpečnost.“

„To by nebylo dvakrát pohodlné,“ odpověděl Monte.

„Myslíš si, že jsem se dosud cítil nějak pohodlně?“ odfrkl si mužík. „Pitval jsem mrtvolu, takže jsem se musel držet stranou těch, kdo byli více »obdařeni« než

já. Kromě jiných rudokapů jsem nikomu nestál za slovo, pokud po mně něco nechtěli. Dávají nás do oddělené části ležení. Nesmíme se přiblížit k jejich dětem, protože mají strach, že bychom je poskvřili. Když odmlouváme, jako jsem to udělal já, tak cenzorům kouzel doporučí - samozřejmě ne přímo, nicméně doporučí - aby nás použili ke svým pokusům. V době míru umírá mnohem více rudokapů než v době války. Nemáme pro ně sebemenší cenu. Tady mám alespoň nějakou cenu. Mohu vám pomoci zachránit Modrý ostrov.“

„Ale přesto budeš žít v ústraní,“ prohlásil Monte. „Budeš hrozbou pro naše děti.“

Alexander ho zarazil. „Copak se nám ještě nikdy nestalo, aby na Modrý ostrov přišel někdo zvenčí a chtěl se u nás usadit?“

Měli jsme tu Nyeany a jednali jsme s nimi zdvořile a ohleduplně. Máme příklad v našem Rocovi, který své nepřátele nezabil, a máme náboženství, které zvěstuje slitování. Možná, že za těchto okolností bude Počist'ovi opravdu lépe na Modrém ostrově než mezi vlastními.“

Monte se už už nadechoval k odpovědi, ale Alexander mu stiskl rámě. Bylo mu jedno, jestli hodnotí situaci správně. Chtěl jen mužika přesvědčit, že to tak je.

„Když mi pomůžeš,“ řekl mužík, „řeknu ti všechno, co potřebuješ vědět.“

„Víš, jak porazit tvůj národ?“ zeptal se Alexander.

„Není to tak jednoduché,“ odpověděl mužík. „Ale se znalostí všech úskoků a lstí budete mít mnohem větší naději.“

Monte chtěl něco říct, ale Alexander ho poplácal po lokti. „Dobrá,“ řekl mužíkovi. „Budeme spolupracovat. Prozatím budeš pod dohledem stráží a budeš dělat, co ti řeknu. Je to jasné?“

Mužík se přitiskl k mřížím, jako by ho ta slova potěšila. „Je to naprosto jasné,“ odpověděl.

„Dobře,“ odtušil Alexander. „Monte, chci, abys pro tohoto muže našel ubytování, kde bude normální postel. Chci, abys mu zajistil jídlo a základní potřeby. A dále chci, aby byl z dosahu zvědavců či jakýchkoli jiných důvěřivých dušiček. Rozestavte kolem budovy zesílené stráže, aby mu bylo jasné, že je stále naším vězněm a že je střežen.“

Obrátil se k mužíkovi. „Přestěhujeme tě někam jinam, kde budeš mít větší pohodlí, a pak si pohovoříme znovu. Nebudeš o Feyích vykládat nic nikomu kromě mne. Rozumíš?“

„Ano, pane,“ odvětil mužík.

„Neřekl jsem ti, kdo jsem,“ pravil Alexander. „Nic si nedomýšlej.“

„Omlouvám se,“ odpověděl mužík. „Nicméně chci, abys věděl, že vysoce oceňuji, cos udělal.“

Alexander se od něj odvrátil. Stráže přistoupily k němu. „Pojďme, Monte. Musíme probrat ještě další záležitosti.“

Vyšel z cely na chodbu. Tady nebylo tak dusno a dalo se tu lépe dýchat. Nečekal na Monteho, kráčel rovnou dál, prošel chodbou na konec a vyšel před budovu. Uklidnil se a zhluboka se nadechl, šťasten, že unikl tomu smradu.

Mužík ho vyděsil, ale ani ne tak svým vzhledem - byť se zdálo, že násilí skryté v tomto podivném stvoření je součástí feyské dravosti - ale dojmem, který v něm zanechal. Mužík věděl příliš mnoho. Jestliže je skutečně rozhodnut pomoci ostrovanům, je Alexandrův dojem správný. Jestli však lže, aby mohl něco vyzvědět, pomohl by Alexandrův dojem druhé straně.

Spolupracovat s mužíkem bude riskantní. Ale Alexander to riziko podstoupí. Tohle byla příležitost, kterou potřebovali.

Dítě plakalo a vzpouzelo se. Dvakrát nakoplo Solandu nožičkami do žeber. Byla ráda, že se ho zmocnila v noci, protože na sobě neměl botičky. Boty by napáchaly větší škody.

Nacházela se na pěšině blízko stínozemí. Východní obzor se barvil dorůžova, svítalo, skrz listy místy prosvítala obloha. Svě pronásledovatele zanechala někde v lese za sebou - přestože se nemohla proměnit do své kočičí podoby, uměla se pohybovat mnohem tišeji než oni. Ale to dítě je na ni několikrát málem upozornilo. Jednou vykřikl a Solanda mu přitiskla obličej k sobě tak prudce, až narazil na klíční kost. Bolest ho musela vyděsit -ji samotnou to zaskočilo - protože už znovu nevykřikl. Pak se dlouho ani nepohnul, až se bála, jestli mu neublížila.

Kdyby jí tak ta stařena jen nechala o trochu víc času. Pár okamžiků, aby dítě do něčeho zabalila, popadla pokrývku a nějaké šaty pro sebe. Jenže ze srubu vyběhla ve své kočičí podobě a když se znovu stala ženou, uvědomila si, že šaty nechala někde v té ubohé chatrči.

Nahota jí však trápila mnohem méně než ten nářek. Bude ji pronásledovat ve snech. Měla tu stařenu zabít, nenechávat ji naživu, nedopustit, aby viděla, jak jí bere dítě. Jenže neměla čas. Výkřiky přivolaly ostatní a ti ji málem chytili.

Solanda sotva popadala a na rozcestí ji začalo píchat v boku. Chlapec se opakovaně čas od času vzpouzel - zdálo se, že by raději šel po svých - byť vratkých - nožičkách, než aby se nechal nést v náručí - a Solanda ho k sobě musela tisknout pevněji, než by měla. Doufala, že mu nenadělá modřiny: domestikové by jí pěkně vyčinili. Ale ona nepočítala s tím, že by někdy

prožila mateřství, nebyla na to připravená a to, že jí Mocnosti svěřily toto dítě, ji obtěžovalo.

Nicméně magii uposlechnout musela.

Zastavila se, aby popadla dech. Vál chladný vánek a Solandě bylo až na místa, kde k sobě tiskla dítě, zima. Chlapec se taky třásl. Chvíli se mu snažila chytit drobné nožičky do jedné ruky, ale chlapec se vzepřel, začal se vzpouzet a tak ho nechala být a jen ho pevně držela v náručí.

Tvrdě se od ní odstrkoval pěstičkami, aby se k ní horní částí těla netiskl, a upřeně jí zíral do obličeje. Světlo rozbřesku vykreslovalo drobné rysy. Nevěřila, že tak malé dítě může cítit zlost, ale jinak si jeho výraz vykládat nemohla. Mračil se, křivil ústa a oči se mu blýskaly. Kdyby uměl líp mluvit, nařídil by jí, aby ho odnesla zpátky ke stařeně.

Solanda měla sto chutí to udělat. Její práce byla jiná, nikdy k ní nepatřilo způsobit někomu trápení. Obvykle prováděla rychlé výzvědné pochůzky nebo vyřizovala ostatním, co má vojevůdce v plánu. Vždycky chodila do oblastí, kam jiní Feyové nemohli, a někdy mátl a sváděla z cesty rodiny, vládce či vojáky. Vždycky ji považovali za domácího mazlíčka a důvěřovali jí. Když splnila svůj úkol, opouštěla je, aniž by došlo k nějakému násilí.

„Mamá!“ vyrazil ze sebe chlapec zřetelně. Nebyla to prosba, prohlásil to zřetelně rozkazovacím tónem. Věděl, že stařena je jeho matka, a chtěl se k ní vrátit.

„Ne,“ odpověděla Solanda ostrovsky. „Půjdeš se mnou.“

„Ne!“ vykřikl chlapeček a začal do ní bušit pěstičkami. Mlátil jí do hrudní kosti a Solandu to bolelo. Netušila, že batolata mohou mít takovou sílu.

Volnou rukou mu sevřela pěstičky a podržela je v bezpečné vzdálenosti od své hrudi. „Ne,“ opakovala a

znovu si ho přitiskla k sobě, tentokrát trochu něžněji než naposledy.

Pak se zhluboka nadechla a sešla z pěšiny. Čím dříve se tohoto malého tyrana zbaví, tím lépe.

Do nohou ji zastudila mokrá tráva a Solanda sebou polekaně trhla. Netoužila už po ničem jiném než po teple. Skákala přes vysoká stébla jako kočka a vyhýbala se jim, jak jen to šlo. Zdálo se, že její podivné pohyby chlapce zaujaly - přestal se jí kroutit v náruči a teď se jí držel, jako by se bál, že ho upustí.

Blížila se ke stínozemí a v chladném vzduchu cítila pach hniloby. Dítě si odfrklo a zabořilo si tvářičku pod její rameno. Nakrčila nos. Doufala, že jsou rudokapi už hotovi.

Kruh na zemi vypadal tak, jak měl. Venku nikdo nestál. Rudokapi pracovali pravděpodobně někde blíž u řeky. Slabé světélkování naznačovalo, kde se nalézá vstupní kruh; se silícím úsvitem světélka slábla.

Zadržela dech a vstoupila na mýtinu. Opodál se pod stromem pásł jelen. Když ji uviděl, strnul, a pak se rozběhl do lesa, jen mu kopyta v lesním podrostu zadusala. Dítě se k ní přitisklo silněji. Zdálo se, že ho mýtiny děší.

Ruce ji bolely. Posunula si ho níž a opřela si ho o levý bok - spíš proto, aby ho neupustila a mohla ho ochránit, než že by tím mohla ulevit svým unaveným svalům. Říkalo se - i když ona to považovala za pověru - že ten, kdo vstoupí do stínozemí se zavřenýma očima, už nikdy neuvidí skutečné denní světlo. Z nějakého důvodu by to tomu dítěti nepřála.

Chlapec uviděl mihotající se světla tvořící kruh, zakňoural a přitiskl si hlavičku k jejímu prsu. Odsunula ho od sebe a podržela ho tak, aby si nemohl zakrýt oči. Oči se mu okamžitě naplnily slzami. Odvrátila pohled.

V orosené trávě po ní zůstala vyšlapaná cestička. Prošla kruhem na zemi, natáhla ruku a ucítila hřející vstupní kruh. Na levý palec jí dopadla slza, po ní další a další. Stékaly jí po dlani a padaly do prachu na zem. Podívala se na něj. Paleček si cucal v ústech a po tvářích mu stékaly slzy. Nekňoural ani nevzlykal. Plakal stejně samovolně, jako dýchal.

Jen to bylo mnohem drásavější. Jako by věděl, kam ho bere a že tím ztrácí něco drahocenného. Podívala se na otisky nohou v mokré trávě, na slunce vycházející za stromy a na stezku, po které přišli. Mohla by ho odnést zpátky a nechat ho na mýtině u domu, kde bydlela stařena. Mysleli by si, že to byla jen nějaká podivná příhoda.

Ale taky by si mohli myslet, že je očarovaný, a zabít ho, jako to dělali Nyeané s dětmi, které Feyové kradli během války.

Toto magické dítě nezemře.

Opatrně ho přidržela tak, aby se o ni nemohl opřít, a prošla kruhem. Světlají ožehla kůži stejně jako vždy. Když procházeli kruhem, chlapec vykřikl. Byl to vysoký, kvílivý, drásavý výkřik, nikoli výkřik bolesti, ale strachu.

A pak už byli uvnitř, v mlze a šedi stínozemí. Nic se tu nehýbalo. Bylo tu teplo a dusno, vzduch byl těžký, plný kouře, ale vzduch se pravděpodobně vyčistí, až se zvedne vítr. Kolem nohou se jí válely chuchvalce husté mlhy, ale tahle mlha nestudila, nýbrž hřála. Řečnický kámen byl prázdný a sruby měly ten opuštěný vzhled budov, jejichž obyvatelé jsou ponořeni do spánku.

Chlapec přestal křičet stejně náhle, jako začal. Zavrtal se jí tvářičkou pod rameno a rozeštkal se. Tělíčko se mu otřásalo těžkými vzlyky, jako by mu zlomila srdce. Tohle už déle nevydrží. Nakolik se cítila být s dítětem spojená, veškeré vazby se přetrhly, jakmile

prošla vstupním kruhem. Měla ho dopravit sem, a to udělala. Nyní se chtěla vrátit ke své práci.

S povzdechem zamířila k domicilu. Tam si s ním budou vědět rady. Jednou rukou ji popadl za bradavku a stiskl tak silně, až musela zatnout zuby, aby nevykřikla bolestí. Druhou rukou ji chytil za vlasy a prudce škul. Ten mrňavý spratek se jí mstil za to, že ho donesla dovnitř.

Došla k domicilu a hlasitě zaklepala. Dítě ji stisklo prs silněji a zakroutilo. Skousla si spodní ret, aby nevykřikla. Na klepání nikdo neodpovídal, a tak strčila do dveří a vstoupila dovnitř.

Zapomněla, že tyto dveře vedou přímo na ošetřovnu, takže ji pohled na sténající Feye v postelích překvapil. Feyové zranění v boji obvykle umírali. Jenže obvykle také bojovali se zkušenými válečníky. Možná, že bitvy na ostrově přežilo tolik Feyů jen díky tomu, že ostrované byli tak nezkušení. Na ošetřovně to smrdělo hnisem, potem a močí. Dva nemocní vzhledli a podívali se na ni, ostatní sténali dál, jako by tam nebyla. Zavřela za sebou dveře. V budově bylo teplo a prochladlá Solanda cítila, jak se pomalu prohřívá.

Ze zadní místnosti vyšla Della. Šaty měla zmuchlané a dlouhé černé vlasy měla nepořádně zapletené do copu. Od příjezdu na Modrý ostrov hodně zhubla. V obličeji byla vyzáblá a tváře měla propadlé. Uviděla Solandu a zastavila se.

„Ty jsi ukradla dítě?“ zeptala se tiše. Krádeže dětí byly prokletím dospělých dlaků. Dlačí těla nikdy nebyla natolik stálá, aby mohli donosit vlastní dítě, a tak děti kradli. Ale často kradli děti jiným Feyům, nikoli národům, se kterými válčili. Nepřátelům kradli děti zvěrojezdci, pěšci a počasové.

„Vezmeš si ho ode mne, že?“ požádala ji Solanda s nadějí v hlase.

Della přišla k ní a jemně sundala chlapci zaťatou pěstičku ze Solandina prsu. „Je to ostrovan,“ poznamenala užasle.

„Tím bych si nebyla tak jistá,“ odvětila Solanda. Vypletla chlapci druhou ručičku ze svých vlasů a podala ho Delle. Chlapec se okamžitě rozvzlykal. „Celou noc nespál a neměla jsem ho čím nakrmit. Taky mu chybí žena, která se o něj starala.“

„Jeho matka?“

„Jeho matka je mrtvá.“

Della se na ni zamračila. „My tady nejsme vybavení na péči o děti.“

„Já vím,“ odpověděla Solanda, „ale máme lidi, kteří vědí, jak ho vychovat. Dočasně ho svěř někomu do péče, někomu, kdo se o něj dobře postará, třeba nějakému počasovi nebo prostě někomu, kdo nezemře v bitvě.“

Jeden ze zraněných mužů se vzepřel na loktech. Nemohl být příliš vážně zraněný, protože se uznale zadíval na Solandinu nahou postavu.

Della semkla rty, něžně dítě popleskala a pohladila ho.

Solanda se podívala na svůj prs. Byl zarudlý a byly na něm podlitiny po dětských prstících. Pořádně se jí pomstil, usoudila. Nicméně může mluvit o štěstí, že se jí podařilo unést dítě tak snadno.

„Můžu tady někde dostat něco k jídlu a nějaké šaty? Venku je zima.“

„Mně to neříkej,“ odvětila Della. „Jdi za Rugarem.“

Solanda si založila ruce na hrudi. Nesnášela, když ji někdo připomínal služební postup. Původně chtěla stínozemím jen rychle projít a Rugarovi se vyhnout.

„Musí se o tom dítěti dozvědět,“ prohlásila Della rychle, aby Solandu předešla, než se zmůže na nějakou odpověď. „Měla bys mu to říci hned. Je to lepší, než aby

tě odchytil sám a vyslýchal v okamžiku, kdy to budeš nejméně čekat.“

Měla pravdu. Rugar zuřil, kdykoli někdo porušil služební nařízení. Ten muž z ní nespouštěl oči. Už tady nemůže déle takhle stát. Povzdechla si a přeměnila se do své kočičí podoby. Tělo se změnilo a získalo teplý kožíšek. Chlapec ji sledoval z Delliny náruče tak užasle, až zapomněl na slzy. Alespoň že tohle se mu líbilo.

Solanda beze slova vyběhla ze dveří. Venku se zastavila. Asi mu měla něco říct. Ale je ještě moc malý. Takové podružnosti jako nějaké vysvětlování mu jsou určitě lhostejné.

Na rozdíl od Rugara. Ten podobná opomenutí nesnášel.

Ve stínozemí se objevilo několik dalších Feyů. Viděla dva domestiky, jak si jdou po své ranní práci, nicméně pro ni už ráno skončilo. Mlha jí dosahovala skoro po bradu. Prodírala se mlhou, jak nejrychleji mohla, až se konečně dostala k Rugarovu srubu a vyběhla po schodech ke dveřím.

Dřevo bylo mokré a schody klouzaly. Jak se jim jen mohlo podařit stvořit takovou mlhu? Nebo se jim stínozemí zase pokazilo? Když se pokazilo poprvé, vyděsilo ji to. Před dveřmi zavanala, jestli se nemá znovu proměnit do své ženské podoby, aby mohla zaklepat, ale pak si to rozmyslela a jako opravdová kočka udeřila do dveří celým tělem.

Otevřela jí rozespálá Diamanta. Rozpuštěné vlasy se jí nepořádně vinuly po zádech a na sobě měla vlněný pléd, ze kterého vycházela slabá vůně skořice.

„Musím mluvit s tvým otcem,“ oznámila jí Solanda. „A taky potřebuji nějaké šaty a něco k jídlu.“

Diamanta na ni chvíli zmateně zírala. „Jo, zdravím tě,“ odpověděla nakonec.

„Zajímalo mě, kam jsi zmizela. Hned zavolám otce. A tady máš pléd.“

Sundala si svůj pléd a hodila ho na zem. Solanda nestihla včas uskočit a pléd jí přistál na hlavě. Zaplavila ji vůně skořice.

Podářilo se jí vystrčit hlavu právě včas, aby ještě zahlédla nahou Diamantu mizet na chodbě.

Solanda si znechuceně odfrkla. Pak se vymotala z plédu, zavřela oči a přijala na sebe ženskou podobu. Na holé kůži ucítila chlad. Protáhla si ztuhlé údy a vyčkala, až bude proměna dokončena. Pak otevřela oči, popadla pléd a zachumlala se do něj.

Skořice znamenala, že je do plédu vetkáno zaklínadlo tepla, a za to byla Solanda hluboce vděčná. Vešla dovnitř a uviděla Diamantu, zachumlanou v jiném plédu, jak kráčí chodbou a klepe na nějaké dveře.

Srub byl prostý. U jedné zdi stál úctyhodný krb a zbytek prostoru zabíral prostřený jídelní stůl a židle. Ve srovnání s Rugarovým příbytkem v Nyei to byl docela úpadek. V Nyei obsadil budovu banky, trochu menší než ta, kterou si zabral jeho otec, a byl zvyklý mít prostornou ložnici s klenutým stropem.

Solanda si vzala ze stolu krajíc chleba a zakousla se do něj. Byl starý a oschlý. Bylo jí to jedno. Od včerejška nejedla.

Ze zadní místnosti vyšel Rugar. Diamanta mu kráčela v patách. Rugar si rukou narychlo prohrábl vlasy v marném pokusu si je učesat. Stačil si natáhnout kalhoty, jinak byl nahý. Překvapilo ji, že má ploché břicho a pevné svaly na hrudi. Vždycky si myslívala, že je trochu změkčilý, považovala ho za člověka, který o válčení jen mluví, ale sám nikdy nebojuje.

„Co je tak důležité, že mě kvůli tomu budíte?“

„To já jsem tě vzbudila,“ ozvala se Solanda, vzala si další krajíc chleba a lámala si ho na malé kousky. „Ne tvoje dcera.“

Rugar vrhl na Diamantu významný pohled. Diamanta potřásla hlavou, jako by nemohla uvěřit tomu, co Solanda říká, a zmizela na chodbě.

„Chci ti říci, co jsem udělala, dřív než ti to řeknou domestikové,“ sdělila mu Solanda.

„Domestikové?“ Rugar se posadil. Vypadal, že ještě napůl spí. Levou rukou uchopil džbánec a nalil sobě a Solandě vodu.

Přikývla a dala si doušek vody. Chutnala dobře. „Přinesla jsem jim dnes ráno dítě. Vlastně spíš mimino či batole. Trochu už mluví a umí chodit.“

Rugar odložil hrnek. Ted' už se probral úplně. „Kdes ho vzala?“

„U Sedmikráskové říčky. S jistotou se dá říci jen to, že mu naši vojáci před rokem zabili rodiče a jeho samotného zachránila nějaká stařena a uprchla s ním. Přinesla jsem ho sem.“

„A na co jsi přitom myslela?“ otázal se Rugar. „Co budeme dělat s nějakým ostrovním dítětem? Jestli jsi chtěla nějaké dítě pro sebe, měla jsi mi to říct. Myslím, že bychom to mohli vyřešit jinak, a nekrást dítě nějakým ostrovanům.“

„Nemyslela jsem na...“ začala Solanda.

„Já ano. Víš, co to znamená? Ted' po nás půjdou ještě tvrdší. Nejenže jim zabíjíme vojáky. Ted' jim ještě krademe děti.“

Solanda se pořádně usadila na židli. Jeho vztek s ní neotrásl. „Rugare, měl bys mi trochu věřit.“

„Věřit? Vždyť ty jsi možná rozpoutala válku, aniž by ses mi jen slovem zmínila, a ty mi říkáš, abych ti věřil?“

„Ano,“ odpověděla a naklonila se, až měla obličej jen pár palců od jeho. „To je přesně to, o co tě žádám.“

Nikdy dřív jsem žádné dítě neukradla, a když udělám něco, na čem se s tebou předem nedomluví, obvykle mívám pravdu.“

Odtáhl se od ní. „Obvykle.“

„Tentokrát pravdu mám,“ prohlásila Solanda. „To dítě mě k sobě přivolalo. Našla jsem jeho rodný srub, ten, kde byli zavražděni jeho rodiče, a pak jsem ho stopovala.“

„Neříkala jsi, že jeho rodiče zemřeli už před rokem?“

Přikývla.

„Tak jak...“ zarazil se. Vyčetla z jeho očí, co ho napadlo. „To není možné.“

„Ale stalo se to,“ prohlásila. „*Přivolal* mě. Nevědomky. Myslela jsem si, že zanechal stopu pro své rodiče, aby ho mohli najít, kdyby přežili. Ale jediný, kdo po ní šel, jsem byla já.“

Založil si ruce na hrudi. „Ostrované nemají magii.“

„Tohle mrně ano,“ odvětila Solanda. „A to je pravděpodobně důvod, proč jejich svčená voda působí, jak působí. Skrývají ji v náboženství. Halí ji závojem víry.“

Rugar potřásl hlavou. „To se teprve uvidí.“

„Ale my to víme už teď,“ namítla Solanda. „Víme to velmi dobře. Naši lidé za toto poznání zaplatili svými životy. Myslím, že je načase, abychom si přiznali, že nejsme jediným národem na světě, který má magii.“

„Kdyby měli magii, žili by jinak.“

„Jejich způsob života se moc neliší od způsobu života některých zdomácnělých, usazených Feyů. Prostě jen začlenili magii do svého života pro nás poněkud neobvyklým způsobem.“

Rugar se zamračil. „To mi nepřipadá nijak magické.“

„Připadalo by, kdybys viděl to dítě,“ prohlásila Solanda. „Má vnitřní hlas, takový, jaký slýchám vnitřním sluchem. Nikdy bych ho nenašla, nebýt toho

hlasu. A vyvinul se mu už hodně brzy. Muselo to být ještě nemluvně, když ho ta žena nesla po stezce, po které jsem ho sledovala.“

„Mně se to nějak nezdá,“ prohlásil Rugar.

„Jen to, že se ti to nezdá, ještě neznamená, že to není pravda,“ namítla Solanda. „Myslím, že bys měl dát cenzorům kouzel vědět, že mají co do činění s novým druhem magie a musí zjistit, co se s tím dá dělat. Možná by ji šlo zneškodnit, jako by to udělali u nějakého nepodařeného Feye.“

„Nejdříve se podívám na to dítě,“ rozhodl se Rugar.

Solanda pokrčila rameny. „Dělej, jak myslíš. Já nejdřív dojím tady ten kus chleba a pak půjdu spát. Jestli pro mne, než se vyspím, nenajdeš nějakou práci, vyrazím zase na potulku, podívat se, jaké další zajímavosti najdu.“

„Myslel jsem si, že to dítě chceš.“

Zavrtěla hlavou. „Přinesla jsem ho tobě. Myslím, že by měl být vychováván tady. Myslím, že ostrovanům by se nemělo dovolit, aby měli něco tak mocného.“

„A co s ním podle tebe máme dělat?“ otázal se Rugar. „Magii toho dítěte nemůžeme využít k tomu, abychom vyhráli válku.“

„Zatím ne,“ odvětila. „Ale v budoucnosti nám může být užitečný. A ty musíš hledět právě do budoucnosti, Rugare. Ty se úporně snažíš považovat tohle válečné tažení za stejné jako každé jiné, ale tak to není. Feyové budou na Modrém ostrově dlouho a já nehodlám celý ten čas trávit na tomto ponurém šedivém místě.“

„Ve stínozemí jsme v bezpečí,“ namítl Rugar.

„Snad.“ Solanda se napila vody. „Ale bezpečí není ve válce tak důležité, zejména, pokud ji chceš vyhrát.“

Ve vlastním domě se cítil jako zloděj. Rocan se plížil chodbou, v jedné ruce malou lampičku, v druhé lahvičku svěcené vody. Lampa svítila jen slabě, stěží stačila osvětlit podlahu a nejbližší stěny. Třásl se, nikoli však únavou, byť ji cítil v každém kousku těla, ale strachem.

Rocan by se neměl bát ničeho.

Ale on není lepší než lidé, které nahlas odsuzoval. Jde za jedním Starším zjistit, jestli není posednut nepřítelem. Nechová se jako rocan. Chová se jako voják.

Věděl to, ale nemohl si pomoci.

Dveře v křídle Starších se zamykaly, ale rocan měl ode všech dveří klíče. Byl jediný, kdo měl přístup do všech místností ve Svatyni.

Zastavil se přede dveřmi do Matthiasových komnat a opřel si hlavu o dvevní zárubeň. Teď ještě může couvnout. Může se Matthiase zeptat, co se děje.

A riskovat, že uslyší lži.

Všechny ty řeči o mrtvých, krvi a kostech ho vyděsily. Reecovy úvahy o znesvěcené svěcené vodě ho vystrašily ještě víc.

Rocan se narovnal, zasunul si lahvičku se svěcenou vodou do kapsy, sundal si ze šerpy svazek klíčů a potichu odemkl Matthiasovy dveře.

Srdce mu divoce bušilo. Od chodidel do kolen mu vystřelovala ostrá bolest. Potřebuje si co nejdříve odpočinout. Ale dokud se všechno nevyjasní, nemůže odpočívat.

V Matthiasových komnatách byla tma. Nezakrytým oknem proudilo dovnitř měsíční světlo a měnilo nábytek v šedivé, beztvaré hroudy. Rocan vklouzl dovnitř a pomaličku zavřel dveře, opatrně, aby nenadělal žádný

hluk. Západka slabě cvakla, ale ve ztichlém pokoji se ten zvuk rozlehl jako úder hromu.

Z druhé komnaty sem bylo slyšet oddechování. V krbu rudě zářily žhavé uhlíky a dávaly celé místnosti tajemně oranžový nádech. Rocan odložil lampičku na stůlek u dveří tak, aby Matthiase nemohlo probudit ani její chabé světlo. Pak se začal opatrně plížit k Matthiasově ložnici.

Vytáhl lahvičku z kapsy a sevřel ji v pěsti. Cítil, že to co dělá, je špatné, a roztrásl se ještě víc. Jeho konání bylo v naprostém rozporu s jeho vírou, se vším, co učil. Člověk přece věří svým přátelům a spolupracovníkům. Nепrověřuje je bez jejich vědomí, zejména ne způsobem, kterým by jim mohl přivodit děsivou smrt. Něco takového člověk nedělá ani svým nepřátelům.

Jak se rocan blížil k Matthiasově ložnici, rudá záře sílila. Když si jeho oči přivykly, uviděl postel s hromadou přikrývek. Na podlaze vedle postele se válely knihy a svitky pergamenů. Matthias usnul na zádech, s jednou rukou na přikrývce, ven mu vyčnívalo nahé rameno.

Rocan se na něj chvíli díval. Tohoto muže podporoval. Navzdory mládí a zvláštnímu vzhledu ho vybral mezi Starší. Od feyského vpádu se jejich vztahy silně změnily. Těžko si teď pamatovat, že ještě v den vpádu byl Matthias Starším, jemuž rocan nejvíce důvěřoval.

Svíral lahvičku tak pevně, až ho z toho rozbolela ruka. Skoro se bál, že ji rozdrtí. Stál nad klidně oddechujícím Matthiasem a díval se, jak se mu hrud' pravidelně zvedá a klesá.

Bude to tak snadné. Stačí jediná kapka, aby se dozvěděl všechno, co potřebuje.

Ale nikdy nebude schopen s tímto činem dál žít a bůh by od něj mohl odvrátit Své ucho na ještě déle.

Natáhl prázdnou ruku a dotkl se Matthiasovy ruky. Matthias sebou trhl, ale neprobudil se. Rocan mu stiskl zápěstí, zatřásl jím a zašeptal jeho jméno. Konečně Matthias otevřel oči.

„Ctihodnosti, co...?“

Rocan si položil prst na rty, i když mu nebylo jasné, proč by měl trvat na tichu. „Obleč se a přijď vedle. Chci si s tebou promluvit.“

Matthias přikývl. Prohrábl si rukou vlasy - kadeře měl zcuchané jak vrabčí hnízdo - a posadil se.

Rocan se rychle vrátil do přijímací komnaty. Od své lampičky zapálil svíčku, a pak šel od lampy k lampě a jednu po druhé rozsvěcoval, až byla komnata zaplavená jasným světlem. Bylo tam chladno. Oheň v této místnosti vyhasl už dávno.

Řekne Matthiasovi, co si myslí. Jestli se Matthias zachová špatně - ačkoli rocان nevěděl, co v tomhle případě obnáší výraz »špatně« - pak ho rocان postříká svčcenou vodou. Jestli se zachová správně, bude rocان přesto trvat na prověření. Matthias to však pochopí.

Když Matthias vyšel z ložnice, měl na sobě jen prostou černou kutnu, zpod níž mu vyčuhovaly dlouhé hubené holé nohy. Vlasy měl dosud rozčuchané a kruhy pod očima jen podtrhovaly jeho vyzáblost.

„Hrozí nám nějaké vážné nebezpečí, Ctihodnosti?“ otázal se. Byl tak unavený, že chraptěl. Byl zřejmě stejně vyčerpaný jako rocان. Jenže Matthias byl mladší. Mohl snášet tělesné strasti lépe než rocان.

„Posaď se,“ požádal ho rocان.

Matthias se rozhodl pro židli u vyhaslého krbu. Rocan se posadil proti němu. Nohy se vzpouzely a rocانovi bylo jasné, že se mu bude těžko vstávat.

„Promiň,“ omluvil se, „ale rád bych tě požádal o dovolení postříkat tě svčcenou vodou.“

„Jistěže,“ odvětil Matthias a natáhl k němu levou ruku. Byla čistá, s pěstěnými nehty. Držel ji volně ve vzduchu, ani se mu nezachvěla.

Zato rocan se třásl. Otevřel lahvičku a nalil Matthiasovi na ruku čtyři kapky svěcené vody. Kapky se Matthiasovi v dlani slily do malé loužičky.

„Chceš mi udělit požehnání?“ otázal se ho Matthias.

„Potřebuješ ho?“ zeptal se ho rocan.

„Každý v těchto dnech potřebuje požehnat,“ odvětil Matthias.

Rocan odříkal nad Matthiasem krátkou verzi požehnání. Hlas se mu třásl stejně jako ruce. *Mýlil se. Nevěřil a mýlil se.*

Když bylo po požehnání, Matthias se na něj podíval. „Dozvíš se, o co jde, nebo si mám jít zase lehnout?“

Rocan zavrtěl hlavou a vzápětí si uvědomil, že Matthiasovi není jasné, na co mu vlastně odpovídá. „Omlouvám se,“ řekl. „Musel jsem si to ověřit.“

Matthias vzal ze stolu malý mečík, mečík, který by mohl být na řetízku nebo šerpě, a navlhčil ho vodou, která mu zůstala v dlani. Pak ji roztíral po celém meči a odříkával přitom část půlnoční mše. Když byl hotov, vložil mečík do malé kameninové mísy a zamnul si ruce.

„Odpusť, Ctihodnosti,“ pravil, „ale předpokládal bych, že když denně zacházím se svěcenou vodou, bude to jako důkaz, že nejsem posednut žádným Feyem, stačit.“

Rocan přikývl. „Stačilo by. Ale dnes v noci jsem zjistil, že svěcená voda použitá při půlnoční mši nebyla pravá.“

Matthias se maličko zaklonil. „A ty víš, kdo ji vyrábí, takže jsi podezřívá mne. Je ten, kdo ti tu zprávu přinesl, důvěryhodný?“

„Naprosto,“ odvětil rocan. Nemohl Matthiasovi vykládat, od koho nebo jak to ví. Nikdo ze Starších nevěděl o podivných událostech, ke kterým došlo u Krvavých útesů. To bylo jedno z Tajemství.

Matthias si protřel oči slepené spánkem. Chlapecké gesto. Rocan už zapomněl, jak je Matthias ve skutečnosti mladý. „Takže potřebujeme zjistit, jestli šlo o více než jednu lahvičku,“ usoudil Matthias. „Předpokládám, že voda, kterou jsi mi požehnal, je tvé vlastní výroby?“

Rocan přikývl.

Matthias si povzdechl. Pročísl si rukou vlasy a srovnal si kadeře, kam patřily. „Dobrá. Jsi připraven to zjistit ještě teď v noci? Myslím, že bychom to měli vědět před ranní mší.“

Rocan měl pocit, že se snad únavou zhroutí, ale nechtěl to před Matthiasem přiznat. Matthias měl pravdu; tohle se musí prověřit okamžitě a jestli to rocan neprovede osobně, nebude mít klid.

Natáhl k Matthiasovi ruku. „Pomoz mi vstát.“

Matthias se zvedl a nabídl rocanovi jako oporu své rámě. Rocan pomalu vstal. Nohy a klouby mu zachvátila bolest, která se obvykle dostavovala až ráno. Břímě, které nesl, ho tížilo i na těle. Nevěděl, jak dlouho to ještě vydrží.

„Nemáme ani tušení, kdo to mohl udělat,“ pravil Matthias. „Nemůžeme věřit nikomu.“

Rocan se musel sám sobě usmát. Alespoň Matthias uvažoval stejně jako on. A alespoň Matthias chápal, co před pár okamžiky donutilo rocana k tomu, co udělal.

„Přinesl jsem lampičku,“ ozval se rocan a ukázal na lampičku na stole.

Matthias ji zvedl. „Skvěle.“

Otevřel dveře a pomohl rocanovi vyjít z komnaty. V tichosti kráčeli chodbou a jediným zvukem, který se ozýval, bylo šoupání rocanových opánků po koberci.

Do kaple sešli postranním schodištěm. Matthias šel jako první. Prošel zadní místností a vstoupil do kaple samotné.

Ve tmě vypadala kaple jinak. Meč zavěšený u stropu měl vzhled čehosi divokého a nezvladatelného, co na ně může každým okamžikem zaútočit. Obětní stůl vypadal větší a hluboko do tmy se táhly řady lavic.

Matthias postavil lampu na obětní stůl. V jejím světle vystoupily škrábance na stolní desce. Na polici pod stolem se zaleskly skleněné lahvičky.

„Je jich tu jen pár,“ poznamenal rocan. „Musí to být ty, které zbyly po půlnoční mši.“

Zachytil se stolu, aby neupadl, a sáhl dolů pro lahvičky.

„Počkej!“ vyhrkl Matthias.

„Nevíš, jestli ti voda v těchto lahvičkách nemůže nějak uškodit. Nech mě, udělám tu nebezpečnou práci sám. Starších je deset. Ty jsi jen jeden.“

Rocanovi se jeho zdůvodnění nelíbilo, ale souhlasil. Přes úporné bolesti v zádech se zase narovnal.

Matthias vzal zpod stolu jednu lahvičku, vytáhl z ní zátku a hlasitě začichal. Na obličej mu dopadlo světlo, odrazilo se od skla, zpitvořilo mu rysy, a když svažtil čelo, zdálo se, že se zlověstně mračí.

„Páchne to nějak divně,“ poznamenal.

Naklonil lahvičku a nalil si trochu vody na stejnou ruku, kterou předtím nastavil rocanově svěcené vodě. „Ale pocit z ní mám normální.“

Naklonil se s lahvičkou do světla a rocan se naklonil s ním. Voda byla hnědá a plavala v ní nějaká špína. Při přípravě svěcené vody se ze všeho nejdříve čistila běžná voda od veškerého kalu a nečistot.

„Dobrá, víme tedy, co to není,“ pravil rocan.

Matthias přikývl. „Nechci, aby ses jí dotýkal ty,“ prohlásil. „Vlastně nechci, aby se jí dotýkal kdokoli kromě mne. Já si pak umyji ruce ve svěcené vodě a pořádně si je prohlédnu, jestli se něco nepříhodovalo. Myslím, že od této chvíle si celou záležitost беру na starost sám, Ctihodnosti.“

„Ne,“ zamítl to rocan. „Zůstanu s tebou. Musíme se té vody zbavit a musíme sem na ranní mši dát novou svěcenou vodu.“

„To je práce na celou noc,“ namítl Matthias.

„Tak nebudeme spát,“ odušil rocan. „Ještě teď v noci připravím novou dávku svěcené vody a řeknu nějakému audovi, aby ji odnesl sem dolů. Ty se nějak zbav těchto lahviček. Myslím, že by se neměly dál používat. Pak přijď za mnou.“

„Ty máš nějaké podezření,“ usoudil Matthias.

Rocan přikývl. „Myslím si, že tu jsou Feyové, a myslím si, že naši svěcenou vodu něčím nahradili. Myslím si, že to souvisí s kostmi a krví, které jsi našel. Myslím si, že jeden z nich udělal chybu a zemřel.“

Matthias zavrtěl hlavou. „Pokud by tomu tak opravdu bylo, tak by se Feyové, které jsem tehdy postříkal svěcenou vodou, změnili v hromádku kostí a kaluž krve. Polil jsem je po celém těle. Umírali, ale tělo jim přesto zůstávalo. Ne. Kostí a krev, které jsem našel, znamenají něco jiného. Ale jinak s tebou souhlasím. Myslím, že tu jsou Feyové.“

„Vypadá to jako jediné možné vysvětlení, že?“ opáčil rocan.

Matthias postavil lahvičku vedle lampy. „Obávám se, že ano. Co s tím budeme dělat?“

„Něco s tím udělat musíme.“ Rocan se odlepil od stolu. „A to brzy.“

Della stála nad dítětem a svým tělem chránila kolébku, jako by se bála, že mu Diamanta ublíží. Diamanta stála stranou kousek za ní a dívala se na dítě. Otec už se na něj podívat byl, a vrátil se do srubu celý rozružený. Odmítal s Diamantou mluvit, a tak se sem Diamanta vypravila sama.

Domestikové ho do doby, než Rugar rozhodne, co s ním dál, nechali v domicilu. Uložili ho do ručně vyrobené kolébky do mrňavé komůrky. Kolébka Diamantu překvapila. Zřejmě ji tady někdo potřeboval. S jistotou však věděla, že se otec nepídil po tom, kdo čeká dítě.

Chlapeček usnul, oči pevně zavřené a nosík zrudlý od dlouhého pláče. Byl zavinutý do modré vlněné pokrývky s vyšitými utišujícími znaky. Magie v pokrývce ho udrží v teple a klidu - nebo ho alespoň zklidní, kdyby byl příliš úzkostný a nešťastný.

„Bud' klidná, Dello,“ řekla Diamanta. „Nechci ho budit.“

Della se nehýbala. Tvrdošíjně stála nad kolébkou. „Já jenom, že mu tak dlouho trvalo, než usnul. Plakal, jako by mu to zlomilo srdce. Kdybych si nemyslela, že má Solanda pravdu, řekla bych, že bychom ho měli vrátit zpátky k těm, kdo ho vychovávali.“

„Pravdu o jeho magii?“ Diamantu zamrazilo. Raději by si myslela, že si Solanda chtěla nějak ospravedlnit svůj násilný čin. To by vysvětlovalo Rugarovo chování.

Della si položila prst na ústa. „Pojď si raději promluvit ven,“ řekla a odvedla Diamantu z místnosti. Diamanta se na chlapce ještě jednou rychle ohlédla. Byl hezoučký takovým tím baculatým způsobem. Vždycky soudila dětské tvářičky podle vystouplých kostí a pevných rysů, ale toto ostrovní dítě mělo kulaté oči,

jemně vykrojená ústa, droboučký nosík a lícní kosti ani nestály za zmínku. Ale i teď, když spal, měla pocit, že z jeho tělíčka vyzařuje jakási síla.

Vyšla na chodbu. Della za ní zavřela dveře. „To dítě má magii,“ řekla Della. „A k tomu podivnou magii.“

„Myslela jsem si, že děti nemají magii,“ namítla Diamanta. „Prvních deset let života se žádná nevyvíjí.“

„U dlaků ano,“ odvětila Della, „a u ostatních je skrytá. Nikdy o tom nemluvíme — nechceme, aby si rodiče dělali přehnané naděje.“

Někdy v dítěti zůstane magie skrytá navždy a u dospělého se projeví jen pouhými záblesky. Myslím si však, že u tohoto dítěte to tak nebude.“

„Ostrované nemají žádnou magii,“ namítla Diamanta.

„Jistě, jenže toto dítě není feyské, a přesto je obdařeno magií. A to silnou. A ta je v tuto chvíli omezena převážně na duševní schopnosti přežít. Může kouzlit a může za sebou nechávat stopu. Jsem si jistá, že zanechal stopu vedoucí rovnou do stínozemí, aby ho jeho lid mohl najít.“

„Ale ti se sem nedostanou,“ namítla Diamanta.

„Pokud budou obdařeni magií, tak ano,“ odvětila Della. „Na to jim dokonce stačí pouhá běžná magie, Diamanto, nebo znalost zaklínadla. My jsme si dosud nemuseli dělat starosti s jinou magií.“

Diamanta se dívala na zavřené dveře a zamyšleně si hryzala spodní ret. Della měla pravdu. S hrozbou jiné magie se sice setkali už dřív, ale nikdy nešlo o skutečnou magii. A jestliže to tentokrát byla skutečná magie, Caseovi nastanou při odhalování tajemství jedu krušné časy. Nemusí to být přímo jed, může v tom být nějaké kouzlo.

Přes všechnu svou samolibost a ješitnost viděla Solanda to dítě jasně a pochopila, jak je pro Feye důležité.

„Chce si Solanda to dítě nechat?“ otázala se Diamanta.

„Myslím, že je ráda, že se ho zbavila,“ odvětila Della. „Přinejmenším se dá říct, že on byl rád, že ji vidí odcházet.“

„Ublížila mu nějak?“

„Tělesně ne. Ale tohle dítě je mimořádně vnímavé. Vědělo, že ho unáší z domova.“

Diamanta přikývla. Z představy magie na Modrém ostrově ji jímala závrať. Stiskla Delle loket, poděkovala jí a zadními dveřmi vyšla ven.

Nebylo divu, že se otec rozzuřil. Chápal důsledky, které z toho plynuly, stejně dobře jako Diamanta, možná lépe. Jestliže tu je nějaká forma magie, které nerozumějí, pak možná Feyové nejsou nejmocnějším národem na ostrově. Zmar, který je provázel už od příjezdu, může být něco víc než jen náhodná smůla; může to být osudová předzvěst jejich budoucnosti.

Vzala to kolem Adrianova přístřešku. Když dovolila Caseovi vzít si Orta, požádala domestiky, aby v boudě uklidili. Domestikové pomocí zaklínadla čistoty odstranili nepříjemný zápach a našli pro Adriana postel, šaty a pokrývky. Teď už byl přístřešek obyvatelný. Navíc byla na veškeré lůžkoviny vložena utišující zaklínadla, aby byly Adrianovy touhy opustit stínozemí co možná nejvíce zmírněny.

Diamanta zaklepala a otevřela dveře. Adrian měl od stropu zavěšenou opravdovou lampu, stál pod ní a oblékal si košili. Kalhoty už měl na sobě, ale byl ještě bos.

„Kdes vzal tu lampu?“ zeptala se Diamanta feysky.

„Jsem si jist, že jsi sem nevrhla proto, aby ses mne ptala na tohle,“ odvětil Adrian nyesky. Jeho feyština se sice zlepšovala, ale zatím se vyjadřoval dost neobratně. „Ale když už to chceš vědět, prostě jsem o ni požádal. Odhalil jsem, jak děláte své lampy, a usoudil jsem, že nebudu žít s pohasínajícím světlem umírající duše svého soukmenovce.“

„Jak ušlechtilé,“ odsekla Diamanta nyesky a opřela se o dveře. „Chtěla bych se tě na něco zeptat.“

„A já už jsem doufal, že toužíš po společnosti.“

„Ta tvoje jízlivost ti nepomůže.“

Usmál se. „Ale, ale. V naší dohodě není řečeno nic o tom, jak se mám vyjadřovat. Musím jen mluvit pravdu.“

Diamanta si zahákla palce za opasek. Popravdě se jí Adrianův sžíravý humor líbil. Byl to jeho osobitý projev, a proto nějak nechtěla, aby byl zlomen. „Chci vědět něco o ostrovní magii.“

„Magii?“ Adrian si levou rukou zručně zavazoval tkanice na zápěstí pravého rukávu.

„Žádnou nemáme.“

„Víš, co se stane, když budeš lhát,“ připomněla mu Diamanta.

Přestal si zavazovat tkanice. „Nelžu. Budu mluvit pravdu v každém okamžiku svého života na tomto ponurém místě.“

„Tak jak nazýváte své mimořádné schopnosti?“

„Žádné nemáme,“ odvětil Adrian.

„Žádné?“

„Ovšemže žádné,“ trval na svém Adrian. „Neměníme se v kočky, neuklízíme si domovy pomocí čar a kouzel, nevedeme války pomocí krve jiné kultury. Nemáme žádnou magii.“

„Dvakrát jsme tady narazili na průkazné stopy magie,“ namítla Diamanta, „a to už není jen náhoda.“

Adrian si povzdechl a pomalu si zavázal levý rukáv. „Podívej,“ prohlásil odměřeně, „jestliže nějakou »magii« máme, nevíme o tom a rozhodně ji nepoužíváme. Jestliže u nás někdo magii provozuje, nikdy jsem u toho nebyl. Nepatří to k nám.“

„Co vaše náboženství?“

„A jsme zase zpátky u toho, co? Jestli chcete nějakého odborníka na rocanismus, měli jste si unést nějakého auda.“

„Máme tebe,“ odtušila Diamanta.

„A já o svěcené vodě, magii ani ničem podobném nevím zhola nic. Vím jen, kdo jsou poradci krále — a o tyto informace jsem se už podělil s tvým otcem. Ztraceně brzy mi budete moci dávat lekce o ostrovanství, protože já už vám nebudu moci sdělit nic, co byste nevěděli.“ Založil si ruce na hrudi. „Když už jste udělali takový obchod, měli jste si rozmyslet, od koho chcete informace získávat.“

„Nedržíme tě tu výhradně kvůli informacím,“ odvětila Diamanta. „Držíme tě tady také kvůli jejich výkladu. Teď jsem se tě ptala na magii, a ty se odpovědi vyhýbáš. Chci jasnou odpověď.“

„Dal jsem ti jasnou odpověď,“ odsekl Adrian. „Nevím.“

„Tak mi to vylož.“

Spustil ruce a posadil se na postel. „Nemám dostatek faktů, abych ti to mohl vyložit.“

„Ty víš, co s námi ten jed dělá. To je magie. Nyní našel jeden z našich ostrovana, který za sebou nechává duchovní stopu. To je také magie. Co o tom soudíš?“

„Za tím, co vidíme, existuje celý svět, svět, který se vymyká našemu chápání.“ Adrian to pronesl napůl jako modlitbu a když ta slova odříkal, usmál se. „Slovo psané i nepsané, základ našeho náboženství.“

Zhluboka se nadechla. Měla sto chutí mu vynadat za to, že se chová tak přitrouble, nicméně si závčas uvědomila, že přes veškerou svou uštěpačnost by se jí nedovázil lhát. Určitě ne tak brzy, dokud má v paměti živou vzpomínku na syna. „Takže ty přijímáš věci, jimž nerozumíš, jako součást toho neviditelného světa?“

Přikývl. „Aniž by nás učili, že by pro nás měl být nějak závažný, docházíme k závěru, že mu nerozumíme. Necháváme na bohu a svých představených, aby těmto věcem porozuměli.“

„Bohu a svých představených.“ Diamanta se zamračila. „Copak nejste ani trochu zvědaví?“

„Zvědavost je něco naprosto jiného,“ odvětil. „Jsme zvědaví. Jsme nekonečně zvědaví.“

„Setkal ses předtím s takovými záležitostmi? Magickými záležitostmi?“

„Setkal jsem se s věcmi, kterým jsem nerozuměl,“ odpověděl. „Nechápu, na co by lidé, kteří ovládli polovinu světa, potřebovali i náš malý ostrov. Nechápu, proč je nebe modré a proč bouře řadí nejlítěji kolem Kamenných strážců. Prostě tyto věci přijímám tak, jak jsou. Je to nad mé chápání.“

„Ty jsi mi nějaký mudrlant,“ opáčila Diamanta.

Zavrtěl hlavou. „Mám prostě zdravý rozum. Nikdy si nebudu moci odpovědět na všechny otázky. Takže jsem smířen se skutečností, že jsou i věci, kterým nebudu nikdy rozumět.“

„A to říkáš, že nejsi žádný mudrlant,“ opáčila. „Mám teď něco na práci. Jsi si jist, že už nemáš k ostrovní magii co dodat?“

„Kdyby mě něco napadlo, princezno, budeš první, komu to řeknu.“

„Vřelé díky.“ Zavřela dveře a zamířila zpátky do svého srubu. Od chvíle, co viděla to dítě, měla pocit

hrůzy, smíšený ještě s něčím jiným. Vyběhla po schodech do srubu a otevřela dveře.

Otec byl uvnitř - stál na svém oblíbeném místě u krbu a držel Diamantin pléd, ten, který si předtím půjčila Solanda. Diamanta věděla, že nemyslí na ni, ale na to dítě a na zprávy, které jim Solanda přinesla.

Ani ho nepozdravila. „Byla jsem si promluvit s Adrianem,“ spustila rovnou.

„A co říkal o jejich magii?“ Rugar roztržitě žmoulal pléd v ruce.

„Řekl, že žádná není. Tak jsem ho trochu zmáčkla, a on mi citoval nějaký náboženský text o nemožnosti pochopení světa kolem nás.“

„Lže?“

Z jeho slov vycítila lačnost po krvi. Chtěl, aby někdo za ten nový zvrát ve vývoji zaplatil.

Ona taky.

„Myslím, že ne,“ odpověděla. „Zdá se, že jsou vůči magii lhostejní a přičítají takové schopnosti nadpozemským mocnostem.“

Rugar se obrátil a odhodil pléd na židli. „Jestliže nechápou, co mají, tak to ani nemohou používat.“

Zavrtěla hlavou. „Možná našli způsob, jak to používat, aniž to rozpoznají. Jako třeba s tím jedem. Jestliže sami nevědí, čeho jsou schopni, papá, pak to nezjistíme ani my.“

Povzdechl si, posadil se na nejbližší židli a promnul si oči. „Dostal jsem nás do pěkné kaše, co?“

„To jo,“ souhlasila Diamanta. „A to mě děsí.“

Chvilí se na ni pozorně díval. „Tak tebe to děsí?“

Normálně by si takové poznámky ani nevšiml, ale tentokrát se na ni zaměřil. Diamanta cítila, že rudne.

Přikývla. „Jestliže mají magii, tak k té krvavé porážce, kterou jsme utrpěli v první bitvě o Jahn, nedošlo díky tomu, že by měli štěstí. Ztratili jsme celou

jednotku a děd se o tom ani nedozvěděl. Nemusí poslat na Modrý ostrov nikoho celá léta. Ale nakonec někdo přijde. A budou umírat další Feyové.“

„Co máme dělat? Nemůže je pobíjet jednoho po druhém, potřebujeme nejdřív odhalit tajemství jedu.“

Zhluboka se nadechla. Byl předem rozhodnut její nápady zavrhnout, a tak se vzchopila a připravila se na výbuch vzteku. „Jestliže to tajemství odhalíme, zaútočíme. Jestliže ne, budeme vyjednávat.“

„Vyjednávat?“ Hlas mu přeskakoval. Takhle ho ještě nikdy mluvit neslyšela. „Feyové se svými nepřáteli nevyjednávají, děvče. Zejména ne v případě, kdy válku začali, jako my teď.“

Ztěžka polkla. „Já vím. Ale tu a tam poté, co nějaký stát prohraje, uzavíráme s vládami dohody, a pak ty dohody porušujeme. Udělali jsme to v Nyei, když jsme jim řekli, že budou mít plnou kontrolu nad místními samosprávami. A podle toho, co říkal děd, jsme tuto taktiku použili už nesčetněkrát.“

Rugar zvedl hlavu. Očividně to v něm probudilo zájem. „Říkáš, že bychom měli dohodu uzavřít, a pak ji porušit?“

„Vyjednávat o míru,“ prohlásila Diamanta. „Měli bychom to udělat natolik přesvědčivě, aby si mysleli, že bychom tady mohli žít společně. Když nás tu nebudou chtít, ať nás pustí přes Kamenné strážce a my se vrátíme do Nye. Promluvíme s dědem a jakmile bude on připraven a my odhalíme tajemství jedu, zaútočíme.“

„Byli by hloupí, kdyby nás pustili přes Kamenné strážce,“ odtušil Rugar. „Musí jim být jasné, že získáme posily. Černý král za celou svou vládu neutrpěl jedinou porážku. Je to vynikající nápad, Diamanto, ale neproveditelný.“

„Ještě jsem neskončila.“ Ta věta z ní vyletěla ostřeji, než chtěla. Skoro panovačně. Rugar nad jejím tónem

povytláhl obočí. Navzdory touze se omluvit to neudělala. „Jestliže odmítnou nechat nás odejít, sehraje roli poraženého národa. Dáme jim to také patřičně najevo - vrátíme jim zajatce, složíme zbraně, cokoli - a jakmile odhalíme jejich tajemství a jakmile je ukolébáme, zaútočíme znovu. To už však budeme znát jejich slabiny a pravděpodobně budeme mít přístup ke králi, a tento ostrov ovládneme.“

„Vidíš to dost jednoduše, Diamanto.“

„Je to jednoduché,“ odpověděla.

Maličko potřásl hlavou. „Porušit dohodu není nikdy jednoduché. Museli bychom to tajit před většinou vojáků. Taky je možné, že se někteří proti dohodě vzbouří. Pak bychom museli číhat na pravý okamžik, kdy zaútočit. To může trvat i roky. Chceš zůstat ve stínozemí roky?“

„Proč to nechceš zvážit?“ zeptala se.

„Už jsem to zvážil,“ odpověděl. „Je to vynikající nápad, ale není to bezpodmínečně nutné. Tajemství jedu odhalíme. Jakmile se nám to podaří, zaútočíme. Podlehnu mnohem rychleji než jakýkoli jiný národ, který jsme kdy napadli. Jsou zvyklí vyhrávat a nemají opravdovou zkušenost s bolestnými ztrátami. Udělají, co budeme chtít.“

Diamanta na něj chvíli upřeně hleděla. Nevzpomínala si, že by byl kdy v minulosti takto zaslepený. Vždycky byl schopen vidět situaci jasně, bez ohledu na to, jestli Feyové vítězili nebo ne.

„Doufám, že máš pravdu, papá,“ odvětila. „Doufám, že máš pravdu.“

Eleanoru tak strašlivě bolela žebra, že skoro nemohla ani stát. Helter jí vyrobil dvě berly a chtěl, aby chodila s nimi, ale moc to nepomohlo. Pier udělal dlahy a přivázal jí je na pravou nohu tak, aby měla nohu ohnutou a neopírala se s ní o zem. Zdravá noha byla hodně namáhaná a bolela jí a stejně tak i podpaží.

Teď už čekala skoro celé odpoledne. Helter ji chtěl vzít do paláce, ale bylo mu řečeno, že natolik důležité to není. Nějakým způsobem se mu pak podařilo dohodnout jí schůzku s jedním královým rádcem, s lordem Hofmistrem, u něj doma.

Dům lorda Hofmistra byl velký jako palác. Eleanora nikdy neviděla tak velký dům. Zabíral většinu náměstí. Helter chtěl jít dovnitř s ní, ale Eleanora ho požádala, aby na ni počkal venku. Chtěla celý příběh vypovědět sama.

Helter ji doprovodil do Jahnu. Od přítele si vypůjčil povoz s koněm, a ten na nerovné cestě tak poskakoval, až jí bolesti tekly slzy. Helter zajistil pro ně dva ubytování u přítele a Eleanora byla ráno tak ztuhlá, že se nemohla ani pohnout. Helter jí nabízel, že tam půjde místo ní, ale když už došla tak daleko a přetrpěla tolik bolesti, rozhodla se, že to ještě vydrží.

Nepředpokládala, že bude čekat v místnosti zařízené tak drahým nábytkem, že se bude bát si sednout.

Helter ji dovedl k zadnímu vchodu a sluha ji přes kuchyni provedl do místnosti velké jako srub, kde bydlívala s Drewem. Krb byl vyhaslý, ale přesto v komnatě slabě voněl kouř. Na podnose vedle přepychově čalouněného křesla ležela dýmka. Někdo zde rád sedával.

Sluha Eleanoru vyzval, aby se posadila, ale i poté, co odešel, zůstala raději stát. Místnost byla přeplněná

nábytkem, u zdí byla rozestavěná křesla, uprostřed stály na měkkém koberci stoly a židle. Její podomácku vyrobené berle na koberci drhly a Eleanora si musela dávat pozor, aby neupadla.

Posunula si jednu berli o kousek dopředu, opřela se o ně a zadívala se na police a záplavu titěrností všude kolem sebe. Vyřezávaný stůl, maličký stříbrný meč v jedné lampě, nad krbem portrét nějakého staršího muže. Za celý svůj život nikdy neviděla tolik bohatství naráz - a to byla jen v jedné komnatě rozlehlého domu.

Konečně se dveře otevřely a vstoupil nějaký muž. Na sobě měl kalhoty, pod kolena zavázané, a bílou košili. Hnědé kadeře měl stažené dozadu. Byl unavený a pod očima se mu rýsovaly velké temné kruhy.

„Dobrý den, paní,“ pozdravil. „Jsem lord Hofmistr. Tvůj průvodce tvrdil, že jde o něco naléhavého.“

Přikývla. „Obávám se, že nejsem schopná vybraného chování, pane.“

Přelétl ji pohledem, zaznamenal její berly a dlahy a chápavě se usmál. „Naprosto rozumím,“ odvětil. „Doufám, že tu takhle nestojíš celou dobu. Posad' se, prosím.“

„Ne, pane,“ odpověděla. „To nejde. Tuhle sukni jsem měla na sobě celou cestu.“

„Raději budu mít špinavé křeslo, než abys mi tady omdlela,“ odvětil.

Eleanora zrudla a posadila se na červeně čalouněnou pohovku. Pohovka na pohled vypadala měkce, ale ve skutečnosti byla tvrdá. Bolesti zesílily. Ani si neuvědomila, jak je unavená. „Prosím za odpuštění, že tě okrádám o tvůj vzácný čas, pane,“ pravila, „ale doufala jsem, že bys mi mohl pomoci.“

„Pokusím se.“ Posadil se do čalouněného křesla, obrátil se k ní a ruce sepjal na klíně.

„Unesli mi dítě. Unesla ho nějaká Feyka.“

Lord Hofmistr zívá, pak se vzpamatoval a zavřel ústa. „Viděl ji někdo? Víš určitě, že to dítě - promiň - ale prostě neuteklo?“

Eleanora si skousla ret, a pak si přejela jazykem po otiscích zubů a rozhodla se, že jeho bezděčný předpoklad, že ona není schopná vychovávat dítě, prostě přehlédne. Zhluboka nabrala dech do plic, odvrátila od něj pohled a zadívala se na své ruce. Byly zkroucené a pokryté skvrnami. Ruce stařeny.

„Bude to znít bláznivě, pane,“ pokračovala, „ale den předtím jsem si vzala domů nějakou kočku. Vypadala hladově, mému chlapečkovi se líbila, já jsem jí dala zbytky jídla a trochu vody. Zdálo se, že je s ní všechno v pořádku. Vždycky jsem se o všechno dělila s božími tvory a nikdy mi to nepřineslo nic zlého. Ale v noci, pane, mě mé dítě probudilo. Chlapeček se smál. Když jsem vešla do jeho ložnice, uviděla jsem tam v měsíčním světle stát nějakou Feyku oblečenou v mém prádle. Hrála si s ním. Řekla mi, že si ho vezme, tak jsem ho popadla a dala se na útěk. Je ještě malý, nevází moc, ale i tak jsem nemohla běžet moc rychle. Kočka vyběhla ven a předběhla mě - a tady to bude znít divně, pane - ale proměnila se v tu ženu, jenom tentokrát na sobě nic neměla. Ta žena byla mladší než já a silnější. Zlomila mi žebra a nohu a vzala mi mého chlapečka. Pár lidí ji pronásledovalo, ale ztratila se jim. Za úsvitu šli po jejích stopách. Myslí si, že stopy vedou do feyského úkrytu.“

„Do stúnozemí?“ otázal se lord Hofmistr.

Přikývla. Slzy se jí draly do očí, když o tom mluvila.

„A ty jsi přesvědčená, že to nebyl jenom sen?“

Prudce zvedla hlavu. Držel nezapálenou dýmku a převracel ji v prstech. Zdálo se, že se zájmem čeká, co odpoví, a ani teď neviděl na své otázce nic špatného.

„Ach ne, pane,“ odpověděla co nejklidněji. Přišla ho žádat o pomoc. Na to nesmí zapomenout. „Tu ženu viděli i jiní, já jsem jen jediná, kdo viděl, jak se proměnila.“

Přikývl a svažtil čelo. „Jak starý je tvůj chlapec?“

„Rok a půl, pane.“

„Takže to není feyské dítě,“ zamumlal, jako by byl hluboce ponořen do myšlenek nad jejím vyprávěním.

Krev se jí vehnala do tváří. „Ne, pane. Feyové mu zabili rodiče. Odněsli jsem ho dřív, než ho našli.“

Lord Hofmistr odložil dýmku, zvedl se z křesla, přešel ke krbu a zastavil se před ním zády k ní. „Jaký myslíš, že měli důvod ho chtít?“

V hlavě se jí vynořila ošklivá vzpomínka. Štíhlá žena v měsíčním svitu, se sebejistým hlasem, která si je tak jistá, že se o Coultera dokáže postarat lépe než Eleanora. „Říkala, že je obdařen magií. Že když ho bude vychovávat ona, naučí se, jak svou magii používat, ale když zůstane u mě, vůbec nebude o své moci vědět.“

„Magie.“ Lord Hofmistr se obrátil obličejem k ní, popadl nejbližší židli a posadil se. „Jsi si jistá, že se narodil na Modrém ostrově?“

Eleanora přikývla. „Pomáhala jsem při porodu, pane. Jeho rodiče jsem znala od jejich svatby, dávno předtím, než přišli Feyové.“

„A jeho rodiče jsou ostrované?“

„Jeho matka se narodila u Sedmikráskové říčky. Vídala jsem ji odmalička.“

„A jeho otec?“

„Pochází ze Sněžných hor, pane. Byl to dobrý člověk, moc šikovný řezbář. Feyové je zabili hned první den, kdy k nám vtrhli, a já jsem potají odnesla jejich dítě, jinak by ho taky zabili.“

Lord Hofmistr si mnul bradu. „Takže mají nějakého ostrovana, o kterém tvrdí, že má magické vlohy.“

Potřásl hlavou a podruhé si ji pozorně prohlédl. Někdy během několika posledních okamžiků dospěl k tomu, že ji bude brát vážně. Viděla mu to na tváři. Už to nebyla ubožačka na úrovni nějakého sluhy. Byla pro něj ženou, která přišla o své dítě.

„Co bych měl podle tebe udělat?“ zeptal se.

Do očí jí vstoupily slzy. Myslela si, že je to přece jasné. „Chci, abys ho našel a vrátil domů.“

Pomalou, dlouze vydechl. V mlčenlivém tichu slyšela Helterův hlas. *Jsi blázen, ženská, když si myslíš, že ti král pomůže. Ani nevíš, jestli je chlapec ještě naživu. Sama víš, že mu ty stvůry zabily rodiče. Možná chtějí vybit celou rodinu, aby si mohli posílit svou vlastní magii.*

„Kdybychom chlapce chtěli najít, znamenalo by to další útok na jejich úkryt,“ ozval se lord Hofmistr tiše. „Promluví si o tom s králem, ale pochybuji, že to bude chtít riskovat.“

„Je to ještě dítě!“ zakvílela zoufale. Pak se zhluboka nadechla a uklidnila se. „Je pro mě vším. Potřebuje mě.“

Lordu Hofmistrovi naskočily na tvářích rudé skvrny. Vstal, přistoupil k ní a popleskal ji po rameni. „Uděláme, co budeme moci, paní,“ řekl. Mýlila se. Její bolest pro něj nic neznamenal. Díval se na Coulterův únos jako na vědecký příklad nesrozumitelného chování Feyů.

„Prosím,“ vydechla. „Prosím, pomoz mi.“

Odtáhl od ní ruku a odstoupil. Spíš cítila, než viděla, že se od ní vzdálil.

„Pomůžu,“ slíbil tiše a než znovu promluvil, chvíli se na ni upřeně díval. „Pošlu sem sluhu, aby ti pomohl vstát, a taky se tě pokusíme nějak pohodlně dopravit domů.“

„Díky,“ zašeptala. Nepodívala se na něj. Nechtěl jí pomoci. Nikdo jí nepomůže.

Na podlaze zavrzaly jeho kroky. Slyšela, jak se otevírají dveře, ale neslyšela je zavírat. Nakonec se tam podívala. Stál tam a díval se na ni.

„Slyšelas o podobným případech, kdy by Feyové unesli nějaké dítě?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla.

„Ani já ne. Je to zvláštní, že?“ A s tím jí opustil.

Zvláštní? Z jeho pohledu snad. Ale z jejího pohledu znamenala ztráta Coultera ztrátu všeho. A ona nevěděla, jak ho dostat zpátky.

Probudily ho nějaké hlasy. Mluw spal lehce - trvalo mu celé hodiny, než se po půlnoční mši uklidnil. Ale lůžko bylo pohodlné, a když si v krbu v ložnici rozdělal oheň a zachumlal se do přikrývek, uklidnil se a usnul.

Ted' napínal sluch a v Andrého paměti se mu vybavil Matthiasův a rocanův hlas. V ústech mu náhle vyschlo. Jediná možnost, jak odhalit tajemství svěcené vody, vedla skrz tyto dva a Mluwovi ani na mysl nepřišlo, že by mu ti dva mohli přijít do cesty tak brzy.

Odhodil pokrývky, vylezl z postele a natáhl si černou sutanu, kterou André nosil vždycky, když šel někam v noci. Jenom na rozdíl od Andrého si Mluw navíc ještě obul opánky. Nechtěl riskovat, že cestou šlápne do něčeho nebezpečného.

Prsty si pročísl vlasy, popadl štíhlou dýku, kterou si přinesl s sebou, a vsunul si ji do kapsy sutany. Hlasy zesílily a zdálo se, že se přibližují. Museli být venku na chodbě. Otevřel dveře.

Chodba byla široká a dlouhá, v této části bez nábytku, byly tu jen portréty předchozích rocanů a Starších. Matthias s rocanem se zastavili jen pár stop od Mluwa. Oba vypadali provinile. Rocan nesl malou lampu, která jim osvětlovala obličej. Matthias nesl podnos s lahvičkami. Mluw strnul. Ted', když nesli to, co by ho mohlo zabít, je napadnout nemůže.

„Já - ah - slyšel jsem hlasy,“ řekl.

„Promiň, André,“ omluvil se rocan. Hlas měl stejně laskavý jako pohled. „Nechtěli jsme tě vzbudit.“

Matthias se držel opodál. Díval se na Mluwa, ale neusmíval se. Na tváři měl ostražitý výraz. „Nečekali jsme, že bude někdo vzhůru.“

Mluvili tiše. V tomto křídle spali ještě další Starší.

Mluw cítil, jak ho v kapse tíží nůž. Pohledem přelétl tác se svčcenou vodou a zauvažoval, jestli by se mu dokázal nějak chytře vyhnout. „Stalo se něco?“

Rocan se už už chystal promluvit, ale Matthias po něm střelil varovným pohledem. Zdálo se však, že si toho rocan nevšímá. „Zjistili jsme, že svčcená voda v kapli je zkažená. Vyměnili jsme ji.“

Mluwa zamrazilo. Zajel rukou do kapsy. Jestli ho z toho nařknou, napadne je - buď prokleta všechna svčcená voda, stejně ji na něho hodí. Jestli po něm půjdou, stejně se neubrání.

„Jak jste zjistili, že je zkažená?“ zeptal se. „Stalo se něco?“

Rocan zavrtěl hlavou. „Nic se nestalo.“

Z pohledu Andrého paměti nedávala ta poznámka žádný smysl. Kromě Feyů na tu vodu přece nikdo nereagoval.

„Co tím myslíte?“ Tentokrát se podíval na Matthiase, který ho ostražitě pozoroval. „Byli tam Feyové? Já tomu nerozumím.“

„Tebe se to netýká,“ zavrčel Matthias chladně.

„Nesmysl, Matthiasi,“ namítl rocan. „Je to Starší.“

„A celý den se nedotkl pravé svčcené vody. Já mu žádné tajemství nesvěřím. Přijmeš požehnání, André?“ otázal se Matthias.

Mluw sevřel dýku. Z Matthiasova výhružného tónu nebyl moudrý. Podezřívá ho snad Matthias, kým je? „Požehnání by bylo skvělé,“ pronesl a doufal, že se mu hlas příliš nechvěje. Znamenalo by to, že se k němu oba dostanou blíž a poskytnou mu šanci je dostat. Snad.

„Nemáš svůj meč,“ poznamenal Matthias poněkud káravě. „Jestli ti máme udělit požehnání, musíš si ho vzít.“

Volnou rukou se Mluw dotkl hrudi v hraném překvapení, že tam meč není. André ho nikdy

neodkládal, ale Mluw nechtěl mít ve spánku nic kolem krku:

„Odložil jsem ho, protože se mi zachytil o nehet a myslím jsem si, jestli se nezlomil,“ odpověděl. „Zřejmě jsem si ho zapomněl zase vzít. Je v mé komnatě. Zajdu si pro něj. Půjdete se mnou?“ Strachy a napětím se třásl po celém těle. Kdyby je dostal do svých komnat, mohl by Matthiase přesvědčit, aby odložil podnos a poodešel od vody dál. Pak by Matthiasovi podržel hrdlo a jeho krev by použil na to, aby se stal rocanem. Stařík byl příliš pomalý na to, aby mu utekl.

Rocan se maličko zhoupl, jako by vycítil Mluwovy rozpaky, a pak se opatrně, aby nezvrhl podnos, dotkl Matthiasova lokte. „Odpusť, André,“ řekl, „ale myslím, že nejdříve s Matthiasem dokončíme, co jsme si předsevzali. Ještě se musíme podívat do kaple sloužících, Matthiasi.“

Matthias se na něj podíval. „Udělám to sám a ty zatím můžeš zůstat s Andréem a požehnat mu.“

Rocan zavrtěl hlavou. Vypadal vyčerpaně. Ten stařík nebyl zvyklý nespát. V tom tkvělo tajemství jeho schopnosti snášet útrapy. „Rád bych to dodělal sám.“

Matthias si povzdechl, jako by to neschvaloval, a obrátil se k Mluwovi. „Takže později.“

„Později,“ souhlasil Mluw.

Vydali se kolem něj dál. Mluw otevřel dveře. Pustil dýku a vytáhl ruku z kapsy právě ve chvíli, kdy Matthias zakopl a prudce naklonil podnos směrem k němu.

Mluw neměl čas uskočit mu z cesty. Jedna lahvička spadla a Mluw ji levou rukou chytil. Zátka se neuvolnila. V dlani cítil chladné sklo. Nespálilo ho to. Nic se nestalo. Nic se nerozlilo.

Cítil, že se ho zmocňuje panika, ale úporně bojoval, aby jí nepropadl, dokud nebudou z dohledu. Opatrně

vrátil lahvičku na podnos a v tu chvíli si uvědomil, že ho Matthias upřeně pozoruje. Matthias naklonil ten podnos záměrně.

„Chceš nějak pomoci, Matthiasi?“ zeptal se ho. Byly ještě jiné možnosti, jak odhalit tajemství svěcené vody.

„Promiň,“ omluvil se Matthias. „Strávili jsme s tím už celou noc.“

„Děkuji za nabídku,“ ozval se rocan, „ale zasvětit tě do naší práce by mi trvalo déle, než udělat si to sám. Uvidíme se na ranní mši, André, a potom ti požehnám.“

„Jestli přijde na ranní mši, tak není nutné mu žehnat, ne, ctihodnosti?“ otázal se Matthias.

Mluwovi se rozbušilo srdce tak silně, div se mu hrud nerozskočila. Vědí to? Zdálo se, že ano.

Rocan si povzdechl. „Díky, Matthiasi. Vždycky na mne dohlédneš.“

„Snažím se, Ctihodnosti,“ odvětil Matthias a přes rameno se ohlédl na Mluwa. „Uvidíme se po rozbřesku.“

„Tak ráno,“ rozloučil se Mluw. „Dobrou noc, Ctihodnosti.“

„André.“

A s tím kráčeli chodbou dál. Mluw vklouzl do své komnaty, zavřel za sebou dveře a opřel se o ně. Neměl daleko ke zhroucení. Za celý svůj život neměl takový strach. Málem tam na chodbě zemřel.

Možná že zemře. A co když nějak změnili způsob přípravy svěcené vody. Zvedl křesadlo. Ruce se mu tak strašně třásly, že měl co dělat, aby vykřesal jiskřičku, ale nakonec se mu to podařilo a rozsvítil lampu u dveří. Pak se podíval na levou dlaň.

Neviděl žádný rozdíl. Podle toho, co viděl v bitvě, umírají oběti okamžitě. Smrt je rychlá a trýznivá. Ale jeho dlaň vypadala normálně. Nic se nezměnilo.

Sevřel ruku v pěst a zhluboka se nadechl. Nevědí to, ale Matthias něco věřil. Koneckonců, Mluw tu mši sloužil. Zřejmě si měl všimnout, že s vodou není něco v pořádku. Jestli ten aud nahlásí, že ji dolů nařídil přinést Mluw, budou to vědět všichni.

Silou vůle se znovu donutil pořádně nadechnout, a pak se zamyslel. Audové se Staršími nemluvili, pokud nebyli přímo tázáni nebo se přímo nezúčastnili vedení bohoslužby. Za všechna Andrého léta strávená ve Svatyni nikdy žádný aud nešel za Starším s nějakými drby. Od toho auda pravděpodobně žádné nebezpečí nehrozí.

Ale co s tou falešnou svěcenou vodou? Myslel si, že to nikdo nepozná. Stejně tak André. Očividně tady bylo nějaké tajemství, které neznal. Tohle už mu znovu neprojde. Bude muset přijít na nějaký jiný způsob, jak se ochránit.

A do ranní mše zbývá už jen hodina.

Mluw se odlepil od dveří a přešel k jedné pohovce. Posadil se na kraj, lokty se opřel o kolena a znovu si vybavoval vše, co André věděl o ranní mši.

V mnoha ohledech byla stejná jako půlnoční. Jenom její smysl je jiný, a tím se trápit nemusí. Musí se soustředit na svěcenou vodu. A když nebude sloužit obřad osobně, nebude se muset lahviček dotýkat - vyjma té jedné, která bude poslána do řady, ve které bude sedět. Danita vytáhne zátku, a pak si každý věřící vodou navlhčí šátek a šátkem si vyčistí meč. Jakmile bude zátka vyjmuta, nebude už moci dělat nic.

Nebo že by ano?

Nikdo se nezajímá o barvu nebo druh šátku, který věřící má. Toto přísné nařízení zrušil pátý rocan, když zjistil, že jeho farníci žijí v rozdílných poměrech. Než by jim bránil v modlitbách, raději zmínil nařízení týkající se symbolů, které nosili.

Libovolná barva. Na černé není vidět skvrna od vody.

Mluw se zhluboka nadechl. Bude to odvážný kousek - celou dobu se tady pohybuje na hranici smrti - ale dvakrát denně se toho odvážit může. André měl přístup k černým šátkům, protože prověřoval, jestli jsou audové a danité řádně oděni. Nižší rocanisté nenosili sametová roucha. Měli látky z pevné lněné příze: hrubé a těžké, aby jim vydržely co nejdéle. Když po obřadu šátek odhodí, bude jedno, jestli na něm voda je nebo není, hlavně že se jí nedotkne.

Zaklonil hlavu, opřel si ji a ucítil, jak z něj hněv vyprchává. Bude muset přežít další den. A nejen to, především musí najít způsob, jak se dostat k rocanovi, když bude sám. Pak Mluw odhalí tajemství, po kterém pátrají všichni Feyové.

Alexander stál před místností, do které umístili Počist'u. Toto bude pravděpodobně jejich poslední setkání. Dozvěděl se od něj všechno, co mohl, a vypadalo to, že mu mužík říká pravdu. Nyní se Alexander musel rozhodnout, co s vězněm udělá.

Monte a strážní ho upřeně pozorovali. Zřejmě byli zvědaví, proč tak váhá.

Koncem posledního setkání Počist'a říkal, že skončil s výčtem všeho, co Feyové umějí. Alexander něco z toho viděl na vlastní oči: znesvěcená těla mrtvých a děsivé úskoky převtělovačů. Lord Hofmistr mu sdělil o té kočce víc a z venkovských oblastí přicházely zprávy o podivných tvorech - napůl lidech a napůl zvířatech. Alexander měl důkazy, kam se jen podíval.

Všechny ty zprávy ho k smrti vyděsily. Z toho, co Feyové uměli, ho mrazilo. Už dvě noci ho ve snech pronásledovaly noční můry. Nechápal, jak se jim vůbec mohlo podařit přežít. Ale Počist'a ho ujistil, že svěcená voda je mocnou zbraní, mocnější než cokoli, s čím se Feyové od dob mečů setkali.

Nicméně to nestačilo a Alexander to věděl. Kdyby Feyové našli způsob, jak se svěcené vodě vyhnout nebo se s ní vypořádat - a oni se o to snažili - byli by schopni snadno a rychle porazit jakoukoli armádu, kterou proti nim mohl Alexander postavit. Ostrov ve skutečnosti vzdoroval tak dlouho jen díky šťastné náhodě.

Rocan by možná řekl, že díky Boží ochraně.

Alexander otevřel dveře.

Přestěhovali Počist'u do prostor, kde kdysi bydlívali strážní z královské gardy. Bydlel v malé, stísněné čtvercové místnosti - podle Alexandrových měřítek by to byla cela; Alexander měl jen šatník větší než byla tato

místnost, ale dobře věděl, že očekávat pro Počist'ů něco víc by byl holý nesmysl.

Jen se mu nelíbilo pobývat v těsné blízkosti toho mužíka.

Příbytky strážných mívaly zasklená okna jen vzácně. Alexander se na to neptal, ale předpokládal, že okna nechal zapustit Monte, než sem Počist'ů přestěhoval, aby strážní mohli sledovat rozhovor mezi Alexandrem a Počist'ou pro případ, že by se mužík pokusil krále napadnout.

Během dvoudenních rozhovorů se Počist'a o nic takového nepokusil. To ovšem nezabránilo Alexandrovi, aby se pokaždé předtím, než k němu šel, nepotřel celý svěcenou vodou a nevzal si jednu lahvičku s sebou. Strážní byli ozbrojeni stejně a krále dovnitř vždycky doprovázel Monte, který s sebou nesl celý džbán svěcené vody. Pak Monte odešel a Počist'a popisoval Alexandrovi feyské hrůzy. Alexander nechtěl, aby to slyšel ještě někdo jiný. Nechtěl, aby se začaly šířit nějaké poplašné zvěsti.

Tohoto dne seděl Počist'a na jedné ze dvou dřevěných židlí, s hlavou sklopenou a nohama od sebe. Lokty se opíral o stehna a ruce mu volně visely mezi koleny. Ztělesněná hromádka neštěstí. Alexandrovi ještě nebylo úplně jasné, co vlastně Počist'a chce, ale určitě nestál o to, být zamčený v této mrňavé místnosti.

Alexander si vzal u zdi druhou židli. Bylo zřejmé, že Počist'a noc co noc přesouvá nábytek tak, aby si vytvořil trochu místa. Jednou se Alexander zeptal strážného, na co Počist'a potřebuje místo, a dostalo se mu odpovědi, že mužík až do časných ranních hodin chodí po svém příbytku sem a tam.

Monte střelil po Alexandrovi neklidným pohledem - stejně jako před několika dny - ale Alexander si toho nevšímal. Věděl, že riskuje, a nesnášel, když mu to

Monte připomínal. Kromě toho - když se mu až dosud nic nestalo, tak už se mu nic nestane ani dnes.

Na Alexandrovo znamení opustil Monte místnost. Alexander se neposadil, jen se opřel o opěradlo židle. Počist'a vzhledl a podíval se na něj.

Tvář měl pokrytou pavučinou vrásek, které ještě zdůrazňovaly nestálost jeho rysů.

„Řekni mi, Počist'o,“ pravil Alexander nyesky, „co by se s tebou stalo, kdybys zůstal v Nyei?“

Počist'a nad tou otázkou vytřeštil oči. Očividně ji nečekal. „Já jsem tam nemohl zůstat, musel jsem odejít,“ odpověděl.

„Provedl jsi něco?“

Zavrtěl hlavou. „Patřím do Rugarových oddílů. Většina lidí z Rugarových oddílů si vybrat mohla, ale rudokapi ne. Nemáme vůbec žádnou svobodu volby. U nás se předpokládá, že prostě jen uděláme, co se nám řekne.“

„A co by se stalo, kdybys tam zůstal?“

Pokrčil rameny. „Přepokládám, že by mne Černý král nechal pro výstrahu ostatním odpravit.“

„Žádný statek, žádný normální život, žádné sny?“ otázal se Alexander při vzpomínce, co mu Počist'a říkal první den.

Počist'a se dal do smíchu. „Statek? Dům na venkově? A kdo by vedle mě žil? Nějaký jiný Fey? Ne, pane. O mém osudu bylo rozhodnuto už za mého mládí, kdy se vyjasnilo, že už dál neporostu a že nemám žádné vlohy pro magii. Mohl jsem pomáhat některým domestikům s tím, co nemohli dělat pomocí magie, a možná bych se — kdybych byl dobrý - mohl oženit, ale spíš ne, neboť většina Feyek by měla strach, že mé děti budou stejně postižené jako já.“

„Postižené?“

Počist'a vstal, zvedl ruce nad hlavu a otočil se kolem dokola. „Nejsem ani tak vysoký jako ty, a u nás bys i ty byl malý. Nemám žádnou magii. Nejsem štíhlý. Víš, že rudokapi se požehnaného stáří nedožívají? Když už nejsou dostatečně silní, aby mohli vykonávat svou práci, jsou zabiti nebo odcházejí do ústraní a už je nikdo nikdy nespatří. Já jsem odmlouval Caseovi, což je v určitém smyslu důvodem pro zabití rudokapa - asi jako by si rudokap sám nad sebou vyřkl ortel smrti.“

„A co by na to řekl Rugar?“

„Pravděpodobně by souhlasil,“ odpověděl Počist'a, „přidal by se na Caseovu stranu. Rugar vidí v Caseovi jedinou naději, jak se odtud dostat, jak se vypořádat s vaším jedem.“ Když se zmínil o svěcené vodě, zavadil pohledem o džbánec na kraji stolu. Při jednom jejich předchozím setkání požádal, jestli by se ten džbánec nemohl dát pryč, ale Alexander to odmítl.

Počist'a věděl, že je vězněn, a nic nenamítal, nicméně se mu to nijak nelíbilo.

„Přemýšlel jsem o tom celé dny.“ Alexander obešel židli a posadil se. V místnosti bylo horko a dusno. „V tuto chvíli vás držíme v šachu, ale nezdá, že by to pro nás bylo nějak zvlášť výhodné. Ty mi říkáš, že Feyové nevyjednávají a neuzavírají dohody, takže mi nezbývá nic jiného, než naléhat, aby Modrý ostrov opustili. Jenže když je nechám odejít, vrátí se zpátky s posilami a možná mezitím rozlousknou tajemství svěcené vody. Možná ne - ale pravděpodobně na tom vůbec nezáleží, protože se vrátí zpátky s takovou armádou, že bychom museli naplnit svěcenou vodou Cardidu, abychom je mohli porazit.“

„Začínáš tomu rozumět,“ poznamenal Počist'a.

„Ale já je tady nechci,“ prohlásil Alexander. „Chci, abys mi řekl, jakým způsobem nad nimi získám vrch.“

„Aby ses Feyů zbavil, musel bys je všechny povraždit,“ odvětil Počist’a. „Protože i kdybys vyhrál bitvu, dokonce i kdybys nás porazil na hlavu, nezabráníš tomu, aby se jedna dvě lodě nevrátily zpátky do Nye. A taková porážka by Černého krále vyburcovala. Feyové si nemohou dovolit porážku. Lidé by zjistili, že nejsme neporazitelní.“

Alexander vstal. „Nechci mít Feye na Modrém ostrově až do smrti.“

„Ty nemáš na vybranou,“ namítl Počist’a. „Od okamžiku, kdy se feyské lodě dostaly přes Kamenné strážce, neměl tvůj národ jinou možnost, než žít s Feyi. Otázkou je, jak si to zařídiš.“

Alexander si povzdechl. Téhle odpovědi se bál. Doufal, že Počist’a řekne něco jiného, třeba že Feyové odejdou, že opustí Modrý ostrov sami, jakmile zjistí, že tady nemají sebemenší naději. Ale dobře věděl, že tomu tak nebude. Feyové byli tady a on musí najít způsob, jak se jich zbavit, aniž by na ostrov přivedli další Feye.

Jednou rukou se opřel o stolek těsně vedle džbánu. Ne proto, že by Počist’ovi nedůvěřoval, ale protože chtěl mít při dalších otázkách pocit jistoty.

„Když Feye porazíme, když je porazíme na hlavu, přijde na nás Černý král?“

Počist’a pokrčil rameny. „Už tady měl být. Nikdo neví, proč ještě nedorazil. Kolují řeči, že nedokáže proplout přes Kamenné strážce.“

Alexander sice poslal pozorovatele Kamenných strážců na jejich stanoviště do Sněžných hor, ale žádné hlášení o lodích před Kamennými strážci od nich nedostal. „Myslíš si, že přijde?“

Počist’a potřásl hlavou. „Oproti svému zvyku tentokrát ani nepřišel lodě vyprovodit, když jsme vyplouvali. Myslím, že se chce svého syna spíš zbavit.“

Počist'ova odpověď Alexandra tak překvapila, že málem převrhl džbáněk. Počist'a uskočil. „Svého syna? On by byl schopen poslat svého syna na smrt?“

„Má čtyři vnoučata. Rugara nepotřebuje.“

Alexander vzhlédl. „Copak by mohl být nějaký člověk tak krutý k vlastní rodině?“

„Černý král je. A Černé královny jsou ještě krutější. Jedna z nich dokonce zabila pět svých dětí, aby nikdo nezpochybnil právo jejího nejmladšího.“

Alexandra zamrazilo. Nedokázal si představit důvod, pro který by zabil Nicholase. Feyové se vymykali jeho chápání. Možná má rocan pravdu. Možná v nich není ani stopa slušnosti.

Nicméně Alexander teď musel spoléhat na Počist'ovy domněnky. Bude muset své plány postavit na předpokladu, že Černý král nedorazí. Byla to pro ostrov jediná naděje.

Alexander se pátravě zadíval na Počist'u, s nadějí, že mu mužík odpoví na další otázku pravdivě. „A co by se stalo, kdyby Rugar zemřel?“

Počist'a na něj vyjeveně vytřeštil oči. Ta otázka ho zaskočila. Rudokapí očividně pomýšleli na zabití cenzorů kouzel, ale zabít vojevůdce by je nenapadlo ani ve snu. „To nevím,“ odvětil pomalu. Zbledl. „Nevím.“

Vstal a Alexander opatrně posunul ruku blíž k džbáňku. Ale Počist'a se k němu obrátil zády, odsunul židli stranou, založil si ruce za záda, začal přecházet sem a tam, cosi si mumlal a potřásl hlavou.

To bylo to přecházení, o kterém mluvil strážný, a Alexandra to dráždilo. Prsty obemkl spodek džbáňku. Pod prsty ucítil chladnou pálenou hlínu.

„Ve stínozemí se nelíbí nikomu,“ prohlásil Počist'a, víceméně sám pro sebe. „A někteří už Rugarovým vizím nevěří. Diamanta je na vizionářství příliš mladá.“ Zvedl hlavu a upřel na Alexandra vyjevený pohled.

„Bojovali by o to, kdo se stane vůdcem, a někteří by utekli a našli by si bezpečné místo mezi ostrovany nebo by se pokusili uprchnout nahoru po řece.“

„To by nenastoupil žádný nový velitel? Copak Rugar nemá nějaký plán pro případ, že by zemřel v bitvě?“

„Vizionáři neumírají v boji,“ odvětil Počist'a. „Na to jsou příliš dobře střeženi.“ A pak se usmál. „Až na tento ostrov, kde můžou být postříkáni.“

Alexander se neusmál. Díval se Počist'ovi do obličeje. Počist'a se sice ze všech sil snažil ovládat, ale ta představa ho očividně vzrušovala. Alexandra také. Druhá vražda. Ale tuto by nespáchal vlastní rukou.

„Rugarova smrt by nás zničila,“ poznamenal Počist'a.

„Myslel jsem si, že právě to chceš,“ poznamenal Alexander.

Počist'a maličko zavrtěl hlavou. „Chci Caseovu smrt.“

„Co by se v takovém případě stalo s Caseem?“

„Pokusil by se chopit moci a...“ - tentokrát přelétl Počist'ovi přes tvář blažený úsměv - „někdo by ho zabil. Nikdo ho nemá rád. Všichni by se ho rádi zbavili. Bez ohledu na to, kdo by se stal vůdcem - jakmile by se někdo vůdcem stal, Casea by nesnesl. Je příliš mocný. Je příliš nebezpečný. A udělal chybu, když si s sebou vzal mladého, nadaného cenzora kouzel.“

„Chybu?“ opáčil Alexander.

Počist'a přikývl. „Je nahraditelný. Sice si to nemyslí, ale je.“

„Takže kdyby Rugar zemřel, ty by sis mohl jednak svobodně žít po svém, a jednak bys došel své pomsty.“

Počist'a na Alexandra hleděl, jako by pronesl něco obłudně kacírského. A pravděpodobně tomu tak opravdu bylo. Ale Počist'a byl v Alexandrově moci.

Alexander si mohl říkat, co chtěl. Mužík se nedostane ven, dokud mu to Alexander nedovolí.

„Kdyby Rugar zemřel,“ pronesl Počist'a zvolna, „všechno by se tady, na Modrém ostrově, změnilo.“

„Pokud by sem nedorazil Černý král.“

„Možná, že ani pak ne,“ odvětil Počist'a. „To záleží na tom, jak dlouho by trvalo, než by se sem dostal.“

To znělo přesvědčeně. Nebo přinejmenším to znělo, jako by nad tím vážně přemýšlel. Alexander to nemohl uspěchat. Kdyby na Počist'u tlačil, mohl by ho navždy ztratit.

„Ale Rugar je mladík,“ namítl Počist'a. „Feyové se někdy dožívají až dvojnásobného věku. A má dobrou ochranu.“

„Jak dobrou?“ otázal se Alexander.

„Kdykoli opouští stínozemí, má s sebou po celou dobu dva osobní strážce. A ti ho dokážou ochránit proti všemu.“

„A co ve stínozemí?“ otázal se Alexander.

„Ty se do stínozemí dostat nemůžeš.“ Pak vytřeštil oči a zprudka dosedl na židli, jako dítě, které ztratilo rovnováhu. „Ach,“ vydechl. „Ty máš na mysli mě.“

Alexander přikývl. Ke své lítosti nebyl schopen ze sebe vypravit ani slovo.

„Já Rugara zabít nemůžu. Já - nikdo by mi to neodpustil.“

„Ale ty jsi rozhodnut se svým lidem už nežít.“

Počist'a zavrtěl hlavou. „Ty mi nerozumíš. Budou mě stíhat.“

„Jen v případě, že by se staly dvě věci,“ odvětil Alexander. Byl tak dychtivý, že mluvil jako o závod a slova se z něj řinula jako vodopád. Silou vůle se donutil mluvit klidněji. „Tak předně, musel by tě někdo vidět. A za druhé, aby tě mohli stíhat, museli by být nějakým

způsobem organizování. Říkal jsi, že by se celá feyská organizace rozpadla. Mýlil ses v tom?“

„Ne.“ Počist'a si mnul kolena. „Ne. V tom jsem měl pravdu.“

„Pak by se ti nic nestalo.“

„Ne.“ Řekl to tiše, jako by ze sebe nedokázal vypravit nic víc. „Někdo mě uvidí. Stúnozemí je malé. Je to tam stúsněné jako tady.“

„Ale ty jsi říkal, že rudokapů si nikdo nevšímá. Všimli by si tě? A i kdyby, uvědomili by si, že viděli právě tebe, a nikoho jiného?“

Vzhlédl. Ústa měl otevřená a špičkami prstů si přejížděl po rtech, jako by si chtěl připomenout jejich tvar. „Nikdo by si mě nevšiml.“

„Takže bys to mohl udělat?“

Počist'a třel oči. Spustil ruku od úst a maličko se zamračil, jako by si představoval, jak Rugara zabíjí. Alexandrovi vyschlo v krku. Nikdy se o nic takového ještě nepokusil. A Počist'ovo mlčení ho dráždilo. „Když mi pomůžeš, staneš se pro můj lid hrdinou,“ podotkl. Neměl ani tušení, jestli říká pravdu.

Počist'a se pomalu obrátil k Alexandrovi. „Dostal bych vlastní přístřeší? A nečekaly by mě žádné další mrtvoly?“

„Ano,“ odvětil Alexander.

„A už žádný Caseo,“ zašeptal Počist'a. „Zbavil bych se i jeho, a ani bych ho nemusel zabít sám.“

„To je pravda,“ odvětil Alexander. Odlepil se od stolu a narovnal se. Bylo načase odejít. Zamířil ke dveřím.

„Počkej!“ vyhrkl Počist'a. „Potřebuji nějakou záruku. Chci tím říci - co když ho zabijí, a ty pak zabiješ mě?“

Alexander sraštil čelo. Co si to ten cizinec myslí? „To bych neudělal.“

„Správně,“ odpověděl Počist'a. „Stejně tak já nesedím ve tvém nouzovém vězení a nemluví o vraždě vůdce svého lidu.“

On mu nevěří. On si opravdu myslí, že by ho Alexander zradil. „Dávám ti své slovo.“

„Své slovo?“ opáčil Počist'a. „A čím slovo? Vždyť já ani nevím, kdo jsi. Ve skutečnosti to nevím. Já se mohu jen dohadovat.“

„Své slovo jako krále,“ odpověděl Alexander. Z toho, co řekl, se mu zatočila hlava. Zachvátil ho strach, strach, že se prozradil.

„A teď předpokládáš, že se mi uleví?“

„Nikdy jsem své slovo neporušil,“ namítl Alexander.

„Nikdy, za celou dobu své vlády?“

„Nikdy,“ opakoval Alexander.

Ale nezdálo se, že by to Počist'u přesvědčilo.

Alexander pustil knoflík od dveří. „Feyové běžně porušují své slovo?“

„Považuje se to za umění lsti.“

„Tak jak můžu věřit tobě?“

„Nezapomínej, že já nejsem pravý Fey,“ podotkl Počist'a.

„To je jedno. Jestli je u vás zvykem něco slíbit a pak to nesplnit, bude to i tvým zvykem.“

Počist'a se na něj vyjeveně zadíval. „Já udělám, o cos mě požádal.“

„A já také,“ odpověděl Alexander. „Potíž je v tom, že ani jeden z nás tomu druhému nevěří, že udělá, co říká.“

„Máš něco cenného, co mi můžeš svěřit?“ zeptal se Počist'a.

„Už jsem to udělal,“ odpověděl Alexander. „Svůj život.“

„Já tě nemohu ohrozit na životě,“ namítl Počist'a. „Venku stojí stráž.“

Alexander pokrčil rameny. „Jak mám vědět, že nemůžeš? Tvůj národ má magii. Ty mi můžeš lhát nebo mě klamat, když tvrdíš, že magii postrádáš.“

„Já žádnou magii nemám.“

„A já mám jen tvé slovo.“ Alexander se usmál. „Já ti věřím. Můžeš na oplátku věřit ty mně?“

Počist'a se na něj dlouho upřeně díval. „Je to s podivem,“ odvětil nakonec, „ale myslím, že ti budu věřit.“

To batole ho děsilo. Rugar seděl na řečnickém kameni a kolem něj se převalovala hutná šed'. Seděl tam už drahnou dobu - hleděl na vstupní kruh a přál si být kdekoli jinde než ve stínozemí. Z dálky k němu doléhaly hlasy domestiků vestavujících poslední vodní nádrž. Dnes nikdo nebušil kladivem. Většina staveb už byla hotova - přinejmenším dokud se další skupina nevypraví pro dříví. Nikomu z obyvatel stínozemí se nechtělo vyjít ven dřív, než budou z blízkosti vstupního kruhu odklizeni poslední mrtví. Od rána prošla vstupním kruhem jen Solanda.

A nechala tady to dítě. Jako by se ho také bála.

Žádný ostrovan přece nemá mít sebemenší magii, a přece tam, v těch dětských očích, byla. Kdyby neměl v očích ten lesk, který mělo v jeho věku tak málo feyských dětí, byl by Rugar Solandin čin zpochybnil a považoval by ho za první projev dlačího úpadku. Ale Solanda měla pravdu. To dítě bylo pro ně všechny důležité.

Ten chlapec je odsoudí k životu na Modrém ostrově.

Pokud Caseo s dalšími cenzory nedokáže vymyslet příslušná zaklínadla. Rugar dá Caseovi na zkoumání jedu už jen týden, pak začne připravovat jiné plány. Zatím si nebyl jist, jaké by měly být. Chtělo by to nějaký čas, aby se v tom problému mohl rozebrat pomocí magie.

Nikdo z ostatních ostrovanů žádné známky magie nevykazoval. Žádný další Fey nenahlásil setkání s ostrovní magií. Rugar odmítal uvěřit, že by ten jed byl magií. Bylo to pravděpodobně něco stejně prostého jako meč. Ostrované ho zřejmě získávali odněkud z nějakého pramene či říčky, a jakmile Feyové najdou jeho zdroj, budou schopni vyhrát jakoukoli bitvu, kterou si začnou.

Ale pomyšlení, že ostrované mají magii, které Feyové nerozumí, ho tížilo víc, než by byl ochoten přiznat. Diamantin vězeň Adrian říkal jak Diamantě, tak Rugarovi, že na ostrově žádná magie není. Jenže už pouhá existence tohoto dítěte jeho tvrzení vyvracela.

Když byl Rugar ještě malý, chodil do coovské školy. Coové žili v malé oblasti v severovýchodním výběžku Galinasu a měli moc, která jim umožňovala podříditi si všechna divoká zvířata, aby zabíjela Feye. Feyové byli po léta vražděni, než cenzoři kouzel zjistili, že coovská magie není vědomá. Když se necítili ohrožení nebo bezmocní, nemohli ji přivolat na pomoc. Takže si Feyové naplánovali rozsáhlé půlnoční přepadení, s vědomím, že Coové budou spát v postelích. Přepadení se zúčastnili ti Feyové, kteří byli nejšikovnější, co se týkalo kradmého pohybu, plížení a zlodějství, ti kteří se uměli pohybovat nejtišeji, včetně bludiček a spánkojezdců, kteří se boje zúčastňovali jen za mimořádných okolností. Spánkojezdci zařídili Cooům příjemné sny a udrželi je spící, bludičky unesly všechny děti mladší jednoho roku - děti, které mohly být vychovány k feyskému obrazu - a ostatní Cooe Feyové ve spánku povraždili. Coovská magie jim nebyla nic platná. Až na pár kapek coovské krve, která zůstala mezi Feyi, byli Coové vyhlazeni.

Ale když si tyto příběhy vybavoval, zmocňovalo se ho podezření, že předtím, než Feyové přišli na způsob, jak Cooe porazit, došlo k nějakým nesnázím.

Rugarovi vázl dech v hrdle. Vždycky byl o krok pozadu za svým otcem. Až do této chvíle si na Cooe nevzpomněl. A nevzpomněl si ani na tuto událost.

Černá královna tehdy vyslala malý oddíl Feyů, aby Cooe napadl, ale zároveň Feyům sdělila, že se jim nedostane žádné pomoci. Prostě zkoušela nového velitele. Když nepřijde na způsob, jak Cooe porazit,

nepovede její oddíly. On způsob našel, ale trvalo mu to celé roky. Než se vrátil, byla po smrti a na její místo nastoupil nový vůdce. A ten se nezajímal o nějakého válečníka lapeného ve válce, kterou málem prohrál.

Učil se dějiny Cooů jako přívazek feyských dějin: příběh jedné z několika málo bitev, kterou Feyové málem prohráli, vedené zavrženým válečníkem, který neměl být nikdy neposlušen své královny. Nepřízeň, do které válečník upadl, byla dvojí: jednak odešel o své vlastní vůli, a jednak mu trvalo celá léta, než vyhrál válku, která mohla skončit během několika měsíců. Ale nový Černý král obsadil zemi Cooů a byl veleben za vítězství, a to i přesto, že znecitil válečníka, který nakonec válku vyhrál.

Rugar si přetřel rukou ústa. Jeho otec byl odborníkem na feyské dějiny. Nejednou Rugarovi říkal, že Fey, který nerozumí dějinám, je nevzdělanec nejen s ohledem na věci minulé, ale i na věci budoucí.

Věci budoucí.

Do Rugara se dala zima. Jeho otec zaslechl něco o Modrém ostrově a pak Rugara podněcoval k odchodu jako k nějaké vzpouře, velmi podobné vzpouře, kterou začala válka s Cooy. Kdyby Rugar neuspěl, byla by to jeho chyba, protože neposlechl otce. Kdyby uspěl, pohlíželo by se na něj jako na prostředek jeho otce, kterým Černý král pronikl k ostrovanům a vyřešil to, co mohlo být pro rozsáhlé feyské síly těžkou porážkou.

Černý král Rugad neztratil svou touhu po boji. Jen využil svého mimořádného nadání pro lstivé, úskočné jednání proti vlastnímu synovi, synovi, který pro něj neměl žádnou cenu, protože měl vnoučata, která mohou nastoupit po něm a pokračovat ve vládnoucí rodové linii. Rugar bude starý, až se stane králem, a Černý král by měl být především mladý, tak mladý, aby na svých bedrech unesl břímě vlády.

„Všivák,“ zamumlal Rugar.

Světélka kolem vstupního kruhu náhle zablikala a začala kroužit. Vsedě na kameni se předklonil. Takhle by se světélka chovat neměla. Za tmy neměla svítit ani venku, ani uvnitř, ani kdyby se snažil dostat dovnitř někdo bez magie nebo znalosti hesla. Uvnitř nesvítila nikdy a nikdy nekroužila.

Vedle něj se zastavil další Fey. Jakýsi zahradník, který obvykle pracoval venku. „Co to je?“ zašeptal.

„Je to nějaké divné,“ poznamenal Rugar. „Dojdi pro Diamantu a pro nějaké pěšáky. Musíme se na to připravit. Jo, a ještě toho vězně. Toho přived' taky.“

„Kterého, pane?“ otázal se muž.

„Toho mladšího. Toho, který nám má pomáhat.“ Rugar zůstal u kamene. Nakolik to mohl posoudit, byl dost daleko na to, aby ho nemohl zasáhnout jed, kdyby se nějaký ostrovan nějak dostal přes kruh na zemi, podařilo se mu otevřít dveře a vrhnout vodu dovnitř.

Světélka se rozzářila jasněji a začala vířit rychleji a rychleji, až vytvořila světelnou šmouhu. Od vstupu se šířil žár, rozhánějící okolní mlhu, a kolem dveří se objevila podlaha stínozemí, připomínající sklo. Rugara maně napadlo, že by pod podlahou mohl uvidět trávu, ale nechtělo se mu jít blíž a podívat se.

Za ním se ozvaly nějaké hlasy. Rozeznal Diamantu a Ballwana. Potlačil záchvěv podráždění a touhu, aby ji ten mladý pěšák bez magie nechal na pokojí. Když se přiblížili k němu, postřehl, že s nimi přichází i ten zahradník a taky překvapený vězeň Adrian.

Pak se vstupní kruh otevřel a dovnitř vklopýtal jakýsi černohábita. Rugar zalapal po dechu. Černohábita se divoce rozhlížel kolem sebe. Blížící se Feyové strnuli. Jen vězeň Adrian postoupil dopředu.

Vztáhl ruce, jako by je všechny chránil před jedem. „Ctěný pane,“ pronesl, „Jsi na velmi nebezpečném místě.“

„Jsem na naprosto bezpečném místě,“ zavrčel černohábita. „Na nebezpečném místě jsi ty. Rugare, musím s tebou mluvit.“

Rugar strnule stál. Podle přízvuku to mohl být Ptey, ale těžko se to dalo říci s jistotou. Byla sice pravda, že mu nařídil, aby se vrátil, jestli nedokáže nic zjistit, ale to ještě nevysvětlovalo podivné chování vstupního kruhu.

„Vstupní kruh s tebou měl potíže,“ poznamenal Rugar - opatrně, aby nevyslovil žádné jméno. „Je k tomu nějaký důvod?“

„Já nevím,“ odvětil černohábita, popadl Adriana za krk a bez sebemenší námahy ho zvedl do vzduchu. Adrian začal sípat a kopat kolem sebe, ale na černohábitu nemohl dosáhnout. Černohábita vytáhl z kapsy nůž. „Mohu tohle odpravit a získat zpátky svou původní podobu?“

„Nech ho být!“ vykřikla Diamanta.

Černohábita přeskočil pohledem z ní na Rugara.

„Nech ho být! Je můj a já jsem mu slíbila ochranu.“

Adrian pomalu ochaboval a začínal modrat v obličejí. Černohábita se podíval na Rugara. Rugar pokrčil rameny. „Pust' ho. Má nám pomáhat.“

Černohábita Adriana pustil. Adrian s temným žuchnutím dopadl na zem, oběma rukama si vyjel k hrdlu, rozkašlal se a zalpal po dechu.

„Přiveďte léčitele,“ nařídila Diamanta.

„Jsi značně podezřívavý vůči převtělovači, který se na tvůj rozkaz vrátil domů,“ poznamenal černohábita.

„Ještě nikdy jsem neviděl, aby se vstupní kruh takto choval,“ odvětil Rugar. „Musím být podezřívavý. Já jsem ho stvořil.“

„Ale dostal jsem se dovnitř, ne? Bez hesla. Ani jsem žádné znát nemohl, byl jsem pryč příliš dlouho.“

Rugar přikývl. Jestli to je Ptey, tak to byla pravda. Ptey heslo znát nemohl. Ale něco vstupní kruh narušilo. „Sundej si ten hábit,“ řekl mu Rugar, „a všechny ty náboženské serepetičky a projdi kruhem znovu.“

Černohábita si povzdechl, přetáhl si hábit přes hlavu a odložil maličký meč, který měl kolem krku. Na nohou neměl nic. Byl hubený, na těle se mu rýsovala žebra a nohy měl jako hůlky.

Překročil hábit, otočil se a prošel vstupním kruhem. Tentokrát se světélka neukázala. Kruh se jednoduše otevřel a na okamžik poskytl Rugarovi výhled na louku za soumraku. Dovnitř pronikl závan svěžího vzduchu a přinesl s sebou vůni borovic. Diamanta naklonila hlavu, zhluboka se nadechla a zavřela oči.

Pak se kruh uzavřel, Diamanta strnula a zrudla. Její touha po venkovním světě očividně převládla nad její hrдостí. Rugar neřekl ani slovo, jen hleděl na pustou šed' v místech, kde byl vstup.

Po chvíli se kruh otevřel stejně jako pro každého jiného Feye. Žádná světélka, žádné kroužení. Dovnitř vstoupil Ptey. Byl scvrklý chladem a po celém těle mu naskočila husí kůže.

„Já opravdu nechápu, v čem je problém,“ prohlásil.

Rugarovi se na to nechtělo odpovídat. Rozhodně ne v tuto chvíli. „Ted' seber ten hábit a podrž ho u vstupu.“

„Rozhodně ani v nejmenším netoužím si ho znovu oblékat,“ pravil Ptey, ale sklonil se, zvedl ho a podržel ho u kruhu. Světélka se ukázala - stejně jako předtím - a pak začala kroužit.

Rugar se posadil. Světélka se ukázala, jen když se snažil dostat dovnitř někdo, kdo nebyl Fey, nebo někdo, kdo neznal heslo. A nikdy nekroužila.

„Zkus to ještě s tím mečem,“ nařídil mu.

Ptey pustil hábit, sklonil se pro mečík, jako by se shýbal pro nějakou zbraň, a podržel ho u vstupního kruhu. Tentokrát se světélka rozzářila ještě jasněji a kroužila ještě rychleji,

„Odlož to,“ nařídil mu Rugar znaveně.

Ptey se obrátil. „Co to znamená?“

Rugar mu neodpovídal. Strach, který v sobě tajil celé ráno, ho tížil v žaludku jako kámen.

„Odnes ty věci Caseovi, oblékni si nějaké normální šaty a přijď za mnou do mého srubu,“ nařídil mu.

„Nechci, aby se té titěrnosti nebo toho hábitu dotýkal ještě někdo jiný. Je to jasné? Dokonce i kdyby s tím chtěl něco dělat Caseo, chci, abys u toho byl, Pteyi.“

Ptey přelétl pohledem shromážděné Feye. Z jejich tváří nedokázal vyčíst, co si myslí. Pokrčil rameny a sebral věci. „Nevadilo by, kdyby mi Caseo pomohl přeměnit se do mé staré podoby?“

„Vadilo,“ odvětil Rugar. „Právě teď by to vadilo. Přijď za mnou co nejdříve.“

Ptey si povzdechl, ale nic na to neřekl a vydal se po cestě mezi domy pryč. Rugar se na chvíli posadil. Srdce mu bušilo, jako by uběhl celé míle, a dech mu vázl v krku. Nic nešlo, jak mělo. Vymykal se mu dokonce i vstupní kruh, který sám stvořil podle předepsaného postupu, stanoveného vizionáři již před staletími. Poslední stínozemí se pomalu rozpadalo a tohle vypadalo, že brzy dopadne stejně. Nebyl patřičně vybaven na to, aby to zvládl.

Jeho knihy a spisy zůstaly v Nyei. Neměl tu žádného jiného vizionáře, kterého by se mohl zeptat, jestli jsou takové projevy vstupního kruhu normální. Protože se s tím sám nikdy nesetkal, domníval se, že ne - a za svůj život viděl přijít do stínozemí pěknou řádku podivných věcí.

„Papá?“ Diamanta si přidřepla k němu. Ani si nevšiml, že přichází. „Ptey už na tebe čeká.“

Rugar přikývl. Ještě měl Diamantu, ale co by si pomyslela, kdyby věděla o jeho slabinách ve vizionářství, slabinách, které by mohly takovéto věci způsobit?

„Víš, co je příčinou toho podivného chování vstupního kruhu?“ zeptala se.

„Přál bych si to vědět,“ odpověděl a vstal. Byl celý ztuhlý - ani ne tak z dlouhého sezení jako spíš z vypětí, které na něj doléhalo. Trochu to ze sebe setřásl, uvolnil se a vyrazil do svého srubu.

Nechtělo se mu ani pomyslet na to, co Pteyův osamělý návrat znamená. Jestli je Mluw opravdu mrtvý, tak je Ptey jediným převtělovačem, který jim zůstal. Černý král jednou prohlásil, že Rugar přespříliš spoléhá na převtělovače. A tady se mu to moc nevyplatilo.

Jeho jedinýma očima a ušima v ostrovním světě zůstala Solanda. A ta nebyla právě nejspolehlivější. Sice si všímala toho, čeho měla, jenže nikdy nebyla tam, kde by ji potřeboval mít.

Ptey čekal před srubem. Na sobě měl volné kalhoty a košile mu byla velká. Jeho ostrovní tělo působilo drobně, a jak byl navíc ještě malý, vypadal nezdravě podvyživeně.

„Pojďme dovnitř,“ řekl Rugar. „Bude lépe pohovořit si o samotě.“

Ptey ho následoval do srubu. Rugar zapálil v krbu oheň. Musí se nějak zbavit chladu, který mu svírá tělo. Domníval se, že ten chlad pochází spíš z únavy, než že by mu bylo doopravdy zima, ale přesto by mu oheň mohl pomoci.

Nakláněl se ke krbu a rukama se opíral o kolena. „Takže,“ začal. „Řekni mi, jak jed vyrobit.“

Ptey se podíval na své ruce. „Nevím.“

„Přišel jsi sem oblečený jako černohábita. Jak to, že to nevíš?“

„Myslel jsem si, že ti Ipper sdělil, že danité nejsou oprávněni to vědět.“

„A já jsem si myslel, že jsi dostatečně chytrý na to, abys to nějak zjistil.“

Ptey se posadil. Rugar potlačil hněv. Nevyzval ho, ať si sedne. Ale pro teď to může nechat plavat.

„Je to tam nebezpečné,“ řekl Ptey. „Cokoli tě může zabít. Úplně všechno. Dávají ten jed na kdeco a ode mne jako od danity se čeká, že budu brát lahvičky s jedem a lít ho na kdejakou věc. Celou dobu jsem se ho musel dotýkat.“

„A dotkl ses ho?“ otázal se Rugar.

Ptey zavrtěl hlavou. „Jen jsem během půlnoční bohoslužby musel jednu lahvičku držet v ruce, a to mi neublížilo. Chci říci, že se mi podařilo jedu vyhnout. Podruhé jsem si zajistil, abych se do jeho blízkosti vůbec nedostal. Lidé mě pozorovali. Myslím, že měli nějaké podezření. Kdybys mi nenařídil se vrátit, odešel bych sám.“

„Nemělo cenu riskovat tvůj život, když jsi neodhalil tajemství té látky.“

Ptey vytrvale klopil hlavu k zemi. „Něco jsem o ní zjistil.“

„A to?“

„Nepochází z nějakého pramene či jezírka, jak jsme si mysleli. Dělá ji rocan. Tajemství výroby se předává z rocana na rocana. Nikdo jiný ho nezná.“

„Pokud vím, tak jsi Ipperovi řekl, že ho znají dva lidé.“

Ptey přikývl a zvedl hlavu. Krev se mu vehnala do tváří. „Domnívám se, že v den, kdy jsme sem dorazili, sdělil rocan tajemství jednomu Staršímu, protože měl obavy, že by mohl zemřít. Takže ho teď znají dva. Ale

já jsem se nemohl dostat do blízkosti ani jednoho z nich. Jsou příliš dobře střeženi.“

Rugar zatínal pěsti. „A co někdo jiný z vyšších hodnostářů? Nebo proč ses nepokusil stát se nějakým strážným?“

Ptey zavrtěl hlavou.

„To není tak jednoduché. Na takovém místě není nikdo sám. Musel jsem žádat o zvláštní přijetí už jen proto, abych byl o samotě se svým danitou. A i pak byl ostražitý. Ještěže jsem byl dost rychlý.“

Rugar si zarýval nehty do dlaní. Takže v tomhle bodě se nedostali nikam. Ptey nic nevěděl, a poslat ho obratem zpátky odkud přišel - to po něm Rugar nemohl chtít.

„Viděl jsi ve Svatyni stopy po nějakých jiných převtělovačích?“ zeptal se ho.

„Po jiných převtělovacích?“ Ptey svažtil čelo. „Nikoho jiného jsem neviděl, a jestli ano, tak byl dobře maskovaný.“

„A co zvěsti? Nějaká podezření? Nějaká krev a kosti?“

„Moje proměna napáchala značný nepořádek,“ odpověděl Ptey. „Někdo tam přišel těsně poté, co jsem se proměnil, a já jsem musel zmizet dřív, než mě uvidí. Chvilí mi trvalo, než jsem se s hostitelem sžil. Danité jsou upřímně a silně věřící a spojuje se s nimi těžce. Jeho duše si v první chvíli myslela, že jsem bůh.“

Rugar se proti své vůli rozchechtal. Tyhle podrobnosti ze života převtělovače však nijak nemiloval. Takže nic. Nikdo jiný. Ostatní musí být mrtví. Což znamená, že jediným zbývajícím převtělovačem je Ptey. Všechno půjde ještě hůř.

Ptey svažtil čelo. „Ale krátce poté, co jsem se tam dostal, měli velké setkání a něco hledali. A pokud jsem to dobře pochopil, bylo to velmi neobvyklé. Myslím, že

bychom tam už nikoho posílat neměli. Ostrované jsou silně podezřívaví.“

„Už není nikdo, koho bychom tam mohli poslat,“ odtušil Rugar.

„Cože?“ vyjekl otřeseně Ptey.

„Jsi jediný převtělovač, který nám zůstal. Prozatím zůstaneš tady,“ oznámil mu Rugar tiše. Tohle nesnášel - nenáviděl situaci, která ho nutila držet Pteye ve stínozemí. Stal se přespříliš opatrným. Žili tu jako v obležení, hlídali si každý zdroj, všechny zásoby a nemohli počítat s ničím.

Všechna ta marná snaha, všichni ti ztracení převtělovači, a nic z toho.

Rugar si povzdechl. V tuto chvíli už nebyl schopen z jejich rozhovoru nic dalšího vytěžit. „Dobrá,“ pravil. „O náboženství mi podáš hlášení později. Jdi se podívat za Caseem, jestli nepotřebuje pomoci.“

„Ano, pane.“ Ptey nevypadal nijak šťastně. Vstal, poklonil se a odešel ze srubu.

Rugar dlouho nehybně zíral na zavřené dveře. Dusil se vzteky a nepřičetně zuřil. Vzteky nad pocitem vlastní marnosti.

Matthias vůbec nespál. Oči ho pálily. Šel na obě ranní mše, aby měl jistotu, že všechno proběhlo v pořádku, a než se dostal zpátky do svých komnat, byl tak rozrušený, že by stejně nedokázal usnout. Spořádal obrovskou snídani a pak měřil komnatu dlouhými kroky a čekal, až si ho rocan zavolá.

V rocanových komnatách bylo jako obvykle přetopeno. Rocan seděl ve svém oblíbeném křesle, zachumlaný do pokrývky, vedle sebe sklenici mléka. Sice Matthiase ujišťoval, že spal, ale oči měl zapadlé a pod očima hluboké kruhy. Příhoda se svčnou vodou je oba vyděsila, a jako by toho nebylo málo, měl Matthias obavy, že to rocanovo chatrné zdraví nevydrží.

A to nemohl Matthias dopustit, hlavně dokud nevěděl, kde nebo zda jsou Feyové ve Svatyni. Dost dobře nemohl předstoupit před radu Starších a sdělit jim, že dalším rocanem se může stát jedině on, protože je jediný, o kom si je jist, že není posedlý Feyi.

„Dobrá,“ prohlásil Matthias. Seděl na měkce čalouněné židli vedle rocana a horoucně toužil otevřít okno a vpustit dovnitř chladný vzduch. „Řekni mi svůj nápad.“

Rocan potřásl hlavou. „To není žádný nápad, Matthiasi. To je prostě něco, co musíme udělat.“

Matthias tohle rocanovo chování nesnášel. Rocan se do tohoto stavu dostal jednak díky vyčerpání, způsobenému mimo jiné tím, že prováděl kdejaké pohřební obřady, jako by byl nějakým prostým danitou, a jednak vytrvalým píděním se po každém útržku zpráv o Feyích. „Co musíme udělat?“ otázal se Matthias.

„Musíme se sejít s Feyi.“

Matthias si poposedl. O tomhle neslyšel. Byl snad tohle důvod Nicholasovy druhé návštěvy včera v noci? „To navrhl král?“

Rocan zavrtěl hlavou. „To navrhneš ty. Považuji to za velkolepou myšlenku. Sejdeme se s jejich vůdci v kostele na Sedmikráskové říčce.“

„My? Kdo je to my?“ opáčil Matthias. Srdce mu bušilo.

„Pár od nás ze Svatyně. Ne moc.“

„Z paláce nikdo?“ zeptal se Matthias. „A není to náhodou zasahování do průběhu státních záležitostí, zatímco bychom se měli spíš zabývat záležitostmi duše?“

Rocan zvedl hlavu. V kulatých očích zářilo světlo, které Matthias viděl jen párkrát. „Někdy jsou státní záležitosti i záležitostmi duše. Myslím, že je chybou, že jsme na to nepřišli dřív.“

„Odpust', Ctihodnosti,“ pronesl Matthias, „ale čeho doufáš dosáhnout?“

Rocan se zavrtal do pokrývky ještě hlouběji. „Doufám, že vyženu Feye z ostrova.“

„Tím, že se s nimi sejdeš?“ Matthias zavrtěl hlavou. „Nebudou tvým slovům naslouchat. Všechno, co o nich víme, nám to jen potvrzuje.“

„Nemám na mysli nějaké proslovy. Myslím, že nám pomůže bůh.“ Rocan vystrčil ruku zpod pokrývky. „Nech mne domluvit.“

Matthiasovi vyschlo v ústech. Po obličeji mu stekla kapka potu a dopadla na sutanu. V komnatě bylo k zadušení. „Dobrá,“ odpověděl.

„My už víme, že bůh je s námi, jinak by nám neposkytl svěřenou vodu a její jedinečné vlastnosti. Rok mi trvalo, než jsem se s těmito vlastnostmi smířil a začal se na Feye dívat jako na nějaké nelidské bytosti z podsvětí, které se snaží ovládnout tento svět. Ale za

celou tu dobu jsem na nich nenašel ani stopu po nějaké laskavosti či dobru. Čím déle čekáme, až je porazíme, tím jsou drzejší. Poskvřnit Svatyni je jen jeden krok. Brzy se zbaví svěcené vody docela.“

„Ale jestli je bůh s námi, nedopustí to,“ namítl Matthias.

„Bůh nám daroval zbraně, Matthiasi, ale my je musíme použít. V tom jsi měl pravdu. A odpusť mi mou nevstřícnost. Já jsem se mýlil.“

Matthias si otřel zpocené čelo. Vedle něj praskal oheň a do komína vyletovaly vějíře jisker. „Ty ses mýlil, pokud jde o svěcenou vodu?“

Rocan přikývl. „Ty jsi měl správné tušení, ale jednal jsi ze špatných pohnutek. Učinil jsi to ve strachu a ospravedlnil jsi to Slovem. I když Nejsvětější tě zřejmě ve tvých činech vedl. Poslední rok jsem to promýšlel a dospěl jsem k podobným závěrům, byť z mnoha jiných důvodů.“

Z vedra se Matthiasovi točila hlava a špatně se soustředil. „Mohu otevřít okno?“ požádal.

Rocan se žalostně pousmál. „Moc jsem se nevyspal a nasytdu,“ odvětil omluvně. „Udělej to, ale přines mi prosím ještě jednu pokrývku.“

Matthias vstal a odtáhl z nejbližšího okna závěsy. Pak vzal z nejbližší židle pokrývku a podal ji rocanovi. Z okna dovnitř zavanul chladný, osvěžující vánek a vyhnal z komnaty dusný, zatuchlý vzduch.

Rocan si ovinul pokrývku kolem nohou. „Slovo psané se zmiňuje o Nepříteli, ale nikde nevysvětluje, kdo to je. Ve Slovu nepsaném jsou rané příběhy o Nepříteli, který se snažil odloudit Bohu a Rocovi statečné duše věřících. Pak Roca s vojáky Nepřítele bojoval. Mluvil jsem se Starším Eirmanem a ten říká, že několik starých příběhů z různých oblastí tvrdí, že Nepřítel stvořil podsvětí a v něm drží zajaté duše. Jiné

příběhy říkají, že Nepřítel ty duše zabil, zatímco další zase tvrdí, že Nepřítel vzal duším život, aby se nemohly vrátit na Modrý ostrov jako děti. Nic z toho ve Slovu zmíněno není.“

„Myslíš, že tím Nepřítelem jsou Feyové?“ otázal se Matthias.

Rocan potřásl hlavou. „Nevidím to tak prostě, ale myslím si, že Feyové jsou vojáci Nepřítele právě tak, jako již v minulosti existovali vojáci Nepřítele.“

„Ti, o kterých se zmiňuje Slovo,“ doplnil ho Matthias. Horko v komnatě polevilo. Konečně se cítil příjemně.

„Myslím, že jsou ještě jiní, že některé rozeznat dokážeme, některé ne. Během Povstání sedláků,“ pokračoval rocan, „tu také museli být vojáci Nepřítele, jenom je církev nepoznala a rocan se nezachoval tak, jak měl.“

„O tom už jsme mluvili,“ prohlásil Matthias. „Myslím, že to nikam nevede.“

„Ne,“ odporoval mu rocan. „Pro jednu jsem to prostudoval já, ne ty. A závěr, ke kterému jsem došel, je následující: Roca nám znovu a znovu ukazuje způsob, jak porazit vojáky Nepřítele. Obřad, který provádíme den co den, zachránil lidem život.“

„To nevíme,“ namítl Matthias. „Pro to nemáme žádný důkaz.“

„Ale ano,“ odporoval mu rocan. „A je to ten nejočividnější důkaz ze všech.“

Matthias potlačil povzdech. Nesnášel takové hříčky.

Rocan nečekal, až ho Matthias zeptá. „Jsme zde. Víra je zde a Modrý ostrov je naším panstvím. Kdyby vojáci Nepřítele zvítězili, neuctívali bychom boha tak, jak ho uctíváme.“

Matthiasovi útroby projela jiskřička vzrušení. Rocan měl pravdu. Bylo to tak zřejmé, že to všichni

přehlédli. Jistěže tehdy zvítězili. To byl důvod, proč uctívali Rocu.

Ale Matthiasovi se nelíbilo, kam jejich rozhovor směřuje. „Takže ty se chceš sejít s feyskými vůdci v malém kostelíku na Sedmikráskové říčce a provést tam ten obřad?“

Rocan přikývl. „Já je porazím.“

„A co když ne?“

„Věř, Matthiasi.“

Matthias potřásl hlavou. „Věřit není můj obor. Mou povinností je se ptát. A já se ptám. Co když prohrajeme?“

„Pak zemřeme,“ odvětil rocan.

„A tajemství svěcené vody zemře s námi. To není chytré, Ctihodnosti. Svěcenou vodou můžeme náš národ alespoň bránit.“

Rocan po něm letmo mžikl. „Neříkal jsem, že půjdeme oba. Já s sebou vezmu jen hluboce věřící, Matthiasi.“

Matthias se prudce opřel, jak by dostal facku, a sepjál ruce na klíně. „Jestli zemřeš, stanu se rocanem. Jsem jediný, kdo zná tajemství.“

„Svěcené vody. Jsou ještě další tajemství, Matthiasi. Já svého nástupce pečlivě připravím.“

Matthias pocítil nával zklamání a zrudl. Nechtěl prahnout po postu rocana, ale zřejmě o něj do značné míry opravdu stál. „Kdokoli, koho vybereš, zůstane v pozadí.“

„To vím,“ odpověděl rocan. „A právě proto jsem se rozhodl pro tebe. Ty postrádáš víru, ale Nejsvětější tě vede a to je stejně hodnotné.“

Matthias strnul. „Jak víš, že je to stejně hodnotné?“

„Nejsvětější na tebe ukázal tím, že ti dal vědět o skrytém tajemství svěcené vody. A pak mne donutil její moc využít. Sama víra někdy nestačí. Někdy víra umírá.“

Ale to, že Nejsvětější někoho vede, je vzácné, a já jsem si jist, že tě nikdy neopustí.“

Matthias zavrtěl hlavou. Nechápal to. „Házel jsem svčcenou vodou po Feyích, protože jsem byl vyděšený a neměl jsem žádnou jinou zbraň, ne proto, že bych slyšel tichý, vnitřní hlas. Odpusť, Ctihodnosti. Rád bych se stal rocanem - pravděpodobně ze špatných pohnutek - ale myslím si, že bych byl mizerným rocanem. Vyber někoho jiného a mne nech mu radit. Bude to po všech stránkách bezpečnější.“

Rocan si vymotal ruku zpod hromady pokrývek a popleskal Matthiase po koleně. „Vybral jsem tebe, Matthiasi.“

„Ty předpokládáš, že na tom setkání zemřeš, je to tak?“

Rocan si zasunul ruku zpátky pod pokrývky a zamračil se. „Já nevím. Máme jen prastaré příběhy. Možná se nevrátím. Možná se mi to nepodaří. Nicméně předpokládám, že i kdyby se mi to nepodařilo, vrátím se. Ani Feyové nevráždí starce.“

Matthias si třel ruce o sebe. Všechno to dávalo jakýsi zvrácený smysl a kdyby tomu nechal volný průběh, měl by skvělou šanci stát se rocanem. Jenže on to nemohl nechat jen tak běžet. „Jestli mě necháš tady, budu to muset sdělit králi.“

Rocan se na něj zamračil. „Matthiasi, nechtěl ses vždycky stát rocanem?“

„Jistěže,“ odvětil Matthias. „Myslím, že jakýkoli Starší, který by ti odpověděl jinak, by lhal, bez ohledu na to, jak ryzí je jeho víra. Ale já nechci, aby k tomu došlo tak, že tě nechám zvlášť ušlechtilým způsobem spáchat sebevraždu jen proto, že cítíš odpovědnost za celou válku.“

Rocan zapadl do křesla ještě hlouběji a schoulil se do sebe. „Tak takhle se na to díváš?“

„Jiné vysvětlení pro to není,“ odušil Matthias. „Ty nejsi Roca. Ten se nepostavil vojákům v očekávání, že se stane mučedníkem. Ty ano. A to je chyba. Chováš se stejně namyšleně, jako bych se zachoval já, kdybych tě nechal jít proto, abych se stal rocanem.“

Rocan zavřel oči. Chvíli si Matthias myslel, že snad ztratil vědomí. Pak promluvil znovu. „Ty víš, že držím tento post už tak dlouho, že už dávno o sobě neuvažuji jinak než jako o rocanovi. Kdyby ses mne zeptal na mé jméno, ze všeho nejdříve bych ti řekl, že jsem rocan.“ Jeho hlas zněl slabě a řezavě.

Matthias nehnutě seděl. Možná, že se teď rocan rozhodne ustoupit.

„Přemýšlel jsem o tom už mockrát. Co je lepší, než být rocanem? Přirozeně stát se druhým Rocou. Zachránit svůj národ. Možná, že jsem domýšlivý. Možná že ano.“ Otevřel oči a upřel pohled na Matthiase.

Matthias se nehýbal. Pro všechny by bylo nejlepší, kdyby dokázal rocanovi ten nápad vymluvit.

„Ale co se stane, jestliže se budu tak bát, abych nebyl domýšlivý, že neudělám ani to, co je správné? Co se stane, když ve snaze být pokorný a skromný neudělám to, co se ode mne očekává?“

Na to Matthias žádnou odpověď neměl. Těžké rozhodování věřícího. Odkášlal si. „Od tichého vnitřního hlasu se očekává...“

„Ten tichý vnitřní hlas. Ten tichý vnitřní hlas nepromluvil už celá pokolení!“ Rocan se předklonil. Teď vypadal zlostně. Pokrývka mu sklouzla z ramen. Ramena měl drobná a kostnatá, rozhodně to nebyla ramena, která by mohla pozvednout celý národ. „A možná nepromluvil proto, že rocanové nejednali tak, jak měli. Možná se od nás všech očekávalo, že se svým způsobem ve své době staneme mučedníky.“

„Překrucuješ to,“ odtušil Matthias. „My nevíme, co se po Rocově smrti stalo s vojáky Nepřítele. Nevíme to. Možná, že se jeho lid tak rozzuřil, že vyhnal vojáky z ostrova. Možná, že v tom žádný boží zásah nebyl.“

Rocan zbledl. „To je rouhání,“ zašeptal.

„Dobrá, možná to je rouhání, ale stejně to musíš slyšet,“ prohlásil Matthias. „A musíš mě uchránit svého následnictví. Protože já o tom budu přemýšlet, dokud nenalezneme odpověď. Ano, máš pravdu. Vojáci Nepřítele pravděpodobně nějak Modrý ostrov opustili. Rocův národ nějakým způsobem zvítězil. Ale my nevíme, jestli ve svých příbězích neopěvoval člověka, který jim jen dodal odvalu či co. My to nevíme, Ctihodnosti.“

Rocan na Matthiase chvíli vytřeštěně zíral. Oči měl malé a pichlavé. „Kdybychom to věděli,“ pronesl rocan tiše, „kdybychom to věděli, Matthiasi, neměli bychom proč věřit. Nemuseli bychom věřit. Věděli bychom. Bohové od nás žádají víc. A já si myslím, že Bůh žádá víc i ode mne. Já vím, že bude žádat hodně i od tebe, když se staneš rocanem. Ale myslím, že jsi tou nejlepší volbou, kterou mohu udělat.“

Matthiasovi nebylo jasné, jestli mu má být vděčný, nebo ne. Představa, že se stane rocanem, měla svůj půvab, ale nebyl si jist, jestli je právě on tím nejlepším, který by měl vést ostatní.

„Nikdy jsem nebyl zvlášť silný ve víře,“ řekl tiše. „Vstoupil jsem do církve jako člověk, který jde do stráže, protože to chtěla má rodina.“

„Já vím,“ odvětil rocan. „Neovlivníme to, jak jsme byli vybráni. Skutečností však zůstává, že jsi teď tady.“

Matthias si přejel jazykem po vyprahlých rtech. „Jsem tedy tvým nástupcem natrvalo? Nebo mám ten post podržet jen po dobu, co budeš na Sedmikráskové říčce?“

„Ty jsi mou volbou, Matthiasi. Chvilí jsem si pohrával s myšlenkou, že by to mohl být André - rozhodně ze všech Starších věří nejoprávněněji - ale ten postrádá tvou sílu. A rocan musí být silný a musí mít určitou lásku k vědě. Ty máš obojí.“

„Chtěl bych, aby byla církev vedena někým, kdo věří,“ poznamenal Matthias.

„Proč?“ opáčil rocan. „Sám nevěříš. Proč by ti na tom mělo záležet?“

Matthias nedokázal vyjádřit rozrušení, které se ho zmocnilo. Vstal, upravil si sutanu a přistoupil k oknu. Vánek se ochladil. Přicházel soumrak a zahalil nádvoří do stínů.

„Vždycky jsem svou chabou víru považoval za svou slabinu,“ prohlásil. „Mít rocana, který věří, být obklopen těmi, kdož věří, můj pocit jen posilovalo. Ale kdyby nevěřil ani rocan, stala by se z rocanismu prázdná skořápka. Spolek bez srdce, pokrytecké, licoměrné místo, které předstírá, že skýtá útěchu a jistotu, a ve skutečnosti by nemohlo poskytnout nic.“

„Už v minulosti byli rocanové, kteří nevěřili.“

Matthias přikývl. „Ano, a jeden byl zavražděn a jiný málem dovedl církev k naprostému úpadku. Já takovým člověkem být nechci, Ctíhodnosti. Nemohu být.“

„Nebudeš,“ odvětil rocan.

„Ale budu. I kdybys mne udělal rocanem, nebudeš schopen mne přesvědčit, abych věřil. A já stvořím pusté prázdné místo stejně jako ti přede mnou.“

„Oni církev nezničili.“

Matthias uvolnil závěs a zatáhl okno. Tento výjev mu byl důvěrně známý: domy na nádvoří a žehnání pracujícím. „Právě jsi mi řekl, že málem ano,“ prohlásil. „Řekl jsi, že když to bylo zapotřebí, nezachovali se tak, jak měli. Žádný rocan nenásledoval Rocovu cestu. Žádný rocan. Jak by mohl nějaký nevěřící?“

„Nebudeš muset,“ odpověděl rocan. „To udělám já.“
„A když se ti to nepodaří...“ Matthias palcem zachytil okraj závěsu. Nechtělo se mu dívat se na rocana. „Když se ti to nepodaří, nebudu moci ve víru ani doufat. Nezůstane tu nic.“
„Podaří,“ prohlásil rocan.

Počist'a si strčil ruce do kapes a jak kráčel, cítil se nějaký lehčí než obvykle. Žádné vaky, žádné vybavení, žádná krev. Už skoro týden byl čistý - déle, než byl za celý svůj dospělý život.

Cesta byla široká, stromy se nad ní skláněly jako baldachýn a ve stínech bylo zima. Až na malé světlé skvrnky nepronikalo skrz listnatou klenbu žádné slunce. Nad hlavou mu cvrlikali ptáci a v podrostu tu a tam něco zapraskalo. Měl oči i uši otevřené a při každém zvuku se pozorně zaposlouchal. Nechtěl, aby ho někdo chytil, osamělého Feye, kráčejícího si klidně po cestě za Jahnem. Ale nemohl spěchat, byť to po něm ostrovní král chtěl. Potřeboval přemýšlet.

Už celý týden se necítil jako Počist'a. Byl důležitý, byl někdo, s kým král tráví čas a naslouchá mu. Za noci, když byl král pryč a zůstaly jen stráže, snil o svém lidu: o Caseovi, který mu vyhrožoval zabitím, o Rugarovi, který ho naprosto přehlížel, o Solandě, která ho nazývala skrčkem. Neměli ani ponětí, jak může být důležitý. Jen to, že postrádá magii, ještě neznamená, že postrádá rozum.

A nyní potreboval rozum víc než kdy jindy, protože si nebyl přesně jistý, jak by měl vysvětlit svou nepřítomnost, zejména pokud ho nějaký jiný rudokap viděl bojovat s ostrovany. Když bude tvrdit, že byl zajat, zemře. Zajatci, kteří se vrátili, nebyli nijak oslavováni; byli zavražděni jako případní špehové. Bylo jedno, že ostrované nebyli natolik znalí věci, aby na něco takového vůbec přišli; Feyové byli a to stačilo.

Potreboval nějaký smyšlený příběh, a protože byl mizerný lhář, musel to být příběh co nejvěrohodnější a co nejbliž pravdě.

Zavadil nohou o kámen a málem upadl. Napřáhl jednu ruku, aby neztratil rovnováhu, vyrovnal to a kráčel dál. Jedno přiznat může. Může říci, že utíkal, protože měl strach z Casea. Pak potkal v lese dva ostrovany - ne, to říci nemůže. Protože když je zabil, kde má jejich kůži? A když ne, tak je zase zpátky tam, kde byl. Všichni by si mysleli, že byl zajat a ovládnut. Stačilo by jim málo, aby ho dostali. Byl bezcenný.

Těsně před ním se objevil velký strom, vystupující do mýtiny. Řekne, že prchal před Caseem, a nic víc. Jestli ho někdo viděl s ostrovany, něco si vymyslí, ale čím méně řekne, tím lépe pro něj. Kromě toho na tom nebude záležet dlouho. Až zabije Rugara, nikdo se nebude starat o to, kde byl předtím Počist'a. Budou mít dost starostí sami se sebou.

Zastavil se u stromu a oddechoval. Ještě musí vymyslet, jak Rugara zabije. Ta myšlenka ho pronásledovala od chvíle, kdy ji král nadnesl. Rugar je vůdce, vizionář. Neustále má kolem sebe strážce.

Až na stínozemí.

Jenže i tak - tam s ním byla neustále jeho dcera, a Diamanty se Počist'a bál ještě víc než Rugara. Viděl ji v boji. Byla divoká a krutá. Nechtěl se jí dostat do rukou.

A v tom byl právě kámen úrazu - aby nebyl chycen. Mohl zabít Rugara. Zabít nějakého Feye nebylo obtížné. Krváceli stejně jako každý jiný. Těžší však už bylo zařídit, aby si ten mocný nevšiml, že je napaden, a nezaútočil první.

Počist'a vyšel na mýtinu, připraven na mrtvolný zápach. Ale vzduch tu byl svěží a až na pár krvavých skvrn a místy rozrytou zemi nebyly žádné stopy po nějaké bitvě. Co odešel, dali to tu všechno do pořádku.

Přes kruh na zemi vedla vyšlapaná cestička označující vstupní kruh. Po jeho odchodu tady musel

být pěkný provoz. Už už chtěl vstoupit do kruhu na zemi, když tu zaslechl nějaké hlasy.

„...nevím, na co chce kosti.“

„A ještě naštipané. Kdybychom je tak mohli jen tak naházet do pytle jako obvykle.“

„Myslím, že se zbláznil.“

„Říká se, že co začal pracovat na tom jedu, nespál.“

Mluvili o Caseovi. Počist'a ty hlasy poznal. Sup a Jednadvacítka, rudokapi. Sup pracoval často. Jednadvacítka byla starší a dávala přednost práci jen v průběhu bitvy. Muselo to dát pěknou dřinu, dostat ji ze stínozemí ven.

Připravil se na záplavu výčitek, kde že byl. Pořád ještě neměl svůj příběh úplně hotový, ale víceméně už ano. Obešel kruh na zemi a šel za hlasy.

„Dlouhodobé nevyspání může zničit mozek komukoli.“

„To by mne zajímalo, co se stane s cenzorem, když se zblázní.“

„Stane se Caseem.“

„Ten je jen ctižádostivý. Myslí si, že je Černým králem.“

„Jde z něj strach.“

„Ne větší než z ostatních.“

Sup a Jednadvacítka stáli u hromady koster v lese těsně u mýtiny. Kostry byly čistě obrané. Kdyby Počist'a nevěděl, co jsou ty kosti zač, myslel by si, že tam jsou už pěkně dlouho.

Odkášlal si. Sup s Jednadvacítkou provinile vzhlédli. Sup byl pokrytý hnědými skvrnami, šaty měl špinavé, vlasy ztvrdlé a rozježené. Jednadvacítka vypadala čistěji - očividně nestahovala mrtvoly - ale v podpaží a na zádech měla skvrny od potu.

„Nejvyšší čas,“ pravila Jednadvacítka. „Víš, jak dlouho už čekáme, až nás někdo přijde vystřídat?“

„Slibovali, že někoho pošlou už za rozbřesku. Až na toho domestika, kterého sem poslali pro vaky, jsme neviděli nikoho.“ Sup držel holenní kost, nožem ji ořezával, jako by to byl kus dřeva, a odštěpky dával do vaku.

Počist'a právě otvíral ústa, že mu řekne svou smyšlenku, když mu jeho slova pronikla do mozku. Mysleli si, že prostě přišel odněkud zvenčí, nikdo si nevšiml, že chybí. Projel jím záchvěv vzteku. Ostrované by ho mohli zabít a nikoho by to nezajímalo. Vůbec nikoho.

„Copak vám neřekli, že už jdu?“

Jednadvacítká zavrtěla hlavou. Kolem obličeje se jí vinul uvolněný pramen vlasů. „Neřekli nám nic. Ani jsem nečekala, že by se zajímali, co je s námi, dřív než tady skončíme.“

„A Caseo se dnes zabývá kostmi ostrovanů. Včera to byly feyské kosti. Předvířem to byly ledviny. Myslím, že už neví, co dělá,“ prohlásil Sup.

A rozhodně tak vypadal, když za ním Počist'a byl, ale to si nechal Počist'a pro sebe. Čím méně řekne, tím lépe pro něj.

„Prostě se jen baví tím, že nás zaměstnává,“ zavrčela Jednadvacítká. „Ještě nikdy jsme nemuseli škrábat kosti, dokonce ani v L'Nacinu ne.“

„Jak si ty můžeš pamatovat na L'Nacin?“ otázal se Sup. „Byla jsi ještě dítě.“

„Byla jsem malá holka a rodiče tam sloužili. Přicházeli domů celí od krve. Pamatovala bych si, kdyby pracovali s kostmi.“

Ti dva se museli hádat celou dobu, co spolupracovali. Počist'a byl šťastný, že nemusel být s nimi od začátku. „Koho z vás mám vystřídat?“ otázal se.

„Mě.“ Jednadvacítko schovala nůž, pustila kost, kterou držela, na zem a podala mu poloprázdný vak. „Tento druh práce nedělám.“

„No počkej, kampak,“ vyhrkl Sup. „Já už jsem dva dny nespál. Počkáš tady, než přijde někdo další.“

„Jako by měl ještě někdo přijít,“ odsekla Jednadvacítko. „Slíbili mi, že budu moci za rozbřesku odejít. Připadá ti tohle jako rozbřesk?“

„Ne,“ odvětil Sup. „Sotva vidím. Co nevidět si uříznu vlastní prst.“

Počist'á přeskakoval pohledem z jednoho na druhého. Ani v nejmenším netoužil pracovat s Jednadvacítkou, ale věděl, jaké to je, držet několik dnů jako otrok, bez sebemenšího ocenění. Taký věděl, že kdokoli teď vstoupí dovnitř, bude během několika hodin zase venku, protože Tazy pošle střídání.

„Jak dlouho pracuješ, Jednadvacítko?“ zeptal se jí Počist'á.

„Od soumraku,“ odsekla. „A oni nám dali všehovšudy jednu feyskou lampu - a to ještě ta duše vevnitř mlela z posledního. Jak od někoho mohou čekat, že odvede dobrou práci, když na to ani nevidí? Povídej mi něco o prstu. Já jsem si v té tmě málem uřízla dva.“

„Omlouvám se,“ pravil Počist'á s vědomím, že za několik hodin bude svého rozhodnutí těžce litovat. „Ale vystřídám Supu.“

Sup ho plácl po zádech tak silně, až se to lesem rozlehlo. „Ty jsi můj člověk!“ zazubil se vesele. „Konečně se můžu jít vyspat. A nebudu muset poslouchat to její žvanění.“ Zasunul nůž do pochvy, podal ho Počist'ovi, a plný vak hodil na hromadu, která tu čekala na domestiky. Pak vzal Počist'ovi z ruky poloprázdný vak a okázale ho podal zpátky Jednadvacítko. „Mějte se tu dobře,“ pravil a úprkem se rozběhl ke vstupnímu kruhu.

„Proč jsi to udělal?“ Jednadvacítko zvedla kost a začala ji ořezávat. Do tváří se jí vehnala krev. „Já jsem služebně starší.“

„A on se potřebuje taky někdy vyspat.“

Zvedla hlavu. „Dovol, abych ti něco řekla, človíčku,“ pravila a zašermovala špičkou nože, aby dodala důrazu svým slovům. Počist'á opatrně o krok ustoupil a Jednadvacítko postupovala za ním. „Já jsem služebně starší. Moc to neznamená, ale něco přece. Rudokapi nejsou ani vážení, ani oblíbení, ani nic podobného, ale máme určitý služební věk, který nám skýtá svolení dělat, co chceme a kdy chceme. Já jsem si to *odpracovala* a to je také všechno, co kdy budu za svou práci mít. Až budeš na mém místě, pochopíš, že služební věk je víc než spánek. Je to víc než jídlo. Je to víc než cokoli jiného.“

„Ano, paní.“ Počist'á vytáhl Supův nůž a popadl stehenní kost.

„Neříkej mi »ano, paní«,“ zavrčela Jednadvacítko. „Až budeš v mém věku a za léta dřiny nebudeš mít nic, tak pochopíš. Léta špíny a smradlavé práce, a za to jenom posměšky a pohrdání. Pochopíš.“

„Určitě ano,“ souhlasil Počist'á.

Přitiskla mu špičku nože na klíční kost. „Děláš si ze mě legraci?“

Volnou rukou ji popadl za zápěstí. Ona by ho snad řízla. „Ne,“ prohlásil co nejkldněji. „To by mě nenapadlo ani ve snu.“

Očividně mu uvěřila, protože spustila nůž.

„Omlouvám se, že jsem nechal jít Supa,“ řekl tiše.

Poprvé od chvíle, kdy dorazil, se na něj usmála. „Vykašli se na to, mrňousi,“ odvětila. „Kdybych si opravdu myslela, že mám jít já, šla bych. Služební věk, víš. Ty jsi v ještě ubožejším postavení než já.“

Věděl to. Věděl to velmi dobře. Povzdechl si a pustil se do práce. Brzy ho někdo vystřídá. A až se tak stane, půjde dovnitř a zabije Rugara, jak slíbil. A vrchol všechno byl, že mohl Rugara zabít před očima tisícovky Feyů a většina by si ho ani nevšimla. Zaznamenali by jen to, že je Rugar mrtvý. Rudokapi by si Počisti všimnout mohli, ale ti se na něj za to zlobit nebudou.

Ti z toho budou mít radost.

Nicholas si rozdělal oheň v knihovně v západním křídle. Seděl na svém oblíbeném místě u okna, odkud měl výhled na křídlo pro služebnictvo, a vychutnával si teplo ohně, který ho hřál do pravého boku. Od té doby, co tu trávil víc času sám, komnatu konečně trochu upravil, přidal polštáře a pár židlí. Teď doufal, že zahlédne Charissu. Každou noc se mu o ní zdály vášnivé sny, ve kterých ji svíral v náručí. Ale uprostřed snu se vždycky změnila ve Feyku, kterou kdysi zajal, a jeho vášeň vzrostla. Horoucně po ní toužil, více než rok nebyl schopen vypudit ji ze své mysli, a to ho rozčilovalo víc, než by komukoli přiznal.

Vyrušilo ho zaklepání na dveře. A to si myslel, že tady bude mít naprosté soukromí. Zvedl se od okna a obrátil se ke dveřím. „Kdo je?“

„Lord Hofmistr.“

Nicholas popadl lahvičkou se svčcenou vodou, kterou teď měl vždycky po ruce, otevřel ji a skryl ji v pravici. „Dále.“

Lord Hofmistr otevřel dveře a pomalu je za sebou zase zavřel. Nicholas si od něj udržoval opatrnou vzdálenost. Už dávno nedůvěřoval nikomu, koho si neprověřil. Hodil po něm lahvičkou, voda Hofmistra zasáhla a celého ho smáčela. Hofmistr se usmál.

„Skvělý zásah, Výsosti.“ S lahvičkou v ruce přešel přes celou komnatu k Nicholasovi a podal ji principi zpátky. Polovina svčcené vody byla pryč. Nicholas lahvičku zavřel a strčil si ji do kapsy. Neomlouval se. Nemusel.

„Mám venku nějakého mladíka,“ pravil lord Hofmistr, „a ten má zajímavý příběh. Myslím, že by sis s ním měl promluvit.“

„Já?“ opáčil Nicholas. „Co s ním mám dělat? Proč ho neodvedeš k mému otci?“

„Nejsem si jist, jestli by se měl dostat do blízkosti tvého otce, jenže kromě mne by ho měl vyslechnout ještě někdo jiný.“

„K mému otci může kdokoli, koho prověříš svěcenou vodou.“

Lord Hofmistr se usmál. „Počkej, až uvidíš, co se stane, když to zkusíš.“

Nicholasovi se zježily vlasy na hlavě. Pomyšlení na nebezpečí ho vzrušovalo. „Kde je teď?“

„Za dveřmi,“ odvětil lord Hofmistr. „V doprovodu několika strážných. Rád bych ho sem vzal bez stráží, pokud s tím souhlasíš?“

„Proč se s ním mám sejít?“

„Jeho příběh,“ odtušil lord Hofmistr, „je naprosto neuvěřitelný.“

„Ty mu věříš?“

„Nechci tě v žádném ohledu nijak ovlivňovat, Výsosti.“

Nicholas přešel zpátky k oknu a usadil se na něm jako na židli. Před pár dny si schoval pod polštář jednu lahvičku svěcené vody. Maličko polštář odsunul, aby viděl, jestli tam ještě je. Byla a kolem zátky měla ovinutý vlas přesně stejně, jak ho tam Nicholas dal.

„Dobrá,“ souhlasil Nicholas. „Přiveď ho.“

Lord Hofmistr se uklonil a zacouval ke dveřím, u dveří se zastavil a otevřel je. Chvíli mluvil s někým na chodbě, a pak vstoupil dovnitř chlapec o pár let mladší než Nicholas. Měl statnou postavu, ve které se tajila budoucí síla. V obličeji byl pohublý a plet' měl plnou jizviček po uhrech. V tmavě modrých očích sídlil strach.

„Výsosti, kdybys byl tak laskav, tvou svěcenou vodu,“ požádal lord Hofmistr a natáhl ruku. Druhou rukou zavřel dveře. Nicholas tentokrát nechal lahvičku

zavřenou a jen ji lordu Hofmistrovi hodil. Hofmistr ji chytil, otevřel a postříkal chlapce.

Voda na něj dopadla, na okamžik zezelenala a zazářila, pak pohasla. Kdyby na chlapce vylil kýbl svěcené vody, světélkoval by celý.

„Co jsi zač?“ otázal se Nicholas.

Chlapec se uklonil a dokud mu lord Hofmistr něco tiše neřekl, setrval v předklonu. Pak se narovnal. Lord Hofmistr mu položil ruku na záda a popostrčil ho směrem k Nicholasovi.

„Jmenuji se Luke,“ řekl chlapec. „Žiji se svou rodinou u Killenova mostu. Tedy žil jsem, dokud jsem se dobrovolně nepřihlásil do boje s Feyi.“

„Ty ses narodil tady na ostrově?“ otázal se Nicholas.

Lord Hofmistr chlapce starostlivě pozoroval a nespouštěl ruku z jeho zad.

„Ano, pane. Dokud mě neposlali zpátky, tak jsem nesvětélkoval a nezelenal, pane. Já nevím, co to je!“ Chlapci přeskakoval hlas. Propadal panice. Nicholas si uvědomil, že jeho panika neplyne z toho, že se nachází v blízkosti prince, ale ze zděšení nad zelenou září.

„Až na tu září se ti nestalo nic?“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Byl jedním z těch, které zajali Feyové,“ podotkl lord Hofmistr. „Pustili ho na svobodu.“

Ted' už to Nicholase plně zaujalo. „Oni tě pustili na svobodu?“

„Ano, pane. Můj otec vykoupil mou svobodu slibem, že s nimi navždy zůstane a řekne jim o ostrovanech všechno, co budou chtít vědět, pane.“

Nicholas pohlédl na lorda Hofmistra. Jejich pohledy se střetly. Na jeho tváři uviděl Nicholas stejné znepokojení, jaké pocítil sám. „Co tvůj otec ví?“ zeptal se Nicholas chlapce.

„Nic moc,“ odpověděl chlapec. „Pochybuji, že na té dohodě nějak vydělají. S odpuštěním, pane, on dokonce ani nechodí na mše.“

„Čím je jeho otec?“ zeptal se Nicholas lorda Hofmistra.

„Je to sedlák od Killenova mostu. Přidal se k bojeschopným silám hned zpočátku, a když se pak dal na vojnu i jeho syn, zůstal s ním, aby ho chránil. Nikdy se nedostal do blízkosti krále a nikdy se nesetkal s nikým významnějším než s nějakým danitou. Alespoň pokud víme.“ Lord Hofmistr se zřejmě předtím, než chlapce přivedl, řádně připravil. Ale v tu chvíli Nicholas pochopil, proč nechtěli pustit chlapce ke králi. Otec riskoval už tak dost, když se stýkal s tím feyským vězněm, a nebylo zapotřebí ohrožovat ho ještě víc.

„Přišel jsem lorda Hofmistra požádat, aby zachránil mého otce, pane. Ale pak na mne jeho strážní nalili svěcenou vodu a já jsem začal světélkovat. Ale jinak jsem v pořádku. Opravdu.“ Chlapec se třásl. Jeho strach byl téměř hmatatelný.

Nicholas vstal. „Co se děje, když se ho dotýkáš?“ zeptal se lorda Hofmistra.

„Nic. Než jsem se ho dotkl, nalil jsem si na ruku svěcenou vodu, on se rozzářil, a já ne.“

Nicholas přikývl. Dotkl se vlhké skvrny, kterou měl chlapec na tunice, a pod tunikou ucítil teplou kůži. Ale nakolik to mohl posoudit, nic nezářilo, nedošlo k žádnému projevu neznámé síly.

„Co s tebou udělali, chlapče?“

„Byl tam několik dnů,“ ozval se lord Hofmistr. „Sdělím ti to později.“

Takže toho bylo příliš mnoho na to, aby se to dalo sdělit během krátké návštěvy. „Dali ti něco, než jsi odešel?“

Chlapec zavrtěl hlavou. „Jen ty šaty. Došel jsem v nich do Jahnu, ale když jsem zjistil, že zeleně světélkují, sundal jsem je. Jenže to světélkování mi zůstalo.“

„Těm šatům taky,“ podotkl lord Hofmistr.

Nicholas mu sáhl na dlaň. Měl jemnou opálenou kůži, neztvrdlou prací. Ale ani teď neucítil nic neobvyklého. „Přišel jsi za lordem Hofmistrem o své vlastní vůli?“ zeptal se ho.

Lord Hofmistr sebou překvapeně trhl. Očividně ho nenapadlo se na tohle zeptat. Zřejmě asi neslyšel dost z příběhů, které jim sdělil ten feyský vězeň.

Chlapec přikývl. „Přišel jsem ho požádat, aby zachránil mého otce.“

Nicholas chlapce pustil. Další otázku se mu nechtělo pokládat, měl strach, jakou odpověď uslyší. „Kde vězní tvého otce?“

„Ve svém úkrytu, ve stínozemí,“ odpověděl chlapec. „Je to tam strašné, všechno je tam šedivé a nic tam neroste. Je to jako bedna. Prosím. Už jsem to tam nemohl vydržet. Můj otec miluje zeleň. Zblázní se tam.“

Všchno je tam šedivé a nic tam neroste. Nicholas si to neuměl ani představit. „Udělám, co budu moci,“ řekl nejistě, nevěda, co to bude. Otec říkal, že má nějaký plán, jak Feye srazit na kolena, ale takové plány měli už dříve.

Lord Hofmistr poplácal chlapce po rameni. „Počkej na mě venku, za chvíli za tebou přijdu.“

Chlapec přikývl, otočil a najednou zaváhal. Pak se k nim otočil zase čelem a podle nepsaného zvyku vycouval z komnaty pozadu. Když za ním zaklaply dveře, Nicholas se zhluboka nadechl a opřel se o okenní podezdívku.

„Něco s ním provedli, že?“

Lord Hofmistr přikývl. „Jenže nevíme co. Podle všeho, co víme, jeho příběh sedí, a já jsem řekl

Theronovi - tomu muži, který vedl útok - aby ho prohlédl. Chlapce poznal a řekl, že se nijak nezměnil. Ale taky řekl, že Feyové zajali ještě třetího muže. Když jsem se na něj chlapce ptal, vstoupily mu slzy do očí a odmítal odpovídat.“

„Zemřel?“

„To nevím,“ odpověděl lord Hofmistr. „Myslím, že budeme muset toho chlapce považovat určitým způsobem za nebezpečného, ovšem způsobem, který se vymyká našemu chápání. Doporučuji dát ho na dobu, než se rozhodneme, co s ním dál, do ochranné vazby.“

Nicholas si vztekle škubal za cop. „Zdá se, že ho osud jeho otce velmi trápí.“

„Myslím, že jeho obavy jsou upřímné,“ poznamenal lord Hofmistr. „Ale oni toho mohou využít k tomu, aby nás přilákali do stínozemí. Navrhuji chlapci říci, že děláme, co můžeme, ale pro tuto chvíli se držet od stínozemí dál.“

Nicholas si povzdechl. „Těžká volba. Nenávídím taková rozhodování. Chtěl jsi mi sdělit, co se s ním dělo uvnitř.“

Lord Hofmistr se usmál. „Je zřejmé, že se jemu a jeho otci dostalo mírného zacházení díky tomu, že v něm jedna Feyka našla zalíbení.“

„A není divné, že by ho v takovém případě nechala odejít?“

„Ne. On vůči ní projevuje překvapivou loajalitu.“

Nicholas se zamračil a upřeně se zadíval na dveře. Byly z tvrdého dubového dřeva, nicméně za nimi byl ten chlapec a Nicholas se necítil bezpečně. Beztak to byl všechno nesmysl - bezpečně se stejně necítil od chvíle, kdy narazil na různorodou feyskou magii a zjistil, jak blízko k němu se dostali a jak lehce ho mohli sprovodit ze světa.

„Myslel jsem si, Výsosti, že bych ho mohl držet pod dozorem u sebe,“ ozval se lord Hofmistr.

„Proč bys to dělal?“

„Abych na něj mohl dohlédnout.“

„Ne,“ zamítl to Nicholas. „V garnizoně to bude bezpečnější.“

„S odpuštěním, Výsosti, ale s tím já nesouhlasím. Jestliže mu zajistíme stejně přísný dozor u mne, bude to pro něj lepší. Můžeš mne pokaždé, když přijdu do paláce, prověřit a stejně tak i strážné, kteří budou mít službu. V garnizoně by k němu mělo přístup příliš mnoho lidí.“

„A co ten, kdo útok vedl? Nemohl by chlapec zůstat u něj?“

Lord Hofmistr zavrtěl hlavou. „To je příliš riskantní. Je to jeden z těch, kteří k nám přivedli toho feyského vězně. Nevíme, jestli nebyl nakažen nějakým jiným druhem magie.“

„A ty jsi toho chlapce přivedl ke mně. To je to samé.“ Nicholas se usmál. „Teď už ti rozumím, lorde Hofmistře. Vezmi si oddíl dvanácti strážných a ať se u něj po několika hodinách střídají. Zaveď důkladné prověrky a zdvoj prověrky svěcenou vodou. Já o něm řeknu otci a pokusíme se něco vymyslet.“

Lord Hofmistr se uklonil. Pak se narovnal a znovu se ozval. „Je tu ještě jedna záležitost, Výsosti. Předtím, než přišel ten chlapec, mě navštívila nějaká žena. Dušovala se, že jí nějaká kočka ukradla dítě.“

„Cože?“ opáčil Nicholas. „Kočka?“

Lord Hofmistr přikývl. „Zrzavá kočka, která se za měsíčního světla proměnila v ženu. Ta stařena na mne působila poněkud popleteně, ale protože všude kolem nás se poslední rok děje plno nepochopitelných věcí, myslel jsem si, že bys to chtěl vědět.“

„Ovšemže to chci vědět,“ prohlásil Nicholas. Opřel se rukou o okenní podezdívku. Do dlaně se mu zařízla ostrá kamenná hrana. „Co ta kočka s tím dítětem udělala?“

„Vzala ho do stínozemí,“ odvětil lord Hofmistr.

„A jsi si jistý, že to bylo ostrovní dítě?“ Kámen studil Nicholase do ruky.

„Určitě. Jednak bylo příliš staré, než aby bylo feyské, a jednak mi ta žena sdělila, kdo byli jeho rodiče.“

„Myslel jsem si, že to byla jeho matka.“

Lord Hofmistr zavrtěl hlavou. „Rodiče mu Feyové zavraždili. Ona ho před Feyi zachránila a ukryla.“

„Takže možná šli po tom dítěti už dřív.“ Nicholasovi vyschlo v ústech. Kočka je ve spojení s převtělovači. Co když mezi ně patří i to dítě.

„To je asi tak všechno.“

Nicholas přikývl. „Díky za zprávy. Až se postaráš o toho chlapce, dej mi vědět, co jsi s ním udělal.“

Lord Hofmistr se znovu uklonil. Správně pochopil, že je propuštěn. Vycouval ke dveřím, vyšel ven a zavřel za sebou.

Nicholas zavřel oči a klesl na polštáře na okně. Už toho na něj bylo moc. Kočka - pokud to byla právě ta kočka - měla hodně společného s událostmi v paláci. A chlapec, jakýmsi nepochopitelným způsobem postižený Feyi.

A co když to byl Fey. Možná přišli na způsob, jak se vyhnout svěcené vodě. Jenže kdyby to byla pravda, proč nenapadl Nicholase? Snažil se snad usadit se v paláci?

Feyové nikdy nedělali nic srozumitelně. Po roce bojů to Nicholas věděl velmi dobře. Povzdechl si a posadil se rovně. Je načase promluvit si s otcem. Teď mohl jediné doufat, že otec má nějaký dobrý plán.

Caseovi se tak třásly ruce, že musel přestat pracovat, aby se nepolil. Seděl na rozvrzané židli, která při každém pohybu zaskřípala. Ve srubu bylo zima. Byl tam už několik dní a ani si nevzpomínal, kdy naposledy jedl.

Tknut seděl na druhé židli a zíral na strop, jako by se mu tam mohla zjevit nějaká tajemství. V zadní místnosti spali dva cenzoři, ostatní se obávali zůstat tady, v blízkosti jedu a rozešli se raději spát do jednotlivých srubů, kde měli přidělené postele.

Caseo sice toužil po spánku, ale mozek mu neúnavně pracoval. Před několika dny ho po rozhovoru s Tknutem a Rotin ve spánku napadlo řešení: vytříbené zaklínadlo s mnoha kličkami a jemnostkami, které by sloužilo mistru cenzorovi jen ke cti. Ale když se probudil, nepamatoval si podrobnosti, pamatoval si jen pocit, který ze zaklínadla měl. Poslal pro Tknuta a sdělil mu, co si zapamatoval, aby to nezapomněl, a od té chvíle oba dva nepřetržitě pracovali. Nijak se sice řešení nepřiblížili, ale jim se zdálo, že ano.

Někdy dělá víra všechno jinačí.

Alespoň že Caseo věděl, jakým směrem se vydat. Tknut měl pravdu. Museli vlastními silami stvořit nové zaklínadlo. Ale Caseo přišel s takovými aspekty zaklínadla, které ho učiní prospěšným pro Feye.

Zaklínadlo musí přeměnit jed tak, aby byl smrtelný pro ostrovany a jenom pro ně. Zaklínadlo musí být možné vrhnout zdálky a v mimořádné situaci. Feyů, kteří by byli oprávněni ho vrhnout, musí být jen pár, a ještě méně jich musí být schopno to udělat ve vypjatých chvílích. Nejlepší by bylo, kdyby to mohli být jen samotní cenzoři nebo počasové. Ale cenzorů bylo příliš málo, než aby se dalo spoléhat jen na ně, a s počasý byla

ta potíží, že obvykle pracovali v ústraní. Ostatně to samé by se dalo říci i o cenzorech. Domestikové by mohli být schopni to provádět, jenže ti by museli být přímo u jeđu a to by bylo příliš nebezpečné. Nicméně, jak poukázala Rotin, je lépe přijít o pár domestiků, než problém nevyřešit vůbec.

Caseo přešlápl z nohy na nohu. Zavadil o něco na podlaze a nohy ho zasvědily. Nějaká magie. Podíval se na podlahu. Ten hábit, který sem přinesl Ptey. Hábit a meč. Náboženské symboly, jak mu sdělil Ptey, než odešel na schůzku s Rugarem. Ptey slíbil, že přijde zpátky, ale už se nevrátil. Caseo mezitím na hábit zapomněl.

„Tknute,“ ozval se.

Tknut vytrvale a upřeně hleděl na strop. Zřejmě Casea neslyšel.

„Tknute!“

Tknut se pomalu předklonil a upřel pohled na Casea. „Co kdyby...“ hlas mu skřípal. „Co kdybychom zapomněli na počasy a domestiky? Co kdybychom využili nějakého čaroděje?“

Caseo měl co dělat, aby neobrátil oči v sloup. „Skvělý nápad,“ odvětil, „až na to, že s sebou na tomto tažení žádného čaroděje nemáme.“

Tknut slepě zamrkal a zamračil se. „Ale máme. Jednoho v táboře máme. Copak to necítíš?“

Caseo necítil nic. Nikdy nedokázal vycítit čaroděje. Byla to jedna z jeho profesních slabin. Ale neměl v úmyslu to Tknutovi přiznat. „Ověřím to u Rugara. Jestli opravdu máme v táboře čaroděje, tak asi nechce, aby to ostatní věděli.“

Tknut si krátce skousl spodní ret. Měl už ho rozhryzaný až do krve. „Fungovalo by to stejně jako nějaké čarodějovo zaklínadlo. Čaroděj pracuje z dálky a

je mocný, takže by nemusel zacházet s lahvičkou přímo. Mohl by to udělat.“

Ta myšlenka byla velkolepá, ale bez čaroděje bezcenná. Jestli však ten kluk nějakého vycítil, pak se děje něco podivného. Možná, že jedno z dětí překročilo práh dospělosti a probudila se v něm plná čarodějná moc. Ale na to by Caseo přišel. Čarodějové stejně jako dlaci a cenzoři projevovali svou moc už od dětství. Kdyby s sebou Rugar bral čaroděje, tak by o tom Caseo věděl.

Kromě toho byli čarodějové tak vzácní, že by jim Černý král pravděpodobně žádného nepřepustil. Bylo běžné, že se vzdálené válečné tažení konalo bez čaroděje.

„To je vynikající nápad,“ prohlásil Caseo, „ale já si myslím, že se prozatím budeme muset zaměřit na domestiky a počasí. Bude lépe, když budeme pracovat s tím, co máme.“

„Smůla,“ odvětil Tknut. „Byl to dobrý nápad.“

Caseo na něho málem vyjel - dobrý je takový nápad, který je použitelný. Ale už mu dostatečně vynadal nedávno. A Tknut si alespoň uměl představit, vybavit a odhalovat zaklínadla. To bylo víc, než uměli ostatní cenzoři.

„Máš ještě nějaký jiný?“ zeptal se ho Caseo.

„Pracoval jsem na tomto.“ Tknut si začal znovu hryzat ret. Toho zvyku by měl zanechat, nebo si ho jednoho dne rozhryže skrz naskrz.

„Tak tedy dobrá,“ opáčil Caseo. „Pamatuješ si, co říkal Ptey, když dneska ráno přinesl ten hábit?“

„Říkal, že když v něm přišel, způsobil kroužení světél ve vstupním kruhu. Rugar mu řekl, aby sundal hábit i meč, a pak se ta světla zastavila.“

„Zvláštní,“ zamumlal Caseo a znovu kopl do hábitu. Noha ho zasvědila. „Zvedl bys to?“

Tknut s povzdechem vstal. Netřásl se jako Caseo, ale pracoval stejně tak tvrdě a byl zsinálý vyčerpáním. Sklonil se, dotkl se černé látky a s výkřikem ucukl, jako by se popálil.

„Je to živé,“ vyhrkl.

„Určitě to má v sobě moc, že?“

Tknut se podíval na svou ruku. „Nezdá se, že by mě to zranilo. Ptey to měl na sobě celou dobu?“

„Několik dnů a vypadá to, že mu nic není. Nicméně je tu ještě ta drobnost se světly.“

„Už někdy kroužila?“

„Ne, nikdy,“ odpověděl Caseo. „Stínozemí je ryze provozní zaklínadlo - cokoli je v něm zabudováno, slouží účelově jednotlivým záměrům. Světla nám vždycky zahlásí, co potřebujeme, ale ještě nikdy se takhle nezachovala sama od sebe.“

Tknut se zamračil a opřel se. „Jsou to feyské lampy?“

Caseo zavrtěl hlavou. „Tato světla jsou součástí stínozemí samotného, a to je stvořeno výhradně z Rugarovy vize. Málem jsem tu událost z dnešního rána pustil z hlavy. Rugarovo vizionářství je nevyvážené a občas v něm mohou vznikat určité odchylky. Ale teď si tím nejsem tak jist. Oba dva cítíme z hábitu nějakou sílu a já bych se vsadil, že kdybych probudil ty dva, co spí vzadu, cítili by ji taky.“

„Co to znamená?“ otázal se Tknut.

„Já nevím,“ odpověděl Caseo. „Ptey říkal, že to je náboženské roucho a meč že je náboženský symbol stejně jako jed. Možná, že jejich náboženství má moc, které sami nerozumí nebo nevědí, jak ji používat.“

„Co tě přivádí na myšlenku, že nevědí, jak ji používat?“ zeptal se Tknut.

„Kdyby to věděli, byli bychom už mrtví. Porazili by nás,“ odpověděl Caseo.

„To nemůžeš vědět,“ namítl Tknut.

Caseo se na něj usmál. „Ale mohu, a ty bys to věděl taky, kdybys byl trochu všímavý. Tento hábit má dost moci, aby to otřásl námi - námi, kteří náhodou máme to štěstí, že jsme chráněni proti magii jiných bytostí. Také má dost moci, aby způsobil, že se vstupní kruh chová nezvykle. Mysli si o takových věcech, co chceš, Tknute, ale nejsou to maličkosti. Svědčí to o velké moci.“

Tknut přejel prstem nad hábitem a trhl sebou. „Potom to ale musíme dobře prozkoumat. Možná je v tom skryto tajemství jedu.“

„Možná,“ odvětil Caseo. Nechtěl vyloučit žádnou možnost. „Ale já si myslím, že dokážeme proniknout do tajemství jedu i bez toho. Jestliže říkáš, že vyvíjíš zaklínadlo pro čaroděje, nejsme daleko od vyvinutí zaklínadla pro jiné.“

Tknut se zvedl a utřel si ruce do svého roucha, jako by si je chtěl očistit. „Myslím, že bychom měli nejprve zajít za Rugarem a zjistit něco o tom čaroději, kterého tady máme.“

„Ne,“ zamítl to Caseo.

„Je jednodušší způsob. Jestli drží čaroděje v ústraní, má k tomu nějaký důvod. Bude lépe, když budeme mít zaklínadlo se širokou působností, takové, se kterým by mohli zacházet různí lidé.“ Podíval se na Tknuta. „Jestli dokážeš vymyslet zaklínadlo pro čaroděje, dokážeš vymyslet zaklínadlo i pro počasy.“

Tknut zbledl ještě víc a pod očima mu vystoupily temné kruhy. „Nejraději bych pracoval s čaroději,“ prohlásil.

„To my všichni, chlapče,“ odvětil Caseo. „Vyplňují mezeru, která je mezi námi, doplňují nás, dělají taková zaklínadla, že to, co je neohrabané, vypadá půvabně.“

Ale tady takovou možnost nemáme. Budeme pracovat s domestiky a počasy.“

„To nemohu,“ zašeptal Tknut.

Caseo strnul. „Ty... nemůžeš?“

Tknut zavrtěl hlavou. Vyhýbal se Caseově pohledu. „Moje zaklínadla pro domestiky nikdy nebyla použitelná. A počasům nerozumím.“

„Tvá zaklínadla pro domestiky se zdají být naprosto v pořádku,“ namítl Caseo. Měl podivný pocit, cítil se nějak lehčí než obvykle, jako by ho částečně povznášelo, že Tknut nedokáže něco udělat, ale na druhou stranu nesmírně zuřil.

„Rotin mi pomohla. Vždycky je dokončila.“

Vztekl převládl. Caseo měl co dělat, aby nevybuchl. „Rotin?“

Tknut přikývl. „Žádala mne, abych ti to neříkal, ale já nevím, jak se tomu vyhnout. Já nedokážu předělat zaklínadla tak, aby byla použitelná pro domestiky nebo počasy. Mé nadání spočívá ve velkých zaklínadlech, jako jsou zaklínadla pro čaroděje nebo krvavá zaklínadla, jako je třeba to, co používají pěšci.“

A to Caseo vždycky věřil, že Tknut bude dalším velkým géniem cenzorství kouzel. Rotin si s ním pohrávala přesně stejně, jako si před několika dny pohrávala s Tknutem. Tyhle hrátky se jí budou muset zarazit. Caseo už na to dohlédne. Tknut nemá víc nadání než ostatní. Vlastně má stejné slabiny jako každý jiný nový cenzor.

Což jim teď ovšem nepomůže.

„Řekni mi své zaklínadlo pro čaroděje,“ vyzval ho Caseo. „Já ho předělám.“

Tknut se na něj zamračil. „Ty bys to dokázal? Myslel jsem si, že to může udělat jen jeho tvůrce.“

Caseo zavrtěl hlavou. „Pro původce zaklínadla je to snazší, ale může to udělat kdokoli. Mně to jenom zabere víc času.“

Tknut přejel rukou po stole. „I kdybys na to přišel,“ řekl, „jak by sis to ověřil? Diamantina oblíbenec použit nemůžeme. Zničila by nás.“

„Dohodnu se s Rugarem,“ odpověděl Caseo. „Diamanta dostala svého miláčka a chlapce pustila na svobodu. Za svou ochotu souhlasit jsem získal toho starého vězně. Toho vzpurného. A šetřil jsem si ho právě pro takovýto okamžik.“

„Takže máme jen jednu možnost, že?“ opáčil Tknut.

Caseo se na něj usmál. „Jedna nám úplně stačí. Jestli zemře, bude to znamenat, že naše zaklínadla pracují přesně tak, jak mají.“ Naklonil se dopředu. Dočista zapomněl na únavu. „Řekni mi své zaklínadlo, chlapče. Ať ty ostrovany jednou provždy porazíme.“

Cesta se stočila do lesů za Jahnem a Titus se rozplakal. Věděl, že by neměl plakat, věděl to i před dvěma lety, kdy ho rodiče poslali do Jahnu. Předpokládalo se, že na něj bude dohlížet Nejsvětější a donese jeho modlitby k Božímu uchu. Ale Nejsvětějšího nikdy neviděl. Zato viděl Feye a - necht' mu bůh odpustí - věřil ve Feye. Věděl, co dokážou.

Vytryskly mu slzy. Plakal skoro celý den a v tuto chvíli už spíš jen popotahoval. Oči měl opuchlé a v krku ho škrábalo. Kdyby ho někdo viděl, myslel by si, že se zbláznil.

Ale on nikdy nebyl tak daleko na západ od Jahnu. Hluboko dole slyšel šumět řeku. Stromy mu skýtaly chladný stín před pražícím sluncem. Už zapomněl, jak moc miluje les - a jak moc mu chyběl. Když souhlasil, že se stane audem (»druhorozený syn«; jak mu připomínal otec: »Druhorození synové se vždycky stávají řeholníky.«), neuvědomil si, že bude poslán do města, kde je horko, smrad a špína.

Otec na něj byl pyšný (»Oni tě povýší, synu, protože ty jsi bystrý. Jenom bystrí získají vstup do Svatyně.«). Otec by na něj byl ještě pyšnější, kdyby věděl, jakou poctu rocan Titovi prokázal. Až do dnešního rána se nikdy s rocanem nesetkal, vídal ho jenom při veřejných obřadech a jednou si s ním potřásl rukou - když přišel na den audů do kaple sloužících, a jednou, před pár týdny, mu společně s ostatními audy rocan požehnal.

Dnešního rána se mu dostalo rocanova požehnání znovu. Jenomže tentokrát byl Titus s rocanem v komnatě sám. Zblízka byl rocan stařec, který zapáchal a dole na rouchu měl skvrny. Tita by za to danité přísně potrestali. Nelíbilo se mu to. Skoro by ho to donutilo uvěřit, že rocan je obyčejný člověk. Rocan mu

požehnal, pak mu položil ruku na rameno a zeptal se ho, jestli je statečný.

Titus řekl, že je. Co jiného by mohl chlapec říci tváří v tvář tomu, kdo je spojen s bohem?

Rocan se usmál a uložil mu jeho první úkol. Ostatní dvouletí audové žárlili. Který aud dostal svůj první úkol přímo od samotného rocana? Ale kdyby věděli, co je to za úkol, byli by šťastní, že byl dán Titovi.

Titus se zastavil a hřbetem dlaně si utřel oči. Už nebude plakat. Nebude. Rocan mu řekl, že zemřít ve službách bohu je pocta.

Ale jemu je teprve čtrnáct. Proč by si ho bůh měl vzít tak brzy?

Před sebou uviděl dub, na který ho upozornili. Brzy uvidí i mýtinu před feyským úkrytem.

Popotáhl a zamířil k obrovskému pařezu vedle cesty. Posadil se na něj, schoulil se a přitiskl si obličej ke kolenům. V kapse ho pálila lahvička se svěcenou vodou. Rocan mu říkal, ať si s sebou žádnou nebere, ale Starší Matthias namítal, že by měl.

On tam nejde jako nepřítel, trval na svém rocان.

Rozhodně tam nejde jako přítel, odsekl Starší.

Potíž byla v tom, že Titus naprosto nechápal, proč má předstoupit před Feye on. Sám.

Od nohou mu byla zima a Titus už po miliónté od chvíle, kdy se stal audem, zatoužil, aby mu bylo dovoleno nosit boty. Bosé nohy ho trápily víc než vyholená hlava. Nesnášel, když mu byla zima, a zima vždycky začínala od nohou.

Rocan trval na tom, aby šel bez jakékoli ochrany kromě boží. Ale není snad svěcená voda boží ochrana? Rocan si to očividně nemyslel. Ale rocان neurčil, kde jeho poslání začíná. Takže měl Titus v úmyslu nést s sebou svěcenou vodu celou cestu až k feyskému úkrytu.

Trochu se uklidil, přestal plakat a vstal. Chtěl se dostat do feyského úkrytu dřív, než padne noc. Nedokázal si představit nic děsivějšího, než dojít tam za tmy.

Chodidla měl ztvrdlá léty chození naboso, takže kameny ani nevnímal. Ale když zamířil k dubu, vstoupil do mokré trávy a trhl sebou. Z mýtiny se k němu nesly hlasy. Mluvily jazykem, kterému nerozuměl.

Polkl. Rocan ho ujišťoval, že Feyové budou mluvit nyesky a možná dokonce i ostrovsky. Jestli všichni mluví tímhle divným hrdelním jazykem, nebude z jeho poslání nic.

Hovořící neviděl. Byli od něj dál, než jak by se domýšlel podle hlasů. Mluvili chraplavě a znělo to skoro jako by se hádali. Znovu popotáhl, ale tentokrát mu slzy nevytryskly. Neplakal, na to měl příliš velký strach.

Pomalu přecházel přes mýtinu. Uviděl kruh na zemi, o kterém mu říkal rocan. Měl do něj vstoupit a čekat, jestli ho někdo najde. Třásl se po celém těle. Snažil se přesvědčit sám sebe, že je to zimou. A zima mu byla. Prsty na nohou mu pod nehty zmodraly a prsty na rukou měl jako led.

Ve zmrzlých prstech svíral lahvičku. Chtěl ji odložit předtím, než vstoupí na mýtinu, ale zapomněl na to.

„Odpusť, Ctihodnosti,“ zašeptal, jako by mu rocan seděl na rameni a hlídal ho.

Rozhlížel se po nějakém místě, kam by mohl lahvičku odložit, ale nic vhodného neviděl. Nakonec ji prostě položil do trávy na zem těsně vedle kruhu.

Obloha tmavla a Titus si najednou uvědomil, že na mýtině je nějak moc světla. Vzhlédl a uviděl, že se nad kruhem na zemi vznášejí malá světélka. Světélka měla tvar lidských bytostí. Uviděla ho, všechna naráz

zamířila k němu a Titus viděl, jak se jim pohybují drobounké rty.

Nemohl se ani pohnout. Tak tohle se děje lidem, když je Feyové zajmou. Chtělo se mu otočit a rozběhnout se pryč, ale nemohl. Kdyby to udělal, nesplnil by svůj úkol. Každý aud, který nesplnil svůj úkol, přišel o své místo v církvi. A otec by ho zpátky domů nepřijal.

Zavřel oči a kráčel přes kruh na zemi. Když je zase otevřel, byly všechny maličké bytosti schoulené do sebe, hlavu skrytou v dlaních, jako by je jeho kroky děsily. Vyzařovalo z nich trochu tepla a tráva ho hřála do bosých nohou.

Toto bylo to místo, kam měl podle rocanových slov dojít. Titus to poznal podle popisu stromů a kruhů na mýtině. Měl pocit neskutečna, stejně jako tehdy, když poprvé vstoupil do Svatyně. Jako by bez dovolení vstoupil na posvátné místo.

Ale tak to určitě není. Feyové jsou pohané, neznabozi a barbaři. Někteří audové dokonce věřili, že Feyové jsou malí démoni, vyslaní žárlivým rivalem zničit Rocovy následovníky. Titus neznal ze Slova nic, co by tuto domněnku podporovalo, ale poprvé od chvíle, kdy ji slyšel, o ní nepochyboval. Tady byla moc, moc tak velká, až se z toho roztřásl.

Pak světélka pohasla a oblohu zahalil stín. Cítil, že se vítr změnil, jako by kolem kruhu na zemi někdo otevřel dveře a okna. Ochladilo se. Třesoucí se rukou sáhl za sebe a prsty narazil na neviditelnou stěnu.

Nemohl ven. Byl ve feyském vězení a svěcená voda zůstala venku. Byl v pasti. Potlačil strach - strach, který věřícímu nepříslušel - a donutil se zůstat stát na místě. Pravdou bylo, že mu tam najednou poprvé po mnoha dnech bylo teplo.

Před ním se otevřel vchod. Visel pár stop nad zemí a byl kulatý. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že jeho obrysy tvoří světélka, která viděl před chvílí. Uvnitř se převalovala šedivá mlha a v pozadí se rýsovaly jakési budovy. Hned u vchodu stál nějaký Fey a za ním se shromažďovali další. Fey u vchodu byl štíhlý a jen o pár let starší než Titus, a v obličeji měl divoký výraz, který působil krásně i děsivě zároveň.

„Mluw?“ pravil Fey tázavě hrdelním hlasem.

Titus měl pocit, že tam stojí už celou věčnost. Mluvit? Je to rozkaz? Nebo to něco znamená v jejich jazyce? Otevřel ústa a zase je zavřel. Dech mu vázl v hrdle. Nakonec se mu podařilo ze sebe nyesky vypravit: „Jsem od rocana. Mám poselství.“

Fey u vchodu na něj ohromeně vytřeštil oči. Pak se podíval za dveře na někoho, na koho Titus neviděl. Chvilí spolu mluvili tím neznámým jazykem a pak se vchod uzavřel.

Po světle uvnitř byla venku naprostá tma. Titus couvl a opřel se. Neviditelná stěna tam dosud byla. Nemohl se dostat ven, nic neviděl a Feyové o něm věděli.

Spodní ret se mu roztřásl a Titus si ho úporně hryzal. Oči ho pálily. Nebude před nimi plakat. Za poslední dva roky, co se stal audem, nedělal nic jiného, než plakal. Každou noc v posteli tiše štkal a toužil jít domů.

Ted' toužil jít domů víc než kdy jindy, ale nemohl. Už nikdy nebude moci.

Alespoň že mu bylo teplo na nohy. Alespoň něco dobrého. Musí se upnout na něco dobrého. Ale nepomohlo mu to. Ještě nikdy v celém svém životě se tak nebál. Báł se víc než tenkrát, když pro něj přišli danité a odvedli si ho. Báł se víc než v den, kdy poprvé uviděl Jahn.

Založil si ruce na hrudi, v dlaních žmoulal tenkou kutnu a potlačoval nutkání se modlit. Danité říkali, že

modlitba za sebe boha jen rozzuří a že všechny modlitby by měly být za jiné. Mohl by předstírat, že se modlí za svého otce a že si otec přeje, aby nezemřel v hanbě, jenže otec se to stejně nikdy nedozví. Dozví se jen, že Titus zemřel při plnění svého úkolu, a zemřít ve službě Pánu je čest.

Dveře se znovu otevřely a Tita zaplavilo světlo. U dveří stáli další Feyové a Titus měl dojem, že mezi nimi poznává také nějakého danitu, ale to přece nebylo možné. Celou cestu přes kruh na zemi se opíral o neviditelnou stěnu a šel po obvodu. Teď stál ve vchodu nějaký starší Fey s drsnými, leč výraznými rysy -jako by stáří dodalo jeho rysům vzletnost.

„Ty jsi jeden ze zbožných, je to tak, chlapče?“ zeptal se nyesky.

Titus polkl. „J-já jsem aud. Mám pro tebe poselství. Nebo pro někoho z vás. Od rocana. Prosím. Dostal jsem to za úkol.“

Fey, který vypadal jako danita, něco pronesl tím neznámým jazykem - rychlou, prudkou větu - a starší muž odmítavě mávl rukou. „Je to poselství určeno jmenovitě pro někoho?“ otázal se.

„Je pro někoho, kdo stojí v čele. Rocan se omlouvá, že nezná vaše jména.“ Tahle věta už mu šla lehčeji. Věci se vyvíjely tak, jak rocan předpověděl.

„Jak mám vědět, že to není nějaká lest? Že nejsi politý jedem a nesnažíš se nám zničit domov?“

Titus mžikl okem po lahvičce, ležící za neviditelnou stěnou.

„J-já, no, bylo mi řečeno, abych nechal svěcenou vodu venku a šel k tobě nahý, jestli budu muset.“ Zvedl ruce, jak mu rocan nařídil. „Můžeš mě prohledat. Nic neudělám. Při Rocově Přijetí, nic.“

Fey, který připomínal danitu, promluvil znovu a starší muž přikývl a luskl prsty na chlapce, který otvíral

vchod. Ten po něm střílel pohledem, z nějž číselá ryzí nenávist, a vyšel ven.

„Zkus mě zabít,“ zasykl na Tita, „a já se postarám o to, aby zemřela celá tvá rodina.“

Titus potřásl hlavou. Co když ten kluk zemře nějakou nešťastnou náhodou? Jeho úkol se přece netýkal celé jeho rodiny, nebo snad ano? Nicméně se ani nehnul. Chlapec ho prohledal a pak se zarazil s rukama u malého meče.

„Sundej to,“ nařídil mu.

„J-já nemohu,“ vykotal Titus. „Složil jsem slib. Audové neodkládají meč.“

„Řekl jsi nahý, když budeš muset. Dobrá, nemusíš si svlékat ten hábit, ale musíš sundat ten meč,“ prohlásil.

Rocan řekl nahý a řekl, že jim má vyhovět. Titus si hryzal spodní ret. Má přednost slib daný rocanovi nebo slib, který složil jako aud? Nebo to je prostě součást vstupní prohlídky? To nevěděl. Nebyl natolik chytrý, aby to mohl rozhodnout.

A co na tom záleží? Stejně ho pravděpodobně zabijí. Musí být připraven na setkání s Bohem.

„To nemohu,“ vzepřel se. „Přísahal jsem.“

„Proboha.“ Danita v pozadí popošel dopředu. Jeho tvář mu byla povědomá. Mluvil ostrovsky. „Ten meč je jen symbol, synku. To, na čem opravdu záleží, je tvé srdce.“

To byla pravda. Ale když je víra ryzí, stane se symbol skutečností. I to se učili. Ale to Titus neřekl. Místo toho se ostrovsky zeptal: „Tebe taky poslal rocan?“

Danita se ohlédl za sebe a podíval se po ostatních, jako by je žádal o povolení. Pak semkl rty a obrátil se zpátky k Titovi. „Ne,“ odpověděl. „Já jsem tady v jiné záležitosti.“

Titus přikývl, i když tomu moc nerozuměl. „Musím mluvit s velitelem Feyů,“ prohlásil.

Danita se na něj zachmuřeně usmál. „Dokud budeš mít na sobě ten meč, žádný Fey s tebou mluvit nebude.“

„Já si ho nemohu sundat.“ Titus sevřel meč v pěst. Měl pocit, že je to to jediné, co ho na tomto místě může ochránit.

Danita si povzdechl a nyesky pravil: „Ty jeho názor nezměníš. Budeš to muset vyřešit nějak jinak.“

Nějaká žena vzadu něco feysky poznamenala a ostatní přitakali. Pak všichni naráz začali mluvit, a nakonec jeden z nich někam odběhl a zmizel Titovi z očí.

Chlapec nehybně stál vedle Tita. Zatímco ostatní vypadali, že na něco čekají, chlapec se podíval na Tita a zazubil se. „Víš,“ pronesl nyesky, „že bychom tě mohli stejně tak dobře zabít, jako vyslechnout?“

„Vím,“ odpověděl Titus. Kdyby si myslel, že je v bezpečí, možná by se odvážil ten meč sejmout. Copak si myslí, že je tak hloupý?

Konečně se vrátila ta žena. Přinášela mísu s vodou. Předala ji chlapci a ten ji podržel před Titem.

„Omyj v tom ten meč i všechno ostatní, co by na sobě mohlo mít ten jed.“

Titus vyjeveně zíral na vodu. Mohl to být pokus mu ublížit. Ale to riziko patřilo k jeho poslání. Jestli má své poslání splnit, bude muset toto obrovské nebezpečí podstoupit a bude muset ustoupit, byť jenom trochu.

Třesoucí se rukou vzal meč, ponořil ho do vody a umyl čepel. Pak sáhl do kapsy, vytáhl šátek a pustil ho na zem. Nemohl si vzpomenout na nic jiného, co by mohlo být od svčené vody, ale aby dal najevo dobrý úmysl, umyl si ruce.

Starší muž řekl něco feysky chlapci, chlapec semkl rty - očividně se mu to nelíbilo - ale položil mísu na zem a rychle, skoro vzpurně, natáhl ruku a sevřel meč.

Všichni Feyové vzrušeně vydechli. Titus vycítil, že se chlapec bojí. Ale chlapec mu upřeně hleděl do tváře, jako by si chtěl vtisknout do paměti jeho rysy pro případ, že by se setkali na druhé straně.

Po chvíli meč pustil, podíval se na svou ruku, a pak ji zvedl, aby ji mohli vidět i ostatní. „Přežil jsem další den, Rugare,“ pronesl nyesky.

Starší muž - Rugar - se na něj lhostejně podíval. „Přiveď mi toho chlapce,“ nařídil mu.

Titus ztěžka polkl. Ještě naposledy se ohlédl přes rameno na skutečný svět, který už možná nikdy neuvidí. Pak je nechal, aby ho vtáhli do hutné temné šedi.

Počist'a, schýlený pod těžkými vaky, se vlekl do stínozemí. Caseo nikdy nic pořádně nedomyslel. Vaky plné kostí - a kostních odštěpků — byly těžké a unavení lidé je nemohli unést. Domestička odpadla před několika hodinami - alespoň tak se Počist'a domníval z toho, že se už nevrátila.

Pracoval déle, než původně předpokládal. S Jednadvacítkou šli k řece a tam ořezávali tucty, či spíš stovky koster. Počist'u pekelně bolela ruka, ve které svíral nůž. Dlaň měl plnou drobných puchýřů a na palci měl jeden velký, krvavý.

Litoval Jednadvacítku, že ji nechal venku samotnou. Po Supově odchodu byla docela společenská. Ale neměl na vybranou. Buď mohl pracovat, dokud nepadne únavou, a pak už by byl k ničemu, anebo se mohl těch pytlů chopit sám, jít s nimi dovnitř a najít Rugara.

Vrávoravě se dovlékl po svahu nahoru, nahoře zase nabral rovnováhu a přešel přes mýtinu. Poslední krok do stínozemí byl tím nejtěžším, který kdy udělal.

Stínozemí samotné vypadalo skoro opuštěně. Jakýsi muž zatloukal hřeby do podlahy, kterou kotvil do země, ale těžko by se dalo říci, co vlastně staví. Kolem domicilu pracovalo pár domestiků. Z Rugarova srubu vycházela skupina pěšáků, ale jinak nikde nikoho neviděl. Z komína cenzorského srubu stoupal kouř a před ním leželo několik vaků s kostmi. Vedle nich spal Sup, ve špinavých šatech, neumytý.

Počist'a si přidřepł k němu, vzal ho za rameno a zatřásl s ním. Sup pomalu otevřel oči, a když uviděl, kdo se ho snaží vzbudit, obrátil oči v sloup.

„Vystřídej Jednadvacítku. Cos odešel se nezastavila.“

„Já si zasloužím ještě spát,“ bránil se Sup.

„Jdi,“ postrčil ho Počist’a.

Sup se posadil a protřel si oči. „Proč se nevrátíš zpátky ty? Byl jsi tam nejkratší dobu.“

„Musím ještě dopravit něco do domicilu, pak se vrátím ven. Ale oni říkali, že to může trvat i několik hodin. Bude lepší, když jí teď půjdeš pomoci.“

Sup si povzdechl. „A já to samozřejmě udělám. To jsem šťastím celý bez sebe. Kolik tam toho ještě je?“

„Dost na jedno celé odpoledne.“ Počist’a ztišil hlas. „Nevíš, na co ty kosti potřebují?“

Sup zavrtěl hlavou. „Caseo říkal něco o nějakém úchvatném novém zaklínadle, ale víš sám, jaký je.“

Caseo. Počist’a se otřásl. Ano, Počist’a věděl, jaký Caseo je. Prsty si prohrábl vlasy. „Jdi jí pomoci. Během jedné dvou hodin jsem zpátky.“

Sup se zvedl od vaků. „Jestli se vrátím a zjistím, že jsi usnul, uříznu ti prsty.“

„Pak už bych ti opravdu nemohl pomoci.“

Vesele se na sebe zazubili. Za nimi se rozletěly dveře od sruhu cenzorů. Stál v nich Caseo s rukama založenýma v bok.

„Nechte tady ty pytle, kluci, a vypadněte,“ prohlásil. „My se tady snažíme dělat všeobecně prospěšnou práci.“ Pak zase dveře za sebou zabouchl.

„Nafoukaný blbec,“ poznamenal Sup.

Počist’a mlčel. Srdce mu bušilo tak divoce, až měl pocit, že mu vyskočí z hrudi. Upřeně zíral na dveře. Zdálo se, že ho Caseo nepoznal. Přesně tak, jak si myslel. Rudokapy nikdo nevidí. Nikdo nebude vědět, že zabil Rugara.

Ale útěcha z tohoto vědomí mu dlouho nevydržela. Jak může někdo jeden den někomu hrozit zabitím a za týden ho ani nepoznat? Je snad Caseo tak bezcitný?

Nebo je Počist’a tak bezvýznamný?

Sup ho praštil do ramene. „Hej, brácho, není ti nic?“

Počist'a zavrtěl hlavou a donutil se odtrhnout pohled od dveří. „No jo,“ pravil. „Mám práci. Uvidíme se venku.“ Sup se za ním díval, jak míří k domicilu.

Sup si všimne čehokoli, co Počist'a udělá, takže dokud neodejde, nechtěl Počist'a udělat nic, co by se vymykalo běžnému chodu.

Sup si dal načas, než se dovedl od cenzorského srubu ke vstupnímu kruhu. Když tam konečně dorazil, pomalu kruhem prošel, jako by vyjít ven bylo horší než smrt. Počist'a zvolna vydechl a pak šel zpátky k Rugarovu srubu.

Z komína stoupal kouř, tenký, roztřepený chochol, který se otíral o zdánlivou střechu stínozemí a pak se rozplýval. Počist'a nechápal, jak je možné, že se kouř ve stínozemí nehromadí - kdosi se mu to kdysi snažil vysvětlit, ale Počist'a to nepochopil. Tohle bylo druhé stínozemí v jeho životě. To první zažil za nyeského tažení, a to nebylo ani zdaleka tak propracované jako toto. Feyové tam spali na šedivé, mlžné zemi, zabalení v silných pokrývkách, které zvlášť pro toto tažení vyrobili domestikové. Domestikové do pokrývek něco všili - za celý život, ani předtím, ani potom, se mu nespalo tak dobře.

Sevřel nůž, který si vzal od Supa, a napadlo ho, jestli si Sup uvědomil, že ho nemá. Bude pracovat, nebo bude čekat, až se Počist'a vrátí? Pravděpodobně mu Jednadvacítká vnutí svůj nůž a uteče a Sup bude pracovat sám, dokud ho nedostihne zpráva o Rugarově smrti. Počist'a se však necítil nijak provinile.

Zastavil se před Rugarovým srubem. O pár srubů dál byl chumel pěšáků, kteří ho pozorovali. Vzadu na krku ho nepříjemně zasvrbělo. Když napjal sluch, slyšel ze srubu nějaké hlasy. Něco se tam dělo. Nebyl vhodný čas klepat na dveře a střetnout se s Rugarem.

Srub cenzorů kouzel nebyl moc daleko. Možná by měl Počist'a prostě popadnout pár prázdných vaků, vrátit se ven a pomoci Jednadvacítce. Král nestanovil, dokdy to má Počist'a udělat. Počist'a má tolik času, kolik bude potřebovat.

Zastavil se před srubem cenzorů. Z komína stoupal tmavě zelený dým, zbarvený skoro jako kouř z uhlí, a byl cítit spáleninou. Dřív by ho pachy od cenzorů ošálily, ale teď, i když mu v žaludku kručelo, věděl, že to, co uvnitř pečou, není pravděpodobně to, o co by stál.

Tam, kde měly být prázdné vaky, mu nikdo žádné nenechal. Potřeboval něco, s čím by mohl jít ven. Nemělo smysl pracovat bez nich.

Jenže zaklepat na dveře bylo pro něj nebezpečné samo o sobě. Caseovi to poskytne další příležitost chtít na něm provádět své pokusy. Počist'a položil ruku na jílec nože. Bude připraven a Caseo ho nebude moci dostat.

Šel ke dveřím, zaklepal a ustoupil o kousek dozadu. Dveře se otevřely skoro ihned. Ven dopadl zevnitř pruh světla a vzápětí ho zastínil Caseo.

„Co je zas, kluku?“

„Potřebuji nějaké vaky, abych mohl venku dodělat svou práci.“

Caseo se ušklíbl. „Máš ze mne strach, co, kluku?“

Počist'a důrazně zavrtěl hlavou.

„Nebojíš se, že tě vezmu dovnitř a udělám z tebe hromadu rosolu?“

Počist'a sevřel jílec pevněji a znovu důrazně zavrtěl hlavou.

Zevnitř se ozval jakýsi ženský hlas: „Nech ho na pokoji, Caseo. Musíme to dodělat.“

„Beze mne to dodělat nemůžete,“ odpověděl. „Ale bude to jen chvilka.“ Vyšel ven a zavřel za sebou dveře. „Oni si myslí, že tvůj život snad má nějakou cenu. Oni

si myslí, že jsem se choval hrubě, když jsem se ti posmíval. Ty si to myslíš taky, že?“

Počist'ovi se sevřelo hrdlo. Musel dvakrát polknout, než se mu podařilo promluvit. „Já -já -jestli mám udělat, co chceš, potřebuji ty vaky.“

„My tě ve skutečnosti nepotřebujeme. To je celá pravda. Kdyby měl Rugar rozum, zarazil by to nesmyslné tahání zřůd, jako jsi ty, na každé tažení, a prostě by vás ve chvíli, kdy by bylo jasné, že nejste praví Feyové, jednoduše zabil.“

„Jsem stejně tak Fey jako ty,“ bránil se Počist'a.

„Skutečně?“ opáčil Caseo a široce se usmál. „Tak to dokaž. Pojd' se mnou a nech mne na tobě vyzkoušet ten jed.“

„To je nesmyslný pokus!“ Počist'ovi přeskakoval hlas. „Jestli dokážu, že jsem Fey, zemřu. Tak hloupý nejsem. A jestli nezemřu, řekneš, že nejsem Fey. Přemýšlej trochu. Z první bitvy o Jahn se nevrátili tři rudokapové. Možná i je dostal ten jed.“

Ale museli zemřít. *Museli*. Takže proto jsme Feyové. My *jsme* Feyové. Jenom nejsme tak podlí jako ty.“

Caseo se dal do smíchu. „Ty jsi mi ale roztomilý skrček. A já bych teď měl uvěřit, že tvé pocity jsou stejně důležité jako záchrana životů našich lidí. Poslouvej, skrčku, my provádíme pokusy s novým druhem jedu. Slibuji ti, že na tobě nebudu zkoušet jed ostrovanů. Až bude hotov nový jed, vyzkouším na tobě ten. A zjistíme, jestli zabírá.“

„Ne!“ Počist'a se roztřásl. Nikde kolem nebyl nikdo, kdo by mu mohl pomoci. Ostatní cenzoři byli uvnitř a pracovali, a ti by se stejně postavili na Caseovu stranu. Přestože Počist'a křičel, nikdo z okolních srubů nevycházel. Pravděpodobně se dívali nějakou škvírou ve dveřích, jak se Počist'a hádá s Caseem, a mysleli si, že jim nestojí za to do toho zasahovat.

Caseo popošel o krok k němu. „Vzpomínalo by se na tebe jako na někoho, kdo pomohl všem Feyům.“

Počist'a couvl. „Nechci, aby se na mě vzpomínalo.“

„Pojď,“ vybídl ho Caseo. „Je lepší, když se na někoho vzpomíná, než když žije v opovržení.“

„Možná pro tebe,“ prohlásil Počist'a a vytasil nůž.

„Ale, tak ty vyhrožuješ, skrčku?“ Caseo nevypadal ani trochu polekaně. Přistoupil k Počist'ovi ještě blíž.

Počist'a ustoupil o další krok a málem spadl ze schodů. „Drž se ode mne dál. Nevím, proč ses zaměřil zrovna na mne, ale drž se ode mne dál.“

„Zaměřil jsem se na tebe, kluku, protože mi jdeš na nervy. Nechci, aby se takoví jako ty vydávali za Feye. Jsi odporný a mne hluboce uráží, že tě někteří lidé považují za mne rovného.“

„Já ti jsem roven,“ odvětil Počist'a. Najednou do něj vstoupila síla se Caseovi vzepřít. Zalykal se vzteky.

„Opravdu, skrčku? O tom pochybuji. O tom hluboce pochybuji.“

„Ve dvou okamžicích života jsme si všichni rovni,“ prohlásil Počist'a a sevřel jílec tak pevně, až se mu kov zaryl do dlaně. „V okamžiku narození a v okamžiku smrti.“

Caseo se rozchechtal. „Ani to ne, kluku,“ prohlásil. „Někteří z nás se s nadáním už rodí - byť skrytým - a někteří mají určité vlohy, když umírají.“

„Ale umíráte úplně stejně.“ Počist'a se po něm ohnal nožem. „Přišel jsem si pro vaky. Přišel jsem sem, abych ti pomohl. Ted' mne nech jít a já tě už nikdy nebudu obtěžovat.“

Caseo zavrtěl hlavou. „To nepůjde, kluku. Dokud to Rugar nezmění, budeš mým pomocníkem, ať se ti to líbí nebo ne. A já tvou pomoc potřebuji. Ted' buď hodný chlapec a pojď se mnou dovnitř. Nebude to trvat dlouho a pro nás to bude pomoc.“

Počist'a po Caseovi sekl nožem. „Drž se ode mě dál.“

„Ty mi nic neuděláš, kluku. Trestem za napadení cenzora je smrt umučením. A to je další rozdíl, neboť za smrt rudokapa žádný trest není.“ Caseo popadl Počist'u za ruku - za tu, ve které neměl nůž. Dlaň měl teplou a nebyly na něm vidět žádné známky strachu.

„A teď pojď dovnitř.“

„Ne!“ vyjekl Počist'a a vbodl Caseovi nůž do hrudi. Caseo překvapeně ustoupil o krok dozadu, ale Počist'u nepustil. Počist'a vytrhl nůž z rány, vytryskla krev, jako by tu ránu zasadil Ticholap, a v zoufalé snaze se Caseovi vytrhnout mu sekal nožem po prstech. Caseo ho pustil, nůž sklouzl a zajel Počist'ovi do ruky. Počist'a skousl bolestný výkřik.

Caseo klesl na kolena. Ruku si tiskl na hrud'. Z rány tryskala krev. Užasle třesl oči, ústa měl otevřená, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Kolem nich nikdo nebyl a ve srubu cenzorů se nic nehýbalo.

„Je mi to líto,“ řekl Počist'a. Neměl v úmyslu chovat se tak špatně jako Caseo. Teď budou vědět, kdo to udělal. Ostatní cenzoři budou vědět, že Casea zranil nějaký rudokap. Musí se rychle dostat pryč.

V kaluži krve na verandě mu podjížděly nohy. Krev stékala ze schodů a mizela v šedé mlze, ze které byla stvořena země. Seskočil ze schodů a rozběhl se ke vstupnímu kruhu a znovu a znovu opakoval zaklínadlo, dokud k němu nedoběhl - kruh se mu otevřel, Počist'a se vrhl ven a zároveň odhodil nůž.

Tohle v úmyslu měl, ale ne poté, co zabije Casea. Měl v úmyslu zabít Rugara, ale přitom ani nezjistil, kde Rugar je. Teď už to zjišťovat nemůže.

Vběhl do lesa, prchal pryč od hromady koster, a pak dolů po strmém svahu k řece. Tam se zastavil, aby

popadl dech. Byl celý od krve a podle pachu se ta krev nijak nelišila od jakékoli jiné krve. Vůbec nijak.

Tita odvedli do nějaké budovy, ale dovnitř s ním šel jen starší muž. Titus nebyl připraven na tmu, která v domě panovala. Starší muž však zaťukal na lampu, malý tvoreček uvnitř vstal a rozprostřel do všech směrů světlo. Muž zaťukal na další a na další, až se v místnosti rozjasnilo.

Přední část místnosti zabíral stůl a pár židlí. Opodál vlevo byl krb. Z ohně zbyly jen žhavé uhlíky. Dveřmi nakoukla dovnitř nějaká žena a na něco se zeptala. Muž zavrtěl hlavou, žena přikývla, vyklouzla zase ven a zavřela za sebou dveře.

„Co mi neseš za poselství, dítě?“ otázal se muž nyesky.

Titus nevěděl, jak s ním má mluvit, jestli Feyové mají nějaký zavedený postup, nebo ne. Takže jen sklonil hlavu a pravil: „Rocan si přeje se s tebou sejít. Chce tuto válku skončit a věří, že byste to mohli společně dokázat.“

„Myslel jsem si, že rocan je váš duchovní vůdce.“

„To je, pane.“

„Ale já bych o tom měl hovořit s vaším králem.“

Titus zavrtěl hlavou.

„Rocan říká, že král už se tím zabývá dost dlouho a že je to duchovní záležitost.“

„Aha,“ odtušil muž. „Takže my půjdeme k vám, abychom se sešli s rocanem, a on nás všechny pobije.“

„Ne. To by neudělal,“ prohlásil Titus. „Rád by s tebou hovořil o moci, duchovní moci, tvé a své.“

„Chápu.“ Muž přisunul Titovi židli. „Posaď se, chlapče, a uklidni se. Já ti neublížím.“

Titus se na jeho vyzvání posadil. Propletl si prsty a se skloněnou hlavou zůstal nehybně sedět.

„Tenhleten váš rocan - to je ten, který vás všechny vede ve víře, je to tak?“

Titus přikývl.

„A připravuje jed, který nás zabíjí.“

„Nikdy neměl v úmyslu vás zabíjet. Nevěděl to.“ Titus promluvil stejně zaníceně jako rocan. Jeho zanícení by bylo silné, i kdyby rocanovo nebylo. „Svěcená voda byla součástí našeho náboženství už od počátků, ale její vlastnosti jsme neznali, dokud je náhodou neobjevil jeden Starší.“

„Náhodou?“ Muž se mrazivě usmál. „A jak zabíjíte náhodou?“

„Hodil lahvičkou po někom z vašich, aby si je udržel od těla. Lahvička se rozbila a oni zemřeli.“

Muž maličko pootevřel oči, pak je zase přimhouřil a znovu se na chlapce upřeně zadíval. „Chápu. Pak to sdělil ostatním a vraždění začalo.“

Titus polkl. Rocan říkal, že by se neměl s tím Feyem zaplétat do nějakého rozhovoru, a on by tak rád poukázal na to, že se zabíjením začali Feyové, ne ostrované.

„Mám se setkat s rocanem sám, nebo si s sebou mohu vzít strážce?“

„Byl by rád, kdybys přišel, jak se ti zlíbí, pokud slíbíš, že ho nenapadneš. Říká, že také přijde s přáteli.“ Titus si přešel jazykem po rtech. „Chce provést požehnání, aby nás všechny očistil od nenávisti, ale aby to mohl udělat, bude muset použít svěcenou vodu. Slibuje, že ji nepoužije proti tobě. Rovněž ty si můžeš přinést zbraně, pokud slíbíš, že je nepoužiješ proti němu.“

„Je poměrně důvěřivý, že?“

Titus přikývl. „Je to dobrý člověk, pane. Nikoho by nezabil.“

„A co všichni ti Feyové, které zabil?“

Titovi se ulevilo, že rocan myslel na odpovědi na všechny takové otázky. Titus by nikdy nebyl schopen vymyslet je sám. „Osobně nikoho nezabil, pane, a přál by si, aby ti mrtví byli dosud mezi námi. Ale žádá tě o zvážení všech okolností a o to, aby ses zamyslel, zda bys udělal či neudělal to samé, pokud jde o rozdávání svěcené vody.“

Fey se usmál. „Co bych udělal já, není podstatné. Podstatné je, co udělal on, a ještě podstatnější je, co má v úmyslu udělat.“

Titus po něm přivřenýma očima mžikl. „Má v úmyslu tě přesvědčit, aby ses smířil s bohem, aby mohla tato válka skončit a všichni společně jsme mohli hledat mírové řešení.“

„A co když o mírové řešení nestojím?“ namítl Fey.

Titus pokrčil rameny. „Pak soudím, pane, že věci zůstanou tak, jak jsou.“

Fey vzal Tita pod bradou a zvedl mu hlavu. Voněl borovicemi a kůží. Obličej měl pokrytý pavučinou drobných vrásek a byl ještě tmavší než ti, kteří celý život pracují na slunci. „Můžeš mi zaručit, že se rocan na tu schůzku dostaví?“

„Ano, pane,“ odpověděl Titus. „Je to jeho nápad a dává ti své slovo. Nikdy své slovo neporušuje.“

Fey se usmál. „Tak svému vůdci vyříd', že se s ním sejdu. Vezmu si s sebou celý pluk vojáků vyzbrojených magií i meči. Řekni mu, že jestli nepřijde, budu vraždit ostrovany na potkání. Rovněž mu řekni, že jestli mě zradí, oplatím mu to.“

„Ano, pane,“ zašeptal Titus. Třásl se a nedokázal se ovládnout. Tento člověk, tento Fey, myslí to, co říká, naprosto vážně.

„Řekni mu, že až mi bude chtít příště poslat zprávu, ať pošle muže, a ne dítě. Nejsem dítětem nakloněn o nic

víc než dospělým. Zabíjím je stejně snadno jako kohokoli jiného.“

Titus ztěžka polkl. „Ano, pane.“

Fey mu odstrčil bradu a usmál se na něj. „A teď mi řekni, kde se máme sejít.“

„Za dva dny v kostele na Sedmikráskové říčce.“

„V kostele?“ Fey povytáhl obočí. „Není to náboženské sídlo?“

„Ano, pane, ale on mě žádal, abych ti připomněl, že můžeš přijít ozbrojený.“

„Dal bych přednost místu, které nemá pro váš národ náboženský význam.“

„Řekl, že tomu rozumí, pane, ale žádá tě o pochopení. Říká, že když se s tebou sejde v kostele, nikdo se ho nebude na nic ptát a král tam nepošle své vojsko.“

Úsměv na Feyově tváři pohasl. „Ten tvůj rocan je ale mazaný lišák.“

„Ne, pane,“ bránil ho Titus. „Je to dobrý člověk, který před smrtí touží po míru.“

Fey si založil ruce na hrudi, opřel se o stůl a povzdechl si. „Dobrá. Řekni tomu svému rocanovi, že s jeho návrhem souhlasím, a varuj ho, že jestli bude něco jinak, než jak jsi mi řekl, pomstím se mu. Varuj ho, že Feyové milují pomstu.“ Usmál se. Mrazivý, hrůzu nahánějící úsměv. Titus se proti své vůli otřásl.

„Jsi propuštěn, chlapče. Ballwana najdeš venku na stejném místě, kdes ho opustil. Pustí tě ze stínozemí ven.“

Titus vstal. Nohy se pod ním třáslly.

„A chlapče, dej si dobrý pozor, abys vyřídil svému rocanovi všechno, co jsem ti řekl, protože ty jsi pro mě za tu schůzku zodpovědný stejně jako on.“

„Ano, pane.“ Titus sklonil hlavu. Nebylo mu přesně jasné, co Fey poslední poznámkou mínil, nicméně ho to vyděsilo.

„Můžeš odejít, chlapče.“

„Děkuji, pane.“ Titus se donutil kráčet ke dveřím zvolna. Nesmí běžet, nemůže přece před nimi dát najevo strach. Otevřel dveře a vyšel do šedi. U sousední budovy na něj čekal chlapec, který ho sem přivedl, a s ním skupina Feyů. Když chlapec Tita uviděl, zamířil k němu.

„Takže se rozhodl tě nezabít,“ prohlásil.

Titus bojovně zvedl bradu. „Mám donést zpátky do Jahnu vzkaz.“

Chlapec pokrčil rameny. „Když si náš velevážený Rugar myslí, že máš svobodně odejít, já ti bránit nebudu.“

Titus mu neodpověděl. Rychle seběhl ze schodů a skrz hustou šedivou mlhu se brodil zpátky k místu, kudy přišel dovnitř. Jenomže tam žádný východ nebyl.

„Nepospíchej, myšáčku,“ prohodil chlapec. „Bez mé pomoci stejně neodejdeš.“

Titovi najednou vyschlo v krku. Co tomu chlapci brání, aby ho zabil a svému vůdci to ani neřekl? Pak by měli výmluvu, proč dštít na rocana hrůzu. Ale kdyby mohli, tak už by to určitě udělali. „Tvůj vůdce řekl, že mohu odejít.“

Chlapec se usmál. „To je pravda. Pro tentokrát. Ale až se rozhodne, že budeš dělat, co chceme, budeš můj. To si zařídím.“

Máchl rukama a dveře se otevřely. Titus vyskočil ven a kutálel se po trávě a zastavil se až za kruhem na zemi. Stěna byla pryč.

Popadl lahvičku se svččenou vodou a vzhlédl. Vchod se právě zavíral. Obklopila ho tma, ale poprvé za celou dobu, co odešel z Jahnu, měl pocit, že mu nic nehrozí.

Ve srubu se vznášel podivný pach. Diamanta nohou odsunula židli, na které seděl mladý ostrovan. Musí říci domestikům, aby tu židli vyčistili. Odmítala si na ni sednout. Otec ji upřeně pozoroval.

„Dobrá,“ ozval se. „Řekni mi, co si o tom myslíš.“

„Že jsi hlupák.“ Ta slova z ní vyletěla skoro nechtěně. Dokud se neuslyšela, ani si neuvědomila, jak zuří. „Neměl jsi s tou schůzkou souhlasit. Měl jsi nějakou určit sám. A s jejich duchovním vůdcem? Co ten může dělat kromě toho, že tě může zabít? Měl by ses sejít s králem.“

„Jejich král mi nepomůže.“ Rugar se opřel o krb. Ranní oheň dohořel a v krbu z něj zbyl jen popel.

„A tento duchovní vůdce ti může pomoci?“ Diamanta si přehodila cop přes rameno a bojovně se mu podívala do tváře. Usmíval se na ni. To ji rozzuřilo ještě víc.

„On je strážcem jejich tajemství. Dozvíme se něco o jejich magii.“

„Pokud nás ovšem dřív nepobijí. Papá, tohle je past. Jdi za tím klukem a řekni mu, že se ta schůzka mění.“

Rugar zavrtěl hlavou. Oči mu jiskřily potlačovaným veselím. „Diamanto,“ prohlásil klidně, „Jakmile odhalíme jejich tajemství, vyhrájeme válku.“

„Odmítám uvěřit, že by si s tebou domlouval schůzku proto, aby ti sdělil tajemství, které jim nad námi dává převahu.“ I ona vstala a postavila se proti němu. Byla stejně vysoká jako on, a to jí dávalo pocit moci. „Pravděpodobně má v úmyslu tě zabít, a jestli měl kdy nějaký ostrovan tu možnost, tak je to teď on.“

„Nezabije mě. Nechá mě dovnitř vejít se zbraněmi.“

Diamanta potlačovala vztek. S touto zatvrzelou stránkou jeho povahy se ještě nikdy nesetkala, byť o ní

slýchala mluvit svého děda. Toto byl ten povahový rys, který je dovedl na Modrý ostrov. „Ty sice půjdeš dovnitř se zbraněmi, ale on tam půjde také ozbrojen. Zabije vás jednoho po druhém, a co pak bude s námi?“

„Nastoupíš ty.“

„A naši se budou chtít vrátit do Nye. Nebudou mě poslouchat. Pro mnohé z nich jsem jen mladá dívka. Ani nevědí, že mám vize.“

Povytláhl obočí a změřil si ji pohledem, který nesnášela. „A čím je to chyba?“

„Jedna vize ještě vizionáře nedělá,“ odvětila, opřela se dlaněmi o opěradlo židle a naklonila se k němu. „Co o tom setkání říká tvoje vize?“

Krev se mu vhnala do tváří, ale pohledem neuhnul. „Zatím jsem o tom žádnou vizi neměl.“

„No dobrá,“ odfrkla si. Nemohla si pomoci. „Alespoň víme, že nezemřeš.“

„Nesmysl,“ namítl. „I když vizionáři uvidí svou smrt, nemluví o ní.“

„Já vím, že je to nesmysl.“ Tak pečlivě odsekávala každé slovo, až prskala. „Byla jsem jízlivá a to proto, že jsem vyděšená. Caseo říká, že jsi své vizionářství ztratil. Je to pravda?“

Rugar na ni dlouho beze slova zíral. Zbrunátněl v obličeji ještě víc.

„Je to pravda?“ naléhala.

„Ne všechny události vyžadují vizi.“

„To ne,“ souhlasila. „Jenom ty významné. Myslím, že setkání Feyů s místním vůdcem nepřátel je významná událost, zejména pokud by měl jeden z vás či oba zemřít. A ty o tom nemáš žádnou vizi? Měl někdo nějakou? Už jsi to probíral se šamankou?“

„Řekla by mi, kdyby viděla něco zlého.“

„Opravdu? Ví, že se to od ní chce? Nebo předpokládá, že ty máš své vizionářství?“

„Proč jsi tak útočná, Diamanto?“

„Protože ty jsi tak hloupý. A já nechci, abys zemřel.“
Hlas se jí trochu zachvěl, když vyslovila poslední slovo. Jeho smrt by ji zničila, ona by musela převzít velení - ne že by po tom toužila, ale vojenské síly na Modrém ostrově to vyžadovaly. „Jdu si promluvit se šamankou.“

„Ne, Diamanto.“ Rugar to pronesl tím velitelským tónem, který používal vůči ní a jejím bratrům, když byli ještě malí a něco provedli. Ten tón ji zarazil dokonce ještě i teď. „Šamanka nemá co zasahovat do světských záležitostí. Když bude mít nějaký problém, přijde za mnou. To teď necháme plavat. Já se o to postarám. Ty se tím nezabývej.“

Diamanta si založila ruce na hrudi. „Mně to myslí dost dobře. Proč mi neřekneš, na co jsem podle tebe zapoměla?“

„Na Pteye.“

Diamanta se zamračila. „Na Pteye?“

Rugar přikývl. „Půjde, zmocní se rocana a my budeme znát tajemství jejich svěcené vody. To je přesně ta příležitost, která Pteyovi ve Svatyni chyběla. Budeme mít kolem něj stráž, takže se mu nebude moci nic stát.“

„A on kolem sebe bude mít ostrovany. Ti nedopustí, aby se jejich duchovnímu vůdci něco stalo.“

„Kdo nás zastaví? Jak dlouho nám může trvat, než pobijeme hrstku ostrovanů?“

„A co se stane, jestli se jednomu z nich podaří postříkat svěcenou vodou tebe nebo Pteye?“

„Ochráníme ho.“

„Co se stane, jestli má rocan ve svém těle nějaký druh síly, nějakou magickou sílu, která při spojení Pteye zabije? Co se stane, jestli má nějakou moc ve svém rouchu, podobnou té, jaká byla v rouchu, ve kterém se Ptey vrátil?“

„Předtím mu neublížila. Neublíží mu ani teď. A i kdyby, určíme rychlého přenašeče. Budeme mít s sebou jednoho cenzora, takže Ptey bude moci tajemství okamžitě vyklopit, a oba je pak pošleme zpátky do stínozemí.“

Diamanta si palcem a ukazováčkem promnula spánky. „Připadá mi to dost nebezpečné,“ poznamenala.

„K smíchu,“ odvětil Rugar klidně. „Mně to připadá jako naše poslední příležitost.“

Alexander seděl na sluníčku na lavici na nádvoří kousek od kuchyňských dveří. Slunce právě vyšlo. Byl vzhůru celou noc a hlavou mu vířilo všechno to, co mu sdělil Počista. Co ten mužík odešel, myslel na něj a přemítal, jak dopadne - a jak se on dozví, jestli se mu to povedlo. Pokud bude moci, vrátí se zpátky, ale na to si Alexander velké naděje nedělal. Věděl, že kdyby někdo zabil jeho, na místě by zemřel. Strážní by se o to už postarali. Domníval se, že u Feyů by to bylo stejné.

Vzduch byl dosud vlhký ranní rosou a slunce ještě nezahnilo noční chlad. Kamenná lavice ho studila. Poblíž postávali co nejnenápadněji čtyři strážní: jeden přímo u paláce, jeden stájí a dva hned za ním. Nicméně kdokoli by je hledal, uviděl by je.

Alexander upřeně hleděl na dveře do kuchyně. Přesně tak, jak jeho komorník předpověděl, vyšel ven kuchař se zbytky jídla a miskami mléka. Ze všech koutů nádvoří se začali sbíhat psi a kočky.

Alexander pozoroval kočky. Pět černých, některé s bílými flíčky, několik šedivých a tři mourovaté do zrzava. Kuchař si klekl, mazlivě je přivolával a těch pár, co se k němu přiblížilo, hladil. Pár koček zůstalo sedět u misek a čekalo, až se nažerou i ostatní. Psi tak zdvořilí nebyli. Rvali se o kosti a vrčeli na sebe nad zbytky masa. Kuchaři byli psi lhostejní, pozoroval kočky.

Ze stájí přiběhly další: některé čistě bílé, jiné s hnědými skvrnami - stejně rozmanité jako koně. Jako chlapec měl Alexander kočku - malou kočičku, která ho zanedbávala, jen když měla kot'ata, a která zemřela, rozdupána kopyty otcova oblíbeného hřebce.

Od té doby Alexander zakázal, aby se v blízkosti jeho komnat objevila nějaká kočka. Pro něj tehdy znamenala ztráta kočky největší hoře, které kdy zažil, a

on to nechtěl zažít znovu. To, že kočky vyhnal, samozřejmě jeho žal nezmenšilo – ostatně i smrt své druhé ženy pociťoval stejně, jako by se to stalo dnešního rána - ale dalo mu to alespoň pocit, že má nad svými city vládu.

A podobné opatření bude muset udělat teď.

Cokoli, co byl z Počist'ova vyprávění schopen prověřit, se ukázalo být pravdivé. Ten malý Fey mu nelhal - nebo jestli ano, dělal to mimořádně obratně. Byly tu příběhy, které potvrzovaly, co říkal, události, o kterých Počist'a nemohl vědět, jako třeba ta, kterou mu minulý večer vyprávěl Nicholas, o ženě, již nějaká kočka ukradla dítě. Zrzavá, mourovatá jako ty, které byly viděny v paláci a u stájí předtím, než zmizeli dva sloužící.

Dlak, říkal Počist'a. Je považována za nejryzejšího Feye, za nejlepšího z nás. Nikdy jsem tomu nerozuměl, protože dlaci mají sklon k podivné neřesti. Ve stáři kradou děti, protože nemohou mít vlastní, a vychovávají je, jako by to byli Feyové.

Podle Počist'y dlak také nosí vzkazy a často zjišťuje o nepříteli řadu věcí, protože může žít v jeho příbytku. Počist'a ji očividně nesnášel, z důvodů, které neobjasnil, ale to nebránilo Alexandrovi vidět, jakou hrozbou je dlak pro jeho národ.

Všichni Feyové byli nebezpeční. Obrali ho o valnou část sebedůvěry. Už nevěřil svým smyslům a dojmům. Nebyl tak vznětlivý jako Nicholas, který hodil otevřenou lahvičkou se svěcenou vodou po každém, kdo se k němu přiblížil, ale byl stejně podezřívavý. Báł se, že nikdo není tím, koho kdysi znal. Někdy pochyboval i sám o sobě.

Kočky dožraly a rozběhly se po dvoře. Umývaly se, otíraly si z vousků zbytky jídla a užívaly si pocit sytosti. Jakýkoli z těch zrzavých mourků mohl být dlakem.

Jakákoli kočka mohla být právě ta. Počist'a neříkal, že dlak má vždycky stejnou barvu nebo vzhled. Tahle prostě měla druhou podobu kočičí. Jiní dlaci se přeměňovali do jiné podoby, ale jakmile byla náhradní podoba jednou rozhodnuta, měli ji navždy.

Ale ona byla jediným dlakem na Modrém ostrově. A Alexander má možnost se jí zbavit, stačí udělat jen jedno.

Vstal a protáhl se. Všichni strážní zpozorněli a pátravě se na něj zadívali, aby věděli, co bude dělat. Jak se pohnul, kočky se vmžiku rozprchly - některé vklouzly do stínů a zákoutí u palácových hradeb a tam se dál omývaly.

Až do loňského roku probíhala jeho vláda v poklidu. Musel činit státnická rozhodnutí v řadě rozličných záležitostí. Musel hledat způsoby, jak na ostrově přerozdělit úrodu, aby po jedné dvou špatných sklizních pomohl obyvatelstvu u Sněžných hor. Musel řešit spory a majetkové záležitosti. Ale dokud se neobjevili Feyové, nikdy nemusel dělat tak závažná rozhodnutí. Za poslední rok posílal muže a chlapce na smrt a bojoval, jak uměl nejlépe, s nepřítelem, který hrozil ovládnout celý svět. Při každém rozhodování se cítil ztracený a nejistý.

Toto nařízení bude jednoduché a je to správné rozhodnutí: uvnitř žádné kočky nebudou. Žádné kočky nebudou v blízkosti paláce. Žádné kočky. Každá kočka, která se zde vyskytne, bude postříkána svěcenou vodou nebo rovnou utracena. Žádné kočky ve městě, žádné kočky na celém Modrém ostrově.

A možná, opravdu jen možná, se ostrov zbaví jedné z největších hrozeb, které Feyové dosud předvedli.

Chtěl s touhle válkou skoncovat - čím dříve, tím lépe, po všech stránkách.

V rocanových komnatách vládl horečnatý ruch. Audové pobíhali sem a tam, danité svinovali verše Slova psaného do malých roliček a kladli je vedle filigránových mečíků na zvlášť určenou rocanovu šerpu. Porciluna, Reece, Vaughn a Fedo se pohodlně rozvalovali na pohovkách. Eirman stál u okna, pravou rukou si přidržoval závěs a vyhlížel ven. Matthias se s rukama založenýma na hrudi opíral o krbovou římsu a sledoval rocana, který dohlížel na veškerou činnost s živostí, jakou u něj ani Mluw, ani André ještě nikdy neviděli. Ostatní tři Starší dosud nedorazili.

Mluwovi se celé to počínání nelíbilo. Stál v koutě, v opatrné vzdálenosti od ostatních, aby na něj nemohl nikdo nic vylít. Ruce měl založené za zády a pozorně sledoval dění, zvědav, co bude následovat. Věděl, že je marné se ptát. Porciluna se jednou zeptal a Matthias jen odsekl, ať počká, až budou danité hotovi.

Dovnitř vešel Linus, jeden ze Starších. Plavé vlasy měl rovně ostříhané kolem hlavy a jeho obličej vypadal v tomto zástřihu kulatě a oči ještě kulatěji. Věk ho nachýlil - byl starší než většina Starších. Často toho využíval jako omluvy, aby se vyvlékl z nějakých povinností - schopnost, kterou by si Mluw přál mít, ale právě to André nesnášel. Linus se dokonce ani neobtěžoval zeptat, o co tady jde. Prostě se sesunul do křesla vedle Porciluny a sledoval dění.

Rocan se na Lina usmál a dál popoháněl audy. Právě balili další vak - tento obsahoval stříbrný obřadní meč ve skutečné velikosti. Tohle bylo mimořádně neobvyklé: André si na nic takového nepamatoval. Mluw měl nepříjemné svrbění. Měl strach a nevěděl proč.

Dveře se znovu otevřely a tentokrát vstoupil Ilim. Mluw tohoto Staršího zblízka ještě neviděl. Ilim se vždycky dokázal stáhnout do ústraní a za svůj hlavní úkol si vzal duchovní vedení nejnižších sloužících. Na rozdíl od Lina pracoval neustále. Ale jinak vypadal jako bratři, až na to, že Ilim měl dlouhé vlasy a nosil je vyčesané do koňského ohonu, který mu visel až do poloviny zad.

Za ním vešel dovnitř Timothy, poslední Starší. André ho považoval za chlapce, navzdory tomu, že byli i mladší Starší. Možná tomu tak bylo proto, že Timothy nebyl příliš bystrý a jeho prostota mu dávala mladistvost, kterou mu léta už vzala. Jeho vlasů už se dotkla šed', ale pohyboval se čiperně jako mladík. Přešel na protější stranu komnaty, zastavil se vedle Mluwa a uvěznil ho tak v koutě.

„Ach, konečně,“ ozval se rocan. Konečně dorazili všichni Starší, a to byl očividně okamžik, na který čekal. Vzal si od jednoho danity šerpu, pravil, že už toho na ni naskládali dost, a ovinul si ji kolem roucha. „Doděláme to později,“ řekl ostatním.

Audové a danité uctivě sklonili hlavy a vyšli hlavními dveřmi ven. Pár se jich ještě zvědavě přes rameno ohlédl. Mluw vycítil, že touží být zahrnuti do tohoto dění a většina z nich toho nikdy nedosáhne. Bylo tu nespočetně audů (i když si byl jist, že někdo - pravděpodobně Linus - přesné číslo zná) a přesně polovina z toho počtu byla danitů, dále tu bylo třicet vysokých církevních hodnostářů, deset Starších a jeden rocan. Nicméně každý aud věřil, že se jednoho dne stane rocanem, a to jenom proto, aby jednoho dne zjistil, že zestárl a trčí někde v církevním řádu bez moci a bez budoucnosti.

Poslední aud za sebou zavřel dveře. Rocan stál uprostřed komnaty a zářil jako dítě, které má

narozeniny. Šerpa mu ztěžkla drobnými mečíky a svitky. Další měl zasunuté v kvadrátku, který měl ležet na stole vedle sebe. Sepjal ruce a obrátil se tak, aby viděl na všechny Starší.

„Pravděpodobně se některých z vás dotknu,“ začal, „a pokud ano, odpusťte mi to, prosím. Pochopte, že si všech z vás vážím a že všichni svým způsobem sloužíte Božímu záměru. Zhodnocení, které dnes odpoledne přednesu, je založeno na mém vlastním úsudku, a ne na církvi jako takové.“

Mluwovi vyschlo v ústech. Znamená to snad, že o něm rocan ví? Chystá se sdělit Mluwovi, kým je, a pak prověřit ostatní Starší, aby se ujistil, že to nejsou Feyové? Mnul si palce na rukou a byl rád, že ty nervózní pohyby skrývá za zády.

„Až to tady doděláme, odejdu. Mám namířeno do kostela na Sedmikráskové říčce. Jdu na jedno důležité duchovní jednání. Vezmu s sebou tři z vás, ty, o nichž vím, že jejich víra je nejryzejší. To neznamená, že ostatní nevěří, ale jen to, že jejich víra není natolik ryzí, jak pro toto poslání potřebuji.“ Smutně se pousmál. „Ani má víra není tak ryzí, jak bych potřeboval, ale s tím nic nenadělám, protože já se na tuto cestu vydat musím.“

„Můžeš nám říci, o co jde?“ otázal se Porciluna. Polohu na divanu nezměnil, jen se celý napjal. Navenek působil klidně a lhostejně, ale uvnitř s ním lomcovala ctižádost. André se už nejednou stal obětí jeho touhy po moci. Z toho důvodu se Mluw držel od Porciluny, jak mohl nejdál.

„Probíral jsem s Matthiasem, zda vám sdělit či nesdělit podrobnosti o této duchovní záležitosti,“ pokračoval rocan, „a rozhodli jsme se, že ne. Že to není nic, co by se mělo veřejně probírat. Jestli budeme

úspěšní, dozvíte se to, jestli ne, dozvíte se to taky. Do té doby bude nejlépe, když budete vědět co nejméně.“

Mluw si přestal kroutit palce u ruky. Duchovní záležitosti se ho netýkaly. To je něco, o co se on zajímat nemusí. Ale ostatní to zajímalo. Dychtivě se nakláněli dopředu a pozorně se dívali na rocana, jako by na jeho dalších slovech závisel celý jejich život.

„Vezmu s sebou Timothyho, Reeca a Andrého.“

Mluw překvapeně strnul. Takže André byl jedním z nejvíce věřících? André snad měl ryzí víru, ale copak rocan nevycítil, že se něco změnilo? Copak se víra nedá vycítit?

Ostatní Starší se při té zprávě vzrušeně ošívali. Někteří pevně semkli ústa a očividně potlačovali zlost. Jiní klopili pohled k zemi, jako by je někdo obvinil, že nejsou dostatečně pevní ve víře. Rocan si toho nevšímal.

„Audové už vám v tuto chvíli balí zavazadla. Až se toto setkání rozejde, doděláme tu pár věcí a odejdeme.“

Mluw zděšeně strnul. Audové se mu hrabou ve věcech. Mohou mu přibalit jed místo jeho padělané svěcené vody. Bude muset být mimořádně opatrný.

„Ostatní si půjdou po svých každodenních povinnostech a nebudou o této cestě nikomu nic říkat. Budete muset omezit rozpis svátostí a mší, ale to by neměl být problém.“

Rocan se odmlčel a zadíval se na ně, jako by si teprve teď všiml, jak se tváří. „Shledávám vás všechny dobrými lidmi, hodnými vést tuto zemi v duchovních záležitostech. Ale jen jednoho z vás mohu určit svým nástupcem.“

Všichni v komnatě kromě Mluwa a Matthiase se vzrušeně pohnuli. Mluw stál nehybně. Jestli rocan vybere Andrého, vyřeší se Mluwův problém snadno a rychle.

„Měl jsem to rozhodnout už dřív, už před mnoha lety, když se můj věk nachýlil. Neudělal jsem to pravděpodobně z pýchy a částečně snad i z nafoukanosti, z představy, že snad budu žít navždy. Abychom byli úplně přesní, měl jsem to udělat nejpozději před rokem, kdy sem dorazili Feyové a kdokoli z nás mohl kdykoli zemřít.“

Odmlčel se a pak se na každého z nich zvlášť podíval. Poté prohlásil: „Dalším rocanem bude Matthias.“

Porciluna se podíval na Matthiase. Vaughn rovněž. Mluw se tvářil nezúčastněně. Ovšemže rocan vybral jako svého nástupce Matthiase. To bylo přece jasné. Matthiasovi už dřív svěřil tajemství svěcené vody. Stejně tak mu sdělil i ostatní Tajemství.

Ostatním Starším docházelo, že to, čeho se obávali, se stalo skutečností, a komnatou proběhl vzrušený šum. Poprvé za svou náboženskou kariéru byli přeskočeni. Linus podivně zasténal a odsunul se i s křeslem dozadu.

Rocan zvedl ruku a všichni ztichli. „Nebudu svou volbu před nikým z vás nijak obhajovat, jen chci říci, že jak se zdá, má Matthias přístup k Božímu sluchu. Budu na něm trvat po zbytek svých dnů. Nechci, aby si někdo z vás myslel, že jsem toto rozhodnutí učinil ve spěchu, z obav, jak tato cesta dopadne.“

„Dobrá, ale já obavy mám,“ ozval se Porciluna. Vaughn a Ilim se na něj podívali, jako by se zbláznil. Matthias to celé pobaveně sledoval. „Chceš tím říci, že jestli vy čtyři na této cestě zemřete, budeme vedeni nevěřícím, neboť nikdo z nás není dostatečně silný ve víře?“

„Tys mi špatně rozuměl, Porciluno,“ odvětil rocan, s rukou zvednutou, jako by chtěl zarazit ostatní námitky. „Starším se nemůže stát nikdo, kdo postrádá víru. Ale já potřebuji mít s sebou ty, kteří mají ryzí víru. Domnívám

se, že ti, kteří tu zůstanou, jsou podle mého názoru ovlivněni jinými záležitostmi.“

„Jinými záležitostmi?“ opáčil Eirman. Zaznělo do značně ostře. Mluw si vzpomněl, že před pár dny slyšet mluvit Eirmana s rocanem stejně ostře.

„Ctižádostí,“ ozval se Matthias a postoupil dopředu dřív, než mohl rocan něco odpovědět. „Chtivostí, žádostivostí anebo, v mém případě, vírou v sílu vědění, stojící proti nedotknutelnosti víry.“

Rocan vrhl na Matthiase vděčný úsměv. „Neshledávám sám sebe ryzím ve víře. Nejsem ryzí, dokonce ani přesto, že jsem se stal rocanem. Ryzost víry má svá úskalí, a jedním z nich je hrozivá prostoduchost, pokud jde o světské záležitosti. Rocan potřebuje rozumět světu stejně jako Bohu.“

V komnatě bylo tolik žádostivosti, chtivosti a ctižádosti, že by to rozžehlo představivost tuctu spánkojezdců. Mluw se o malicherné pletichaření v církevním řádu nestaral. Potřeboval vypadnout ven a podívat se na své věci dřív, než vyrazí na cestu.

„Myslel jsem si, že nechceš své rozhodnutí obhajovat,“ poznamenal Mluw.

Rocan na okamžik zaváhal a maličko se zamračil. Mluw si s určitým překvapením uvědomil, že se rocan podivuje nad tím, co podnítilo tu poznámku. Mluw se donutil k úsměvu.

„Výběr rocana je koneckonců záležitostí víry,“ dodal.

„Dobrý vtip,“ podotkl Timothy.

V komnatě se rozhostilo dusné, téměř slyšitelné ticho. Mluw cítil v zádech napětí. Rocan se rozhlédl kolem sebe a jenom neklidné cukání pravé ruky prozrazovalo jeho rozpaky nad celým průběhem.

„Teď máme všichni své povinnosti,“ prohlásil rocan. „Jestli má někdo z vás otázky týkající se jeho vlastní

budoucnosti, odpovím mu na ně, až se vrátím. Do té doby dělejte, co umíte, pracujte, jak nejlépe můžete, a pamatujte, že všichni budeme odměněni při Přijetí.“

Ostatní vstali. Matthias zůstal na svém místě u krbu, a stejně tak se nehýbal ani Mluw - raději počká, až všichni odejdou, a pak teprve odejde také. Nechtěl riskovat, že se s někým z nich srazí.

Až na tu nechutnou záležitost s balením se mu ulevilo, že odtud odchází. Tady měl při každém pohybu strach, že na sebe něco zvrhne a zemře. Znovu se dostane ven, bude volně kráčet a na tváři ucítí svěží vítr. Už to bylo víc než rok, co naposledy opustil Jahn.

Byl už v půli cesty ke dveřím, když si uvědomil, že tohle může být víc než jen dočasný odpočinek. Poprvé od okamžiku, kdy se stal Andréem, bude na chvíli o samotě s rocanem. V noci, u Sedmikráskové říčky, bude mít možnost rocana napadnout a ovládnout na natolik dlouho, aby odhalil tajemství jedu. Pak se vrátí do stínozemí jako hrdina a Feyové snadno obsadí ostrov podle původních plánů. Naplnilo ho radostné vzrušení, jaké už dlouho nepocítil.

Dlouhé, temné období porážky bylo už skoro za nimi. Už byl téměř u cíle.

Nicholas měl pocit, že za svým otcem běhá s každou prkotinou. Mluvili spolu o feyském vězni, o kočkách, o tajemných kostech. Nyní Nicholas stoupal do síně války znovu. Nenáviděl tuto komnatu, ale jeho otec v ní trávil víc a víc času přecházením, přemýšlením a prohlížením map. Nicholas dosud viděl skvrnu v koutě, kde se Stephen - nebo to, co Stephena nahradilo - rozpustil v ohyzdnou, beztvarou hmotu.

U dveří do síně války stáli se založenýma rukama dva strážní. U spodních vchodů do věže byli další strážní. Nicholas odmítl strážce, které mu otec přidělil. Nepřipadalo mu, že mít strážce je ten nejlepší nápad. Obával se, že by to Feyům jen ulehčilo přístup k němu. Nicméně bez stráží to bylo také těžké. Nikdo ho nechránil před náhlým útokem.

Pokynul jim a sáhl po knoflíku od dveří. Strážce mu odpověděly kývnutím. Pak Nicholas otevřel dveře.

Zdi pokrývaly nové mapy a komnata svítila leštídlem. Skvrny na podlaze někdo už dávno umyl, ale Nicholas je tam viděl pořád. Toto bylo místo, kde vyrůstal, kde zjistil, že dokonce ani když se zamiluje, neznamená to, že může důvěřovat. Chyběla mu ta samozřejmá důvěra v lidi kolem sebe. Vyvolávalo to v něm pocit opuštěnosti.

Otec seděl v čele stolu a hleděl do jakéhosi svítku, dlouhého jako věčnost. Když Nicholase uviděl, usmál se a pokynul mu, ať zavře dveře. Nicholas to udělal.

„Uvědomuješ si,“ začal otec, „že jsme od feyského vpádu ztratili v různých šarvátkách více než tisíc životů? A to je jen úřední číslo. Nezahrnuje ženy ani děti či muže, kteří zůstali doma, aby bránili své rodiny. Zahrnuje jen strážné a dobrovolníky, kteří se přihlásili k

obraně nějaké oblasti. A nezahrnuje lidi zabité přímo v den vpádu.“

„Já nevím, proč se tím týráš,“ odvětil Nicholas netrpělivě. „Jsme ve válce.“

Něco v Nicholasově tónu muselo vyburcovat Alexandrovu ostražitost. Pustil svítek a ten se sám sroloval. „Co se děje?“

„Já nevím,“ odpověděl Nicholas. Zastavil se u stolu. „Doufal jsem, že bys mi to mohl říci ty. Mluvil s tebou rocan o tom, že by měl v úmyslu odejít z Jahnu?“

„Ne,“ odvětil otec. „Už jsem s ním pár dnů nemluvil, ale tohle by mi určitě řekl.“

„No, tak to neudělal,“ odvětil Nicholas. „Jel jsem dnes v noci kolem mostu a viděl jsem, jak přes most jede jeho družina. Promluvil jsem si s jedním audem. Rocan se třemi Staršími má namířeno k Sedmikráskové říčce.“

„Že by nějaký obřad?“

„Kdysi snad. Ale teď ne. Cesta na Sedmikráskovou říčku vede kolem feyského ležení.“

Otec svinul lejstro pořádně, převázal ho tkanicí a uložil za sebe na stůl. „Proč sis nepromluvil s rocanem?“

„Pokoušel jsem se. Rocan a Starší nebudou mluvit s nikým, dokud se nevrátí.“

„A věděli, kdo jsi?“

„Ano.“ A to na tom všem bylo to nejpodivnější. Rocanův průvod se kvůli princovi nezastavil.

Otec zvolna vydechl a opřel se. Židle pod jeho váhou zavržala.

„Jejich odhodlanost a tajnůstkářství mi dělá starosti,“ poznamenal Nicholas. Mlčení nebylo zrovna to, co od otce očekával. „Spoj si to s událostmi ve Svatyni, s kostmi a krví a máme tady vážný problém. Rocan

připravuje svěcenou vodu. Jestli zemře nebo bude opanován...”

„Já tomu problému rozumím, Nicholasi,“ přerušil ho otec a prohrábl si rukou vlasy. „Oceňuji, že jsi šel rovnou za mnou.“

„Dobrá,“ odtušil Nicholas.

„Mohli bychom někoho do Svatyně poslat, ale to by trvalo příliš dlouho.“ Otec se zamračil. „Pošleme za nimi oddíl strážných, ať zjistí, jestli se neděje něco nekalého.“

„Už jsem je poslal,“ odtušil Nicholas. Třásl se po celém těle, ale nechtěl, aby to na něm bylo vidět. Toto bylo poprvé, co udělal něco bez otcova svolení.

„Cože jsi?“

Nicholas polkl. „Nebyl čas někoho hledat a žádat o svolení. Takže jsem nakonec vyhledal jen Monta, vysvětlil mu, že potřebuji strážu, a poslal je za rocanem.“

„Aby udělali co, smím-li to vědět?“

Nicholas jeho jízlivost nebral na vědomí. „Aby na něj dohlédli pro případ, že by se něco dělo.“

Otec se zase opřel a přemítavě si mnul čelist. Pak se zhluboka nadechl. „To samé bych nařídil i já.“

„Já vím,“ odvětil Nicholas.

„Jen nechápu, proč jsi se tak hnal ke mně, když už jsi to zařídil.“

„Chci jí s nimi.“

Otec na něj vytřeštil oči a dlouho na něj nechápavě zíral. „Proč?“

„Protože si myslím, že se tu něco chystá, a já chci být u toho.“

„A co tam budeš dělat?“

Nicholas pokrčil rameny. Nemohl říci svému otci, jak ho unavuje nerozhodnost a váhavost. Otcova nerozhodnost a váhavost. Chtěl jít s rocanem, protože

cítil, že rocan má nějaký cíl. „Mohl bych sem podat zprávy, a to pravděpodobně mnohem jasnější, než nějaký strážný.“

Otec zavrtěl hlavou. „Tvůj prvotní nápad byl správný. Tam však není tvé místo. Rocan je bystrý člověk. To, co dělá, může být jen nějaký prostý obřad. Už dříve říkával, že se mu nelíbí být zavřený ve Svatyni jako nějaký feyský rukojmí. Pokud by tomu tak nebylo, strážce nám to sdělí. Nechci tě mít uprostřed tohoto dění.“

„Ať se ti to líbí, otče, nebo ne,“ odpověděl Nicholas, „uprostřed dění už jsem. Při vpádu jsem bojoval společně s osazenstvem kuchyně, sedával jsem vedle Feye v této místnosti a soudím, že jsem toho zažil ještě mnohem víc. Snahou mne ochránit se ničeho nedosáhne. Buď zemřu, nebo ne.“

Otci se vehnala krev do tváří. „To není tak jednoduché. Ty jsi následník. Kdyby se mi něco stalo, bude tě tato země potřebovat.“

Nicholas si povzdechl a posadil se. Věděl, že to otec řekne, a neměl na to co odpovědět. Feyský velitel bojoval společně se svými lidmi, ale ostrované nebyli Feyové. „Otče,“ prohlásil, „rád bych věděl, co rocan dělá, protože něco dělá. A taky je načase. Nemůžeme si tady Feye jen tak nechávat. Jsou přespříliš úskoční a jednou nás přelstí. My proti nim máme jen jednu zbraň. Oni jich mají několik.“

„Přemýšlel jsem o tom,“ odpověděl otec. „Ale nic mě nenapadá. Nemůžeme je pustit přes Kamenné strážce. Jenom by si přivedli posily. Ten feyský vězeň mi řekl hodně a já jsem ho přesvědčil, aby se pokusil o něco, co by nám mohlo pomoci, ale nevím, jestli se mohu spolehnout na to, že to pro nás udělá. A teď rocan, zdroj svěcené vody, opustil město. Každá změna mne víc a víc vysiluje. Jsem víc a víc zmatený. Něco

udělám, a přemítám, jestli jsem nezašel příliš daleko. Já nejsem připraven na tento způsob vlády, Nicholasi. Nic v našich dějinách neučí způsobu myšlení, který potřebuje člověk bojující s vetřelci. Vnitřní rozbroje, to ano, ale takový vpád..." potřásl hlavou.

Nicholas se na něj upřeně díval. Věděl, že otci všechny ty změny dělají starosti, ale nikdy v něm neviděl slabocha. Ale bylo to jasnější a jasnější. Alexander selhával v činech, ve využití jakékoli převahy, kterou ostrované měli. A jednoho dne nebudou mít ostrované převahu v ničem.

„Máme dvě možnosti,“ pravil Nicholas. „Bud' s nimi budeme bojovat a porazíme je na hlavu - všechny je pobijeme - nebo se s nimi nějak naučíme žít. Tohle polovičaté řešení, kdy tu a tam propukne nějaká šarvátka a lidé umírají, už nemůže trvat dlouho. Už jsme jednoho Feye na naši stranu přetáhli. Kolik ostrovanů budou přesvědčovat oni, aby přešli k nim?“

Otec vypadal sklíčeně. Na to očividně nemyslel. Letmo přelétl pohledem svitek, převázaný červenou šňůrkou, a pak se podíval zpátky na Nicholase. „Co bys navrhoval?“

„Půjdeme do stínozemí s největší vojenskou silou, kterou dáme dohromady, donutíme je otevřít a naházíme dovnitř tolik svěcené vody, kolik jen budeme moci. Třeba je to nezabije, ale mohlo by.“

Otec zavrtěl hlavou. Už jednou se hádal se všemi svými rádci, že by tím mohli vyčerpat veškeré zásoby svěcené vody a ostrované by tím nic nezískali. Takže Nicholas si myslí, že jeho otec nejedná na základě správných důvodů.

„My dokonce i máme možnost dostat se dovnitř, Lord Hofmistr mi včera přivedl chlapce -jednoho z vězňů, které Feyové zadrželi. Jeho otec tam dosud je.

Mohl by nás dokázat dostat do stínozemí, a to stačí, abychom mohli svůj plán provést.“

Otec si mnul bradu. V očích mu hnízdil smutek, který se za poslední rok neustále prohluboval. „I kdybychom dokázali přesvědčit rocana, aby připravil dostatek svěcené vody,“ pravil Alexander, „stále si ještě nebudeme jisti, že dostaneme všechny Feye. Nevypadají všichni jako my. Někteří z nich jsou malé bludičky, jiní mění podobu a ještě jiní si na sebe berou naši podobu.“

„Postupně je dostaneme všechny,“ prohlásil Nicholas. Proč otec tak otálí? Kdyby od chvíle, co sem vtrhli Feyové, nejednal tak jednoznačně, byl by si teď Nicholas myslel, že je král na jejich straně. „Co budou dělat bez svých soukmenovců? Budou tu lapeni a pravděpodobně budou žít, jak nenápadněji budou moci.“

Otec odvrátil pohled. Nicholas sledoval směr jeho pohledu. Díval se na svitek. Tisíc mrtvých. Za vlády žádného krále ještě nebylo tolik mrtvých. Nicholas se posadil. Konečně mu začalo být jasno. „A co když se rozhodneme, že je nezničíme?“ otázal se otec. „Co když se rozhodneme uzavřít mír?“

Nicholas překvapeně strnul. Mír? Mír s Feyi by Modrý ostrov navždy změnil. Ale válka s Feyi už ho také změnila. A Nicholas také viděl mrtvé. Jen jejich smrt nenařídil. Chvilí přemýšlel a pak pravil: „Budeme potřebovat záruku, něco, co by nám zajistilo, že nás nikdy nezradí, že se můžeme naučit žít na tomto malém kousku půdy spolu v míru. A my bychom museli pokračovat v našem dobrovolném vyhnanství. Nemohli bychom mít žádné spojení s vnějším světem, protože první Fey, který by odtud odplul, by mohl přivést posily.“

„Posily mohou přijít stejně,“ odušil otec. „Nevíme, jestli nemají nařízeno přijet po uplynutí nějaké

stanovené lhůty. Co když je všechny vyvraždíme a dorazí sem celá armáda Černého krále? Co pak?“

„Budeme zase bojovat.“

„My nemáme takové zdroje, Nicholasi,“ odpověděl otec. „Čím více mužů ztrácíme, tím méně bojeschopných mužů máme.“

„Ale svěcená voda...“

„Je zbraň. Vždycky budeme potřebovat někoho, kdo ji bude používat.“

V tom měl otec nepochybně pravdu. Možná, že to, co Nicholas považoval za slabost, byla prostá úcta k životu. „A kdybychom uzavřeli mír?“ otázal se Nicholas.

„Pak to uděláme tak, aby ho nemohli porušit. Bez ohledu na to, kdo sem dorazí.“ Otec zvedl svitek a poklepal si s ním o dlaň. „Uvidíme, co má rocan v úmyslu. Je to moudrý člověk. Až se vrátí, poradíme se s ním. Teď i vždy jindy ho necháme jednat.“

„Rozhodně chci, abys mi dovolil jet s ním,“ řekl Nicholas.

Otec se usmál. „Já vím, Nicky,“ řekl, „já vím. „Ale ke studiu vladařského umění patří uvědomit si, že nikdy nebudeš moci dělat to, co chceš.“

Kostelík na Sedmikráskové říčce byl malý, velikosti srubu ve stínozemí, postavený ze dřeva a kamene a tak starý, že dřevo živly už dávno vybělily. Kámen se drolil. Rugar neměl ani tušení, jak dlouho tam kostelík stojí, ale bylo jasné, že pravděpodobně už pár století. Dřevo sice vybělilo slunce a ošlehal vítr, ale zřejmě už bylo nejednou vyměněno.

Ničeho se nedotýkal. Čekal, dokud jeho pobočníci neosahali každý kousek stavby zevně, a pak se teprve ke kostelíku přiblížil. Také posekali trávu a křoviny, které obrůstaly budovu ze tří stran. Jenom před průčelím bylo čisto a vedla tudy stezka k otevřeným dveřím.

Kostelík vypadal přes své stáří používaně.

Stál na břehu říčky - břeh byl příkrý a vysoký, takže se voda nemohla vylít z břehů. Rugar nařídil Ballwanovi, aby do vody ponořil prst - napůl doufal, že právě Sedmikrásková říčka je zdrojem jedu, ale takové štěstí neměl. Ballwan vytáhl ruku a halasně zahlásil něco o chladu, ale nic víc.

Rugar vzal Ballwana s sebou proto, že ho nechtěl nechat s Diamantou bez dozoru. Za ten rok začal být Ballwan na pouhého pěšáka nesnesitelně troufalý. Dětské přátelství Ballwanovi při jeho drzosti nestačilo - zřejmě si myslel, že se stane dalším členem Rugarovy rodiny. Nezdálo se sice, že by mu tu myšlenku vnukla Diamanta, ale Rugar nechtěl ponechat nic náhodě a raději vzal Ballwana s sebou.

Kromě Ballwana vzal s sebou Pteye, dva zvěrojezdce, kteří zůstali opodál v lese, ostatní velitele pěchoty a rovněž své osobní strážce. Navíc s ním jeli tři domestikové a jeden léčitel pro případ, že by se něco stalo. Uvažoval také, jestli s sebou nemá vzít toho

ostrovana, Adriana, ale pak usoudil, že by to pro něj mohla být přespříliš lákavá příležitost.

Blížící se setkání Rugara vzrušovalo i děsilo zároveň. Nebyl si jist, co rocan zamýšlí, ale Ptey ho ujišťoval, že jeho úmysly jsou rozhodně mírumilovné. Ptey byl přesvědčen, že rocan je proti boji a dokonce i proti používání svěcené vody jako jedu. Ale co může ten stařík Rugarovi nabídnout, to Ptey nevěděl.

Rugar nepřijme nic. Nemusí.

Ve vzduchu se vznášela vůně mechu, rašeliny a mokré trávy. Říčka měla vlastní silnou, zatuchlou vůni. Rugar nařídil svým lidem, aby celé okolí pořádně prohledali, jestli se tady neutábořili nějakí ostrované nebo tu nenastražili nějakou past. Nenašli nic a Rugarovi to bylo divné.

Nakonec dal jednomu pěšákovi feyskou lampu a poslal ho do kostelíka. Sám stál u dveří a sledoval ho, jak postupuje, v očekávání, že lampa zhasne. Nezhasla. Osvětliла jedinou místnost velikosti jeho zasedací síně. Na protější zdi visel meč a uprostřed místnosti stál malý stupínek s poduškou, malý stolek dosahující asi do výše hrudi a na něm prázdný svícen. Jinak byla místnost prázdná.

Poté, co vojáci všechno osahali, vstoupil dovnitř i Rugar. Uvnitř se vznášel zatuchlý pach plísně. Podlaha byla kamenná a dokonce i ve světle feyské lampy působilo místo temně a zlověstně. Rugar si nedokázal představit, jak na takovém místě mohou probíhat bohoslužby: skoro by tu čekal spíš pavučiny a duchy než náboženské zanícení. Ale na druhou stranu - on sám nikdy nevyrůstal pod vlivem náboženství a těžko tomu mohl rozumět.

Vyšel z kostelíka ven na slunce. Sluneční jas ho oslepil a Rugar zamrkal. Lusknutím prstů poslal dovnitř dva další muže a s nimi Pteye, který věděl lépe než kdo

jiný, co by tam mělo být, a co ne. Rugara trápilo, proč nenašel vůbec žádný jed ani jiné známky přípravy na setkání. Možná, že to opravdu bylo tak, jak říkal Ptey: možná, že rocan měl opravdu nějaký nevojenský důvod setkání.

Nicméně jestli je v kostele nebo v jeho okolí něco, co by mohlo Feyům uškodit, tak to Rugar najde ještě před rocanovým příjezdem. A pak Feyové zahájí své vlastní obranné postupy. Rocan nebude vědět, kolik lidí má Rugar s sebou. A nebude vědět o Pteyovi.

Rugar čekal na pěšině před vchodem, tu a tam nahlížel dovnitř a jinak sledoval své pobočníky, jak prohledávají okolí. Podle všeho to vypadalo, jako by tu už celé týdny nikdo nebyl. Ale Rugar byl dost chytrý na to, aby nespolehal jen na své oči.

Nakonec vyšel Ptey ven a zastavil se u Rugara. Ostatní byli ještě uvnitř - prosvěcovali feyským světlem každý kout a opatrně, bázně osahávali velký meč.

„Všechno je, jak má být,“ prohlásil Ptey. „Meč je náboženským symbolem, ale jeho čepel je zašlá. Už dlouho není používán dokonce ani jako obřadní. Na oltáři uprostřed místnosti jsou známky nedávného používání. Poduška je odřená, nejsou na ní žádné pavučiny a není tam ani žádný prach. Ale také tam není žádná svěcená voda, což znamená, že ten, kdo ho používá, není duchovní.“

„K čemu ta budova slouží?“ otázal se Rugar. Čekal něco mnohem většího a lépe připraveného na takový druh schůzky, o jakou je chlapec žádal.

„V některých oblastech je jen málo usedlíků a z časových důvodů nemá pro žádného danitu nebo auda význam se tam usadit natrvalo. Takže putují z místa na místo a konají mše a udělují požehnání tam, kam přijedou. Jinak si věřící v této oblasti snaží poradit sami.“

Ten, kdo používá toto místo, se zde modlí a nic víc. Velká bohoslužba tu nebyla už hodně dlouho.“

„To víš od svého posledního hostitele, anebo ti to řekly stopy v této budově?“

„Vlastně obojí,“ odpověděl Ptey. „Danita určený pro tuto oblast je teď dál na západě. A kdyby se tu nějaká bohoslužba konala, byla by tráva kolem zdupaná a uvnitř by nebylo tolik prachu. Možná by tam dokonce byla i nějaká svěcená voda. Abych byl upřímný, ten danita by mohl mít pěknou polízanici z toho, že nechal ten meč tak zajít. Symbolika uvnitř pravděpodobně není v takovém stavu, jak by si rocan přál.“

„Takže tady až na pár farníků nikdo nebyl.“ Rugar se otočil a zadíval se na budovu. V ní se skrývala jeho budoucnost a Rugarovi se to nějak nezdálo. „Žádné přípravy na setkání. Nebo si myslíš, že jsme sem prostě přišli dřív než oni?“

„Já bych řekl, že tady se žádné přípravy ani konat neměly,“ odvětil Ptey. „Pokud vůbec něco připravovali, připravovali to pravděpodobně už ve Svatyni.“

„Ale mohli sem toho chlapce poslat ještě předtím, než šel za námi. Není to daleko.“

Ptey přikývl. „To mohli. Ale vsadil bych se, že to neudělali. Audové jsou sloužící a poslíchové, alespoň pro osazenstvo Svatyně. Kdyby chtěli, aby tu někdo udělal něco zásadnějšího, poslali by danitu.“

„Nevidím v té schůzce žádný smysl,“ poznamenal Rugar. Založil si ruce v bok a pátravě přehlížel okolí. „Možná, že kdybych pochopil, proč o ni tak stojí, byl bych schopen se připravit lépe. Past to není, protože my jsme se sem dostali dřív a oni tady očividně nebyli. Také nám dovolili vzít si s sebou zbraně.“

„Rocanovi není snadné porozumět,“ pravil Ptey. „Alespoň podle všeho, co jsem se o něm dozvěděl. Dělá věci z náboženských důvodů, ne z rozumu.“

„Jasně,“ odtušil Rugar. Znovu nahlédl do kostelíka. Pěšák objevil v zadním koutě malé myší hnízdo. Myš si svůj malý domov vystlala drtí z podušky. Kdyby Rugara o tuto schůzku požádal někdo jiný, tak by tam nebyl. Ale příležitost využít Pteye k získání rocanových znalostí byla příliš lákavá. Tohle by mohlo umožnit Feyům opanovat Modrý ostrov.

Rugar letmo pohlédl na Pteye. „Jsi připraven?“

Ptey přikývl a neklidně se podíval na dveře. „Jen doufám, že ten stařík nebude tak svatý sám o sobě, že mě otráví.“

„S něčím takovým jsme se ještě nesetkali,“ namítl Rugar.

„Dokud jsme nepřišli sem, nesetkali jsme se ani s ničím takovým, jako je svěcené voda.“

Rugar tu poznámku přešel mlčením. Teď, když věděl, že je kostelík čistý, zahájí vlastní přípravy. Nedopustí, aby mu rocan unikl, ani kvůli těm ostrovanům neprijde o celou vojenskou jednotku. Jestli byli tak hloupí, pokud šlo o přípravy, tak to nebyl jeho problém. On z toho může mít jen užitek.

Ale tohle může být jeho poslední naděje dobýt ostrov. Nesmí se dopustit žádné chyby.

Feyové už je na Sedmikráskové říčce čekali. Vysocí, štíhlí, tmaví, s podlouhlými obličejí a obočím vzletně zvednutým vzhůru. Stáli shromážděni kolem vchodu do kostelíka. Dveře byly otevřené a bylo jasné, že už byli uvnitř.

Rocan stiskl Andrému ruku a André polekaně nadskočil. Byl z Feyů nějaký nervózní. Reece seděl v kočáře na kraji lavice, ruce složené v klíně, tělo ztuhlé. Upřeně vyhlížel malým okénkem ven, jako by svým pohledem mohl Feye ovládnout. Jen Timothy měl oči zavřené. Rty se mu pohybovaly a rocan ho nechtěl rušit.

Mohli využít všechny modlitby, na které by si jen vzpomněli.

Rocanovi bušilo srdce. Bolesti v celém těle ho trýznily ještě víc než obvykle. Posledních pár dní nespál a navíc přišel o podporu několika Starších. Čas se zpomalil. Hodiny se mu vlekly jako roky. Matthias chtěl, aby setkání o den odložil, ale rocan nevěřil, že by to jeho zdraví ještě vydrželo.

Svíral sedadlo v kočáře. Stokrát si představoval sám sebe, jak vede v tomto malém kostelíku obřad, ale nikdy si nepředstavoval takové uvítání. Představoval si sice i to, že tam Feyové budou, ale nemyslel na to, co jim řekne, jak je přesvědčí, aby se obřadu zúčastnili.

Měl Matthiase poslechnout. Měli si projít průběh celé schůzky ještě jednou.

Jezdci před kočárem zastavili a kočároví koně vzápětí také. Rocan pustil Andrého. André se na něj chabě usmál a odtáhl ruku. André dnes nějak nebyl ve své kůži. Byl nedůtklivý, opatrný; aby o někoho nezavadil, tiskl se v kočáře do sedadla, jak nejhlouběji mohl, a většinu času měl zavřené oči. Rocan skoro až litoval, že ho vzal s sebou. Kdyby byl mezi Staršími

ještě nějaký jiný hluboce věřící, nechal by rocan Andrého doma. Jenže nebyl. A Slovo nepsané říkalo, že Roca konal celý obřad se třemi svými nejhoroucnější věřícími.

Kočár sice už stál, ale rocan se pořád ještě kolébal, jako by jeli. Bezesporu se také bál - a byl tak ochromený, že to ani necítil. Pronesl rychlou modlitbičku a otevřel kočárová dvířka. U schůdků už čekal jeden aud. Podal rocanovi ruku a bázně se na něj usmál. V tu chvíli si rocan uvědomil, že je to ten chlapec, kterému zadal onen úkol: mladý Titus, který se oproti všem předpokladům vrátil, na černé kutně skvrny od trávy, nohy promrzlé a špinavé, oči vytřeštěné. Titus byl u Feyů a přežil. Byl to pro jejich misi dobrý talisman.

Rocan mu stiskl ruku a sestoupil na zem. Už nabyl rovnováhy a přestal se kolébat, nicméně nohy se mu ještě třáslly. Počkal, až vystoupí i ostatní, a pak se otočil k Feyům.

Stáli v ostražitém hloučku kolem jednoho z nich - staršího muže s tváří ošlehanou větrem a se zhrublou kůží, jakou rocan často vídal u lidí pracujících celé dny na slunci. Černé, jiskrné, bystré oči. Léta dodala drsnosti jeho rysům - ostře vystupující brada, vystouplé lícní kosti. Všechno na něm působilo povzneseně, jako by měl každým okamžikem vzlétnout.

Rocan mu pokynul hlavou. „Vítej u kostelíka na Sedmikráskové říčce,“ pravil nyesky. „Těší mne, žeš přišel. Jsem rocan a toto jsou mí starší: André, Reece a Timothy.“

Fey se zdvořile usmál. „Jsem Rugar, syn Černého krále. Mé pobočníky není zapotřebí představovat, neboť toto jednání se týká jen nás dvou.“

Jednání. Aniž by to Feyové měli v úmyslu, poskytl rocanovi možnost začít.

„Je pro mne ctí,“ pravil rocan, „setkat se s vůdcem Feyů na Modrém ostrově.“

„A pro mne je ctí,“ odvětil Rugar, „setkat se s velkým duchovním vůdcem. Tvůj národ je po dlouhé době první, který zastavil feyské tažení. Musím říci, že z tohoto důvodu vzbudila tato schůzka mou zvědavost.“

„Můj národ není svým založením boječtivý,“ odpověděl rocan a zadoufal, že jeho slova nevyzní jako hodnocení. „Naše náboženství zakazuje využít cokoli - včetně smrti - k osobnímu prospěchu. Myslel jsem si, že bychom snad mohli probrat, co vy chcete na Modrém ostrově, abychom zjistili, jestli je možné se dohodnout na nějakých podmínkách.“

„Podmínkách?“ Rugar povytáhl obočí. Hlas nezvýšil, ale založil si ruce za záda a mírně se rozkročil. Zřejmě se připravoval na nesnáze. „Vy tuto válku vyhráváte. Nemusíte se dohadovat na podmínkách.“

„V mém náboženství,“ odvětil rocan, kterému vadil válečný slovník, „je zvykem předtím, než zahájíme vážný rozhovor, provést krátké požehnání. Sdělil jsem ve svém poselství, že je v pořádku, vezmete-li si s sebou zbraně, protože náš obřad vyžaduje něco, co byste vy za zbraně považovat mohli - meč a svěcenou vodu.“

Rugar spustil ruce k bokům. Ačkoli nehnul ani brvou, celý se napjal a rocan vycítil, že má strach.

„Ničím z toho se nedotknu ani tebe, ani nikoho jiného z vás. Před bohem ti dávám své slovo,“ pokračoval rocan. Pohlédl na dveře do kostelíka. Na tvářích několika Feyů vyvstalo zděšení. Muž vedle Rugara, malý Fey s kulatým obličejem a překvapivě modrýma očima, krátce přikývl. Rugar se usmál.

„Nebudeme vás při obřadu rušit,“ sdělil rocanovi. „Nicméně se ho ani nezúčastníme.“

„Nemusíš do kostelíka ani vstoupit,“ odvětil rocan, „nicméně by bylo lepší, kdyby u toho někdo z tvých lidí byl. Vyznělo by to jako požehnání nám všem.“

Jeden z Feyů u dveří ze sebe vychrlil vodopád hrdelních slov, kterým rocan nerozuměl. Rugar se na něj ani nepodíval, jen zvedl ruku, aby ho umlčel.

„Můj druh mne varuje, že jestli na nás má tak děsivé účinky pouhá svěcená voda, mohlo by pro nás být tvé požehnání ještě děsivější,“ prohlásil. „Pošlu dovnitř čtyři muže, ale já zůstanu tady venku a budu sledovat obřad skrz dveře.“

Rocan přikývl. To bylo víc, než v co doufal. Nemohl počítat ani s tím, že tam Feyové budou, natož že budou ochotni s ním spolupracovat. Nejsvětější nad ním držel ochrannou ruku. Rocan věděl, že se vydal správnou cestou. Jenom k tomu ještě nikdo před ním neměl odvalu. Doufal, že bude schopen zvládnout průběh tohoto setkání přinese. Možná, ale jen možná to dokonce udělá z Matthiase věřícího.

Rocan se otočil ke svým. „Potřebuji Starší, dva danity a nějakého auda,“ sdělil jim ostrovisky. Počkal, až se k němu danité a aud připojí, a pak je vyzval, aby kráčeli po pěšině před ním. Trochu ho zklamalo, že mladý aud, Titus, zůstal u kočáru. Přišlo mu nějak samozřejmé, že by mu měl zůstat po boku. Ale na druhou stranu vždycky věřil, že se věci mají nechat jít svou vlastní cestou. Jestli se chlapec rozhodl zůstat venku, učinil tak z důvodu, který byl jen mezi ním a Bohem.

Danité a aud kráčeli po cestičce, s rukama volně svěšenými podél boků a hlavami sklopenými, jako by kráčeli v procesí na den Přijetí. Za nimi kráčeli André a rocan a nakonec šli Reece a Timothy. Ke kostelním dveřím to byl jen kousek, ale teď, lemovaný špalírem Feyů, se zdál být nekonečně dlouhý. Feyové je mlčky

sledovali a rocan měl pocit, že se bojí stejně jako rocanisté. Vyslal tichou modlitbičku k Nejsvětějšímu.

Doufám, že toto je to, cos chtěl.

Danité překročili práh kostelíka a - jak jim bylo předem nařízeno — seřadili se před mečem. Aud se postavil za oltář. Když dovnitř vstupoval rocan, všiml si, že sebou André vyděšeně trhl. Rocan se podíval doprava. Všechno bylo, jak mělo být, jen pavučiny, které by normálně ve zřídka používaném kostele našel, byly pryč.

Rocan zaujal své místo před oltářem. Timothy a Reece se postavili o půl kroku za něj. Na Andrého už neviděl. Timothy mu podal meč. Rocan ho přijal a tak, jak Slovo kázalo, ho zvedl ho před sebe.

Pak čekal, až se k nim připojí Feyové.

Ptey vstoupil do kostelíka a opět ho málem přemohl stejný strach, jaký měl těch pár dnů, kdy byl danitou ve Svatyni. Ten zbabělec Rugar si zůstane venku. Rocan už držel meč. Bylo to podivné, protože rocanisté pro požehnání nikdy skutečný meč nepoužívali. Tady se něco dělo - na obou stranách. Z nějakého důvodu mu to zvedlo náladu.

Navzdory tolika lidem na tak malém prostoru působil kostelík prázdně. Bylo tu tak vlhko, až se zdálo, že začne ze stropu odkapávat voda. Ale Ptey už věděl, že strop je v pořádku - osobně prohlédl celý kostelík, jestli tu není skrytá nějaká náboženská past. Zdálo se, že ne, jenže on přesně ani nevěděl, co vlastně hledá a po čem se má dívat. Dokud rocan nevytáhl meč, myslel si Ptey, že bude ostrovní obřad probíhat jako obvykle.

S Pteyem šli dovnitř další čtyři Feyové, velitelé pěchoty, nižší vizionáři, jejichž smrt by nebyla žádnou zvláštní ztrátou. Už jenom při tom pomyšlení se Pteyovi ježily vlasy. Rugar byl ochoten je všechny obětovat jen proto, aby odhalil tajemství jedu. Byl dokonce ochoten podstoupit určité riziko sám.

Rocan je pozorně sledoval a čekal, až se všichni shromáždí uvnitř. Ptey se jakoby nic přitočil ke Staršímu Reecovi a ten o kousek poodstoupil. Pak si Ptey stoupl tak, aby měl levici za Reecovými zády a druhou ruku položil na jílec nože. Jeho pravici mohli vidět jen Feyové.

Rugar stál společně s ostatními Feyi venku těsně u dveří. Poblíž stálo ještě pár audů. Nemíchali se mezi Feye, ale drželi se tak blízko, aby viděli dovnitř. Audové byli mladí a nezkušení. Starší rocanisté by se k Feyům nikdy nepřiblížili.

„Takže jsme připraveni,“ pravil rocan nyesky. „Část této bohoslužby vyžaduje svěcenou vodu. Budu ji držet stranou od všech ostatních a použiji ji jen na svůj. meč. Máte mé slovo.“

Znělo to, jako by rocan vedl půlnoční mši, ne požehnání. Ptey se nesouhlasně podíval na Rugara. Rugar trhl jedním ramenem a pohledem přeskakoval z rocana na Pteye, jako by mu nařizoval, ať jedná hned. Ale jestli rocan koná půlnoční mši, má ten jed u sebe. Ptey chtěl nejdříve počkat, až se objeví lahvička. Nebylo by pro ně dobré, kdyby rocana ovládl a vzápětí zemřel.

„Nyní budu mečem pohybovat,“ pokračoval rocan. „Žádný z těch pohybů vás neohrozí.“

Feyové se podívali jeden na druhého a dva ustoupili o kousek ke dveřím.

„Nyeština postrádá některá slova, nutná pro tento obřad,“ pokračoval rocan. „Proto povedu obřad v ostrovštině. André vám to bude překládat.“

Starší André sebou poplašeně trhl a vrhl na rocana vyděšený pohled. Ptey zvědavě naklonil hlavu. V té skupince ostrovanů vládly jakési prapodivné vztahy a tajnůstkářství. Zdálo se, že kromě rocana nikdo neví, co bude následovat. Ptey postoupil o krok blíž, aby mohl využít první vhodné příležitosti, která se mu naskytne.

Rocan se významně podíval na Andrého a ostrovsky pronesl: „Cituj jim požehnání.“

André přikývl. Naprázdno pohyboval čelistmi a díval se na Feye, jako by žádal o pomoc. Pteyovi se tento vývoj událostí ani trochu nelíbil, ale nechá ho běžet, jak dlouho bude moci. Kdyby byl jakýkoli Fey nějak ohrožen, začne jednat okamžitě.

Rocan obloukem zvedl meč nad hlavu a levou rukou ho uchopil za špičku. „»Jsou nepřátelé vnější,«,, pronesl ostrovsky.

„P-požehnání začíná,“ pravil André nyesky.

Ptey střelil pohledem po Rugarovi a lehce zavrtěl hlavou. Rocanisté prováděli jiný obřad. Ptey zaťal zuby. Jestli bude dostatečně rychlý, na druhu bohoslužby nezáleží. Ale bude muset být rychlý.

„»a vnitřní.«,“ odpověděli danité, aud a Starší.

„»Jsme obklopeni záští...«,“ pronesl rocan.

„»...chtivostí,“ ozvali se danité, aud a Starší -

„»...vilností,“

„»...krutostí,“

„»...a úpadkem.«,“

„T-to je citace ze Slova psaného a nepsaného a je to příměr,“ pravil André nyesky. „V doslovném překladu postrádá smysl.“

Pteye zamrazilo. Protáhl se kolem Staršího Reeceho, který upíral zrak na rocana a nevnímal nic kolem sebe. Odtud by snad Ptey mohl jed uvidět. Jakmile ho uvidí, začne jednat.

Rocan snesl meč oběma rukama dolů tak, aby byla čepel plochou k Feyům. „»Rozhodli jsme se bojovat nikoli zbraněmi...«,“

„»...či úskoky,“ pronesli danité, aud a Starší -

„»...ale vírou.«,“ Pomalu snesl meč ještě níž a položil ho na oltář.

Ptey předpokládal, že rocan pronese ještě část obřadu zmiňující se o přenášení strastí k Božímu uchu, ale rocan to neudělal. Citoval jen Slovo. Byli u konce.

Jed se ukáže hned.

André se podíval na Feye. „Volně přeloženo,“ pravil nyesky, „to znamenalo: „Požehnání budiž cizinci před námi.“

Ptey pevně sevřel nůž. Se vším tím jedem v kostelíku nebude mít čas nejdřív podříznout Staršímu Reecemu hrdlo, a pak jít po rocanovi. Bude se muset vydat mnohem náročnější cestou a použít jako oběť přímo

svého hostitele. Rocan znovu pozvedl ruce, tentokrát prázdné. Rukávy mu sklouzly a ukázaly se nahé paže. „Když Roca žádal, aby ho Bůh vyslyšel,“ pravil, „žádal o ochranu pro svůj lid. Leč jeho lid byl nadále sužován nepřáteli a zdálo se, že jim Bůh nenaslouchá ...“

Ptey vrhl na Rugara zoufalý pohled. Snažili se zbavit Feyů použitím starobylého obřadu, který před řadou generací provedl Roca. Pteye zamrazilo. Ted' tomuto obřadu porozuměl a pochopil, jakou hru hraje. A mohlo by se jim to podařit. Ostrovní magii nikdo nerozuměl. Dokonce ani ostrované samotní ne.

Pteyovi zvlhly dlaně. Bude muset rychle něco udělat. Nemůže čekat, až bude s jistotou vědět, kde je ten jed.

„»...Roca si myslel, že je srazí k zemi sám, ale pak usoudil: „Znamenalo by to, že si myslím, že jsem lepší než Bůh? Ale protože Bůh není ochoten to udělat, musí mít ve své moudrosti nějaký důvod...«“

Rychlým navyklým pohybem popadl Ptey jednou rukou rocana za hlavu a druhou mu podřízl hrdlo. Feyové se rozbíhali k němu a rychle chytali Starší, zatímco na Pteye stříkala krev. Doběhl další Fey a zadržel jednoho danitu právě v okamžiku, kdy vytrhl zátku ze své lahvičky s jedem.

Nedívej se, nedívej se, napomínal Ptey sám sebe. Ale stejně zíral na rocana, jehož ústa se ještě pohybovala ve snaze pronést slova obřadu a jeho krev zalévala Pteye od hlavy po paty. Skočil po rocanovi, nohama se mu ovinul kolem trupu a lokty mu přitiskl ruce k tělu, aby se nemohl bránit. Krev ho naplno zasáhla do hrudi. Kůže bledla. Bylo už skoro pozdě.

Ptey zaryl prsty rocanovi do očí a palce do úst. Lidé kolem něj křičeli. Starší André s vyděšeným výrazem o krok ucouvl a rukou si zakryl ústa. Danité něco ostrovsky křičeli na nepřátele.

Ptey starci násilím rozevřel zuby, silně zatlačil dozadu na patro a pak táhl a táhl.

Zdálo se, jako by ho něco stahovalo zpět. Na chvíli měl pocit, že se uvolňuje ze své vlastní bytosti, ale stařec umíral a nemohl dál bojovat. Ptey byl nakonec rád, že to nezkoušel s krví někoho jiného. Vší silou trhl. Staříkova bytost se prolomila ven a zatřepetala se mezi nimi.

„Přijetí!“ zaječel Starší Timothy a vrhl se Pteyovi na záda. Chvilku se s ním rval, a pak ho někdo zřejmě odtáhl.

Ptey se zahryzl do mlhy, která byla tím starcem, a vsál ji. Pak se jeho tělo kroutilo, přelévalo, roztékalo a natahovalo, až byl shrbený, starý a ohyzdný. Prohledával staříkovi mysl. To tajemství tam bylo, ale trýznivě mimo dosah. *Spoj se, spoj se, spoj se.* Silou vůle se ho k tomu snažil donutit.

Rugar na něj mával, ať vyjde ven. Ptey se rozhlédl kolem sebe a uviděl tu spoušť.

Několik rocanistů svíralo jed. U nohou mu na zemi ležela rocanova lahvička. Zaplavila ho hluboká, věčná hrůza, a v ní poznal tajemství svěcené vody. Měl předpis. Byl to předpis podobný výrobě vína, plný ostrovních bylinek a lektvarů. Ptey vyrazil ke dveřím.

Musí se dostat ven. Nemohl ten předpis na Rugara křičet; jenom ústně by to zaklínadlo nedávalo smysl. Ptey ho bude muset pečlivě vysvětlit, a pak ještě sepsat pro cenzory kouzel.

Nyní Feyové zvítězí. Modrý ostrov bude jejich.

Vypadalo to, jako by se rocan potácel ke dveřím. Byl nahý a měl bílé, stařecky scvrklé tělo. Titus sáhl po lahvičce se svčcenou vodou, pevně ji sevřel v levici a pravou rukou se úporně snažil vytrhnout z ní zátku. Ostatní audové se rozprchli, ale on nemohl. Feyové udělali z celého obřadu frašku. Rocan slíbil, že jim neublíží, a Feyové ho zabili. Vypadalo to jako špatně sehrané Přijetí.

Ruce se mu třásly, trochu vody mu vystříklo na Feye, který stál kousek od něj, a ten začal okamžitě vriskat. Starší Fey, ten, se kterým Titus mluvil, to uviděl, poodběhl a křičel něco v tom hrdelním jazyce na to rocanovité cosi, ale to cosi neodpovídalo. Jen se to hnalo dopředu, jako by to mohlo z kostelíka uniknout.

Nějaký Fey hmátl po Titovi, Titus ho postříkal, a pak vyčkal, až bude mít jistou mušku, a - tak jako Matthias v den feyského vpádu - hodil lahvičku na to rocanovité cosi. Voda se rozletěla do všech stran. To rocanovité cosi vykřiklo a zvedlo paže, aby si chránilo obličej.

Kolem Tita se zvedl zápach spáleného masa a dým, ve kterém Titus nic neviděl. Postoupil o krok ke kostelu. Kolem něj proběhl jakýsi živý Fey.

Voda se rozstříkla na tom rocanovitém cosi. Chvíli se nedělo nic. Pak to cosi vzhledlo a s úlevou i vztekem zároveň se podívalo na Tita. Poté začala voda působit, protože to po sobě plácalo rukama a křičelo. Nějaký Fey se k tomu přiblížil a mluvil na to, o něco žádal v jejich jazyce, ale to rocanovité cosi zřejmě neslyšelo. Tvář se mu zkroutila podobně jako před chvílí. Jak se proměňovala, poznal Titus danitu, kterého viděl u Feyů, a pak jednoho muže, kterého vídal u paláce. Pak uviděl jakýsi nyeský obličej, a pak další a další a po něm řadu feyských a pak se rysy rozplizly a rocanovité cosi se

sesulo na zem a zůstala po něm obrovská hromada hadrů a šhubajících se údů.

Kolem Tita se drali z kostelíka ven další Feyové. Někteří se zkroutili stejně jako to rocanovité cosi. Na oltáři byla krev a ve vzduchu se vznášel odporně páchnoucí dým. Feyské výkřiky postupně utichaly a dým se rozplýval.

Titus stál ve dveřích a svíral druhou lahvičku. Starší Reece lil vodu na beztvárovou hroudu, která bývala Feyem, jenž ho předtím držel. Starší Timothy ležel schoulený na podlaze s rukama v krvi a modlil se, jako by mohl vrátit rocana zpátky do života. Jeden danita třásl prázdnou lahvičkou, zatímco druhý bojoval s jakýmsi Feyem. Aud zalezl za oltář a zakrvácenou dřevěnou desku převrátil na sebe jako štít.

Starší André se opíral o zeď a v hrůze si tiskl ruku na ústa. Třeštil oči na Tita, jako by ho v životě neviděl. Po tváři mu stékaly slzy. Jak se k němu Titus blížil, zdálo se, že se Starší André snaží vtlačit do zdi a zmizet.

Ale když Titus došel k té rocanovité záležitosti, zastavil se. Ted' už bylo po ní. Tělo se už přestalo šhubat. Už nevypadalo jako rocanovo. Už nevypadalo jako nic živoucího, co kdy Titus viděl, byla to jen hromada masa a kostí, ležící na mokré podlaze.

Titus se nad tou hromadou sklonil. Během mše, když rocan citoval Slovo, konečně Titus pochopil, co rocan zamýšlí. Snažil se dosáhnout k Božímu uchu. Možná, že kdyby ho Bůh vyslyšel, všechny by je od Feyů osvobodil. Možná, možná, že si rocan od začátku myslel, že tato mše jim pomůže porazit bytosti, jako jsou Feyové.

Ale rocan to udělal špatně. Feyové byli příliš blízko a příliš lstiví. Možná, že Slovo zapříčinilo, že jeden Fey zešílel a snažil se stát rocanem. Ale na tom už

nezáleželo, rocan byl mrtev. A stejně tak ten, kdo na něj zaútočil.

Titus vzhlédl. Díval se na něj jen André - s bezmeznou hrůzou. Kolem něj nebyli žádní Feyové a ti, co zůstali v kostelíku, byli mrtví. Audové, kteří prchali ke kočáru, pobili pár Feyů venku a stáli teď nad nimi jako vítězové při palácových hrách. Spousta Feyů uprchla.

Titus se dotkl té rocanovité věci v místech, kde býval obličej. Byl měkký a rozbředlý jako kaše. Pár stop od něj ležel na podlaze meč, který rocan předtím držel, a nepoužitá lahvička svčené vody. Titus vstal, zvedl meč a položil ho na to rocanovité cosi. Pak otevřel lahvičku.

Z kapsy vytáhl mešní šátek, podržel ho u hrdla lahvičky, nalil na něj svčnou vodu a zvedl meč. „Bez vody“, pokračoval v odříkávání, „člověk umírá“. Rozvážně čistil meč, tak, jak ho to učili, jen tentokrát z čepele smýval krev. „Lidské tělo tvoří voda. Jeho krev je voda. Dítě se rodí v proudu vody. Voda nás udržuje čisté. Udržuje nás zdravé. Udržuje nás naživu. Právě když jsme ve vodě, jsme nejbliže Bohu.“

Danité zůstali stát a sklonili hlavy. Aud zvedl oltář, srovnal ho a postavil se. Timothy zůstal schoulený, ale Reece se postavil za Tita. Jenom André se nehýbal.

„Člověk umírá jen tehdy, není-li natolik čistý, aby mohl usednou u Božích nohou.“ pravil Titus. Dočistil meč a podal ho Reecemu. V hloubi duše toužil, aby jim mše vrátila rocana zpět. Ale to se nestane. Byla to názorná odstrašující lekce pro mrtvé a umírající Feye.

Titus se na ně zadíval, zhroucené haldy, které mu ležely u nohou. Někteří se ještě hýbali. „Dotýkáte-li se vody“, pravil jim, „dotýkáte se samotné Boží podstaty.“

SETKÁNÍ

(o tři týdny později)

Otec neměl na vybranou. Během těch tří týdnů, co trvalo dohodnutí vyjednávací schůzky, s ním Diamanta skoro nepromluvila. Zabývala se troskami svých oddílů a posílala Ballwana a další pěšáky do Jahnu vyjednávat s královými zmocněnci. Otec trávil většinu času u krbu, s pohledem upřeným do plamenů. Dvakrát udělal pokus s ní promluvit -jednou se snažil se omluvit - a Diamanta ho ani nenechala dokončit větu. Co si to jen myslel - vpustit Feye na posvátné místo ostrovanů? Myslela si, že má tolik rozumu, aby uspořádal setkání venku. Nebo jednal rychle. Podle všeho však vyčkával a nechal toho staříka vést obřad. Když se Ptey chopil činu, došly už věci příliš daleko.

Pět velitelů pěchoty mrtvých. Dva zvěrojzdci chyběli.

Jejich jediný zbývající převtělovač mrtvých. A nic z toho. Ptey sice opanoval ostrovního duchovního vůdce, ale Rugarovi už tajemství jedu předat nestačil. A to ještě do toho nepočítá to, že přišli o Casea, jediného Feye, který - pokud se dalo cenzorům věřit - znal celou formuli nutnou k pokusu s jedem zásadního významu.

Kdyby nechala otce velet dál, nezbyl by jim nikdo. Nezůstal by vůbec nikdo.

A tak stanula na vrcholku kopce, s Ballwanem po boku, a shlížela dolů ze skalnatého úbočí na ploché údolní dno, kde byly rozestavěny jednací stoly. Vítr jí čechral vlasy a rozplétal jí cop. Otec byl s nimi, ale vyhýbali se mu. Nechtěla ho mít nablízku. Jen dojednat místo pro nadcházející jednání bylo obtížné. Nakonec se museli usadit poblíž ústí řeky v místech, kde se poprvé na Cardidě vylodili. Kolem se zvedaly skály a tvořily přírodní proláklinu, chráněnou ze všech stran. Ploché údolní dno tvořilo přírodní - a otevřené - místo pro

jednání. Obě strany si ho nejdříve řádně prohlédly a obě strany věděly, že to místo nemůže ani jedna plně ovládnout.

Ústí řeky věnčili Kamenní strážci jako strážní střežící palác. Skrz ně vedla cesta ke svobodě a k dědovi, kterého pravděpodobně už nikdy neuvidí. Kolem Strážců kypěla temná voda, pokrytá tenkou vrstvičkou pěny. Vlny se lámaly o skály a pokrývaly je vodní tříští. Venku se vznášela mlha a vzduch byl po pobytu v zatuchlém stínozemí plném dýmu svěží a silný. Kdyby neměla takový strach, byla by šťastná, že je venku.

Toto jednání začala promýšlet od okamžiku, kdy se otec vrátil se zprávou o svém neúspěchu. Zabili jejich duchovního vůdce a na obzoru se jako hrozba rýsoval Černý král. Nejsou tak úplně bezmocní.

Jenom se tak cítili.

Jak by jí řekl děd, klíčem k úspěchu bylo stále jednat z pozice silnějšího. Ale Diamanta věděla, že je ostrované mohou na tomto ostrově držet odříznuté od světa, nikomu nedovolí odjet a postupně je budou pobíjet. Musí vycházet z toho, že to ostrovany nenapadlo. Musí získat čas. Musí nabídnout něco, co by se jednoho dne obrátilo ve prospěch Feyů.

Přistoupil k ní otec, Diamanta se od něj odvrátila a napůl se k němu otočila zády. Na jednání usedne vedle ní a jestli bude něco říkat, klidně ho před ostrovany zarazí. Z druhé strany měl vedle ní sedět nějaký cenzor, ale Diamanta potřebovala někoho, komu může věřit.

Potřebovala Ballwana.

Měla ho poslouchat už od první bitvy o Jahn. Říkal, že její otec oslepl. Měla mu naslouchat.

Na kopci na druhé straně údolí stál Nicholas, král a nějaký rádce. Podle předchozí dohody sestoupily feyské stráže po kamenitém svahu na dno údolí ve stejný

okamžik jako na druhé straně ostrované. Ostrované s sebou měli nějaké černohábity, pravděpodobně věděli, že duchovní představitelé vyvolají ve Feyích větší strach než cokoli jiného.

Měli pravdu.

Když strážní dorazili na místo, začala z kopce sestupovat Diamanta, její otec a Ballwan. Diamanta sledovala Nicholase, krále a jeho rádce, jak vykročili zároveň s nimi. Všichni dorazili na ploché, skalnaté dno údolí ve stejný okamžik. Tolik podrobností, tolik choulostivého vyjednávání ještě předtím, než mohlo setkání vůbec začít. Zároveň došli po dně doprostřed, odsunuli židle a všichni naráz usedli jako lidé, kteří provozují nějaký zaběhnutý rituál.

Na dně údolí nebyl vítr tak ostrý a jemný deštík přešel do lehkého mrholení a mlhy, která všechno pokrývala kapkami vody. Diamanta si odhrnula uvolněný pramínek vlasů z tváře. Nicholas na ni hleděl stejně okouzleně, jako když se setkali poprvé. Za ten rok, co ho neviděla, zhubl tak, že vypadal skoro jako Fey, a kolem úst se mu usadily vrásky. Dychtila se ho dotknout a zjistit, jestli má drsnou kůži. Už nevypadal jako nezkušený chlapec, teď se mnohem víc podobal muži, který ji v její vizi s takovou něhou držel v náručí.

Doufala, že dnešní setkání tu vizi změní.

Nicholas seděl po otcově pravici, naproti Diamantinu otci. Ballwan a ostrovní rádce seděli proti sobě po její pravé straně. Diamanta a ostrovní král seděli uprostřed.

Diamanta polkla. Kývla jim všem na pozdrav a pak zahájila jednání, protože ona je svolala.

„Jmenuji se Diamanta,“ sdělila třem ostrovanům, které měla proti sobě, jejich mateřštinou. Ta slova zazněla šroubovaně dokonce i jí samotné. Adrian ji dlouho, vytrvale a přísně učil několika dalším větám. „Jsem vnučka Černého krále. Můj otec Rugar - ten se

střetl s vaším rocanem na Sedmikráskové říčce. Můj rádce Ballwan - také bude přítomen a bude naslouchat. Za Feye budu mluvit já. Přála bych si, abychom - až budeme mít za sebou úvodní formality - mluvili nyesky, protože má ostrovština je dosud chabá.“

„Je dobře,“ pravil král nyesky a rovnou tak vyhověl její žádosti, „že jsme si ozřejmili, kdo jste. Se mnou je zde můj syn Nicholas a můj rádce lord Hofmistr. Za Modrý ostrov budu jednat já.“

Diamanta zdvořile kývla, aby ocenila jeho laskavost. „Nazvala jsem to setkáním, protože věřím, že je v zájmu nás všech se setkat a dojednat příměří.“

„Myslel jsem si, že Feyové nevyjednávají,“ poznamenal král.

Rugar začal něco říkat, ale Diamanta mu stiskla stehno. Zaryl mu prsty tak hluboko, že jí je musel páčít, aby ho pustila. „Feyové dosud nikdy neprohráli,“ odpověděla. Samotnou ji překvapilo, že je schopná to vyslovit. Když si to předtím o samotě zkoušela, vážla jí slova v hrdle. „Rádi bychom se vrátili do Nye.“

Otci strnula ruka, kterou jí páčil prsty. Nečekal, že něco takového řekne. Diamanta dokonce věděla, co si myslí: nemohou se vrátit do Nye poražení. Nebyl by schopen předstoupit před svého otce.

Nicholas vytřeštil oči. Upřeně ji pozoroval. Neodvažovala se na něj podívat, ale cítila ho proti sobě stejně silně, jako cítila samu sebe.

Král se zdvořile usmál. „Dobře víte, že to dopustit nemůžeme. Vrátili byste se s dalšími loděmi a dalšími Feyi a nakonec byste nás dobyli.“

„Odpřísáhli bychom, že nic takového neuděláme,“ namítla Diamanta. Snažila se vést toto jednání, jak nejobratněji uměla. Jestli se nevrátí do Nye, budou dělat přesně to, co jim král nařídí. Ale kdyby ho dokázala přesvědčit, měli by naději tento ostrov porážky opustit.

Král si položil ruce na dřevěnou stolní desku, nacucanou vodou, a propletl si prsty. „A co když svou přísahu porušíte, co pak? Budeme prostě zataženi do další války, což je přesně to, co nechceme především?“

Vytáhla ruku a odstrčila otcovu stranou. Zmítaly jí emoce a ji to rušilo. On toto setkání nechtěl a trval na tom, že se ho zúčastní jen proto, aby věděl, co Diamanta dělá.

„Tak tedy dobrá.“ Diamanta o kousek odsunula židli a pohodlně se opřela. Nicholasovi přelétl přes tvář úlek. Nebylo jí moc jasné, co ho napadlo. Báł se, že na ně zaútočí? „Takže je tu problém. Vy nás můžete všechny povraždit, pokud nás všechny najdete, ale to je jen dočasné řešení.“

Postřehla, že otec strnul. Ballwan se nehýbal. Myslela si, že bude dobrý mlčenlivý přísedící, a taky byl.

„Dočasné?“ opáčil král. „Mohli bychom žít zase tak jako dřív.“

Přikývla. „Dokud nedorazí na Modrý ostrov Černý král a nebude tu hledat svého syna a svou vnučku.“

„A proč ještě nedorazil?“ otázal se Nicholas. To byla případná otázka: znělo to zvědavě, jako by si s tím už dlouho, předlouho lámal hlavu.

„Musí v Galinasu vyřídit ještě několik vladařských záležitostí. Čeká, až mu podáme zprávu. Na to je stanovena celkem dlouhá lhůta - války nejsou nikdy snadné a rychlé - a pokud se mu neohlásíme dřív, než dojde k závěru, že čeká již příliš dlouho, pošle pro nás loď.“

„Příliš dlouho?“ opáčil lord Hofmistr. Tvářil se naprosto klidně a vyrovnaně, ale hlas se mu malinko chvěl. „Co to znamená?“

Diamanta pokrčila rameny. „Tři roky, pět, deset. Já nevím. Kdyby můj děd zemřel, trvalo by to o trochu

déle, protože můj bratr by musel převzít otěže vlády. Ale jakmile by se stal Černým králem a upevnil se ve svém postavení, přišel by sem.“

„Nakonec,“ pravil Rugar svým panovačným tónem, i když nevěděl, o co se Diamanta snaží, „přijdou Feyové na Modrý ostrov v takové síle, že ho ovládnou.“

Král sundal ruce ze stolu. Na desce po nich zůstala malá suchá skvrna. „Takové hrozby nijak nesouvisí s vašim stávajícím postavením,“ pravil. „Můžeme vás vyhladit do jednoho.“

Diamanta se naklonila ke stolu. „Kdybyste byli schopni nás vyhladit,“ řekla tiše, „tak byste to už udělali. Měli jste několik příležitostí a nikdy jste nás nedokázali zničit.“

„Mít dost času...“ začal lord Hofmistr.

„Mít dost času,“ souhlasila Diamanta, „pravděpodobně bychom zemřeli. Ale vy nevíte, kolik času máte. Jestli Černý král dorazí dřív, než nás pobijete všechny, budete na tom ještě hůř než teď. A my na tom nejsme o nic lépe.“

Rugar ztuhl. Ballwan si lehce poposedl. Ani jeden z nich nevěděl, co se Diamanta chystá udělat nebo co hodlá navrhnout. S nikým to předem neprobírala, i když o tom přemýšlela řadu týdnů.

Řid' se magií, řekl by děd. A ona se podle toho zachovala.

Král začal něco říkat, ale Diamanta zvedla ruku. „Dej mi chvilku, hned ti to vysvětlím,“ požádala ho. „Ty nás můžeš skupinku po skupince pobít, ale někdo přece přežije. To je prostě náš způsob. Ty nemůžeš dostat všechny, co mají magii, naráz. Na druhou stranu my budeme žít v neustálém strachu a podnikat drobné výpady a útoky na ostrovany, abychom přežili. Pravděpodobně si najdeme nějaké takové místo, jako je Sedmikrásková říčka, které se dá snadno ubránit, a

opevníme se tam, a o to místo pak budou probíhat bitvy. Zemře mnoho lidí z mladší ostrovní generace a stejně to bude u nás — tu a tam někdo, pomalu a v bolestech, a pro nic za nic.“

„Vypadá to, že kdybyste zmizeli, tak my bychom tím jen získali,“ poznamenal lord Hofmistr.

Diamanta se na něj zdvořile usmála. Věděla, jakou hru hraje. Král byl ten rozumný a dobrácký, a Hofmistrovi přidělil roli toho, kdo se hádá až do krajnosti a může situaci vyhrotit. Zatím sice s jistotou nevěděla, jakou roli má Nicholas, ale byla přesvědčená, že na to přijde.

„Ale to je přesně to, o čem celou dobu mluvím, lorde Hofmistře,“ prohlásila. „My nezmizíme. Můžete žít bez nás rok, pět let nebo deset, ale Černý král jednou stejně dorazí a nebude mít s vámi žádné slitování. Vy mu teď pobijete část vojska a povraždíte část jeho rodiny. Za takových okolností nemůže Černý král projevit ani špetku milosrdenství, jinak by to někdo zkusil znovu.“

„Vy máte nepochybně nějaký plán, něco, co byste nám mohli nabídnout a co by bylo pro nás všechny výhodné,“ pravil král.

Mlha se dosud nerozplynula a byla všude - lezavá, chladná, na kůži a vlasech se jí srážely vodní kapky, cítila ji i na jazyku. Při dalších slovech se pečlivě vyhnula pohledu na svého otce. „Navrhuji vám spojení,“ prohlásila.

„Spojení mezi námi?“ pronesl král tak ohromeně, až mu přiskočil hlas.

Diamanta přikývla. „Musí to být takové spojení, aby ho Černý král uznal. Takové, které nebude moci zrušit.“

„Takové spojení neexistuje,“ prohlásil lord Hofmistr. „Feyové jsou pověstní tím, že porušují

dohody, jakmile se jim nehodí. Byli bychom hloupí, kdybychom o něčem takovém vůbec jednali.“

„To byste byli, to ano,“ souhlasila Diamanta, „pokud bychom vám ovšem nenavrhli něco, co by zradu vylučovalo. Něco, co budou muset Feyové uznat. Něco, co si i váš národ bude považovat za čest.“

„Co máš na mysli?“ otázal se král.

Diamanta hrdě zvedla bradu. Srdce jí bušilo a v ústech jí najednou vyschlo. „Chtěla bych se provdat za tvého syna.“

Uslyšela, jak Ballwan vedle ní zalapal po dechu. Král zbledl. Lord Hofmistr překvapeně otevřel ústa. Rugar ji popadl za loket a Diamanta jeho ruku setřásla. Jen Nicholas se na ni díval klidně a v jeho modrých očích byla něha. Tvářil se zamyšleně, jako by ho to dosud nenapadlo.

„Svatba je u Feyů posvátný svazek,“ řekla Diamanta dřív, než mohl kdokoli z nich promluvit. „My spojujeme své rody a spojujeme své magie. Nebereme tuto věc na lehkou váhu a svatební slib se nedá zrušit. Z toho, co vím, tak podle vašeho náboženství nemůže ani u vás nikdo, kdo vstoupil v manželský svazek, slib zrušit, a příslušníci královské rodiny jsou, jakmile se zavážou slibem, spojeni s druhou osobou navždy, až do smrti.“

Úsměv na králově tváři byl chabým pokusem zastřít rozpaky. „Navěky snad, ale po smrti je nám dovoleno uzavřít nový svazek. Rodiny se tím rozrůstají.“

„Takže,“ uzavřela to Diamanta, „mohu to brát tak, že s mým návrhem souhlasíš?“

Král se usmál o trochu víc, ale jeho oči zůstaly vážné. „Ne. To vůbec nepřípadá v úvahu.“

Nicholas mu položil ruku na loket a předklonil se tak, aby byl co nejbližší Diamantě. Cítila jeho teplo. Jejich pohledy se setkaly. Oči měl temně modré.

„Musel by to být opravdový svazek,“ prohlásil Nicholas.

„Nický!“ vyjel na něj otec.

Nicholas ho neposlouchal. Díval se na Diamantu stejně upřeně jako tehdy, když se střetli v bitvě. Cítila, jak to mezi nimi jiskří. Byli si rovni, ať už měl magii nebo ne.

„Měla jsem na mysli opravdový svazek,“ pravila. „O tomhle nežertuji.“

„Diamanto, bezmagický rod...“

„Ticho, papá,“ zarazila ho.

„Opravdová svatba,“ pravil Nicholas, jako by její otec nic neřekl, „znamená u ostrovanů děti.“

Diamanta přikývla. Mít s tímto mužem děti nebude nic těžkého. Často na to myslela. „Děti by byly jedinou opravdovou zárukou,“ řekla. Pak se podívala na krále. „Jestli budu čekat dítě, až přijede Černý král, nebo jestli je už dokonce budeme mít -jestli se naše rody spojí - stanou se ostrované čestnými Feyi.“

„Takže nakonec prohrajeme,“ poznamenal král hořce.

„Ne,“ namítla Diamanta. „Je to způsob, jak zvítězíte. Černý král na ostrov nezaútočí. Válka skončí, další nebude a tvá rodina zůstane u moci. Budeš vládnout nadále, po tobě Nicholas, tak, jak to tu je, a po něm naše děti. Nic se nezmění až na to, že jednoho dne bude mít Modrý ostrov ve Feyské říši významné postavení, a to ne jako porobené území, ale jako místo, odkud Feyové vládnou.“

„Diamanto,“ zašeptal Ballwan. „To přece nemůžeš udělat. Nemáš žádné právo...“

Prudce se k němu otočila. „Jsem vnučka Černého krále. Mám všechna práva, která potřebuji.“

Odtáhl se od ní a opřel se. Ještě nikdy, nikdy za celá léta jejich přátelství, se na něj takto neobořila. Ještě nikdy nemusela.

Král ji upřeně pozoroval. Když se obrátila zpátky k němu, prohlásil s vážností, kterou ani nečekala: „Potřebuji si promluvit se svým synem.“

„Jistě,“ odpověděla. Poskytne jí to čas uklidnit své lidi.

Ostrované se stáhli na okraj údolního dna. Stáli v chumlu těsně u sebe, takže jim Feyové neviděli do tváří.

„K tomuhle nemáš žádné právo,“ prohlásil Rugar feysky. „Poskvrníš vznešený rod Černého krále.“

Diamanta si povzdechla. „Já mám právo udělat, co se mi zachce. Už jsme manželské svazky s nemagickými rody uzavírali. Vždycky to magii jen posílilo. Ty to víš. Je to to nejlepší, co můžeme udělat.“

„Ale Černý král bude muset ty lidi uznat a přijmout do rodiny.“

„Jen ty, které já uznám jako rodinu,“ prohlásila Diamanta. „Mohu se rozhodnout, že neoznačím nikoho kromě svých dětí.“

„Diamanto,“ ozval se Ballwan. „ty se přece nemůžeš s tímhleťím čímsi spářit, už jen pro spásu Feyů ne. Nemůžeš...“

„Mohu si dělat, co chci,“ odsekla Diamanta. V tuto chvíli ji jeho osobní zájmy dráždily ještě víc než otcovo břídliské žvanění. „No co je, snad sis nemyslel, že se spáříme my dva? Když už se rozhodnu pro někoho bez magie, Ballwane, vyberu si někoho, jehož krev můj rod pozvedne.“

Krev se mu vehnala do tváří, vyvalil oči a oněměle na ni zíral.

„Nesmíš myslet jen na sebe, Ballwane,“ pokárala ho Diamanta. „Jestli tohle projde a Černý král nikdy nepřijde, máme naději obnovit své vojenské síly. Děti

dorostou. Budeme mít nové vojáky, nové převtělovače, nové dlaky. Můžeme vyvinout novou strategii a s mou pomocí odhalit slabiny ostrovní obrany.“

„Mně se to nelíbí,“ prohlásil Ballwan.

Rugar sledoval rozhovor ostrovanů. Nakonec se k ní obrátil. Na čele mu vyskočily vrásky a stlačily vrcholek obočí dolů. „Diamanto,“ prohlásil tak tiše, že ho mohla slyšet jen ona, „oni všichni byli ve tvé vizi přítomni tomu obřadu?“

„Až na lorda Hofmistra,“ odvětila Diamanta.

„Svatba je obřad, Diamanto. Co když se na ní tvá vize naplní.“

Diamanta zavrtěla hlavou. „Ne, papá. Je to naopak. Jestliže to udělám, tak z té vize udělám falešnou vizi. My ten obřad budeme mít pod kontrolou. Ve vizi jsem byla zaskočená. To se nestane. Nedopustíme, aby se během obřadu dostal do naší blízkosti jed. To bude muset být podmínkou dohody.“

Rugar ji vzal za ruku a dal jí tak své svolení. „Hodně riskuješ, dcero.“

„Bez rizika bychom nepřežili,“ odvětila.

Mlha měla slanou příchut'. Nicholasovi ztěžkl koňský ohon a na zádech cítil, jak je mokrý. Přál by si mít stejné šaty jako Feyové, takové, které by nepropouštěly vodu. Údolíčko blízko Kamenných strážců bylo ponuré, byť bylo nebe modré a vzduch tu byl svěžejší, než býval kdykoli kolem Jahnu.

Otec se ohlédl přes rameno dozadu na Feye. Seděli u stolu, Diamanta uprostřed a hádala se s otcem a s tím mladíkem, co seděl vedle ní z druhé strany. Byla útlejší, než když ji viděl naposledy, ale její útllost jí ještě zvýraznila lícni kosti. Zvláštní oči sršely rozumem a vtipem pokaždé, když se na Nicholase podívala, jako by si pamatovala na jejich první setkání. A když řekl, že by si ji vzal, cítil přitom vřelost, kterou, jak se zdá, cítila také.

„Ty vůbec nemáš právo mluvit,“ sdělil mu otec ostrovsky. „Toto jednání vedu já.“

„Vzít si Feyku, chlapče, kams dal rozum?“ otázal se ho lord Hofmistr.

Nicholas o krůček ustoupil a lýtkem narazil na skalní výstupek. Drobně mžilo a kolem něj se válela mlha. „Myslel jsem na několik věcí,“ odpověděl. „Zato mně připadá, že vy jen odpovídáte a vůbec nepřemýšlíte.“

Otec přimhouřil oči. Na obličeji měl kapky vody a s mokrým obličejem vypadal starší. „Ty nemáš právo, Nicky...“

„Mám veškerá práva,“ odsekl Nicholas. „V tuto chvíli potřebují spojenectví víc než my. Jenže když zabili rocana, málem to zničilo Svatyni. Matthias nemá sílu rocanisty vést. Nemůže jim dát duchovní směr jako rocan a sám nestíhá vyrobit dost svěcené vody, aby to stačilo na válku. Já jsem s ním mluvil. A co ty?“

Otec si založil ruce na hrudi. „Trochu.“

„Pak víš, v jak těžké situaci se nachází. Když svěří tajemství svěcené vody někomu jinému, tak ho z postu rocana sesadí.“

A poslední, co by nám v této krizi chybělo, jsou mocenské rozbroje ve Svatyni.“

„Není to zase tak zlé,“ namítl lord Hofmistr. Tváře mu zčervenaly chladem. Modré oči měl světlé jako nebe. Zdálo se, že opravdu věří tomu, co říká.

Copak nevidí, že ztráta rocana znamená ztrátu ducha Modrého ostrova? Přes všechny otcovy stížnosti týkající se Nicholasova nezájmu o náboženství se zdálo, že Nicholas je jediný, kdo pochopil, že rocanova smrt je začátkem hrozící krize a že je nutno jednat. Otec se po rocanově smrti stal ještě nerozhodnějším. Ta zpráva ho na několik dní dočista ochromila. Nicholas si hřbetem ruky otřel čelo. Na druhé straně skály dunělo moře. „Je to horší, než si vy dva myslíte. Odpusť mi mou upřímnost, otče, ale když rocan zemřel, promarnil jsi další příležitost. Místo abys sebral armádu a zaútočil na stínozemí, nechal jsi celou Svatyni upadnout do naprostého zmatku. Všichni by tě podpořili. V tu chvíli jsme měli naději se Feyů zbavit.“

„To se nám ještě může podařit,“ namítl otec.

Nicholas zavrtěl hlavou. Na obličej a na ramena mu kapala chladná voda. „Ne, otče. Měl jsi čas právě tak asi jeden den, kdy na tom Feyové byli zhruba stejně špatně jako my. Pak už byli připraveni.“

„Myslel jsem, že Počist’a...“

„Slepě ses spolehl na jednoho z nich,“ prohlásil Nicholas, stále ještě neschopen uvěřit, koho jeho otec poctil svou důvěrou.

„Ty děláš to samé,“ poznamenal lord Hofmistr.

Nicholas to přešel mlčením. „Máme o Počist’ovi nějaké zprávy? Víme vůbec, jestli doopravdy opustil Jahn? Ne. My neumíme spřádat úskoky a lsti. Jednoho

dne uděláme nějakou velkou chybu, jako už se stalo rocanovi. Jednoho dne ze samé dobroty a slušnosti Modrý ostrov ztratíme.“

Otec se přes rameno ohlédl za sebe. Nicholas mluvil příliš hlasitě, ale zdálo se, že si toho Feyové nevšimají. I oni se hádali. Diamanta. To jméno se k ní hodilo - mluvila prudce a výbušně a rukama podtrhávala význam svých slov.

„A Diamanta se dotkla další záležitosti, o které jsme mluvili jen zřídka,“ pokračoval Nicholas. „Černého krále.“

„Já jsem na Černého krále myslel,“ prohlásil otec. „Proto také nechci, aby Feyové odpluli, a proto také už vůbec neobchodujeme.“

„Ale dál už jsi nepřemýšlel,“ odvětil Nicholas. „Ona má pravdu. Jestli je zničíme, budeme si tím koledovat o ještě tvrdší odvetu někdy v budoucnu. A k tomu asi nedojde za tvé vlády, otče, ale za mé.“

„Takže se na to připravíme,“ vmísil se lord Hofmistr. „Svěcenou vodou, a to ve velkém množství. Strážemi tady, v ústí Cardidy.“

„A co když najdou způsob, jak se svěcené vodě bránit? Co když si s sebou přivezou nějaký druh Feyů, nějaký, jaký ti ten malý Fey nepopsal? Jak víš, že ti tvůj přítel Počist'ra řekl pravdu o všech dalších Feyích? To nevíš. Teď nemáme nic. Než rocan zemřel, byli jsme na tom líp.“ Nicholas už zase málem křičel. Zhluboka se nadechl.

„Ty to chceš udělat,“ pravil lord Hofmistr. „Ty tu dívku chceš dostat do postele. Výsosti, řekni tomu chlapci, že touha pomine.“

Nicholas zbrunátněl. Nemohl popřít, že po ní touží. Pravděpodobně to na něm bylo vidět pokaždé, když se na ni podíval. Od chvíle, kdy se začalo toto setkání

domlouvat, měl ještě vášnivější sny a ve všech byla ona, nahá a svůdná.

Otec se na něj pozorně zadíval. „Ty v tuhle možnost věříš, že, Nicky?“

Nicholas přikývl. „Myslím, že to půjde.“

„Ten Fey, Počist'a, mi říkal, že Feyové své dohody nedodrží.“

„A měl pravdu, ani on ji nedodržel,“ odvětil Nicholas. „Ale jak by mohli odstoupit od této, aniž by obětovali vnučku Černého krále?“

„Jsou bezohlední, Nicky,“ řekl otec tiše. „Klidně by byli schopni ji obětovat, kdyby z toho mohli něco vytěžit.“

Nicholas polkl. Nerozuměl tomu. „Ale vždyť je to její nápad.“

„To možná jen tak vypadá, že je to její nápad,“ odvětil otec.

Tohle Nicholase nenapadlo. Ohlédl se. Diamanta bušila pěstí do stolu. Vypadala dostatečně silně na to, aby se dokázala obhájit sama. Nemohla být něčí figurkou. Nikdo by se s ní neodvážil tímto způsobem zacházet.

„Co když mluví pravdu a my ji nepodpoříme?“ napadlo Nicholase. „Kolik dalších stvůr ještě mají? Co když zabijí i Matthiase? Nebo tebe?“

„A co když je to naopak nějaký další pokus proniknout mezi nás?“ otázal se lord Hofmistr.

„Pak už mohli něco udělat tady, tak, jak to udělali při setkání s rocanem.“ Nicholas zavrtěl hlavou. „Tento návrh má úroveň. Pomůže nám všem.“

„Ale starý řád věcí nám to stejně nevrátí,“ prohlásil lord Hofmistr. Opíral se o skalní stěnu a obličej mu napůl mizel v mlze.

„Náš život se od okamžiku, kdy se Feyové dostali přes Kamenné strážce, navždy změnil,“ odvětil

Nicholas. „Bez ohledu na to, co uděláme, nemůžeme nic vrátit zpátky. Musíme najít způsob, jak s těmi změnami žít. Způsob, který bude výhodný pro všechny.“

„Jestli si tu ženu vezmeš,“ ozval se otec, „uděláš něco, co už nebude možno vzít zpátky.“

„Tomu rozumím,“ odpověděl Nicholas. „Myslím, že nadešel čas se toho odvážit. Já jsem ochoten to podstoupit.“

„V prvním okamžiku, kdy budete spolu o samotě, tě může zabít,“ poznamenal lord Hofmistr.

Nicholasovi se nechtělo přemýšlet o magii, kterou na něj mohla mít připravenou. Doufal, že ho nehodlá takto podvést, ale přesto bude muset vymyslet, jak sám sebe ochránit. Snad by mohlo stačit, kdyby měli děti, jak navrhoval. „Myslím, že s námi bude spolupracovat,“ prohlásil.

„Třeba bychom ji mohli provdat za někoho jiného,“ zkusil to otec.

Nicholas zavrtěl hlavou. Nechtěl, aby se jí dotkl někdo jiný. „Je to vnučka Černého krále. Jednoho dne bude vládnout Feyům. Nabídnout jí kohokoli jiného kromě tebe nebo mne by ji urazilo, otče. Chceš si ji vzít?“

Otec strnul. Tohle ho očividně ještě nenapadlo. Znechucený výraz na jeho tváři byl dostatečnou odpovědí.

„Budeme trvat na tom, aby bydlela v paláci,“ prohlásil Nicholas. „Tak to pro ni bude stejně nebezpečné jako pro mne. Budu ji moci zabít v jakémkoli okamžiku, kdy spolu zůstaneme o samotě, stejně snadno jako ona mne.“

Otec si roztřeseně povzdechl. „Jestli to nedopadne dobře, ztratíme Modrý ostrov.“

„Jestli nic nezkusíme, ztratíme ho stejně,“ odpověděl Nicholas. „Otázkou je, jestli máme naději ho zachránit.“

Alexander vzal Nicholase za ruku. Prsty měl chladné. „Ty jsi mé jediné dítě, Nicky. Jestli se ti něco stane...“

„Jestli se mi něco stane, ustanov pro případ mé smrti regenta a poříd' si další dítě. Jsi ještě celkem mladý. Je to možné, ba možná dokonce přímo vhodné, vezmeme-li v úvahu skutečnost, že jsme ve válce.“

I Nicholase samotného překvapilo, jak chladně to vyslovil. Nějaké rozhodnutí však padnout muselo a toto vypadalo nejpříjemněji. Feyům se nemohl postavit žádný stát. Dokonce i státy, které vzdorovaly celá desetiletí, nakonec feyské důmyslnosti, feyské magii podlehly. Jestli to Nicholas sehraje správně, získá pro sebe kousek feyské magie. Nebude sice moci bojovat s Feyi jako rovný s rovným, ale jeho děti ano, pokud budou muset. A jelikož budou napůl Feyi, tak možná ani nebudou muset.

Otec se upřeně díval na své ruce. Lord Hofmistr vyčkával, až někdo promluví.

„Ožením se s ní,“ prohlásil Nicholas. „A ty si poříd' další dítě, otče. A my si zajistíme, abychom dojednali všechno, co můžeme, ještě před obřadem, abychom měli krytá záda.“

„Nicky...“ začal otec.

Nicholas zavrtěl hlavou. „Máš nějaký lepší nápad?“ otázal se. „Nějaký, který by Feye přesvědčil, aby nás navždy nechali na pokoji?“

„Podívejte se do mapy, pánové,“ prohlásil Nicholas. „Když se chcete dostat z Galinasu na Leut, musíte kolem Modrého ostrova. Feyové se snaží ovládnout celý svět a nebudou kolem Modrého ostrova jen tak proplouvat. Proto se nás pokusí obsadit znovu. A jednou se jim to podaří. Zatím jsme měli štěstí, ale štěstí netrvá věčně.“

„Mně se tak odvážné a nebezpečné kousky nelíbí,“ vyhrkl otec.

Což bylo přesně to, co je dostalo do tohoto postavení. Nicholas se zhluboka nadechl. Možná, že kdyby se jeho otec připravil už ve chvíli, kdy Feyové napadli Nyei, Modrý ostrov by se feyskému vpádu ubránil. Ale otec to neudělal a proti Feyům také nebojoval nejlépe a díky tomu všemu se Feyové na ostrově uchytili a zabili jeho ducha.

„Než uspořádáme nějaký obřad, musíme ještě projednat řadu věcí,“ prohlásil Nicholas. „Podívejme se na to, jak můžeme případné riziko co nejvíce omezit.“

Odloučil se od jejich skupinky a zamířil zpátky ke stolu. Když se k Feyům přiblížil, jejich rozhovor utichl. Diamanta ho sledovala s pootevřenými ústy. Byla stejně vysoká jako on a možná byla mocnější. Ale on byl stejně chytrý jako ona.

Usmál se na ni. „Co může vnučka Černého krále přinést do manželství kromě sebe samé?“

Odpověděla mu hřejivým, rozmarným úsměvem, stejně koketním jako služebná v paláci. „Tyto podmínky musíme teprve probrat.“ Natáhla k němu ruku a Nicholas ji přijal. Najednou po ní horoucně zatoužil, jako by ještě nikdy v životě žádnou touhu nepocítil.

Ale Nicholas přece neztratí hlavu kvůli ženě. Neztratí Modrý ostrov kvůli svým touhám. Stáhl ruku zpátky a posadil se proti ní, mezi svého otce a lorda Hofmistra.

„Čeká nás ještě hodně jednání, než dojdeme k nějaké dohodě,“ poznamenal, „včetně určení místa, kde se bude obřad konat.“

Diamanta si ho změřila pohledem. „Jsem si jistá,“ pravila klidně, „že nám nebude dělat potíže dosáhnout oboustranně přijatelné dohody.“

OBĚŤ

(o dva měsíce později)

Diamanta se oblékla do zelené, barvy radosti, kterou Rugar shledával odpornou. Šaty měly podle L'Nacinské tradice širokou sukni a přiléhavý živůtek s hlubokým výstřihem. Diamanta poprvé nevypadala jako voják, ale jako žena.

Rugar se vzmužil a duševně se připravil na to, že Diamantu doprovodí. Chůze po rozhoupané palubě pro něj nepřestala být utrpením, jenže nový ostrovní ročan - muž stejně vysoký jako Feyové, ale s mladickou tváří - trval na tom, že pokud nebude smět použít při svatebním obřadu svěcenou vodu, proběhne celý obřad na vodě. Diamanta měla rozpuštěné vlasy a černá záplava ji halila až ke kolenům.

Rugar si oblékl vojenský stejnokroj: černé kožené kalhoty a tuniku. Uvažoval o tom, že by počasům nařídil vyvolat déšť, ale pak se rozhodl, že by tím vlastně nic nezískal, jen by vypadal ještě malicherněji. Nicméně vojenský oděv ho udržoval v ostražitosti. Věnoval pozornost každé maličkosti. Do poslední chvíle se snažil Diamantu přesvědčit, že některé vize nejde ovládat, ale ona ho neposlouchala. Věřila, že když si celý obřad zařídila a bude tam pod dohledem, nemůže se její vize naplnit.

Lod', na které se měl obřad konat, měla mělký ponor, žádné podpalubí a nebyla nijak slavnostně vyzdobená. Vznášela se na vlnách uprostřed jahnského přístavu, dostatečně daleko od pobřeží na to, aby na ni mohli jak ostrované, tak Feyové s úspěchem zaútočit. Alexander zakázal lidem sledovat obřad z ulic a Rugar varoval Feye, ať nechodí do Jahnu, z obav, aby mezi Feyi a ostrované nepropukly nějaké šarvátky. Nicméně věděl, že ostrované budou sledovat obřad z oken a někteří Feyové obsadili opuštěná skladiště, ze kterých Rugar

vedl první útok. Všichni chtěli vidět uzavření podivného sňatku mezi Feykou a tvorem bez magie.

Na loď bylo dovoleno vstoupit jen hrstce svatebních hostů. Diamanta dokonce trvala na tom, že loď bude postavena společnými silami -první, co Feyové a ostrované vytvořili společně. Ovšemže většinu prací provedli Feyové, pod dohledem ostrovanů, kteří hlídali, aby do lodi nebyla zabudována žádná magická past (jako kdyby to mohli poznat), ale všem to přišlo jednoduché a snadné. Prozatím. Příměří s ostrovany, které Diamanta vyjednala, vypadalo jako dobrý nápad, ale Rugar to nepovažoval za životaschopné řešení. Chvíli Feyové tuto dohodu dodržovat mohou, ale pak začnou být neklidní, zejména ostřílení vojáci z povolání. Diamanta Rugarovi oznámila, že je jeho povinností udržet Feye na uzdě.

Rugar se vynasnaží, jak jen to půjde.

Král Alexander stál po levici svého syna, lord Hofmistr stál za ním. Oba byli ve slavnostní černé. Princ na sobě měl frak a kalhoty, které si zastrčil do vysokých bot. Vlasy měl také rozpuštěné - k tomu se rozhodl poté, co mu Diamanta řekla, že pro Feye znamenají rozpuštěné vlasy štěstí. Rugar stál vedle Diamanty. Nikomu jinému účast nedovolila.

Také nedovolila, aby byly na lodi rozvěšeny jakékoli náboženské symboly. Ve své vizi viděla obřadní meč i lahvičku s jedem. Nechtěla je ve své blízkosti. Kdyby mohla rocanistům zabránit, aby se oblékli do sutan, udělala by to. Když nový rocan odmítl vést obřad, feysko-ostrovní vztahy se na chvíli vyhrotily, ale král Alexander ho nakonec nějak přesvědčil, aby obřad vedl, nicméně Diamanta musela ustoupit od sutan.

Vedle nového rocana stála šamanka. Oproti plavému mladému rocanovi působila ještě stařeji. Vlasy měla bílé a trčely jí z hlavy jako bodláčí. Tvář měla vrásčitou,

mezi vráskami se rýsovala malá, scvrklá ústa. Ale oči měla jasné - jiskrně černé kruhy světla v umírající tváři. Pokud šlo o nadcházející sňatek, neřekla na to ani slovo. Nevznesla žádné návrhy, co se týkalo obřadu, nicméně se nezdálo, že by ji celá záležitost nějak překvapila.

Diamanta to vzala jako další příklad správnosti svého postupu, ale Rugar si tím tak jistý nebyl. Celý život strávil přemýšlením o vizích. Šamanka byla méně nakloněna než on bránit naplňování nějaké vize. Mohla ten okamžik vidět. Mohla dokonce vědět, kam to všechno směřuje. Ale možná nechtěla měnit budoucnost. Smyslem její práce bylo střežit svatostánek v přítomnosti.

Rugar byl v pohotovosti už skoro dvě hodiny a čekal na zahájení obřadu. Obřad měl mít dvě části. První část bude feyská. Šamanka a nový rocan spolu pár minut hovořili, pak šamanka zatleskala.

„Jsme připraveni,“ oznámila nyesky. „Na tyto děti mají dohlížet naše Mocnosti a váš Roca. Nejprve se obrátíme na Mocnosti.“

Hosté ztichli. Nový rocan odstoupil kousek stranou. Rugar o krok ucouvl, aby na něj viděl.

Šamanka se na prince a Diamantu usmála. „Prosím, spojte své ruce,“ pravila nyesky. Podívali se na sebe - ostýchavě, bázlivě - a pak se vzali za ruce a proplekli si prsty. Rugar, který dosud zadržoval dech, vydechl. Připomnělo mu to okamžik rozpaků na jeho první svatbě.

Pak šamanka nad hlavami svatebního páru mávla hůlkou. „Mocnosti vás budou opatrovat,“ pravila feysky. „A vaše děti necht' jsou vám zárukou. Necht' posílíte Magii.“ Pak se na ně usmála. „Můžete spojit i druhé ruce.“

Museli se postavit čelem k sobě. Rugar jasně viděl prince do tváře. Díval se na Diamantu a oči mu jiskřily.

Říkala, že se k ní ten chlapec v její vizi choval něžně a láskyplně. Možná, že tato část byla pravdivá. Vzali se za ruce.

„Uzavřeli jste kruh,“ pravila šamanka.. „Budete navždy jednou bytostí.“

Pak se otočila k novému rocanovi. Potřásl hlavou. Král Alexander a lord Hofmistr se zamračili. Očividně nepochopili, že je feyský obřad u konce. Ale princ ano. Políbil Diamantu na dlaně a pak se obrátil k novému rocanovi.

„Nyní jsou tví,“ oznámila šamanka nyesky novému rocanovi. Podíval se na krále, a ten jen pokrčil rameny. Kdyby se Rugar na tuto část obřadu tak úporně nesoustředil, dal by se teď do smíchu. Jenže ti pobožní ostrované jsou mazaní a nový rocan má důvod k pomstě. Jestli vytáhne nějakou vodu, jakoukoli, Rugar se na něj vrhne a vyrazí mu ji co nejdál od Diamanty.

Nový rocan mluvil ostrovsky. Rugar mu nerozuměl ani slovo. Pohyboval přitom rukama a Rugar je ostražitě sledoval. Rocan měl štíhlé, dlouhé prsty - magické prsty. Možná, že magie pro přípravu jedu vychází zevnitř, z rocanovy duše, a ne zvnějšku. Pár Feyů takové schopnosti má - dlaci, šamani, vizionáři.

Diamanta a ten kluk sklonili hlavy. Nový rocan se podíval na Rugara. Rugar se zamračil. Pak si vzpomněl, vytáhl šátek, který mu Diamanta nařídila vyndat z náprsní kapsy, a položil jí ho na hlavu. Vysvětlovala mu, že ji to ochrání před rocanovým dotykem - to pro případ, že by mu na prstech ulpěly zbytky jedu. Rugar se otrásl. Stál tak blízko u Diamanty, že cítil její teplo.

Pak rocan položil ruku na šátek a druhou na princovu nepokrytou hlavu a znovu mluvil. Rugarovi připadlo, že ten proslov trvá snad celou věčnost. Nicméně zůstal ostražitý a pohled neochvějně upíral na rocanovy ruce.

Ale nic se nestalo. Nový rocan sundal ruce. Diamanta si sundala šátek a usmála se na prince. Oplatil jí úsměv, zdálo se, že má stejně nepochopitelnou radost jako Diamanta.

Rocan nyesky pronesl. „Obřad je u konce.“

Jeho tón donutil Rugara se na něj podívat. Nový rocan z toho nebyl o nic šťastnější než ostatní. Ale Diamanta si toho zřejmě nevšimla. Sevřela otce v náručí. „Dokázali jsme to,“ zašeptala.

„Ano,“ odpověděl. Prošli skrz zrádné okamžiky její první vize. Šamanka stála vedle něj -cítil její slabě skořicovou vůni. Diamanta se zavěsila do prince - Nicholas, Rugar si to bude muset pamatovat, protože se z nich právě stali příbuzní - obrátila se k ostrovnímu králi a něco mu říkala. „Nyní jsme nastolili mír,“ pravila šamanka feysky.

Rugar se na ni překvapeně podíval. Pozorovala smějící se Diamantu.

„Bude to klapat?“ otázal se Rugar.

„Víceméně,“ odvětila šamanka. Měla tichý a zároveň sípavý hlas. „Neustále zapomínáš, Rugare, že děti drží klíč k budoucnosti. To je místo, kam zakrátko dojdeme, místo, které oni důvěrně znají.“

Nad hladinou se zvedl chladný vánek a čechrал mu vlasy. „Chceš mi tím říct, že se Diamanta rozhodla správně?“ otázal se Rugar.

Šamanka dál sledovala Diamantu, přecházející po lodi. „Diamanta udělala to jediné možné, jak dosáhnout míru. Ať se vždycky zachováš stejně, Rugare.“

Rugar se prudce napřímil. „Zapomínáš,“ poznamenal. „Já jsem válečník.“

„Nezapomínám na nic,“ odvětila a odebrala se pryč. Bílé roucho se za ní táhlo po dřevěné palubě. Skousl zaklení. Vždycky s ním vedla takové nejasné, matoucí, stručné rozhovory, a on to nesnášel.

Lod' se dala do pohybu směrem k přístavu. Diamanta se svým novomanželem stáli na přídi a hleděli na blížící se břeh. Rozhodla se žít v ostrovním paláci jako symbolu moci Modrého ostrova, jak mu připomněla. Neřekl na to nic. Věděl, jak moc touží dostat se ven ze stínozemí.

Zamávala na něj. Rugar přešel po palubě k ní. Nenáviděl tyto chvíle - chvíle, kdy válka skončila a kdy se Feyové museli se svými bývalými nepřáteli sžít, jak nejlépe uměli.

Postavil se vedle ní a ona ho volnou rukou vzala za ruku. Měla teplé prsty a pevný stisk. „Zvítězili jsme nad vizemi, papá,“ řekl feysky.

„Ano,“ odvětil znovu. Nemohl na to říct nic víc. Nechtěl jí kazit radost. Její vizi zvládli, ale jeho ne. Vždycky jí vídal kráčet síněmi ostrovního paláce, jako by jí patřil. Jen si myslel, že tam vstoupí ve chvíli vyhrané války, ne díky prohře a lsti.

„Plujeme k budoucnosti,“ pravil Nicholas tiše nyesky. Jeho slova byla určena Diamantě, ale Rugar je slyšel.

Budoucnost. Šamanka říkala, že v ní není místo pro válečníky.

Rugarovi vrtalo hlavou, jestli nemá náhodou pravdu.

Kristine Kathryn Rusch

KRONIKY FEY-OBĚŤ

svazek 2

/Book of Fey - Sacrifice/

překlad © 2003 M. Polová

ilustrace na obálce © 2003 M. Fibiger

české vydání © 2003 V. Soukup - Wales

Veškerá práva vyhrazena

Vydalo nakladatelství V. Soukup - Wales

jako svou 63. publikaci

ISBN 80-86390-52-7